

WANDERER
AWAKENING

THE LIFE STORY
OF

DAVID
WILCOCK

Prolog

Edgar Cayce [1877-1945] je možná nejznámější psychika 20. století. Jeho práce v podstatě nemá v duševní literatuře obdoby, protože se specializoval na vysoce přesná „lékařská čtení“, kde mohli být lidé přesně diagnostikováni a léčeni na dálku, za použití řady alternativních léků a metod, z nichž mnohé nebyly nikdy předtím k vidění.

Uchvácený spící Cayce k výkonu této služby nepotřeboval nic víc než jméno a adresu. Vše nasvědčovalo tomu, že pokud jde o lékařské údaje, Cayce měl 99% přesnost.

Cayce byl přísný fundamentalistický křesťan a tato psychická schopnost se v podstatě projevila, když na několik měsíců ztratil hlas. Poté, co téměř ztratil veškerou naději na uzdravení, začalo jeho tělo mluvit, když spal, a poskytlo jeho rodině přesné kroky potřebné k obnovení řeči.

Prvních 20 let byly všechny Cayceovy údaje v podstatě založeny na lékařském základě. Po této době začali odhalovat mnohem více metafyzických informací týkajících se minulých životů, astrologie a existence Atlantidy a mnoha dalších.

Údaje Cayce jsou často označeny jako velmi obtížně čitelné. Jejich větné struktury byly často příliš dlouhé a spletené a používali archaický jazyk podobný tomu z Bible King James Version.

Z tohoto důvodu je většina dostupných knih na trhu o Cayceových čteních, spíše než o přímých prepisech jeho čtení. Člověk může strávit spoustu času studiem těchto údajů s vědomím, že jsou prokazatelně vysoce přesné, a bez intenzivního soustředění a soustředěného myšlení je nelze plně pochopit.

V kruzích Cayce je již dlouho známo, že četby vydaly proroctví o návratu jeho a jeho společníků v roce 1998. Mnoho lidí přirozeně předpokládalo, že to znamená, že se buď narodí jako dítě v roce 1998, nebo se vrátí jako Ascended. bytost. Zde je skutečný text ze čtení 294-151, kdy se o tomto návratu diskutovalo:

Nehodí se tedy, že se musí vrátit? jak se tento kněz může vyvinout

být v této pozici, být ve funkci OSVOBODITELE světa v jeho vztazích k jednotlivcům v nadcházejících obdobích; protože musí znovu vstoupit v tomto období nebo v roce 1998.

[294-151] - 29. 7. 32, 11:00

Kontext tohoto čtení pojednává o Cayceově minulé inkarnaci jako kněze Ra-Ta, o kterém se říkalo, že má klíčovou roli při koordinaci uchovávání atlantských záznamů, a to díky své spolupráci při stavbě Velké pyramidy a Síně záznamů.

Pomohl také přeživším z Atlantidy začlenit se do egyptských zemí. Cayce byl očividně docela překvapený a šťastný, když zjistil, že může tuto klíčovou, důležitou minulou inkarnaci prohlásit za svou.

Ti, kteří si mysleli, že se Cayce spontánně vrátí jako Ascended, andělská bytost v roce 1998, se zjevně mýlili jednoduchým plynutím času.

Ačkoli se v ní píše, že „kněz se vrátí v roce 1998“, říká také, že se do této role „může vyvinout“.

Jinými slovy, ta jeho část, která byla v minulém životě knězem, se v roce 1998 plně vrátila do jeho bdělého vědomí. Pro každého je také důležité si pamatovat, že čtení říká, že se může stát Osvoboditelem. Neříká, že bude Osvoboditel.

Prosím pochopte, že toto NENÍ mesiášské proroctví. Cayceův návrat je jedním ze skvělého týmu "Osvoboditelů", kteří budou přítomni na Zemi během tohoto časového období. Mnoho dalších na planetě by také mohlo být těmito vyššími silami nazváno „Osvoboditeli“, i když si této skutečnosti vědomě neuvědomují.

Je důležité si pamatovat, že pokud prozkoumáme „pravidla“ reinkarnace, jak jsou nastíněna v Cayce Readings, lze jasně prokázat, že Cayce by potřeboval další život, aby mohl pracovat na svých vlastních osobních potížích.

Jinými slovy, bylo mnoho oblastí, kde měl Cayce zbytkovou „karmu“, kterou bude muset v budoucím životě vyřešit. Tyto oblasti zahrnovaly pět klíčových bodů:

DIETA A EMOCE: Cayce nikdy nepřestal kouřit, pít kávu, „užívat si bourbon z Kentucky“, jíst špatně a oddávat se strachu a

trápit se po celý život, navzdory neustálým nabádáním z jeho čtení, aby tak činil. Byly mu podávány kompletní dietní režimy, které ignoroval, a také návrhy, jak se vyhnout obavám, což z velké části nebyl schopen.

SNY A VĚDOMÉ CHANNELOVÁNÍ: Cayce byl svými čteními instruován, aby si pamatoval své sny každý den a používal je jako vedení. Nikdy to nedokázal udržet, i když si o nich koncem dvacátých let vedl deník.

Bylo mu také řečeno, že by pro něj bylo vhodnější naučit se usměřňovat vědomě místo nevědomě. Nikdy toho nebyl schopen, i když v bdělém stavu projevoval pozoruhodné psychické dary.

ODPUŠTĚNÍ MORTONOVÍ: Cayce ve skutečnosti nikdy neodpustil, nenapravil ani nepromluvil o mrazivém rozchodu, ke kterému došlo mezi ním a jeho hlavním finančním podporovatelem Mortonem Blumenthalem, který měl více čtení než kterýkoli jiný člověk v evidenci.

Cayce zemřel fyzicky, aniž by s Mortonem mluvil téměř 15 let, a Morton napsal knihu, která byla částečně zamýšlena odhalit zneužití Cayce a kol. jeho finančních darů na práci.

ZTRÁTA NEMOCNICE: Podobně, po ztrátě nemocnice, kterou Blumenthal pomáhal financovat, se Cayce považoval za naprostého selhání a nikdy zcela nezískal zpět svou sebeúctu. To vytvořilo definitivní psychickou blokádu, která po jeho smrti stále existovala.

SEBEMUČEDNICTVÍ: A co je nejdůležitější: Cayce nebyl schopen "stát za sebe" natolik, aby odmítl čtení komukoli poté, co jeho popularita prudce vzrostla po vydání knihy "There Is A River." V důsledku toho doslova

umučen za svou práci. Nakonec dělal osm čtení denně, šest dní v týdnu, a na následky toho rychle vyhořel a zemřel.

Cayceho čtení vysvětlilo, jak je třeba v budoucích životech vypracovat karmu z minulých životů. Řekli také, že mu neodhalili celý rozsah jeho minulých životů, pouze ty, které byly pro něj nejdůležitější, aby je znal.

Shodou okolností nebo ne, téměř každý minulý život, o kterém četby Cayceovi vyprávěly, byl mužského pohlaví. Nebyly darovány žádné ženské životy, protože to by mu možná ještě více znepříjemnilo reinkarnaci.

Cayce se už ve svém vlastním životě vypořádával s karmou z předchozích životů, jak jen mohl, a podle jeho čtení si vedl docela dobře. Jako Ra-Ta byl téměř zničen svými nepravostmi vůči ženám, protože byl na několik let vyhnán z Egypta.

Jako král Ujhltd (vyslovováno YOOLT) byl Cayce zrazen a zavražděn těmi, o kterých si myslel, že jim důvěřuje.

Jako řecký muž jménem Xenon, který žil v období Hectora/Achilla, Cayce spáchal sebevraždu ze strachu poté, co si uvědomil, že trojský kůň pronikl branami města s obrovskou invazní silou uvnitř.

Jako Angličan John Bainbridge (který se ve skutečnosti dvakrát reinkaroval pod stejným jménem) byl hazardním, zženštilým alkoholikem, který si užíval své přechyby natolik, že se vrátil jako velmi podobný člověk, aby to všechno zopakoval.

Cayce rozhodně udělal ve svém životě přehnaný pokrok při odstraňování karmy z těchto minulých okolností, zejména ve svém úsilí zbavit se následků své sebevraždy jako Xenon.

Nicméně vzhledem k povaze toho, co je karma a jak funguje, můžeme z výše uvedeného kontrolního seznamu vidět, že Cayce se určitě potřeboval vrátit na další život, aby zdokonalil a dokončil svůj proces sebeintegrace. Odešel ze Země s nedokončenými záležitostmi, které bylo třeba dokončit před koncem Věku Ryb, ve kterém se nyní nacházíme.

Ze studia Cayceho čtení a dalších zdrojů také víme, že

následující budoucí inkarnace by měly mít alespoň pět klíčových bodů podobnosti:

ASTROLOGIE: Astrologie je životně důležitá z hlediska duchovní "konfigurace" entity. Proto bychom měli vidět pozoruhodné astrologické podobnosti mezi po sobě jdoucími inkarnacemi.

OBLIČEJOVÝ VZHLED: Vzhled obličeje je dalším životně důležitým „razítkem“ vlastní identity entity, která přesahuje prostor jednoho prostého života. Vrozené osobní vibrace entity určují přesné uspořádání molekuly DNA. Proto bychom měli očekávat, že po sobě jdoucí inkarnace mají velmi zjevné obličejové podobnosti.

KARMICKÉ VLASTNOSTI A POUČENÍ: Entita bude mít vždy stejné rysy, „dobré“ i „špatné“, a proto bude vtažena zpět do učení stejných karmických lekcí, které bude opakovat znovu a znovu, dokud je nezvládne.

KARMICKÁ MÍSTA: Entita by mohla být vtažena zpět do stejných míst, kde žila v minulosti. Takový byl případ mezi Bainbridge a Cayce, které skončily v oblasti Virginie.

KARMICKÍ LIDÉ: Entita bude vždy vtažena zpět do spojení se stejnými lidmi, které znala v minulosti, a v budoucnu se s nimi znovu reinkarnuje. Vědomě by entita neměla tušení, že se to stalo. Překvapivě existují stovky případů této „skupinové reinkarnace“, které se objevují v Cayce Readings, zejména z období Ra-Ta a Ujhltd.

Takže to, co zde máme, je pět základních podmínek pro reinkarnaci. Je zřejmé, že existuje i mnoho dalších, ale toto jsou některá z nejdůležitějších kritérií.

V tomto okamžiku vstupujeme do příběhu Davida Wilcocka. Vědomě řečeno, netušil, že by mohl být nějakým způsobem spojen s Edgarem Caycem, dokud si celý rok neprováděl svá vlastní „psychická čtení“.

David také prokázal opakující se přesnost ve svých čteních a proroctvích, včetně dvou příkladů prorockých vět, které byly formulovány v cizích jazycích

jazyky, které David vědomě nestudoval.

Souvislosti mezi nimi jsou poměrně rozsáhlé a jsou předmětem celé této knihy, *Probuzení poutníka*. V této kapitole se zaměříme na pět hlavních bodů podobnosti, kterých jsme se právě dotkli výše.

ASTROLOGIE:

STEJNÝ ROK ČÍNSKÉHO ZVĚROKRUHU: David se narodil přesně 96 let po Cayce, díky čemuž oba spadají do roku Buvola v čínském zvěrokruhu. ($1973 - 1877 = 96$ a $96 / 8 = 12$.) Vzhledem k tomu, že ve zvěrokruhu je 12 znamení, je to šance 1 ku 12.

NAROZENINY PĚT DNŮ: David se narodil 8. března; pouhých pět dní od Cayceových narozenin 13. března. (Oba jsou Ryby.) Toto je šance jedna ze 73 ($365 / 5 = 73$.)

TÉMĚŘ TOTOŽNÉ POLOHY MĚSÍCE: Davidův přesný čas narození, 23:16 v Schenectady, New York, uvádí Měsíc do prakticky identické polohy s Cayceho Měsícem, na 28 minutách jednoho stupně, tedy zhruba půl stupně.

To samo o sobě je šance 1 ku 720 (360 stupňů $\times 2$) a pak to musíte započítat proti pravděpodobnosti, že se narodí během pěti dnů od sebe a ve stejném roce zvěrokruhu ($365 / 5 = 73$; $720 \times 73 = 52\,560$; $52\,560 \times 12 = 630\,720$.) To dělá z Davida i Cayce buvola / Ryby s měsícem v Býku, což je šance jedna ku 630 720.

VELMI PODOBNÉ POLOHY VNITŘNÍCH PLANET: Je pozoruhodné, že všechny vnitřní planety (Slunce, Měsíc, Merkur, Venuše a Mars) jsou umístěny tak blízko

navzájem ve dvou grafech, že jejich průměrný rozptyl je pouze 7 stupňů 43 minut z potenciálních 360 stupňů. (Je to méně než 3 stupně průměrného rozptylu, pokud vyloučíte Merkur.) To je docela neuvěřitelné a dodává pouzdrů obrovskou sílu. „Hologram“ Cayceovy osobnosti Ega byl zcela zachován.

VNĚJŠÍ PLANETY VŠECHNY „V VZHLEDU“: Zbývající velké vnější planety (Jupiter, Saturn, Uran a Neptun) jsou všechny ve velmi těsném pohledu na sebe ve svých odpovídajících pozicích na dvou mapách (Jupiter 30 stupňů, Uran 60 stupňů, Saturn 90 stupňů, Neptun 150 stupňů.) Průměrná odchylka od přesnosti mezi těmito aspekty je pouze 2 stupně 18 minut! To ukazuje, že ačkoli jsou tyto dvě entity úzce spjaty, mají na planetě velmi odlišné poslání.

PŘESNÁ OPOZICE PLUTA: Ukázalo se, že Cayceovo Pluto je v přímé opozici, 180 stupňů od sebe, od bodu, kde vychází slunce na Davidově mapě, známém jako Ascendent. Rozdíl je pouze 1 stupeň, 22 minut, opět velmi silné spojení.

DAVIDOVO PLUTO DOKONALE VYSTYČUJE CAYCEŮV JUPITER: Davidovo Pluto je také 1 stupeň, 23 minut od toho, aby bylo přesně 90 stupňů posunuto od Cayceova Jupiteru. [Všimněte si, že oba rozptyly v těchto aspektech Pluta se od sebe liší pouze o jednu minutu - 1' 22" a 1' 23".]

To naznačuje určité tření mezi těmito dvěma inkarnacemi, protože astrologové považují tyto aspekty za drsné.

VERTIKY V OPOZICI: A konečně, vrcholy neboli „vyrovnávací body“ mezi dvěma grafy jsou ve velmi těsné 180stupňové opozici.

A tak musíme dojít k závěru, že z pouhé astrologické perspektivy, v kombinaci s tím, co o reinkarnaci chápeme z Cayce Readings, je pravděpodobnost, že všechna tato spojení jsou pouhou náhodou nebo shodou okolností, téměř nemožná.

Lze uvést opačné argumenty, ale fakta jsou fakta. Datum, místo a čas narození může David doložit rodným listem a zbytek se každému, kdo se podívá do astrologie, rozumí.

VZHLED NA OBLIČEJ:

Četní laici i několik zkušených portrétistů ověřili, že podobnosti obličejů mezi Davidem a Caycem jsou ohromující.

Jediné hlavní rozdíly jsou v tom, že Cayceova čelist je recesivnější než Davidova a Cayceovy rty a ušní boltce jsou o něco větší než Davidovy.

Nejúžasnější podobnost ze všech je v podobnostech ve tvarech rtů, lících kostí, vlasové linie a nosu, pozoruhodně podobném vzhledu očí a doslova identické kostěné struktuře obočí nad víčky. (Zralost a váha změnily Edgarův vzhled s postupem času.)

Tyto podobnosti jsou dostatečně silné, že několik lidí přímo spojených s prací Cayce a jeho mladšími obrázky "téměř přepadly" (přesná citace), když poprvé viděli Davidovu tvář. Jeden se dokonce dobrovolně přihlásil, že David „vypadal úplně stejně jako Edgar Cayce“, než vůbec o Davidovi něco věděl, nebo že by existovala nějaká možná souvislost.

KARMICKÉ VLASTNOSTI A POUČENÍ:

Zcela bez vědomého vědomí důvodu David inklinoval k tomu, aby byl jasnovidcem od velmi mladého věku. Ve věku 5 let měl spontánní mimotělní zkušenost a v 7 letech četl svou první knihu pro dospělé o ESP.

Také prováděl úspěšné telepatické experimenty se svými přáteli ve věku 7 let

začal číst tarotové karty ve věku 13 let, své první vědomě vyvolané zážitky s lucidním sněním měl ve věku 16 let a první zprostředkované psychické zprávy dostal ve 23 letech, ve stejném roce, kdy Cayce ztratil hlas a začal si sám číst.

Oba jsou téměř slepě hnáni ke službě Bohu, druhým lidem a planetě. (Viz „Karmické podobnosti mezi Caycem a Davidem“ dále v tomto článku, kde najdete posouzení jejich sdílených karmických lekcí.)

KARMICKÁ MÍSTA:

David byl svými údaji velmi důrazně požádán, aby se přestěhoval na Virginia Beach, než si bude vědomě vědom Cayceova spojení. Tento krok byl prorokován ve čteních téměř od prvního dne a David teprve začínal tušit možné spojení, když dorazil na Virginia Beach.

Davidovy údaje předpovídaly přesný název ulice (Great Neck), na které bude bydlet v červenci toho roku, a přesun se uskutečnil až v říjnu. V červenci mu také dali německou frázi „Scarstahldig“, což, jak se ukázalo, znamenalo „Skupina německých ocelových přileb“. (David nikdy nestudoval němčinu.)

Je úžasné, že nájemník žijící se ženou, ke které se David nastěhoval ve Virginia Beach, byl sběratelem německých ocelových přileb! Navíc tam ani nežil, když se v červenci odečítalo!

KARMICKÍ LIDÉ:

David si postupně uvědomil, že někteří z jeho nejbližších přátel a spolupracovníků byli reinkarnacemi ostatních v kruhu Cayce. Každý případ je svým vlastním příběhem, s přesvědčivými karmickými souvislostmi a podobně ohromujícími korespondencemi ve tvářích. K odhalení všech možných astrologických souvislostí je nutný další výzkum. Zde je částečný seznam:

Morton Blumenthal: Davidův velmi dobrý přítel Chris, kterého zná už od prváku na vysoké škole. Chris je vysoce intelektuální a přitahuje ho New York, stejně jako Morton. Velmi podobné tváře, účesy a mentality.

Davidovy údaje dramaticky naznačovaly toto spojení prostřednictvím časově zakódovaného proroctví, které bylo učiněno předtím, než se David dozvěděl o svém minulém životě jako Cayce. I když máme úžasnou srovnávací fotografii, Chris si ji v tuto chvíli nepřeje.

Edwin Blumenthal, Mortonův bratr: Davidův nejlepší přítel Jude, kterého zná už od prváku na střední škole. Jak se dalo očekávat, mezi těmito dvěma jsou výrazné podobnosti v obličeji.

Mnoho z fantastického potenciálu, který Cayce Readings připisoval Edwinovi, lze vidět v Judovi prostřednictvím jeho tvůrčí práce s fotografií, uměním, hudbou a poezií. Jude je možná nejdůležitější postavou v raných fázích Davidova probuzení.

David Kahn, Edgarův nejlepší přítel: Davidův „další nejlepší přítel“ Eric, kterého zná od prvního ročníku na vysoké škole a žil s ním dva roky, v době, kdy začaly čtení.

Pozoruhodně podobné tváře a identické výrazy obličeje při fotografování. Oba jsou vysoce inteligentní, soucitní, stabilní a obchodně smýšlející lidé. Eric byl neocenitelným pomocníkem na všech úrovních, když David začal číst a v současné době nechce, aby byla zveřejněna srovnávací fotografie.

Dr. Wesley Harrington Ketchum, muž, který prolomil Cayceův příběh lékařskému světu: Davidův bratr. Podobnost obličeje je docela pozoruhodná.

Antagonismus mezi Caycem a Ketchumem by mohl vysvětlovat dřívější sourozenecké soupeření, které se nyní zlepšilo. Cayce přestal pracovat s Ketchumem, když se dozvěděl, že Ketchum používá jeho údaje k zisku.

Leslie "The Squire" Cayce, Edgarův otec: Davidův otec. Opět platí, že behaviorální / karmické souvislosti a podobnosti obličejů jsou mimořádné. Poněkud drsná hra, kterou panoš měl, byla na Davidově otci zcela viditelná během Davidových pubertálních let a později byl stejný stupeň intenzivní lásky také docela viditelný.

Navíc oblíbený obchod s oblečením Davidova otce byl vždy „The Squire Shop“. Žádné z těchto spojení vědomě nezná a nerozumí.

Nepochybně existují ještě další dosud neobjevené souvislosti. Ale zatím jsou tyto objevy naprosto v souladu s myšlenkou v Cayce Readings, že stejné skupiny lidí se budou i nadále společně reinkarnovat v po sobě jdoucích životech.

PODOBNOSTI MEZI CAYCEHO KARMOU A DAVIDOVOU:

DIETA A EMOCE:

David přijal přísnou vegetariánskou / veganskou stravu mnohem dříve, než vůbec začal číst, a prostřednictvím svých čteb ji neustále zdokonaloval. (Samozřejmě nekouří, nepije kávu ani alkohol a nejí vepřové maso, což byly příčiny Cayceho přetrvávajících zdravotních problémů.)

David také absolvoval řadu dramatických lekcí, jak se naučit vzdát strachu a starostí a důvěřovat, že jeho potřeby budou uspokojeny. Cayce i David se potýkali s pokračující finanční tísni. David se do značné míry vyléčil z problému, že ho jakkoli zasahují jeho starosti a strach, což rozhodně není maličkost.

SNY A VĚDOMÝ CHANNELING:

David zaznamenal téměř každý sen, každé ráno od roku 1992, pouze s jedním velkým porušením v roce 1994. Od listopadu 1996 byl každý z těchto snů nahrán na audiokazetu a později přepsán do počítače pro účely archivace a analýzy.

Včetně psychických čtení a rozsáhlých osobních deníků to znamená, že téměř všechny Davidovy duchovní růsty, vývoj a multidimenzionální zkušenosti jsou mimořádně dobře zdokumentovány pro budoucí studium.

Během celého tohoto časového období se David snažil následovat vedení svých snů, jak nejlépe dovedl – něco, co se Cayce pokoušel praktikovat, ale nevydržel.

David začal od začátku své psychické kariéry jako vědomý channeler. Další zdokonalování v průběhu času vedla Davida k dosahování stále vyšších úrovní kvality transu, aniž by při tom upadl do bezvědomí.

ODPUŠTĚJÍCÍ MORTON:

Ačkoli Davidův přítel Chris stále nevěří, že to je on, kdo byl, a není v podstatě metafyzicky nakloněn, existují silné důkazy, které ho spojují přímo s Mortonem v Davidových čteních, dlouho předtím, než měl David vůbec tušení o svých spojeních s Caycem.

To se projevilo, když se David konkrétně ptal na Chrise a na čtení bylo napsáno "Zapojte počátek burzy v New Yorku." Všechny Mortonovy peníze byly vyrobeny na akciovém trhu.

David a Chris prošli neustálou řadou vzestupů a pádů, ale bez ohledu na potíže zůstali po celou dobu velmi blízkými přáteli, a tak si vyčistili minulou karmu.

Chris má pozoruhodné obličejové, intelektuální a behaviorální podobnosti s Mortonem. Chris také začal bydlet s Davidem hned poté, co se David přestěhoval do domu, který byl pouhé dva bloky od bývalé nemocnice Cayce, nyní ARE.

David a Chris měli snad nejhorší zápas z celého jejich přátelství těsně předtím, než měl David poprvé navštívit nemocnici Cayce! V tomto okamžiku si David stále neuvědomoval spojení Chris / Morton, ačkoli si byl vědom svého spojení s Caycem.

Co to dělá tak zajímavým, bylo to, že Morton financoval nemocnici Cayce a později ji zhroutil v důsledku krachu burzy v roce 1929 – a ty dva

v tom životě už spolu nikdy nemohli mluvit. Cayce se tím cítil zničený.

ZTRÁTA NEMOCNICE:

David by tuto karmu znovu a znovu prožíval ve fyzice. Prošlo čtyřmi hlavními způsoby:

Ztráta životních situací: Jako opakující se noční můra Davida nakonec požádali, aby se odstěhoval téměř všichni, s nimiž bydlel, jakmile se dostal na Virginia Beach, navzdory jeho čistotě a zdvořilosti - v podstatě proto, že mu nerozuměli nebo se nějak cítili zastíněni. nebo ohrožený svými schopnostmi. (Druhá osoba se příliš zapletla do Davidových záležitostí a donutila ho, aby se odtrhl.)

Tento vzorec se vyskytl také u dvou spolubydlících z vysoké školy. Cayce měl podobné problémy s tím, že se musel stěhovat i ve svém vlastním životě. David má nyní svůj soukromý byt!

Ztráta zaměstnání: Dokud se David nezavázal, že se bude skutečně živit osobním čtením, buď byl unavený a znechucený každou prací, kterou měl, a skončil, nebo byl spontánně propuštěn, často bez zjevného důvodu.

Zdálo se, že práce, která ho skutečně bavila, se také záhadně rozplynuly a údaje vysvětlovaly, že to bylo jejich vlastní zásluhou, aby zmírnil karmu spojenou s nemocnicí a také neúprosně nasměřovali Davida k samostatné práci ve službě druhým.

Ztráta romantických zájmů: David také vypadal, že má cyklus, kdy se každý potenciální ženský vztah, do kterého se snažil zapojit, rychle

kyselý.

To vedlo Davida k zamyšlení, jak by se takový vzorec mohl objevit opakovaně

znovu, protože s lidmi nezachází s ničím jiným než s naprostou láskou a respektem a není neatraktivní. Nyní ví, že to částečně souvisí s karmou Ra-Ta a Johna Bainbridge.

Ztráta smlouvy o knize: David investoval hodně osobní sebeúcty a hrdosti do skutečnosti, že nedávno prodal svou knihu „Konvergence“ vydavateli a těšil se na zálohu 5 000 dolarů.

Načasování ztráty této smlouvy ho přimělo provést nouzovou sbírku peněz za pouhé tři dny, aby včas zaplatil nájem. V tomto okamžiku byl již do značné míry odolný vůči osobní ztrátě a nemělo to velký účinek.

'Oficiální' propuštění: David by také vydržel otevřené propuštění z určitých frakcí ARE, organizace založené Caycem. Ačkoli jeho úplná roční nepřítomnost v nich byla v podstatě dobrovolná, byla to trvalý zdroj frustrace. To by jistě mohla být karmická paralela s vyhnáním Ra-Ta z Egypta.

Takže se všemi těmito „tvrdými údery“ můžeme vidět, že David musel „znovu vynalézt kolo“ a znovu procházel pozoruhodně podobnými ztrátami. Zdá se, že smysl všech těchto lekcí je navržen tak, aby byl David zcela soběstačný.

„Achillovou patou“ Edgara Cayceho bylo, že závisel na finančních zdrojích ostatních, aby dosáhl svých osobních úspěchů. David nyní intenzivně pracoval na tom, aby se stal soběstačným ve všech oblastech, finančních i jiných.

SAMOMUČENSTVÍ:

David má za sebou několik lekcí, které se rozšiřují až do bezprostřední přítomnosti o nutnosti stát si za svým a nedovolit ostatním, aby ho zneužívali.

Často velmi intenzivními a drsnými zkušenostmi se musel naučit, že si musí udržet své hranice a volný čas, jinak nebude schopen dokončit svou práci v potřebných termínech.

David také musel pilně dělat přestávky v práci s psaním knih a článků, osobním čtením pro ostatní, semináři, přepisy snů/čtení a výzkumem na internetu, což bylo často 16 hodin denně, šest nebo sedm dní v týdnu. od července 1998, kdy se stal osobou samostatně výdělečně činnou.

Musí se ukázat, aby se odtrhl od počítače a dělal jiné věci, jako je cvičení a rekreace. Zatímco oddanost práci je dobrá, potřebuje čas, aby žil svůj život.

David je zjevně příliš mladý na to, aby „umřel na syndrom vyhoření“, ale stále je to něco, čeho si musí být vědom. Tato nezištná oddanost práci je také zřejmým důvodem jeho romantických neúspěchů!

Takže všechny tyto seznamy nás přivádějí zpět k ústřednímu bodu. I na této povrchové úrovni, kterou sledujeme, nepochybně existují mezi Caycem a Davidem některá významná spojení, která pozoruhodně dobře zapadají do kategorie „reinkarnace“.

Kromě toho v Davidově rozpracované knize Wanderer Awakening dostáváme hloubkový popis četných „nápověd“, které Davidova čtení dávala po celý první rok, přičemž všechny vycházely z hluboké úrovně transu a nebyly srozumitelné ani dešifrovatelné. v době, kdy.

Pokud David skutečně tušil, že něco takového mohla být pravda, mohl to tušit už dříve a získal představu o tom, co se mu jeho čtení snažilo sdělit. Tak tomu však nebylo.

ODMÍTNUTÍ ODPOVĚDNOSTI

Na tomto místě bychom rádi vložili jedno dodatečné „zřeknutí se odpovědnosti“, které se k nám dostalo prostřednictvím čtení poté, co jsme „uspali“ tento článek.

Já, David, si nepřeji sám sebe vychvalovat nebo ze sebe dělat něco velkého tím, že tohle všechno píšu. Ve skutečnosti nemám rád reflektory a kontroverze, a proto jsem tento článek ještě nenapsal, až teď, poté, co jsem o tom už nějakou dobu věděl

už rok a sedm měsíců.

Chci jen, aby existoval dokument, který uvádí pravdu, jak ji vidím já – silné i slabé stránky. V tomto stvoření jsme všichni Jedno a žádná entita není o nic více nebo méně cenná než kterákoli jiná.

Kdybch se snažil všem namluvit, že jsem nějaký duchovní superhrdina, pak bych samozřejmě nezahrnul informace o svých ztrátách, problémech ve vztazích a podobně.

Nemám pocit, že bych sám „zachraňoval svět“ nebo dělal něco velkolepého. Jsem prostě jedním ze skvělého týmu Pracovníků Světla, jak inkarnovaných, tak diskarnovaných, z nichž všichni si přejí sloužit druhým. A je to.

A teď zpět k článku.

ŽÁDNÉ DALŠÍ LÉKAŘSKÉ ÚČELY

Nejčastější otázka, kterou se Davida kdokoli ptá na "Cayce Connection" je tato: "Proč neděláš lékařské údaje jako Cayce?" Davidova čtení se tímto bodem v průběhu času opakovaně zabývala.

David přišel na planetu v podstatě s velmi odlišným posláním než Edgar. Nebylo jeho odpovědností ani touhou jednoduše projít jako kopie osoby, kterou byl předtím.

Nyní, když tento život uvidí rok 2000 ve věku 27 let, bylo mnohem důležitější zaměřit se na klíčovou událost celé 75 000leté historie lidského života na Zemi; jmenovitě konec slunečního cyklu, o kterém se v Cayceových čteních opakovaně hovořilo.

Velká část Davidovy vědecké práce, katalogizovaná v Convergence, je přímým opakováním a reasimilací znalostí, které měl Ra-Ta k dispozici. Tyto znalosti zahrnovaly:

Skutečnost, že civilizace se pohybuje v cyklech 25 000 let;

Skutečnost, že vesmír je organizován do oktávy dimenzí;

Skutečnost, že tyto oktávy mají světelný, zvukový a geometrický protějšek;

Že se tato geometrie ukazuje na Zemi jako Globální mřížka;

Že tato energie mřížky může být využita prostřednictvím budování krystalických struktur;

Že Velká pyramida byla optimálním designem zaměřeným na energii;

Že lidstvo bude „sklizeno“ na konci cyklu;

Že bytosti vyšších dimenzí by tomuto přechodu pomohly.

Cayceho čtení udělalo svou část, aby připravilo půdu pro metafyzické vědění, které musí být na Zemi na místě, abychom byli vědomě i podvědomě lépe připraveni na Vzestup. Tyto znalosti zahrnovaly myšlenku reinkarnace, a to jak jednotlivě, tak v civilizacích, jako je Atlantida. Pro Cayceho čtení bylo také důležité, aby nám poskytl velmi velkou část hádanky Ra-Ta / Ascension:

Oznámení o existenci slunečního cyklu,

Historické časové osy tohoto cyklu;

Myšlenka oktávy rozměrů;

Myšlenka geometrie globální mřížky;

Skutečnost, že cyklus končí změnami Země a Vzestupem.

Poslední bod v seznamu, bod 5, vysvětluje, proč Cayceovy údaje přitáhly zvláštní pozornost k časovému období mezi lety 1998 a 2001. Proroctví jasně ukázala, že v určitém okamžiku v tomto časovém okně nastanou jak velké změny Země, tak i to, co nazvaný Druhý příchod Krista.

Pokud při čteních studujeme jejich nejhlubší interpretaci tohoto Druhého příchodu, uvědomíme si, že je totožný s pojmem Vzestup; totiž že každý člověk, který následoval základní pravdu služby druhým, dokončí „Kristův vzor“.

Symbolicky řečeno, dokončení tohoto vzoru zahrnuje ukřižování a Vzestup.

To, co je ukřižováno, je vůle Ega, takže člověk pak přijme myšlenku „Ne má vůle, Otče, ale vůle Tvá se staň.“ Vzestup osobní duchovní transformace přichází poté, co je tato volba pevně učiněna.

Jakmile jsme tedy schopni přijmout Boží vůli, kterou je „pást mé ovečky“ nebo „milovat bližního svého jako sebe samého“, pochopili jsme, jaký je náš skutečný účel zde na Zemi.

Bez ohledu na to, kdo jste nebo jaké náboženství vyznáváte, (nebo i když nějaké náboženství vůbec podporujete), konečnou pravdou vašeho záměru inkarnace na Zemi je rozhodnout se, zda budete sloužit druhým nebo sobě.

Abychom byli "Vzestup kompatibilní", musíme být z 51 procent nebo více motivováni ke službě druhým, a to je pro mnoho lidí dost obtížný krok, že většina inkarnovaných entit na Zemi nevzestoupí, alespoň ne v první velký "vír" Vzestupu. Pokud skutečně „uděláme“ první vír, nikdy nebudeme muset vidět žádnou z mega-Změn na Zemi, když se inkarnujeme ve fyzické rovině.

VÝZNAM RA

Nakonec musíme pokrýt význam Ra. Od Cayce se dozvídáme, že Ra-Ta navázal spojení s vyšší inteligencí, podobně jako channeling, a to mu umožnilo vykonávat jeho práci na planetě zahrnující archeologii, návrh a stavbu Velké pyramidy a Síně rekordů.

V roce 1981 se této stejné inteligentní skupině entit, které byly v kontaktu s Ra-Ta, konečně podařilo najít uspořádání tří lidí, kteří by mohli předat své učení planetě. Tito lidé jsou Don Elkins, Carla Rueckert a Jim Mc Carty.

Jich práce by byla vydána v sérii pěti knih s názvem „The Law of One“ série. První kniha je také známá jako „The Ra Material“ (viz www.lawofone.info Více podrobností.)

David prostě nikdy nenašel žádný jiný zdroj channelovaného materiálu, který by odpovídal úrovni kvality práce Ra. Můžete strávit doslova celý život

studovat látku, která se objevila v těch pěti knihách, a stále ještě úplně všemu nerozumím.

Z těchto knih se dozvídáme nové informace o období Ra-Ta, které nebyly získány z Cayceho čtení; jmenovitě, že Ra byla mimozemská skupina, kterou Ra-Ta kontaktoval pro vedení.

Ra je zdroj šesté dimenze se silným tahem směrem k sedmé dimenzi. Sedmá dimenze je nejvyšší úroveň, kterou lze dosáhnout před úplným opětovným sjednocením s Jediným v bodě oktávy, neboli osmou dimenzí.

Materiál Ra pokrývá neuvěřitelnou škálu témat, a přesto mají neuvěřitelnou, nepopíratelnou vnitřní konzistenci. Jejich jediným nejdůležitějším učením je Zákon Jednoho, přičemž cesta služby druhým je tím nejdůležitějším způsobem, jak tento zákon žít.

Kromě toho je ústředním bodem tohoto materiálu opět myšlenka 25 000 letých cyklů ve vesmíru, oktáva dimenzí, propojení světla/zvuku/geometrie v této oktávě, její spojení s Globální mřížkou, stavba pyramid k využití této energie. , skutečnost, že lidstvo bude brzy sklizeno a že bytosti z vyšších dimenzí tomuto přechodu pomohou.

Kromě toho měl Ra za úkol pokusit se napravit velmi vážnou křivdu, o které tvrdili, že ji udělali. V první knize vysvětlují, že jejich rozhodnutí dát nám Velkou pyramidu na Zemi byl ve skutečnosti velmi špatný nápad.

Důvodem je to, že jej převzala elitní tajná bratrstva a použila pro své vlastní účely namísto veřejného chrámu léčení a zasvěcování, pro který byl původně navržen.

Protože uplynulo mnoho času, byly odstraněny vnější obalové kameny, Globální energetická mřížka se posunula a bloky popraskaly a ustoupily, Velká pyramida je nyní jen slabým stínem mohutné elektrárny, kterou byla v době svého vzniku. konstrukce.

Ačkoli dar této pyramidy byl chybou v úsudku jménem Ra i jménem Konfederace inteligentního života, která řídí tuto část galaxie, odpovědnost částečně spočívala také na Ra-Ta.

To je další důvod, proč byl Cayce nucen předat své učení. Bylo nutné poskytnout nefiltrovanou verzi toho, co přesně Zákon Jednoho skutečně byl, aby se odfiltrovaly deformace, které byly do těchto učení vloženy

elitní vládnoucí třída Egyptanů.

Tyto deformace stále přetrvávají až do současnosti v tajných společnostech a bratrstvech, které jsou základem světových elitních mocenských struktur. (Například viz „Zednářská“ Velká pečeť Spojených států na zadní straně americké dolarové bankovky.)

Kromě toho se Cayceova čtení snažila napravit deformace Kristova učení v hlavním proudu křesťanství, které byly také zavedeny elitou. Cayce nám říká, že Ježíš učil například reinkarnaci. Proto byly oba tyto duchovní dary planetě později podobným způsobem zneužity.

NOVÉ NEBE A NOVÁ ZEMĚ

A proto se životem Davida Wilcocka sága Cayce nyní uzavírá. Po úplném dokončení slunečního / precesního / galaktického cyklu na konci roku 2012 Země již nezůstane planetou třetí hustoty.

Dokončí své 75 000leté období tří 25 000 letých „hlavních cyklů“ ve třetí dimenzi a přesune se do čtvrté. Ti, kteří zde zůstanou, budou obývat krásná nová čtyřrozměrná těla.

Země čtvrté dimenze bude ve srovnání s naší současnou situací utopickým rájem. V materiálu Ra se uvádí, že život na Zemi je 100krát bolestivější a obtížnější než v kterékoli z vyšších říší.

Budeme mít všechny Kristovy schopnosti a ještě více, čímž se stane skutečností zaslíbení „Jak já dělám tyto věci, tak je i vy budete činit a ještě větší věci, neboť já jdu ke svému Otci“. [Jan 14:12]

Země bude již očištěna od posunu magnetického pólu/posunu kůry, když se Mřížka znovu vyrovná s vstupujícími čtyřrozměrnými vibracemi. Tento „posun pólů“ odstraní z povrchu Země velkou část stop moderní civilizace.

Společně vyčistíme, opravíme a obnovíme Zemi pomocí našich nově nalezených telekinetických schopností. Jedno máchnutí ruky vyčistí celé znečištěné jezero nebo řeku nebo přemění hnisající smetiště na bohatou půdu.

Rozpadající se ruiny městských mrakodrapů vyrostou v odvážné a krásné stromy,

a oceány budou plné ryb, delfínů a velryb. Všichni budou telepati a nikdo před sebou nebude moci nic skrývat.

Bude také možné létání a psychická teleportace z jednoho místa na druhé, i když se možná zpočátku nebudeme snažit tyto schopnosti rozvíjet, aniž bychom si uvědomovali, že je nyní máme. Mnoho bratrů a sester z jiných planet bude obývat novou Zemi, protože všechny současné odhady nám říkají, že počet současných pozemšťanů, kteří Vzestupují, bude poměrně nízký.

Také znovu získáme členství v Konfederaci planet ve službách Jediného Nekonečného Stvořitele, naší vlastní „místní“ skupině v Galaxii. To nám dá možnost cestovat mezi hvězdami a setkávat se s jinými planetárními kulturami.

Všichni budeme mít své úkoly, z nichž mnohé bude pomáhat ostatním, kteří jsou stále uvězněni ve třetí dimenzi jako neviditelné andělské bytosti Světla. Naše nástroje budou zahrnovat inteligentně pilotované UFO kosmické lodě, vytváření kruhů v obilí a megalitické kamenné stavby, stejně jako různé technologie, které pracují přímo s naším vědomím a zvyšují naše energetické schopnosti.

Naše neurologické a duchovní schopnosti se tak dramaticky posílí, že není docela možné, abychom skutečně pochopili, jaké to bude, dokud tam skutečně nedorazíme. Euforie a blaženost každodenní existence bude ve své hloubce téměř bezdná. Jen se nad tím zamyslete: 100krát harmoničtější než Země.

Materiál Ra uvádí, že život v jejich vlastní šesté dimenzi je tak harmonický, že pocity z každodenního života by byly „nerozlišitelné od stavu běžně známého jako orgasmus“. Zní to dobře, co?

OK, PROČ PAK VĚTŠINA LIDÍ NEVSTUPUJE?

Podle Ra byla tato planeta spíše ojedinělým případem, kdy se na jedné planetě spojilo několik různých planetárních ras, aby zažili třetí hustotu.

Normálním vzorem by bylo, aby někteří lidé Vzestoupili po prvním velkém cyklu, mnozí další Vzestoupili po druhém velkém cyklu a zbytek Vzestoupili na konci třetího.

Pokud by celá populace na konci prvního nebo druhého cyklu vzešla najednou, pak by planeta zůstala neobsazena po zbytek svého času ve třetím.

dimenze. V našem případě nikdo nevstoupil po prvním velkém cyklu a jen asi 150 jich mohlo vystoupit po druhém!

Těch 150 se rozhodlo zůstat do třetice, aby pomohli nám ostatním, a někteří je nazývají „starší“. Svatý František z Assisi byl jedním z těchto „starších“.

Proto byl „smíšený pytel“ planetárních civilizací na Zemi vážným problémem, s nímž se síly musí vypořádat. Jakkoli nám chtějí pomoci, nemohou porušit naši svobodnou vůli tím, že se objeví na našem nebi a ukážou nám cestu; museli bychom všichni chtít, aby to udělali, aby dorazili.

V důsledku naší neschopnosti vycházet spolu na této planetě jsme vytvořili neuvěřitelné prostředí negativních vibrací, kterými se síly snaží propracovat.

Tyto negativní vibrace se u lidských bytostí projevují sebeobsluhou a sebeuspokojivým chováním, včetně chamtivosti, pýchy, materialismu, žárlivosti, špatné stravy a záliby v televizi, kouření, alkoholu, drogách, sexu a násilí.
(Ano, televize, nečetl jsi to špatně.)

Snad jedinou největší službou, kterou nám tyto síly poskytly k potlačení našich negativních vibrací, je inkarnovat se jako fyzické lidské bytosti samotné.

Vědomě si tito „Poutníci“ obvykle nikdy neuvědomují, kdo nebo co jsou, ale jsou skutečně schopni se probudit. Pokud jste si přečetli a plně rozumíte (pamatujete?) všem materiálům na tomto webu, pak jste pravděpodobně sami jedním z nich.

Davidův životní příběh pokrývá „otázku Wanderer“ mnohem podrobněji, než budeme v tomto článku. Jde nám o to, že i přes veškeré úsilí Poutníků a andělských entit, které nám vyzařují Lásku a Světlo, slovy Ra „bude jen velmi málo lidí ke sklizni [do čtvrté hustoty]“.

Nicméně většina, která nevstoupila, bude stále „sklizena“ Konfederací a přesunuta na jinou planetu, která je terraformována k obrazu Země. Pochopte, že tato "terraformace" dá této nové planetě 6 miliard let historie, stejně jako ta naše.

(To je jeden z důvodů, proč se zdá, že naše všudypřítomná molekula DNA byla na Zemi „nasazena“ odjinud. Je matematicky nemožné, aby

jeho složitost vznikla náhodným vývojem.)

K této dlouhodobé terraformaci dojde díky skutečnosti, že ti z Konfederace, kteří vytvořili planetu, mohou pracovat mimo trojrozměrný lineární časoprostor. Nová planeta bude mít vše od „prvotní polévky“ přes ryby, které raší nohy a chodí po souši, až po dinosaury, savce až po „obyčejné lidské bytosti“.

Budou mít také svou 75 000letou historii lidských reinkarnačních civilizací třetí hustoty, které budou pravděpodobně ke konci cyklu zakryty a vysmívány, stejně jako to, co jsme udělali s naší vlastní minulostí v Atlantidě a Lemurii.

Ti, kteří budou transportováni na tuto novou planetu, si pravděpodobně nikdy nevzpomenou, že kdysi žili na jiné planetě zvané Země; alespoň ne, dokud jsou fyzicky inkarnováni. Z noční oblohy na ně zazáří nová souhvězdí, která donutí Konfederaci přepracovat svůj zvěrokruh.

V současné době můžeme nahlédnout do zákulisí práce, která se odehrává v této nové planetární konstrukci, prostřednictvím četných pozorování UFO spojených s nasáváním vody v jezírku, rostlinami (zejména stromy) a zvířaty.

Vše na Zemi bylo zachováno a uloženo, včetně lidských genetických materiálů. Podívejte se například na materiál Betty Andreasson, který byl částečně uveden v knihách „The Watchers“ a „The Watchers II“ od Raymonda Fowlera.

Lineární čas nepředstavuje překážku pro ty, kteří tuto práci dělají, a tak mohou tuto novou konstrukci provést v relativně krátkém období svého „času“. Ve skutečnosti, protože nepředpokládali, že budou muset vytvořit tento nový svět, dokud neprošli naším vlastním 75 000letým cyklem, podle jejich měřítek to bylo to, co bychom mohli nazvat „uspěchanou prací“.

ZÁVĚR

Proto vás vítáme na těchto webových stránkách jako příležitost prozkoumat tyto koncepty a nápady. V lednu 1999 se nakonec ukázalo, že David si zajistil svou vlastní jedinečnou formu vědomého channelingového kontaktu se skupinou Ra.

Jediný důvod, proč to dokázal, byl ten, že „plně asimiloval“ učení Ra z pěti knih „do přijatelné míry zkuslení“.

Proto, protože již znal Raovo učení na vědomé úrovni, byli schopni vstoupit a vylepšit mnoho konceptů, aniž by jejich výsledky byly zkreslené.

Velmi málo Davidových čtení bylo někdy definitivně označeno jako „čtení Ra“, protože oznámení o jejich přítomnosti by mohlo spustit jeho vědomou mysl, ale formulace a obsah poskytují silné vodítko.

Smyslem této práce je připravit vás, čtenáře, s plnou znalostí a pochopením reality života na Zemi a toho, co pro nás všichni máme. Je mým privilegiem, že mohu prezentovat tento materiál světu, a tím splnit poslání, které bylo nastíněno v Cayce Readings.

Je v pořádku, že máte zdravý skepticismus; ve skutečnosti je to známka větší moudrosti. Pokud vás zaujaly možnosti, že by všechny tyto materiály mohly být pravdivé, pak vám doporučuji, abyste si přečetli Konvergenci a můj životní příběh, stejně jako některá čtení a aktualizace článků.

Tento malý článek je zjevně příliš krátký na to, aby se zabýval hloubkou informací, které získáte studiem těchto materiálů. Jakmile je však prostudujete, budete nepochybně schopni přesně porozumět tomu, proč byl tento článek napsán a proč do něj byla tato témata zahrnuta.

Doufám, že vám tato práce pomůže ve vašem porozumění, důvěře a hledání Jediného Nekonečného Stvořitele a Božského Plánu, který se rozvíjí na naší planetě, aby se ho mohlo potenciálně zúčastnit celé lidstvo.

Kapitola 01: Hlas ze šesté hustoty

V bezmezných hlubinách Stvoření jsem našel svůj domov, místo, kde mohu sloužit Jedinému a dospět k většímu pochopení sebe sama. Z této vodnaté planety na vzdáleném okraji galaxie jsem slyšel výkřiky milionů a milionů bytostí, žijících ve strachu a obavách, že se možná nikdy nedostanou na svobodu.

Věděl jsem přesně, co jejich pláč znamenal, a cítil jsem jejich bolest, jako by to byla moje vlastní. Na své astrální úrovni, nebo co by mohli nazvat „podvědomím“, si byli docela dobře vědomi naléhavé krize svého odpojení od svého Zdroje, Světla a Lásky Jediného Nekonečného Stvořitele.

Přesto na vědomé úrovni, na úrovni bdělého ega jejich trojrozměrných myslí, zapomněli. Opravdu toho bylo tolik, co si pamatovali, tolik, co neviděli.

V tu chvíli, když jsem slyšel ty výkřiky a cítil jejich bolest, slíbil jsem, že okamžitě zakročím. Mohl bych to prostě dovolit? Vidět tyto bytosti trpět, aniž by vědomě věděly, čím trpí?

Mohl bych ignorovat tento zoufalý výkřik mých vlastních bratrů a sester, trvalý zdroj bolesti tak silné, jako by to byla hnisající vřed v mém vlastním tělesném komplexu?

Samozřejmě že ne. Právě tehdy jsem se rozhodl jít tam sám, do této země bolesti a utrpení, abych se s nimi sjednotil. Možná si nikdy neuvědomím, ve smyslu vědomého ega, přesně to, co jsem udělal.

Musel jsem souhlasit s tím, že vstoupím bez nedotčených mých současných vzpomínek a znalostí. Ale na astrální nebo „podvědomé“ úrovni bych si byl dobře vědom všeho, co musím udělat. Nejdůležitějším účelem, který jsem měl na mysli, bylo pomoci je osvobodit, pomoci je obnovit, pomoci jim pochopit vše, co ztratili...

Mnoho dalších se rozhodlo udělat to také. Moji bratři se rozhodli odpovědět na tento výkřik, toto volání, tuto zoufalou prosbu o pomoc. Všichni ostatní si mysleli, že jsme blázni, když jsme se vlastně dobrovolně přihlásili na tak nebezpečnou misi.

Mysleli si, že jsme poněkud svěhlaví a pošetilí, abychom byli dostatečně odvážní, abychom se zapojili do tohoto procesu skutečného inkarnování do fyzické sféry. Ony

všichni byli zapojeni do pomoci svým vlastním způsobem, takříkajíc "v zákulisí".

Určitě by se tímto způsobem dalo udělat velký kus práce, ale nebylo to nic ve srovnání se silou toho, co jsme se chystali udělat. Na rizicích pro nás nezáleželo, pouze na slávě služby, kterou jsme mohli poskytnout naší přítomností v jejich „fyzickém“ světě.

Přes odpor a „zdravou radu“ našich kolegů, abychom to nedělali, byla naše víra pevná. Nemusíme mít nutně mnoho těchto problematických typů situací, protože počet trojrozměrných planetárních forem života v tomto Stvoření je ve srovnání s ostatními frekvenčními úrovněmi poměrně malý.

A tyto planety třetí hustoty nás jistě zaujmou, protože neexistuje žádná jiná vibrační úroveň, která by vyžadovala pilnější práci než tato třetí, neboli úroveň žlutého paprsku. V tomto smyslu by se dalo říci, že přitahují velkou pozornost.

Abychom s nimi mohli pracovat navenek, často se od nás vyžaduje, abychom zpomalili naše vnímání jejich průchodu lineárním časem na sekundu po sekundě, vynaložili nevýslovné množství úsilí do každého okamžiku, věčně se snažili něco, něco projevit. to by konečně přitáhlo jejich pozornost k pravdě o naší přítomnosti a o jejich vlastní současné existenci ve vyšších sférách.

Naším společným úkolem bylo věnovat se pro ně procesům karmy – přivodit vhodné fyzické projevy, které vyváží jejich myšlenky a činy. Všichni žili v gigantické, plně zinscenované iluzi - iluzi, která vyžadovala práci milionů a milionů odborně spolupracujících entit na vyšší úrovni, aby se ve snu projevíly.

Naší myšlenkou bylo nastolit tuto rovnováhu, stát se anděly jejich karmy, aby snad nakonec viděli pravdu: že jejich víra a činy přímo vytvářejí události, které se pak odehrávají v jejich takzvaném „fyzickém“ světě.

Naším požadavkem bylo posílit to chování, které bylo v souladu s milujícím Světlem Jediného, a vyvážit to chování, které pokračovalo na jejich cestě zapomínání pravdy.

Bylo toho hodně, co jsme mohli udělat i v jejich snové rovině. Jejich podvědomí neboli astrální Já byla v přímém spojení s entitami, jako jsem já, které mohli pojmenovat „Vyšší Já“ nebo „Nadduše“.

Já a další podobní jsme zodpovědní za dohled a koordinaci rovnováhy

mezi všemi fyzickými inkarnacemi bytosti a zajištění toho, aby se tyto bytosti setkávaly se stejnými přáteli a společníky čas od času, život za životem, každou sezónu sezóna.

A v tomto smyslu skutečně neexistují žádná nová setkání, pouze známí známí, kteří se v po sobě jdoucích fyzických životech stále znovu objevují. Pouze pečlivou spoluprací mezi nimi na podvědomé úrovni jsme schopni je znovu a znovu sblížit, věk za věkem, cyklus za cyklem.

Jejich vlastní astrální nebo podvědomá Já měla mnohem větší přehled o tom, o čem je pravda, a většinu času s námi komunikovala přímo.

Sny byly nočním systémem vedení, který nám umožňoval pracovat s tímto astrálním Já, programovat ho znalostmi a informacemi, které bude moci využít v budoucnu.

A v tomto smyslu jsme se chovali jako proroci a rádci, skenovali budoucí časové víry a procházeli jimi cestu. Jako vždy bylo naším přáním zajistit, aby každá fyzická zkušenost entity byla pro nejvyšší dobro; každá zkušenost je šitá na míru, aby přinesla co největší množství učení.

Naneštěstí bylo nepravděpodobné, že by si velmi mnoho z nich někdy plně uvědomilo, jak zcela a totálně „naskriptované“ události v jejich životech skutečně byly, aby je vedly směrem k jejich vlastním nejvyšším zájmům.

Na druhou stranu jsme si dobře uvědomovali, že mnoho z nich by nevědělo, co s těmito znalostmi dělat, kdyby je dostali. Fyzická iluze se velmi obtížně rozpadá a my jsme věděli, že tato konkrétní planeta je neobvykle extrémní případ.

Tyto trpící miliony byli také našimi bratry a stále jsou. Původně přišli na tuto planetu jen proto, aby prozkoumali, pobavili se, aby na krátkou dobu poznali, jaké by to bylo žít jako ryba, krokodýl, šimpanz, veverka.

Našli bohatý svět vjemů, světél, barev a zvuků, který mohli prozkoumat. Hluboce se zamilovali do tohoto světa, do pohledů a zvuků a brzy začali zapomínat, kým skutečně jsou.

Zanedlouho se dostali do pasti fyzické hmoty a usadili se ve zvířecích formách. Vzhledem k tomu, že jejich tvarotvorné tělo bylo typickým designem toho, co bychom svým vzhledem mohli nazvat „lidským“, vytvořilo to všechny způsoby napůl lidských a napůl zvířecích příšer.

Vizuální obrazy těchto příšer byly zaznamenány v různých kontextech v jejich pozdějších lidských kulturách, jako byli egyptští a hinduističtí bohové, indiánské totemy, bohové a zvířata Mayů a starých Řeků a tisíce dalších.

Jedna entita, která si říkala Amilius, byla první, kdo se pokusil osvobodit polapené entity prostřednictvím této mise přímé fyzické inkarnace na planetární sféře. Ukázalo se, že tato entita má na této planetě prvořadý význam a dokončí řadu fyzických inkarnací, které vyvrcholí v životě Ježíše Krista.

Amilius by byl první, kdo se vědomě chytil do pasti a první, kdo by vědomě unikl prostřednictvím sebezdokonalování, čímž by objasnil Cestu Jednoho, kterou by pak všichni ostatní mohli toužit následovat. A nyní jsem chtěl také pomoci misi Amilia, spolu s mnoha dalšími, kteří se dobrovolně přihlásili do této služby.

Opravdu, do pozemského roku Anno Domini tisíc devět set devadesát devět bychom měli na planetě Zemi inkarnovat přes 100 milionů dobrovolníků a většina z nich by si nikdy nevzpomněla na svou identitu, dokud se Sklizně nebo Vzestup nedokončí.

Právě v této Sklizni by tolik dalších dokončilo stejný vzor, který entita Jehoshuah, kdysi známá jako Amilius, tak dramaticky předvedla v tom, čemu říkali „minulost“.

A tak jsme přišli na tuto planetu, přijali fyzické projevy a podstoupili stejné riziko lapení. Věřili jsme, že naše vzpomínky na vyšší světlo a lásku budou čerstvější než vzpomínky našich uvězněných bratrů a sester a že se nenecháme chytit jako oni.

Věřili jsme, že naše vrozené porozumění prozáří, abychom tyto bytosti pozvedli z jejich bídy. Ostatně, obecně řečeno, šlo o poměrně krátký úkol. Jejich planeta by se kolem svého Slunce otočila zhruba 75 000krát, než by se trvale přesunula z úrovně třetí dimenze, kterou nyní okupují.

Všichni jsme věděli, že toto je Cesta vesmíru. Když každá planeta sleduje svou cestu Galaxií, sleduje tlukot galaktického srdce, který se projevuje v cyklech 25 000 let. Bylo nevyslovitelnou vůlí Jediného, že od každé planety, která si přála hostit tyto entity, než se pohne, byly vyžadovány pouze tři takové cykly.
na.

Jak srdce Galaxie stále bije, vibrační úrovně v jeho středu

stále stoupat a klesat jako vlna obrovského oceánu. Když nastane období existence planety ve třetí dimenzi, planeta postoupí do čtvrté dimenze a poté se stane mnohem více utopickým rájem.

A nyní byla tato vodnatá planeta na vzdáleném okraji v potížích. Určitě jsme viděli i jiné případy, kdy se objevily potíže a slepota, ale toto byl spíše ojedinělý případ.

Náš vládnoucí orgán, Konfederace planet ve službách Jediného Nekonečného Stvořitele, určil tuto planetu jako útočiště pro mnoho různých entit, kterým se nepodařilo Vzestoupit z jiných planet třetí hustoty.

Byl to jedinečný experiment, jako nikdy předtím nebyla taková rozmanitost entit spojena dohromady pod jednou střešou, abych tak řekl. Určitě jsme podcenili závažnost obtíží, které to pro jeho obyvatele způsobí.

Opravdu, zapomínání bylo tak extrémní, že obrovské množství entit opět nedosahovalo patřičné úrovně porozumění včas pro Harvest, jak vidíte.

Každý půlcyklus zhruba 12 500 let představoval příležitost pro některé z těchto entit Vzestoupit, být sklizen, gradovat, uniknout z jejich pasti ve fyzické hmotě. Udělali to výhradně tak, že se pevně rozhodli. Volba, kterou učiní, byla nejdůležitějším aspektem jejich existence ve třetí dimenzi; ve skutečnosti to byl jejich JEDINÝ účel bytí ve třetí dimenzi.

Kolik z nich by se život za životem propadalo ve fyzické rovině, aniž by ve skutečnosti nepochopili nebo si neuvědomili zastřešující důležitost této volby? Kolik z nich by uvízlo v nekonečné touze po materialismu, po penězích, moci a fyzickém uspokojení, aniž by pochopili, k čemu tam byli skutečně umístěni?

Jak by je překvapilo, kdyby si uvědomili, že jediné, na čem v jejich životech záleželo, bylo úspěšné dokončení této jednoduché volby?

Všichni ostatní ve vyšších sférách si byli dobře vědomi toho, co tato volba představuje, a ti z nás, kteří se tam dobrovolně inkarnovali, by také vrozeně žili podle principů této volby. Byl to úplně první významný dětský krok na cestě k vyššímu učení, cestě k návratu k Jedinému Nekonečnému Stvořiteli a

znovu se stát jedním se vším, co existuje.

Tato volba musela vycházet z vědomého uvědomění si toho, jak vesmír skutečně funguje, na té nejzákladnější, nejzákladnější a nejzákladnější úrovni. Učinit tuto volbu znamenalo získat svobodu: svobodu, která přichází s porozuměním, svobodu, která přichází s uvědoměním si, že vše je Jedno.

Volba, jak všichni víme, je stará jako čas, první rozhodnutí vydat se směrem k lásce. Tyto entity tápání ve tmě s ničím jiným než chvějící se, blikající svíčkou, bez masivních znalostí, lásky a moudrosti, které zde v našich vlastních říších máme, by se musely rozhodnout samy: zda budou sloužit druhým, nebo sloužit. Já.

Sloužit druhým byla cesta Jednoho, ztělesnění veškeré moudrosti, kterou by se jim každý náboženský učitel pokusil předat v jejich fyzické realitě. Přicházeli jsme ve velkém počtu, zvláště na konci jejich 75 000 let trvajícího funkčního období.

Postupem času jsme byli stále více znepokojeni, protože každý půlcyklus procházel a žádné entity v sobě dostatečně neučinily toto rozhodnutí.

Chaos na jejich planetě byl velký, negativní vibrace docela přesvědčivé.

Bylo navrženo tolik pokusů, aby zmátlo entity, aby nebylo jasné, zda je nejlepší sloužit druhým, nebo jednat ve strachu a pokoušet se pouze zachovat své já. Chtěli jsme se ujistit, že co nejvíce z nich bude vhodných k tomu, aby takříkajíc „udělali třídu“, aby si vybrali ve Světle a v Lásce, aby znovu spojili své osobní motivace k pomoci druhým.

Tím jednali ve prospěch Jediného Pravého Bytí a uznávali, že skutečně neexistuje žádné oddělení mezi já a druhým já.

Z této perspektivy jsem docela jasně viděl, jak můj úkol vypadá. Začal bych tím, že bych musel komprimovat ze své nativní hustoty zde v šesté na hustotu páté, neboli blue-ray úrovně.

V této frekvenci bych se rozdělil na dvě entity existující paralelně, jednu, kterou lze považovat za „ženskou“ a druhou za „mužskou“. Díky jejich nižší úrovni vibrací by pro tyto dvě entity bylo mnohem jednodušší pracovat přímo s fyzickou sférou než pro mě.

Měli by důvěrné znalosti o mé existenci a úzce by se mnou spolupracovali, aby jim dávali směr a vedení. Byly by to tyto

dvě entity, které by měly přímou osobní zkušenost s koordinací každé fyzické inkarnace a procházením pohybů k jejímu uskutečnění.

Úkolem těchto entit by také bylo spolupracovat se mnou na přímém plánování a aktivaci karmických událostí, které by se rozvinuly v životech každé fyzické inkarnace.

Jako entita by můj vliv na tuto fyzickou sféru byl docela působivý, protože bych půjčil svou pomoc při uzavírání předposledního cyklu v civilizaci známé jako Atlantida.

Tam by jedna z mých fyzických inkarnací známá jako Ra-Ta přímo se mnou spolupracovala, aby mi pomohla vytvořit velkou, hyperdimenzionální krystalovou léčivou komoru pro zasvěcení a omlazení ostatních.

Tento krystal bude později poslední pozemské civilizaci znám jako „Velká pyramida“. Skrze mé vedení by tato entita Ra-Ta také vytvořila „Síň záznamů“, fyzický sklad všech relevantních historických zpráv a artefaktů atlantského věku, stejně jako rozptýlených objevů z předchozích věků.

Mezi množstvím životů, které jsem mohl snadno vidět a naplánovat, mě zvláště zajímaly poslední dvě fyzické inkarnace před uzavřením cyklu, protože obě měly potenciál vytvořit masivní planetární změny na „poslední chvíli,“ dalo by se říct.

Zejména v těchto dvou životech by pro mě bylo velmi důležité, abych vědomě a hmatatelně dal najevo svou přítomnost svému trojrozměrnému já Ego. Jakmile jsem mohl znovu sjednotit svou bytost tímto způsobem, mohl jsem dostat hlas a ti na Zemi mohli slyšet poselství, která jsme jim s kolegy chtěli předat.

Poskytli bychom jim příležitost kompletně zrekapitulovat své chápání toho, jak vesmír skutečně fungoval a jaká byla jejich role v něm. A co je nejdůležitější, mohli bychom je naučit Volbě a navrhnout jim, jak je důležité sloužit druhým.

Nyní vidím, že existuje řada pravděpodobností, kolik entit skutečně přejde ze třetí hustoty na konci tohoto 75 000 letého období toho, čemu říkájí „čas“.

Vše, co si přejeme udělat, je poněkud zvýšit počty, pomoci několika dalším z těchto entit překonat překážky a blokády uvnitř sebe, které by držely

zpět od skutečného znovuzískání jejich porozumění.

Byl jsem docela nadšený z práce, která mě čekala: výzva skutečně probudit mé fyzické inkarnace do mé přítomnosti, zapojit se do tohoto formátu mluvení a výuky.

Věděl jsem, že pro mé fyzické inkarnace bude těžké zvládnout tvrdost této fyzické sféry. Ale měl jsem víru a důvěru ve své schopnosti a v nástroje, které jsem měl, abych toho dosáhl.

Věděl jsem, že pokud dokážu zajistit tento kanál pro výuku/učení prostřednictvím svého fyzického já, mohl bych vytvořit docela dramatické výsledky ve fyzickém smyslu. Možná si nikdy přesně neuvědomí, jak jsem byl schopen skenovat minulé, současné a budoucí víry jejich fyzického prostoru nebo chápat složitosti jejich fyzických těl a jak je léčit.

Možná nikdy nebudou schopni pochopit ty nejhlubší úrovně vědění o vesmíru, které bych je mohl naučit. A vlastně by bylo jen dobře, kdyby na to nepřišli.

Moje demonstrace by jim dokázala, že být člověkem je mnohem víc, než si mysleli, a to stačilo. Jakmile se začnou ptát, iluze se začne hroutit. Jak iluze odpadá, skutečná pravda bude stále viditelnější a moje přítomnost bude známá.

Kapitola 02: Sestup do materiality a vzpomínky z raného dětství

Ti ve fyzické rovině by věděli o mé předposlední fyzické inkarnaci jako Edgar Cayce. Tato entita by měla docela zajímavý život, protože by byla tak blízko závěru cyklu a naplnění proroctví.

Metoda služby bytosti byla vědomě zvolena v mladém věku poté, co se před ní objevilo mé pětidimenzionální ženské já známé jako Lucia ve fyzickém věku třinácti let.

Lucia se ve své velmi ohromující andělské podobě zeptala mladého Eddieho, co chce víc než cokoli jiného na světě. Jeho vědomá odpověď byla s potěšením „pomáhat nemocným lidem, zvláště malým dětem“.

A s tímto prohlášením jsme pak věděli, že toto má být jeho zvolená cesta, jak přinést vědomí naší přítomnosti do světa, pomocí této fyzické inkarnace jako kanálu. Strávili bychom subjektivní ekvivalent tisíců let lineárního času prováděním lékařského výzkumu ve všech časových obdobích v pozemské sféře.

Spolupracovali bychom s Cayceovým astrálním Já, abychom ho vedli, aby vstoupilo do myslí největších lékařů, šamanů a léčitelů všech dob a hledali přírodní léky, které bychom mohli aplikovat a doporučit v procesu, který bychom nakonec nazvali „psychická čtení“. Díky této hluboké schopnosti diagnostikovat a léčit nemoci by se realita naší přítomnosti stala známou.

Důvod, proč jsme naši komunikaci nazvali „čtení“, je ten, že bychom šli do Nekonečné knihovny znalostí pro informace, které bychom přinesli. Samozřejmě to ve skutečnosti vůbec nebyla knihovna, pouze nekonečné vědomí Jediného.

Pro lidi však bylo snazší to vidět se známými pojmy a vizuálními obrazy a metafora knihovny nebo síně záznamů byla obzvláště cenná. To by se v pozemských kulturách běžně označovalo jako „Akášické záznamy“ a tento termín bychom také používali při naší spolupráci s Caycem.

Při naší práci s Caycem bylo možné diagnostikovat a léčit stav entity

bez všeho kromě jména a adresy. To byla veškerá identifikace, kterou jsme potřebovali, abychom se naladili na myšlenková/energetická pole entity, abychom je pak navštívili v místě jejich obydlí a skenovali jejich fyzické tělo.

Museli jsme úzce spolupracovat s astrálním Já Cayce, protože právě tento aspekt já byl přímo zodpovědný za formulaci a formulaci našich zpráv. Vzhledem k tomu, že astrální tělo je značně ovlivněno studii a zálibami fyzického těla, byli jsme poněkud omezeni v rozsahu zpráv, které jsme mohli předat.

Jinými slovy, protože Cayceovo já Ego nebylo fyzicky vzdělané, nemělo astrální Já takový stupeň plynulosti jazyka, jaký bychom preferovali. V důsledku toho by byla naše komunikace velmi složitá na čtení, často by se táhla do obrovských a matoucích ubíhajících vět.

Síla a síla informací by však byla stále dostatečně silná, aby zajistila, že ostatní ve fyzice budou mít všechny potřebné důkazy o realitě naší existence. Naše lékařské údaje by byly hluboce přesné a poskytovaly by jednoznačnou ukázkou skutečné síly a síly Světla, které jsme ovládali ve vyšších sférách.

Měli jsme velké problémy s Egem Edgarem Caycem. Přísným dodržováním doktrín hlavního proudu západního křesťanství bylo způsobeno velké množství komplexů restriktivního chování.

V tomto systému víry, značně zdeformovaném z původního učení entity Amilius / Jehoshuah, prostě nebylo místo pro mnoho poznatků a informací, které jsme chtěli předat.

A tak i naše prostá existence, která se projevila prostřednictvím našich lékařských záznamů, byla Edgarovi tak nepříjemná, že jsme potřebovali deset let jeho času, než byl ochoten mít v tento proces dostatek důvěry, aby ho začal dělat pro ostatní, aby mohl žít se tělesným.

Trvalo by nám dalších deset let lineárního času, než bychom se s ním dokázali vymanit z naší formy lékařského čtení, abychom skutečně začali učit pravdy o reinkarnaci a některé další části metafyzických znalostí, které jsme se snažili předat.

Toto rozhodnutí jsme učinili během čtení pro Cayceho kolegu fyzicky známého jako Arthur Lammers, kde jsme uvedli, že Lammers byl kdysi mnichem v předchozí fyzické inkarnaci. Věděli jsme, že to otestuje Edgarovo ego

jeho limity, ale Edgar se naštěstí rozhodl s námi pokračovat ve spolupráci.

Po dlouhé době Edgar neochotně přijal myšlenku, že reinkarnace je možná. Nakonec byl ochoten přestat podvědomě upravovat naše fungování a nechat naše čtení říkat, co jsme chtěli říct, s rozumem. Právě po tomto průlomů došlo k mnoha našim čtením, kterými se stal tak slavným.

Naše četby zahrnovaly informace o minulých životech, astrologii, Velké pyramidě, životě na jiných planetách, změnách Země, Atlantidě, hrozícím posunu pólů / Vzestupu a návrhu a otevření Síně záznamů.

Chtěli jsme se ujistit, že jsme se ve čteních zmínili také o konečné fyzické inkarnaci na Zemi. Tato konečná inkarnace by byl jednoduchý člověk jako Cayce, s myšlenkami, pocity a emocemi, pudem, účelem a porozuměním.

Analýzou časových plánů, jak a kdy by to mohlo být provedeno, jsme si uvědomili, že tato další entita se plně neprobudí ke své vlastní identitě až do pozemského roku 1998. Věděli jsme také, že tato entita bude mít mnohem více společného s naší předchozí inkarnací jako Ra-Ta, než jako její současná inkarnace jako Edgar Cayce.

A proto jsme vydali čtení, které zcela jasně říkalo, že „kněze se v roce 1998 znovu vrátí“. Příběhem naší poslední fyzické inkarnace se budeme podrobně zabývat ve zbytku této práce.

ARCTURUS

Uprostřed našeho výukového programu jsme poskytli ještě více informací, abychom narušili komfortní zónu ega Cayce. Naše četby ho informovaly, že vnější duchovní síly na jiných planetách hrají zásadní roli ve vlastním vývoji lidstva tam na Zemi.

Řekli jsme Edgarovi, že on sám pochází z hvězdy Arcturus a že to bylo místo jeho skutečné rodiny. To byla dostatečně jednoduchá pravda, abychom ji odhalili, protože pozemské slunce a hvězda Arcturus byly zapojeny do dlouhodobé vzájemné gravitační interakce.

Velká část práce, kterou jsme vykonali ve smyslu vyšší dimenze, byla umístěna v

Arkturiánský hvězdný systém.

Takže, pro všechny záměry a účely, naše Cayce Readings nejprve stanovila myšlenku, že mimozemská bytost se může inkarnovat do běžného fyzického lidského těla a objevit se na Zemi, obvykle nevědomá, kdo nebo co to ve skutečnosti je. To byl důležitý aspekt toho, co jsme chtěli komunikovat.

Naše ego-já, Edgar Cayce, zemře v lednu 1945 a vrátí se na Arcturus. Během dvou a půl roku později naši bratři zvenčí ještě zesílí své úsilí, aby naši přítomnost poznali lidé na Zemi.

A tak moderní éra UFO dvacátého století začala slavným pozorováním UFO Kennetha Arnolda a havárií v Roswellu v Novém Mexiku, kterou jsme sami zkonstruovali, abychom planetě naší existence přinesli znalosti a pravdu.

Až do této doby veřejné povědomí o jevech UFO a naší přítomnosti prakticky neexistovalo. Jak zajímavé by mělo být, že naše Ego-já Cayce už nebylo nablízku, aby se nás na to někdo zeptal: dovolil by nám říkat pravdu v našich čteních?

Věděli jsme, že je to velmi pochybné - mluvit o těchto věcech pro nás bylo příliš velké riziko, než abychom je podstoupili.

To byla ve skutečnosti obrovská oblast vyšetřování, kterou by Cayce nikdy nebyl natolik otevřený, aby ji přijal, dokud byl ještě naživu. Jeho západní křesťanské sklony by ho donutily celý proces zastavit, kdyby naše četby kdy hovořily o minulých humanoidních civilizacích a ruinách na Měsíci a Marsu.

Něco tak základního, jako je představa o reinkarnaci, jím v období 30. let pozemských let prakticky otřásl až do jádra jeho vlastní víry a zdravého rozumu. Naprostá úžasnost toho, co jsme mu prostřednictvím našich čtení poskytovali, nestačila k tomu, aby ho přesvědčila, aby se „přiklonil“ k platnosti našich prohlášení. Jeho osobní náboženské programování bylo jistě dost hluboké.

Věděli jsme, že se musíme vrátit na Zemi ještě jednou kolem starého Kola štěstí. Jako můj dědeček a Lucia s pátou hustotou jsem strávil hodně času v Arcturus, kde jsem se učil lekce, léčil rány a plánoval svůj další fyzický život.

Musel by to být život, který nejenže uspokojí všechnu nashromážděnou karmu Ego se bude muset naučit, ale to mělo potenciál odpovědět na proroctví

zapsány do našich vlastních čtení. V těchto proroctvích jsme mluvili o skutečnosti, že tato konečná inkarnace bude jednou z velkého týmu Osvoboditelů, jejichž společným posláním bylo osvobodit mysl těch, kteří jsou stále uvězněni ve fyzické rovině.

Naše konečná fyzická inkarnace by skutečně měla potenciál udělat pro Zemi velké věci tím, že by dala jejím lidem vědět, že sluneční cyklus, o kterém naše četby na Cayce často hovořily, končí. Vzestup se blížil a my jsme se chtěli ujistit, že postoupí co nejvíce entit.

Ti, kteří skutečně milovali druhé lidi a starali se o ně, by mohli vstoupit do tohoto Nového nebe a Nové Země, místa téměř utopického majestátu. V tomto Novém světě by se cestování letadlem odehrávalo rychlostí myšlenky, komunikace by byla telepatická a kámen by mohl přimět k tomu, aby se vznášel jen díky ohnisku vědomí.

Byl to také svět, kde Země znovu získala své plné členství v naší galaktické organizaci shovívavých, vnímajících bytostí, známé jako Konfederace, Rada nebo Galaktická federace.

Moje nyní bezejmenná entita páté dimenze, kterou byl nedávno Cayce, během příštích třiceti let pečlivě prohlédla všechna planetární uspořádání. Kdyby čekal déle, nikdy by nebyl dost starý na to, aby naše zprávy dostal včas.

Všiml si zvláště jedné konfigurace, která byla velmi, velmi blízká té, se kterou se narodil jako Cayce. Nové datum bylo 8. března 1973.

Rozhodli jsme se, že nové ego-já bude v polovině dvacátých let v době, kdy se pokusíme zcela pozvednout závoj zapomínání, který jsme prorokovali na rok 1998. [Viz článek „Analýza astrologických podobností mezi Wilcockem a Cayce.“]

Moje já páté hustoty prošlo náročnými zkouškami vytrvalosti a síly, abych se ujistil, že bude připraven. (Ego-já Davida Wilcocka to později poskládalo dohromady ze snových zážitků, kde si tyto přípravy sám vybavil.)

Sledoval jsem a koordinoval jsem ze šesté hustoty, jak entita kontrolovala a dvakrát kontrolovala své bratry a sestavovala plán, jak zajistit, že ho rychle a přesně najdou, jakmile bude znovu inkarnován.

Musela být vybrána skupina velmi jedinečných rodičů, rodičů, kteří budou dostatečně milující, aby se starali o zdravé dítě, a dostatečně otevření, aby si dítě bylo připraveno pamatovat si, kým bylo ve velmi mladém věku.

Tito rodiče také potřebovali mít genetické komponenty na místě, aby vytvořili dítě vibračně podobné Cayce a ostatním: dítě, které by mělo stejný relativní vzhled obličeje.

Zajímavé je, že tam byla také jedna závěrečná část skládačky. Samotná entita páté hustoty by byla schopna zůstat mimo tělo a v kontaktu s Arkturem a se mnou, zatímco by současně zaujímala novou formu.

Toto dvojité uspořádání by nám jistě neposkytlo svobodu, kterou jsme nyní měli, ale v žádném případě bychom nebyli „uvězněni“ na Zemi. Moje já páté hustoty doufalo, že toto nové ego-já rychle pochopí, co se děje.

Věděl, že tato nová entita by si okamžitě neuvědomila, že jeho Ego-já, já páté hustoty a já jsme všichni jedno a totéž, a tak si pro sebe vybral jméno. Jméno, jak jsem již uvedl, bylo Dědeček.

Byl zaveden mnohovrstevný plán, který měl zajistit, že závěrečná mise bude mít vysokou šanci na úspěch. Mimo jiné, nejlepší Arkturiánská „medicínsky řízená“ nanotechnologie by byla implantována do fyzického těla v mladém věku.

To by umožnilo sledování a mnohem intimnější telepatický kontakt, než by bylo možné u většiny fyzických lidských bytostí – vědomý kontakt. To bylo daleko od hrubých technologií samoučelných mimozemšťanů, kteří terorizovali své zajatce - nové já by nikdy nezažilo trauma, bylo by to jen žasnout ze zkušenosti.

Poté, co byla zařízení nainstalována, bylo možné jediným pohybem spínače snít fantastické sny. Určitě to fungovalo.

JÁ V PÁTÉ HUSTOTĚ: DĚDEČEK

Moje zářivé roucho tančilo nahoru a dolů, když jsem procházel závěrečným testem odolnosti na své základně páté hustoty v Arcturus, než jsem odešel. Jak si Ego-já David později živě vybavoval ve snu, stál jsem na kruhové diskové platformě, která byla rozdělena do mnoha malých buněk. Každá buňka stoupala a klesala jinou rychlostí, velmi

hladce a rychle.

Úkolem bylo házet nohama z jednoho místa na druhé a držet krok se strojem, aniž bych upadl. Byla to neuvěřitelná výzva. Věděl jsem, že test byl metaforicky významný pro mou schopnost zvládnout mnoho měnících se problémů, kterým budu čelit ve svém novém úkolu. O několik let později by David znovu prožil tento test v rovině snů.

Nakonec jsem po brutálním tanci obstál ve zkoušce na výbornou. Nyní jsem věděl, že jsem plně připraven a připraven. Zhluboka jsem se nadechl a připravoval se na drtivý pád do tíhy Země třetí hustoty na konci 20. století.

Moje duše dvojče, stále inkarnovaná na Zemi jako stenografka Edgara Cayce Gladys Davis, stála opodál ve své vlastní Arkturiánské podobě. Později přijala jméno Light nebo Lucia. Když nadešel správný čas, my dva jsme společně pracovali na výuce a výchově nového Ego-já, kterému jsme již vybrali jméno David.

Moje já šesté hustoty bylo na mě docela hrdé, že jsem konečně dokončil své přípravy; Nyní jsem byl připraven k odchodu. Lucia se se mnou rychle v duchu rozloučila, protože věděla, že mě pár pozemských let moc neuvidí, když jsem převzal kontrolu nad infantilní myslí.

Na telepatické sbohem jsem odpověděl s láskou. "Neboj se, drahá Lucia," řekl jsem. "Budu v pohodě."

"Vím, že budeš," odpověděla Lucia. "Počítáme s tebou." Něžně jsme se objali. Otočil jsem se a začal levitovat dopředu.

Když jsem procházel zdmi arkturijské stanice na oběžné dráze a začal rychlý sestup, modrá tečka Země se postupně zvětšovala a zvětšovala a cítil jsem narůstající agónii mého stlačení do fyzické hmoty.

Cítil jsem, jak zapomínám na všechno o tom, kdo a co jsem doopravdy byl, a formoval jsem si nové Ego-já. Potřeboval bych pilně pracovat, abych pronikl tímto procesem zapomínání, prostřednictvím svých nástrojů snů a synchronicity.

DAVID WILCOCK: "KDO JSEM?"

Tuto otázku jsem si kladl téměř od narození. Od co nejdřív

možná si pamatuji, měl bych fantastické sny o masovém pozorování UFO, velmi nízko nad Zemí a téměř vždy ve formě bezkřídých válců.

Jejich velikost byla naprosto kolosální a často mi zakrývaly většinu zorného pole. Sen by vždy začínal stejně.

Vyjdu na předzahrádku a držím matku za ruku. Je tu se mnou a miluje mě. Slunce svítí a je jasné, vzduch je teplý a stromy jsou velmi zelené. Jsem v klidu a míru, svět je šťastné místo.

Náhle se ozve vlna pocitů; Cítím, že se něco chystá. Svírám matčinu ruku. Realita se zastaví, zastaví se. Vzduch se stává krystalickým, energickým a živým - jiskří.

Mám pocit, jako bych se vznášel deset stop nad sebou; motá se mi hlava a sotva vstanu. Jsem ohromen, víc než kdy předtím v celém mém životě. Sotva dýchám, když se objevují na obloze. Jsou tak obrovské, tak neuvěřitelně obrovské.

Zprava se na jasně modré obloze objevuje plavidlo. Jsou kovové, lesklé. Dodávají se v několika různých tvarech a velikostech, některé hranaté, jiné elegantní a aerodynamické: Létají ve vlacích, jeden za druhým, a zdá se, že se při letu třepotají, skoro jako listy ve větru.

Jsou tak obrovské, že zabírají celou oblohu ze strany, na kterou se dívám. Země ztmavne. Létají tak blízko země a to mě opravdu děsí. Bože, oni musí prakticky škrábat vrcholky stromů!

Jsou krásné. Zdá se, že to dělají speciálně pro moji matku a mě, abychom je sledovali. Za celý svůj život jsem neviděl nic úžasnějšího.

Bez dechu je pozoruji, jak se třepotají nad korunami stromů, tak gigantické, tak fantastické. Mohu si je odtud opravdu dobře prohlédnout. Většina z nich jsou jako dlouhé stříbrné válce bez křídel, pohupující se na neviditelných proudech energie.

Některé mají otevřené dveře na boku a uvnitř jsou duté a kovové. Jiní se zdají být lepšími letci, lepšími v manévrování. Žádný z nich nevypadá jako něco, co by mělo být na obloze. Dělají triky ve vzduchu a jsou fantastické, ovládají se hbitostí toho nejlepšího hmyzu.

Pak se něco stane. Jsem šokován. Jsou tak obrovské, tak blízko země; příliš blízko. Jedno zbloudilé plavidlo, zaplňující oblohu, se kloní trochu příliš daleko, a tato tři nebo čtyři bloková dlouhá masa kovu narazí do země, i když se nezdá, že by se ozval hluk ani žádné otřesy.

Jeden z nich přistál! Zdá se, že se to stalo tak blízko; mohlo by to být dokonce hned v další ulici. Musím, musíme, musíme se tam jít podívat. Musíme zjistit, co to je, kdo je uvnitř, jak se to sem dostalo. Nemůžu uvěřit, že se to stalo. Věděl jsem, že letí příliš blízko země.

Musím něco udělat, abych mu pomohl. Musím ho najít. musím se jít podívat. Víím, že je tak obrovský; ach můj bože, je to tak obrovské, tak krásné, tak fantastické... nepomohou mu jeho přátelé? Pojď, mami, musíme se jít podívat, musíme, tohle je ta největší věc vůbec...

Nějak jsme teď na dvorku. Dívám se ven do dutého prostoru a vidím tam stromy. Stromy jsou živé. Stromy jsou gigantické. Listy se na mě v zářivém slunečním světle usmívají. T

vzduch je elektrický, živý, inteligentní. Stromy ale nejsou samy. Ne, ne sám. Nějak, nevím jak, ale nějak už tam není ten prázdný kousek nebe, který by měl být za těmi fantastickými vysokými stromy.

Na jeho místě stojí gigantická, rýsující se šedá věž; mnohem vyšší než stromy; mnohem vyšší než cokoli jiného; je daleko, příliš velký; příliš velký; nemožné.

Dobrý bože, velikost té věže! Nemožné. Nemožné. Já lítám. Oni létají. Už vidím, odkud pocházejí. Je to tady. Teď nad tím letím a vidím to.

Věž je propojena s letištěm; jakousi věž, ze které mohou vidět ven. Plavidla se líně vznášejí ve vzduchu.

Tady mají domov. Mnoho dalších parkuje na zemi. Vše je uspořádáno tak úhledně v řadách. Všechno je šedé barvy, země, věž, řemeslo. Jsem tady. Jsem zpět. Jsem doma.

Tohle je letiště. Zdá se, že jsem právě opustil toto místo a teď jsem zpět. Je to všechno tak známé, tak krásné; Patřím sem. Teď jsem se vrátil; je to tak dlouho. Tak dlouho, tak smutno, ale konečně jsem doma.

COŽE!

Vrátil jsem se do bdělého stavu a posadil jsem se na postel. Ne, už ne. Znovu ne. Jsem stále tady, stále ve stejné místnosti. Jsou pryč, pryč, pryč. Chci je zpátky. Bože, přiveď je prosím zpátky.

Nechci tu být. Prosím. Musí existovat způsob, jak se dostat zpět. Jsem tady a jsem úplně sám. Kde jsi? Kde jsi? Chybíš mi, chci tě zpátky. Prosím. Chci tě zpátky.

Pláču, pláču, můj obličej je mokrý, prosím vrať se, nenechávej mě tady. Prosím vrať se. Prosím vrať se. Potřebuji tě, tak zoufale tě potřebuji. Nevidíš, že pláču?

Proč mi neodpovíš? Potřebuji tě najít, musím to vědět, musím zjistit, jak se tam vrátit.

Do svého osobního deníku jsem po dopsání výše uvedené pasáže napsal následující:

Ještě teď, když to píšu, mě přepadají ohromné pocity smutku a opuštěnosti a je mi doslova do pláče.

Emocionální síla těchto snů byla tak intenzivní, že jsem ještě nikdy v životě necítil nic podobného. Vyprávěl jsem tyto sny své matce a doufal v odpověď, doufal jsem v nějaké porozumění.

K mému naprostému úžasu popisovala dost podobné sny; sny o gigantické, válcovité kosmické lodi, která zaplnila oblohu, s těmi neúžasnějšími pocity, jaké kdy kdo mohl cítit. Dělo se něco opravdu zvláštního.

Po dni nebo dvou se život na krátkou dobu vrátí do normálu, až do dalšího snu. Mállokdy došlo k nudnému okamžiku.

KAM MĚ VEDE?

Přistihl jsem se, že jsem si tuto otázku položil jedné noci na jaře prvního ročníku v mateřské škole. Probudil jsem se s nejpodivnějším pocitem; Cítil jsem se velmi lehce a neměl ponětí, proč jsem se tak cítil. Uvědomil jsem si, že strop je docela blízko, blíže než on

mělo by.

Měl jsem extrémně zvláštní pocit, že se vznáším. Sáhl jsem dolů a moje ruka klesla – příliš hluboko dolů. Co to k saku? Žádná postel? Co se děje?

Podíval jsem se dolů, tak nějak převrácením v prostoru, a uviděl jsem něco, co jsem si nikdy nemyslel, že uvidím. V této temné místnosti bylo mé vlastní tělo, leželo v posteli a klidně spalo! Byl jsem překvapen, ohromen tím, co jsem viděl. Pořád jsem to byl já, ale byl jsem tam: bylo to moje vlastní tělo, ale teď jsem se na něj díval zvenčí!

Tak kdo to sakra byl v posteli, když jsem byl tady nahoře? Jak se ze mě najednou stali dva lidé? Podíval jsem se na své druhé tělo, ve kterém jsem teď byl, a uvědomil jsem si, že mám stále stejné pyžamo, jaké jsem měl na sobě v posteli; zářivě žluté fotbalové pyžamo s červenými manžetami na zápěstí a kotníky.

Ta pyžama jsou stále tady, přímo za mnou, když píšu tato slova. Nechal jsem si je po zbytek života a už jsem je potom nenosil. Často jsem se divil, proč je stále nosím, i když jsem byl v nějakém duchovním těle.

Neměl jsem být nahý?

Byl jsem ohromen, když jsem se díval, jak spím v posteli. Moje dveře byly v noci vždy otevřené a já se najednou otočil čelem do chodby, nohy napřed, vznášel jsem se na zádech. Teď jsem se vznášel pouhou stopu pod stropem a všechno kolem mě neustále vypadalo stejně. Nebylo to jako sen, kde se vše kolem vás neustále mění.

V tomto konkrétním případě se nic nezměnilo. Byl jsem stejný člověk, díval jsem se na stejný dům, a když jsem jím proplouval, dům zůstal konstantní. Byl to docela pekelný zážitek. Když jsem se k němu přiblížil, viděl jsem, jak se mezi mými nohama objevilo kulaté, bublinkové sklo světla v horní hale. Opravdu jsem to mohl vidět zblízka a dobře si to prohlédnout.

V tu chvíli jsem začal mít pocit, že nejsem ten, kdo řídí zážitek. Zdálo se, že se v pozadí téměř ozývají hlasy, několik z nich, všechny šeptají a velmi pozorně mě sledují. Rozhodně jsem cítil, že v tom nejsem sám.

Další věc, kterou jsem věděl, bylo, že se mé tělo otočilo a naklonilo se pod úhlem, aby se připravilo sejít ze schodů. Najednou jsem v duchu šel dolů, ze dveří a nahoru do vesmíru.

Ó můj bože! Jdu někam! Tohle jsem nechtěl a nekontroloval jsem to!
Co se to sakra děje? Jsem mrtvý? Kam jdu? Vrátím se někdy?
Polož mě!

Moje mladá mysl křičela hrůzou a vysílala mocný myšlenkový proud. Další věc, kterou jsem věděl, byl efekt odrážejícího se odrazu, a já jsem se vrátil do svého těla, vystřelil jsem v posteli a rozhlížel se po místnosti. Stalo se mi něco opravdu zvláštního a nebyl jsem si jistý, co to sakra je.

Všechno, co jsem věděl, bylo, že část mě existuje mimo mé fyzické tělo a že to je to, co se musí stát, když umíráte. Nebyl jsem připraven zemřít a celá ta věc mě tak trochu vyděsila. Samozřejmě mi nikdo nevěřil, ani moji rodiče, ani paní.

De Masi, moje učitelka ve školce. Všichni to smetli jako „pouze sen“.

Ale věděl jsem, že není. Kam bych sakra šel, kdybych se nebál?

Možná jsem to celé zkazil; Jen jsem na to nějak nebyl připravený. Byla by to jízda mého života a byl jsem příliš „kuřecí“, abych do toho šel. Nějak jsem potřeboval dostat ještě jednu šanci, ještě jednu, a mohl jsem dokázat, že mám na to, abych se nebál.

Nyní je jasné, že brzy poté se moje mimozemská rodina začala scházet a mluvit se mnou v mých snech. Zdálo se, že se uvnitř vesmírné lodi objevil další opakující se sen. Byla tam bytost v hábitu světla podobná Obi Wan Kenobimu z filmu Star Wars a my jsme spolu procházeli touto velkou chodbou.

Nalevo byla pevná zeď, která vypadala trochu neobvykle a šedá, a napravo bylo mnoho vysokých oken, širokých asi stopu, která byla oddělena svislými pásy. Dělicí pásy se táhly po celé délce od podlahy ke stropu v tenkých prouzcích a zdálo se, že uvnitř jsou žlutá, zářící světla.

Zdálo se, že samotná okna mají na sobě nějaký černý, mřížkový detail a celá věc vypadala velmi nezvykle a cizí. S přibývajícím věkem bych podnikl více vysněných návštěv různých částí této lodi; koneckonců tohle byl Domov.

"Musíte se naučit rovnováhu," řekl. „Jste tady z velmi důležitého důvodu.

Musíte se naučit používat svou mysl ke kontaktu s ostatními, jako jsme my. Stane se vám mnoho věcí a musíte na ně být připraveni. S přibývajícím věkem se budete docela měnit.

„Máte velmi důležité poslání a na to nesmíte zapomenout. Celý svět

se změní, způsobem fantastičtějším, než si kdy dokážete představit. Budeme s vámi a připravíme vás na to, tak se nebojte. Nebudeš si pamatovat nic, co jsme ti řekli, dokud nenastane ten správný čas."

Zdalo se, že mi dal spoustu informací. Tento scénář je spíše hypotetický, než ve skutečnosti doslova pamatovaný. Pamatuji si chodbu a rozhovor, ale nikdy jsem si nemohl úplně vzpomenout, o čem se mnou bude mluvit, když se probudím.

Skutečnost, že jsem byl naprogramován věcmi, na které bych si později vzpomněl, mi v mnoha ohledech vyklouzl z podvědomí, což brzy uvidíme.

Snažil jsem se, jak jen jsem mohl, přesvědčit kohokoli jiného o tom, co se mi stalo v noci na mém OBE, ale nikdo mě neposlouchal. Bylo to prostě oprášeno jako představa. Věděl jsem to lépe a byl jsem odhodlaný najít odpovědi.

V mé pětileté mysli se vytvořilo matné spojení mezi samotným OBE a sny o UFO. Mohla to být moje velká šance se s nimi setkat, pomyslel jsem si? "Všechno jsem pokazil" tím, že jsem se příliš bál? A jaké byly ty hlasy, které jako by šeptaly v pozadí, když se to všechno dělo?

HLEDÁNÍ DĚTÍ PO ODPOVĚDI

Musel jsem vědět, co se mi tu noc stalo; Musel jsem přijít věci na kloub. Nyní jsem byl přesvědčen, že mám duchovní tělo, které existuje mimo mé fyzické tělo. Všechno, co jsem kdy chtěl, bylo naučit se, jak se přimět vědomě jít do jiného OBE, abych měl šanci to všechno udělat znovu.

Tentokrát bych to vyjel a šel kamkoli mě měli vzít. Ale jak bych proboha přišel na to, jak vyvolat stav vědomého mimotělního transu?

Moje matka mi řekla, že tento a mnoho dalších paranormálních jevů spadá pod zastřešující pojem ESP. Brzy uvidíme, že v době, kdy mi bylo sedm, jsem sešel do sklepa a objevil jsem knihu Harolda Shermana „How to Make ESP Work For You“.

Ačkoli to byla kniha pro dospělé a já jsem byl v té době ve druhé třídě, přečetl jsem ji od začátku do konce a začal jsem cvičit cvičení v knize. Ale pojdme nejprve

vyvinout důvod pro můj motiv udělat tak neuvěřitelnou věc v tak mladém věku.

Paradox toho, co se mi stalo v OBE, nezemře, odmítl zemřít. Prostě jsem to nemohl zapsat jako pouhou náhodu. Nyní jsem věděl, že existuji mimo své fyzické tělo. Ale bylo toho víc.

Z mého pohledu je nyní jasné, že během mimotělního zážitku byla část mé identity někde odnesena a naprogramována informacemi. Jasná časová osa, kdy se věci měly stát, zapadla na své místo a byl stanoven kurz budoucnosti. Čekaly mě velké změny a hned jsem je začal cítit.

Jedním z mých prvních závěrů ve věku pěti nebo šesti let bylo, že pokud bychom měli toto duchovní tělo, které by se mohlo vznášet a zdálo se, že je vyrobeno z energie, určitě bychom měli být schopni komunikovat s ostatními, kteří se také pohybovali ve svém vlastním energetickém těle.

Rozhodně jsem se nelišil od nikoho jiného a právě jsem zažil OBE, takže každý musel mít jeden z těchto energetických protějšků fyzického těla. Usoudil jsem, že jelikož toto tělo bylo velmi živé a skutečné, byla to část mě, která musela být docela aktivní, chodit kolem, dělat věci, mluvit s lidmi.

Naše normální mysl nemusí být normálně v kontaktu s tímto tělem, jako jsem se stal já, ale toto tělo by dělalo veškerou svou psychickou práci úplně stejně.

Začal jsem si všimnout, že jsem schopen číst myšlenky lidí; ve skutečnosti jsem také předpokládal, že stejně dobře dokážou číst i můj. Věděl jsem, že pravděpodobně nevěděli, že to dokážou, ale stejně by se toho chopili.

To mě vedlo k fyzickému vynaložení síly, abych se pokusil zabránit tomu, abych si nemyslel něco špatného o někom jiném, protože se mi zdálo zřejmé, že to jejich vyšší tělo uslyší. Zdálo se, že to dává dokonalý smysl.

Vyšlo najevo mnoho kuriózních příkladů mých psychických schopností a zeptal jsem se matky, co to je. Řekla, že se to jmenuje ESP a že to mají všichni. Viděl jsem o tom věci v televizi, ale také jsem si uvědomil, že tomu nikdo moc nevěří.

Nyní uplynuly dva roky od mého OBE a já jsem nenašel žádné skutečné odpovědi na problém toho, co se stalo. Moji rodiče mi zřejmě nevěřili a neměli pro to žádné vysvětlení, a tak jsem se rozhodl, že si nějaké najdu sám.

V lístkovém katalogu školní knihovny nebyly doslova k dispozici žádné knihy, které by o tom něco říkaly, takže jsem musel hledat dál. Zabloudil jsem dolů do sklepa svého domu a začal jsem si prohlížet stohy knih svých rodičů.

K mému velkému překvapení na mě z jednoho hřbetu knihy zírala velká písmena ESP a já ji dychtivě vytáhl a otevřel!

Okamžitě jsem si uvědomil, že je v něm spousta slov, která nedokážu rozeznat, ale mohl jsem použít kontext, abych zjistil, co se děje.

Nejdřív jsem se bála knihy s tolika stránkami, tak malými písmeny a bez obrázků, ale rychle to vyprchalo. Téma mě natolik zaujalo, že se čtení stalo nejvyšší prioritou, a hodiny jsem se snažil porozumět všemu, co autor na těch zažloutlých stránkách říkal.

Knihy byla „Jak zajistit, aby ESP fungovalo pro vás“ od Harolda Shermana. Pokud by vše, co Sherman řekl v této knize, byla pravda, pak by rozsah a síla lidských psychických schopností v rukou adepta nemohly být ničím menším než otřesením Země.

Chladná, tvrdá realita ESP zasáhla mou mladou mysl jako nákladní vlak.

V úvodní části knihy je popis jednoho z prvních Shermanových telepatických experimentů, kde chtěl, aby se můj přítel probudil v určitou hodinu.

Dohodli se, že to zkusí, ale Sherman mu neřekl, kdy a kdy to zkusí. Ten chlap se nakonec probudil přesně, když Sherman řekl, že to udělá, a prakticky vyskočil z postele, cítil Shermanovu přítomnost v místnosti s ním.

To mě tak zaujalo, že jsem skočil dopředu do bodu, kdy dal konkrétní instrukce, jak se dostat do tohoto telepatického stavu. Podle jeho základních instrukcí jsem zvedal každý úd svého těla zvlášť, dokud to nebylo unavené, a nechal jsem ho jít dolů, přitom jsem velmi zhluboka dýchal.

To vyvolalo stav, kdy jsem už necítil, že mám tělo, že jsem jen bod uvědomění. Bylo důležité poslat zprávu, když druhá osoba spala, takže jsem čekal, až bude pozdě. Pak jsem se soustředil na obraz tváře mého přítele Erica a vymyslel jsem pro něj zprávu.

"Ericu, probudíš se ve 3:30 ráno a budeš myslet na zlato." Dostal jsem nápad

vložte část o zlatě poté, co jsem již začal, aby můj experiment poskytl ještě hlubší vrstvu důkazu, než jaký použil Sherman.

Usoudil jsem, že pokud by to takhle fungovalo, kdyby Eric skutečně vstal uprostřed noci a pak nějak pomyslel na zlato, nemusel bych se znovu ptát, zda telepatie a ESP jsou skutečné nebo ne.

Po více než hodině velmi intenzivního soustředění jsem se konečně nechal zastavit. Několikrát jsem pocítil uvolnění, které Sherman popisuje jako znamení, že zpráva byla odeslána, ale tak moc jsem chtěl, aby to fungovalo, že jsem v tom stejně pokračoval.

Druhý den jsem si v jídelně pro druhý stupeň, kde jsem teď jedl, sedl vedle Erica, což byla pro mě běžná praxe. Ve snaze být co nejvíce nonšalantní jsem se ho zeptal, jak spal předchozí noc.

"Víš, je opravdu legrační, že ses mě na to zeptal," řekl.

"Proč?"

"No, minulou noc jsem se probudil uprostřed noci! Byl jsem úplně vzhůru a nemohl jsem znovu usnout! Cítil jsem se, jako by se mnou někdo byl v místnosti, jako duch nebo tak."

Byl jsem přešťastný a naprosto ohromen, ale své nadšení jsem velmi pečlivě skrýval. Proboha, fungovalo to! Vůbec netušil, že na ESP pracuji, takže nebylo možné, aby něco takového očekával.

"Máš představu, kolik bylo hodin?" Zeptal jsem se.

"Jo, bylo asi 4:30 ráno."

[Byl jsem zklamaný; měl hodinu zpoždění! Ale vysílal jsem to asi o hodinu déle, než kniha říkala, že potřebuji.]

"No, co tě napadlo jako první?" zeptal jsem se.

"Myslel jsem na hodinky."

"Jakou barvu mají tvoje hodinky?"

"Zlato."

Teď mi začal docházet plný dopad toho, co jsem skutečně udělal. Nikdy jsem nebyl v jeho ložnici, nikdy jsem nevěděl, že má zlaté hodinky. Když jsem byl ve své ložnici, vždy jsem používal hodiny, abych viděl, kolik je hodin.

Byla jsem otupělá, chladná, v šoku. Řekl jsem mu, co se stalo, a nemohl jsem tomu uvěřit. Ani jeden z nás tomu nemohl uvěřit.

Brzy poté jsme byli rozhodnutí zkusit jiné věci. Jedna z věcí, která byla velmi úspěšná, bylo házení malých klacků do vzduchu a žádání je, aby ukazovaly určitým směrem.

I když jsme se je snažili házet vždy stejným způsobem, stát na stejném místě, vždy znovu a znovu dopadly tam, kam jsme jim řekli. Byli jsme přesvědčeni, že se něco děje, a museli jsme to říct ostatním.

Další věc, kterou víš, Eric a já jsme dali dohromady skupinu chlapů u dveří staré školky na parkovišti. Teď, když jsem věděl, že ESP opravdu funguje, bylo hlavním cílem zjistit, jestli dokážu přesně číst jejich myšlenky.

Muselo to být něco relativně jednoduchého, tak jsem se rozhodl zkusit čísla jedna až deset. Nechal jsem kluky, aby odešli a schoulili se do skupiny a společně se rozhodli pro číslo, pak se vrátili a postavili se přede mě. Jednoduše bych počkal, až uslyším úplně první číslo, které se mi vynoří na mysl, a pak jsem jim řekl, co to bylo. Pokaždé se mi to povedlo.

Po páté nebo šesté době vymysleli spiknutí. Chtěli zjistit, jestli mě dokážou oklamat. Vybrali si dvě čísla, když šli za roh a vrátili se, v očekávání, že první uhodnu správně, aniž bych uhodnul druhé.

Pak se tam chystali znovu vrátit a vybrat si falešné číslo. Správné číslo by ve skutečnosti bylo to druhé, které si původně vybrali.

Jejich první číslo jsem uhodl správně a zdálo se, že to na ně zatím nezapůsobilo. Když začali odcházet ve výšce asi 30 stop, tiskli se k sobě a

s chichotáním jsem měl ten nejzvláštnější pocit naléhavosti. Věděl jsem, že se něco děje, že se mě snaží oklamat.

V mysli mi problesklo obří 7. Ani jsem nevěděl proč, ale byl jsem si jistý, že mám pravdu, a začal jsem se smát. Nahlas jsem řekl: "Vrat' se, vrat' se, je sedm."

Téměř jim spadla čelist a nikdo nepotřeboval další přesvědčování. Pokud jde o nás všechny, bylo to skutečné. 100procentní přesnost byla dost dobrá, aby nás přesvědčila! Nikdy jsem se nezastavil a nepřemýšlel o tom, proč to tak dobře funguje; Věděl jsem jen, že to bude fungovat.

Eric a já jsme viděli klasické psychické experimenty v televizi, které používaly Zenerovy karty s pěti symboly. Rozhodli jsme se vyrobit si vlastní karty; některé měly čísla, jiné symboly a jiné obrázky. Pořád jich mám celou sadu.

Řekl jsem své učitelce na druhém stupni, že chci pro třídu udělat show-and-tell o ESP, a ona souhlasila, že to necháme udělat. Oba jsme se tentokrát vyměnili jako odesílatel a příjemce a dosáhli jsme slušných výsledků.

Chybělo hodně, ale bylo pár přímých zásahů, přestože balíček byl dobře zamíchaný a druhá osoba neviděla karty. Třídě se to naprosto líbilo, ale byl jsem zklamaný, že to tak dobře nefungovalo na veřejnosti.

Takže, jak jsme zde právě viděli, během několika měsíců jsem dosáhl úžasných výsledků. Věděl jsem, co si lidé myslí, i když mi to neřekli, správně jsem uhádl čísla jedna až deset s přáteli, telepaticky jsem ovlivňoval přátele, aby se probudili uprostřed noci, a zjistil jsem, kdy jsou rodinní návštěvníci poblíž. bez jakéhokoli vědomého poznání.

Dokázal jsem použít intuici, abych se dostal domů z výletů na kole přesně ve chvíli, kdy si moje matka přála, abych se vrátil, a dokonce jsem měl omezený úspěch při přitahování bouřek a větru k mému domu.

Mohl jsem házet klacky do vzduchu a oznamovat, kterým směrem budou ukazovat, než přistanou. Vnímál jsem, když se na mě někdo díval nebo když se o mě mluvilo. A dál a dál a dál...

Celé dětství jsem pokračoval ve čtení knih s tématy včetně ESP, Hypnóza, sny, astronomie, chemie, elektronika, psychologie, paleontologie,

počítače a beletrii.

V době, kdy jsem byl na střední škole, jsem se učil hrát na bubny, pravidelně jsem četl, používal tarotové karty a desky Ouija a živě si pamatoval své sny. Řekl jsem své matce o fantastických zážitcích, které jsem měl v rovině snů, a naléhala na mě, abych je zapsal, jako to udělala ona.

Kapitola 03: Mystický dospívající Zkušenosti

VYRŮSTÁVÁNÍ VE "SKUTEČNÉM SVĚTĚ"

Moje aklimatizace na můj současný život na Zemi nebyla bez problémů.

"Poutníci" nebo mimozemské duše, které se inkarnují na Zemi, se mohou často žalostně zamotat do tíže a temnoty planetárních vibrací a v důsledku toho učinit mnoho nešťastných životních rozhodnutí.

Moji rodiče se rozešli, když jsem byl v páté třídě, a to mi způsobilo velkou bolest, i když jsem to navenek nechtěl přiznat. Tváří v tvář rostoucímu tlaku dospívání a rozbitého domova jsem rychle přibral a stal se ze mě „tlusté dítě“.

Upadl jsem do hluboké, dlouhotrvající deprese, která trvala po celou dobu mého studia na střední škole a prvního ročníku střední školy. Moje značná váha a inteligence mě ve škole učinily žalostně neoblíbeným, takže mi zůstal okruh přátel, jejichž velikost bych mohl spočítat na dvou rukách.

Ve druhém ročníku střední školy jsem podlehl nesmírnému tlaku vrstevníků, pod kterým jsem byl, a začal jsem užívat marihuanu. Rekreační užívání drog bylo v mé věkové skupině docela běžné a díky tomu jsem byl ve škole výrazně populárnější.

Poskytoval také prchavý, dočasný a nakonec ničující chemický lék na moji neustálou depresi. Ukázalo by se, že jde o čtyřletou závislost, velmi silný nástroj v sebepoznání a uvědomění.

Kdykoli v životě člověka existuje velká temnota, dláždí to cestu k velkému triumfu, když je konečně překonána. Často potřebujeme vytvořit „surovinu“ pro boj v našich životech, abychom mohli zažít osobní růst.

Jedním z příkladů osobního triumfu bylo moje shoení všech 65 kilo nadváhy během prvního ročníku střední školy. Přítomnost této obtížné fáze mého osobního života je tedy nezbytnou mapou k pochopení vnitřního fungování

o mé psychice a vývoji.

Tím, že jsem prošel touto dlouhodobou zkušeností, jsem se nakonec naučil poslouchat přání svého vlastního Vyššího Já, bez ohledu na sklon mého Ega sklouznout zpět do svých pohodlných návykových vzorců.

Stejný cyklus závislosti / zotavení by se znovu a znovu objevoval mnoha různými způsoby, včetně mého úsilí aklimatizovat se na nehorázně přísnou dietu, kterou nakonec poskytly moje četby a výzkum.

Bylo mi řečeno, že konečným důvodem jakékoli závislosti je náš pocit oddělenosti od Boha. V rámci smutku, který v důsledku toho pocítujeme, začínáme jako blázni ve fyzickém světě hledat krátkodobé řešení.

Vzhledem k síle mého odhodlání vzdát se svých dřívějších zvyků nezdravého jídla a vzdychání, byl jsem mnohem schopnější nakonec se vzdát veškerého alkoholu, kofeinu, červeného masa, rafinovaného cukru, mléčných výrobků, smažených potravin, balených nebo konzervačních látek, potravin na bázi bílé mouky.

Nakonec jsem byl schopen dodržovat celý rozsah dietních pokynů uvedených v Cayce Readings, což Cayce nikdy nebyl schopen udělat, dokud byl naživu. Cayce také nebyl schopen přestat pít kávu a kouřit cigarety, a já jsem je oba celý život vášnivě nenáviděl.

A co je důležitější než dieta, moje čtení by mě také naučilo vzdát se strachu! Když budeme sledovat průběh mého vývoje, uvidíme člověka sužovaného negativními emocemi a daň, kterou si vybraly na jeho těle, mysli a kariéře.

Cayce byl ve svých čteních důsledně varován, že jeho neustálá ztráta energie NENÍ způsobena prováděním samotných měření, ale neustálými postoji obav a strachu, které si přivedl do svých transových stavů.

Pokud byl Cayce schopen zůstat pozitivně naladěný, údaje mu řekly, že jeho stavy transu by ve skutečnosti zvýšily jeho vitální energii, místo aby ji snižovaly.

Cayce nebyl nikdy schopen finančně uspět a neustále se kvůli tomu trápil. Byl to démon, kterému budu čelit i ve svém vlastním životě.

Zatímco jsem si uvědomil, že jsem víc než fyzické tělo, zkušenosti s drogami a alkoholem mi také umožnily uvědomit si svou schopnost sebezničení. Opravdu, kdy

Nakonec jsem skončil ve druhém ročníku vysoké školy, prošel jsem neuvěřitelnou sérií růstových kroků.

(Pro ty, které to zajímá, psal jsem velmi podrobně o celém tomto časovém období - ale stejně jako "prequely" ve Star Wars, to samo o sobě zabere prostor další celé knihy. Nechci, aby tato kniha proměnila v 800stránkového mamuta, protože mamut je v těchto dnech vyhynulý.)

Z celého zážitku jsem vyšel s planoucí touhou poznat jediného Stvořitele a následovat jeho přání pro mě. Ke svému úžasu jsem se později dozvěděl, že celý můj proces závislosti / zotavení byl pečlivě napsán a řízen Vyšší inteligencí.

Nakonec jsem zjistil, že můj proces závislosti / zotavení také úzce souvisí s Cayce ságou o minulých životech. Podle Cayce Readings jsem se jako „wastrel“ John Bainbridge inkaroval dvakrát – jednou v roce 1600 a pak znovu v roce 1700.

Je pozoruhodné, že obě inkarnace si zvolily stejná jména a zdálo se, že mají na mysli stejné cíle. Oba byli Evropané, kteří přišli do Ameriky a zapletli se s drogami, alkoholem, ženěním a hazardem.

Ve svém současném životě bych zřejmě potřeboval projít každým cyklem svého předchozího vývoje, včetně nešťastných kapitol Bainbridge. Jedním z nejzajímavějších kousků dat v Cayce Readings byla skutečnost, že to bylo zjevně 300 let do přesného dne mezi časem, kdy Bainbridge poprvé přišel na Virginia Beach ve Virginii, a časem Cayceova počátečního příjezdu, vyvolaného jeho čteními.

Také bych byl velmi dramaticky vyzván, abych se přestěhoval do Virginia Beach, aniž bych vlastně věděl proč, až dva měsíce po mém příjezdu.

Během let, kdy jsem byl „aktivní“ jako uživatel návykových látek, se objevilo mnoho neuvěřitelných ukazatelů života, který měl přijít.

V době, kdy jsem byl mladší na střední škole, jsem objevil práci Dr. Stephena La Berge, který je průkopníkem v oblasti lucidního snění. Pomocí technik Dr. La Berge jsem byl rychle schopen mít své vlastní lucidní sny, které byly naprosto fantastické.

Je jasné, že drogy nebyly nutné k transcendentálním zážitkům. Kolem toho

ve stejnou dobu přinesla moje matka domů knihu „Communion“ od Whitleyho Striebera.

Na obálce knihy byl klasický Šedý mimozemšťan s velkýma tmavýma očima. Bylo to poprvé, co jsem v životě viděl tento obrázek. "Nechci se na to dívat," řekl jsem trochu nervózně a otočil knihu.

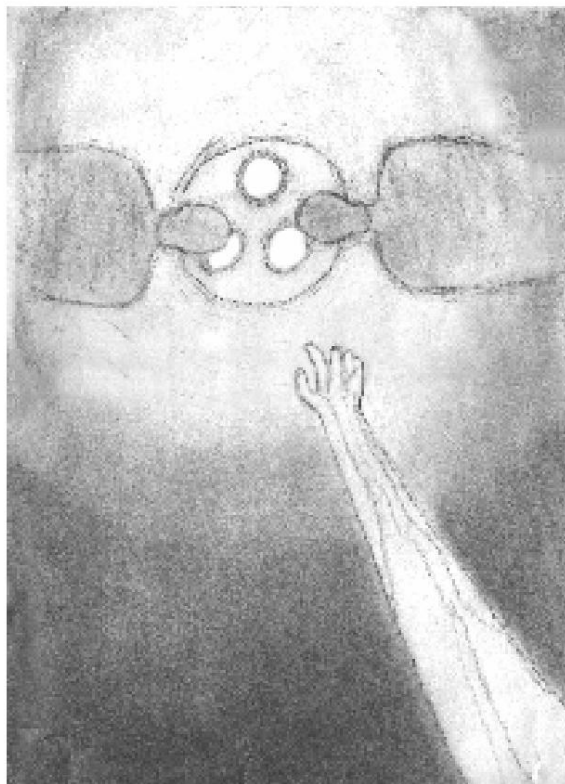
Někde vzadu v mysli jsem si skoro vzpomněl na pokračující konflikt, který se na Zemi vedl mezi pozitivními a negativními silami o ovládnutí lidské duše. Ne všichni "Šedí" byli v žádném případě zlí nebo samoúčelní, ale určitě tam byli negativní mimozemšťané.

Tyto síly nechtěly, aby Vzestoupili lidé třetí hustoty, ani nechtěly, aby se zrodila nová Země, i když to nedokázaly zastavit. Rozhodně by však mohli vzít co nejvíce lidí a poskytnout jim „příležitost otroctví“.

Zůstali v kontaktu se skutečnou vládou Země, podle zdrojů, které jsem si později přečetl, jako je materiál Ra.

O několik měsíců později jsem poslouchal píseň Rolling Stones „Sister Morphine“.
Píseň popisuje osobu, která je blízko smrti z předávkování heroinem.

Uprostřed písně zpívá Mick Jagger: "Proč ten doktor nemá obličej?"
Když jsem to slyšel, měl jsem v mysli živý vizuální obraz. Obrázek byl dostatečně silný, abych si ho dobře zapamatoval, a druhý den na hodině výtvarné výchovy jsem se rozhodl obrázek nakreslit na papír.

Trvalo mi skoro celý život, než jsem si konečně uvědomil, co to přesně je a z jakého úhlu to bylo vzato. Byl to obraz někoho ležícího na zádech na zemi, mířícího k nebi, se dvěma mimozemšťany sklánějícími se v pase, aby se přes něj podívali. Světelný objekt uprostřed by bylo UFO se třemi symetrickými světly na dně, vznášejícími se nade mnou.

O několik let a zkušeností později jsem se telepaticky „setkal“ s těmito dvěma entitami, které si říkaly Starý nebo Dědeček a Světlo nebo Lucia.

Jo, vím, co si můžeš myslet -- je naprosto klamný. Ale zvažte toto: pokud toto telepatické setkání byla pouze moje představa, jak pak mohli předpovídat budoucnost s tak ohromující a přesnou přesností?

V druhé polovině této knihy budeme mít opakující se dokumentaci, abychom ukázali, jak často se to skutečně dělo. Přiznávám, že i přes veškerou psychickou přesnost, které se mi dostávalo, pro mě v prvních dnech „čtení“ bylo velmi těžké přijmout všechny tyto nové informace rozšiřující mysl.

Byl jsem velmi skeptický k velké většině „channelovaných“ knih, které jsem měl

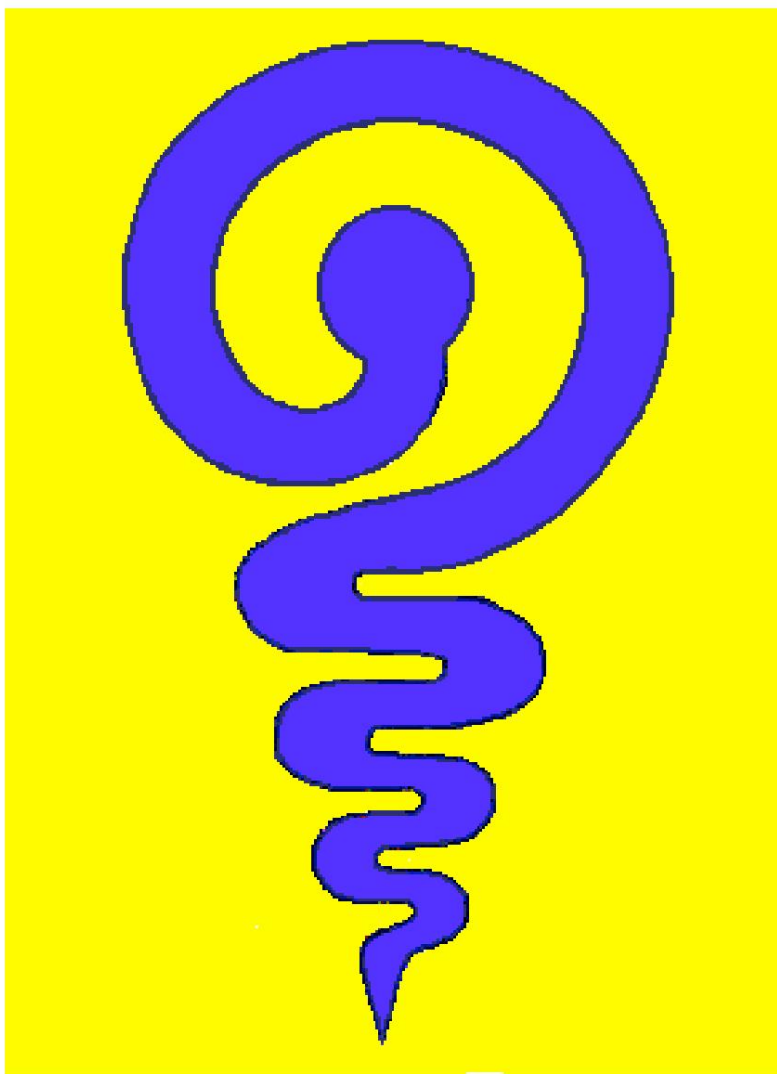
narazil jsem při svých studiích a teď jsem se sám stával jedním z těch šílenců.

Když jsem se vrátil ke své středoškolské ilustraci, neměl jsem ponětí, co jsem kreslil, když jsem to dělal, a snažil jsem se znázornit svou vizi, která údajně spočívala v tom, že muž umírá na nemocničním lůžku a tváře lékařů vyblednou.

Můj skutečný mentální obraz dával bytostem spíše zúženou čelist ve stylu Gray, ale protože jsem si myslel, že to jsou lidští lékaři, změnil jsem svou vizi, aby vypadaly více jako to, co jsem očekával.

Ve stejném časovém období jsem měl kurz šperků a sochařství. V těchto třídách toho pro muže nebylo mnoho, kromě špendlíků na oblečení.

První špendlík, který jsem vyrobil, byl model komunikátoru Star Trek, a druhý byl návrh, pro který jsem se rozhodl po četných kombinacích na papíře. Po úplném zdokonalení vypadal design takto:

Uplynulo více než pět let, než jsem pochopil, co tyto dva obrazy skutečně znamenají. Odpověď by mi přišla tím nejneočekávanějším možným způsobem.

MINULÉ ŽIVOTY, BUDOUCÍ SPOJENÍ

Svět fantazie a uměleckých děl byl jistě dobrým rozptýlením, způsobem, jak udržet moji představivost šťastnou. Skutečných mystických zážitků bylo, jak jsem cítil, jen velmi málo.

Celý můj postoj k tomu se jedné noci okamžitě změnil poté, co jsem udělal opravdu hloupou věc, která mě ve skutečnosti mohla zabít. Přes všechny ten trans

Zkušenosti, které jsem měl po tomto bodě, má tato počáteční cesta do neznáma stále zvláštní rys, který ji odlišuje od všech ostatních mých cest.

Podle mých čtení to byl můj vlastní druh „zážitku blízké smrti“. Raději tomu říkám „zážitek blízko života“ a život, do kterého jsem se přistěhoval, rozhodně nebyl ten, který znám teď!

Můj dobrý přítel Jude přišel jednou v sobotu večer k domu a věřím, že jsem tehdy kouřil sám, protože ho to nezajímalo. Krátce jsem ve škole uprostřed hodiny experimentoval s technikou, kterou jsem nazval „party pass-out“.

To zahrnovalo několik dlouhých, hlubokých nádechů, pak naplnit plíce co nejvíce vzduchem, kousnout si palec a velmi silně foukat. Zkušenost, kterou to poskytlo, bylo dočasné přerušení průtoku krve a kyslíku do mozku.

Na několik děsivě krátkých okamžiků poté byste zapomněli, kdo jste byli, kde jste byli nebo co se dělo. Vzrušení z toho pramenilo z toho, jak to bylo naprosto bizarní, děsivé a měnící realitu.

Slyšel jsem také o jiné, nebezpečnější formě Party Pass Out, kde jste mohli ve skutečnosti zažít ještě hlubší zážitek, než jaký jsem získal ve třídě. V této verzi byste stáli u zdi, ohýbali se v pase a dýchali velmi, velmi rychle, jako byste hyperventilaci.

Pak byste se postavili ke zdi a zhluboka se nadechli. Ve stejnou dobu by váš společník tlačil na obě strany vašeho hrudníku, pod ramena. To se nemělo dělat déle než sedm sekund. Výsledkem mělo být velmi psychedelické, krátkodobé „high“.

Tu noc jsem tedy dal Judeovi pokyny k přesným způsobům výroby této "Velké hyperventilace", jak jsem to nazval. Souhlasil s účastí a nechal mě vyzkoušet tuto zkušenost. Nicméně jsem tomu dal výraznou kvalifikaci.

Instruoval jsem Jude, aby mi držel ruce na hrudi patnáct sekund, ne sedm. Opravdu jsem mu neřekl, že sedm má být horní hranice času na počítání. Chtěl jsem se ujistit, že mám maximální účinek. Netušil jsem, že maximálním účinkem mohla být moje fyzická smrt!

Tam jsem byl, velmi zkamenělý, přímo před svým domem. Cítil jsem, jak se můj zadek tiskl na masivní dubové přední dveře, když jsem dělal hyperventilaci. Pak jsem si vzal svůj obrovský

nadechnu se a zvednu se zády ke dveřím.

Jude se na mě náhle opřel v úhlu asi 55 stupňů a dlaněmi se celou svou vahou velmi pevně tiskl k mé hrudi. Okamžitě jsem se začal cítit velmi divně a slyšel jsem zvuk Judova hlasu, který odpočítával čísla, slábnoucí ve vzdáleném hukotu: „jedna, dva, tři, čtyři, pět... šest... sedm..... .osm.....“

Pak se zdálo, že všechno zmizelo a já už si nebyl vědom žádných čísel.

Ve skutečnosti jsem si už nebyl vědom ničeho, co jsem dříve věděl. Úplně jsem zapomněl, kdo jsem, kde jsem byl nebo co jsem byl.

Zjistil jsem, že procházím úplně jinou zkušeností, jako bych žil život úplně jiného člověka. Zdálo se, že se stalo, že jsem prošel nějakou životní revizí, kromě toho, že to nebyl můj vlastní život!

Viděl jsem jen určité scény z tohoto života, ale pokaždé, když jsem byl ve scéně, měl jsem v paměti k dispozici celou škálu zážitků této entity.

To mi dalo zřetelný pocit, jako by skutečný čas, který uplynul, byl celkem 24 let.

I když jsem ve skutečnosti neměl 24 objektivních let zkušeností, cítil jsem všechny vzpomínky, vzestupy a pády, vzestupy a pády člověka, který prožil alespoň 24 let života. Byl to velmi, velmi dlouhý zážitek v mém vlastním subjektivním čase, navzdory jeho roztržitěné povaze.

Jako by se mi před očima promítl celý můj život, ale nebyl můj. A bylo to opravdu dost specifické.

Vzpomínám si, že jsme bydleli u velmi úrodné řeky, v malé chýši ve tvaru kopule, která byla vyrobena z jakési nepálenice, kterou jsme upekli do formy s využitím okolní hlíny a tepla Slunce.

Uprostřed chaty jsme měli krb a věřím, že nahoře byl otvor na větrání. Naše postele byly prostě kusy natažené látky nebo kožešin, které lemovaly vzdálené okraje chatrče.

Ve velkých hliněných nádobách, které jsme stavěli na oheň, jsme plivali maso a vařili zeleninové polévky. Naše strava byla velmi jednoduchá, založená na základním obilí, které jsme pěstovali poblíž, na několika různých druzích zeleniny a na několika druzích zvířat nebo ryb.

Vím, že jsem měl ženu a že když jsem byl mladší, byla mezi námi nějaká vášeň. Myslím, že jsme měli nějaké děti, i když vzpomínka na ně, pokud vůbec existovaly, mě moc nezaměstnávala; jako by za ně odpovídala víc než já.

Vztah s mou ženou se zdál být spíše utilitární než romantický a ze dne na den jsme bojovali o přežití. Život rozhodně nebyl jednoduchý, a přestože jsme se snažili potraviny skladovat a sušit, nikdy toho moc nebylo.

Prošel jsem si všemi vrcholy i pády, radostmi i smutky, rozchody i úklady tohoto prostého agrárního manželského života.

Byl vytvořen poměrně složitý zavlažovací systém malých kamenných kanálů, které nám umožnily nasměrovat říční vody do polí, která byla ve skutečnosti velmi dobře organizovaná. Kanály byly postaveny ze světle hnědě zbarvených hlíněných bloků, které byly přibližně jeden metr dlouhé a asi stopu široké.

Všechny byly postaveny ve tvaru písmene U s kanálem uprostřed, který umožňoval průtok vody. Naším největším problémem bylo, že jsme mezi trhlinami bloků ztráceli spoustu vzácné vody.

Bylo to pro nás tehdy naléhavě vážné dilema, protože voda byla pro naše plodiny životně důležitá a nikdy jsme nevěděli, kdy na nás uschne.

Takže jsem se ve vesnici stal něčím jako hrdinou tím, že jsem vynalezl formu lepidla, kterým jsme utěsnili trhliny mezi bloky.

Uvědomil jsem si, že kdybychom určitou rostlinu nebo kombinaci rostlin rozemleli, rozmačkali a zahřáli s trochou vody a pak extrahovali a dále vařili šťávy, vytvořila by hustou, lepkavou hmotu, která by při sušení zaschla na velmi tvrdé lepidlo. odpařil.

To způsobilo dramatický rozdíl v tom, kolik vody mohly kanály unést, aniž by prosakovaly. Prostřednictvím novějšího výzkumu, který uvidíme níže, jsem uvěřil, že mi byl tento vynález „dán“ prostřednictvím procesu vědomého channelingu, na kterém jsem v tom životě pracoval.

Věděl jsem také, že tam byl městský kruh, kde byla velká socha, něco jako vysoký kamenný podstavec. Dům všech byl v docházkové vzdálenosti od tohoto kruhu.

Každý den v poledne stál muž na podstavci a křičel denní zprávy ke shromážděnému davu. Často to mělo co do činění s úspěchem a nebo neúspěchem úrody, předpokládanou aktivitou počasí, ročními obdobími a řekou, případnými narozeními nebo úmrtími, příchody a odchody, sňatky a rozchody a podobně.

Zdá se, že se také vyprávěly určité přetrvávající mýty, mýty, které se již tradovaly po generace. Zdálo se, že udržely zájem lidí. Bylo tam také mnoho duchovních témat a tito lidé rozhodně věděli své, když došlo na vědomí.

Byla to překvapivě vyspělá společnost na nedostatek technologií, které měli. Zdálo se, že si všichni pamatují své sny, pracují na psychických schopnostech a snaží se o sebeovládání.

I když se to musí zdát naprosto úžasné, ve skutečnosti jsem se dokázal telepaticky spojit přímo s touto předchozí inkarnací sebe sama a slyšet, co jsem chtěl říct.

To byl zjevně „dárek“, který mi čtení umožnilo mít zpět v prvních dnech, kdy jsem si ještě zvykal na celou myšlenku minulých životů.

To nám dá náš první pohled na kvalitu některých dřívějších fází telepatických „kanálovaných“ informací, které jsem dostával od mého Vyššího Já.

Pochopte, že to bylo ještě dlouho předtím, než síly odhalily mé spojení s Edgarem Caycem, ke kterému nakonec došlo 26. listopadu 1997. Neměl jsem ponětí, že se přestěhuji na Virginia Beach, ani o tom, jaký byl konečný účel mých čtení v tomto čas.

Neděle 3/17/97 - 8:00

[Poznámka: Zdá se, že tento další blok odkazuje na sumerský minulý život, který jsem kdysi měl. Důsledky byly takové, že jsem byl jakýmsi inovátorem v používání klínového písma pro věci mimo obchod a že jsem si uvědomil jeho spojení možná s mimozemským zdrojem.

Zde je důležité si uvědomit, že jsem překládal informace do jazyka – tento muž nemluvil anglicky, ale univerzálním jazykem vizuálních obrazů a emocionálních pocitů.]

[Jeden hlas:] Můžeme to udělat, aniž bychom se obtěžovali?

[Odpověď:] Oh, ano.

[Poznámka: Toto byl zjevně rozhovor mezi dvěma "vůdčími entitami", které se rozhodly, že je pro ně bezpečné mi tyto informace poskytnout.

V té době jsem netušil, že mě síly „chrání“ před „obtěžováním“ učením se o minulých životech, o nichž se zmiňují četby Cayce. Cayce se o tomto životě očividně nikdy nezmínil, takže mi tuto informaci mohli poskytnout „aniž by mě to obtěžovalo“.]

Dle libosti udělá bdělou výpověď o klínovém písmu. Zdá se, že [čas] uplynul před dvaceti lety; dokonce před deseti lety.

[Ten muž mohl být v tuto chvíli velmi dobře mrtvý a přemítal o svém životě, i když si byl (já) vědom, že to bylo ve vzdálené minulosti.

Tyto dvě věty mohly ve skutečnosti pocházet z mé Nadduše nebo Vyššího Já a komentovat tento konkrétní život z perspektivy, kde byly všechny stejně viditelné. Zmínka o klínovém písmu to jasně spojuje se Sumery.]

Erb v té době byly rubíny a ty byly tak krásně lesklé, jak se jen dalo. Pokaždé, když jsem viděl ty (klínové) postavy, dělal jsem si srandu, zvláště když jsem viděl tu první, protože jsem věděl, že to pochází z

někde jinde. Nebyly to žádné odpadky.

Lidé ho v té době chtěli používat pouze k obchodování, ale bylo toho mnohem víc. Použil jsem to jako ekvivalent časopisů a podobně.

[Poznámka: Důsledky toho jsou fantastické! Na vědomé úrovni jsem si zcela neuvědomoval, co říkám, ale jasně to naznačuje, že toto mé bývalé já si bylo vědomo blahodárného mimozemského vlivu, který „zaséval“ sumerskou kulturu informacemi, zde prostřednictvím daru klínového písma.

Zdá se, že jsem byl inovátor v jeho používání, ve smyslu vytváření formy newsletteru.]

Čas je nyní dvacet tři po 11.

[Poznámka: Musí to souviset s kalendářním systémem založeným na cyklech, jaký měli Mayové; možná to naznačuje 23. listopad, z jeho perspektivy reality. V dalším řádku se zdá být zřejmé, že ví, že jsem s ním nějak v kontaktu.]

Jsem opravdu naprogramován, abych to nahrával ve svém bytě, ale zatím to bude stačit; maso je legrační. Možná zkušenost s různými modalitami.

Je tam i po tak dlouhé době, abychom to my ostatní viděli.

Když vám popíšu, co mi řekli, často to vyjde zkreslené, protože je tam prostě příliš mnoho hrnců a pánví, aby to bylo možné přesně popsat.

[Poznámka: Je zřejmé, že také získal kontakt se stejným zdrojem a chtěl mi říct, co se dozvěděl. Říká, že by normálně svou psychickou práci vykonával ve svém obydlí, ale tentokrát se to vše zřejmě odehrávalo na energetické úrovni.

Modality, na které odkazuje, by mohly být dimenze nebo duchovní hustoty existence. Pak se zdá, že naznačuje, že i když byl Sumer v dávné minulosti, "je to tam i po tak dlouhé době, abychom to my ostatní viděli," prostřednictvím procesu psychického vědomí, jako je dálkové sledování.

Zdalo se, že se mi snaží poskytnout informace, které dostal od mimozemšťanů, o nichž zjistil, že jsou zodpovědní za návrh klínového písma. Navíc se zdá, že jeho vlastní jazyk překrucoval a alegorizoval některá poselství, která se mi snažil sdělit.

Mentální obraz, který jsem viděl v poslední větě, byl člověka procházejícího kuchyní, kde ze stropu visely stovky hrnců a pánví. Nebylo možné jím projít bez velkého hluku a on to použil jako analogii svých pokusů komunikovat s mou myslí.]

[A nyní se síly vracejí, aby komentovaly tuto výměnu informací.]

Váš život by měl mít větší smysl; větší složitost. Nedílnou součástí toho je schopnost vybavit si své minulé životy.

Vaše podvědomí ještě není dostatečně vyladěné, abychom vám mohli proklouznout solidní faktické informace, a proto to přichází paradoxně, jako vy viděl.

Problém je v tom, že ostatní lidé dostávají tyto paradoxní výsledky a nevědí, jak je používat, a tak potenciálně neuvěřitelné informace zůstávají neupravené a nehledané. Ale jde vám to velmi dobře a nás to nesmírně těší.

Jak se ukázalo, mnoho dalších lidí již dříve používalo jejich e-mail; jejich kosmický Email, tzn. Když jsem řídil a míjel povrch

vozidlo, tehdy jsem věděl, že směna začala; byla provedena transformace.

Všechny tyto věci, o kterých bych mohl mluvit, vyžadují z vaší strany „pilnou praxi“, jak jsem již mnohokrát řekl. Nemohu však dostatečně zdůraznit slovo nebo skupinu slov, které tak adekvátně popisují podmínky vlastní vašemu tréninkovému programu.

Je pro nás nezbytně nutné, abyste začali hlouběji a hlouběji hledat další informace osobní povahy, abychom z vás mohli odstranit tyto blokády [a] dostat se dolů do jádra.

Vždy bude existovat jiný [lepší] způsob, jak jednat a reagovat; způsob, který existuje mimo váš normální prostoročasný vztah a vaše normální vědomé zaměření. Tento způsob je ilustrován vašim sklonem k zapojení do vesmírného programu, jak tomu říkáme; vaše zapojení do mimozemských druhů.

To se pak stává klíčem k odhalení mapy vaší psychiky, protože jak jsme viděli, existuje příliš mnoho potenciálů, které by zůstaly neaktivní bez potřeby tohoto jiného systému.

Takže, než budeme moci přenést zaměření (těchto čtení) od vás, musíte dostatečně vyčistit svou karmu, abyste již (toto vedení) zoufale nepotřebovali. To může nějakou dobu trvat.

Mezitím bychom vás chtěli varovat, abyste se nebrali tak vážně, protože to je problematické, protože to vede k depresi a úzkosti, které lze snadno odvrátit.

Víme, že vaše časy a vaše situace jsou těžké, ale jste požehnáni; můžete být pevní ve svém pochopení, že existuje cesta ven a že se k ní nyní blížíte.

Mnohokrát v minulosti jsme se vám snažili vysvětlit sílu, kterou má vaše přesvědčení, aby formovalo to, co je skutečnost.

Důvod, proč se tomu nevenujeme příliš obšírně, je ten, že máte více než dostačující zdroj s knihami o Sethovi, abyste mohli tyto informace rozluštit,

zde však má zásadní význam.

Teprve teď jste včera večer dekodovali skutečnost, že když jste odmítli marihuanu, odmítli jste potěšení, a tím jste se odřízli od třetí dimenze, jak ji známe.

[Poznámka: K tomuto příběhu se dostaneme v následujících kapitolách. Psaní této části knihy je pro mě docela úžasné, protože mnoho z těchto vzpomínek bylo zcela pohřbeno v mém podvědomí, jako by se mi nikdy ani nestalo.

Několik let poté jsem neměl žádnou skutečnou vzpomínku na většinu svého života uživatele drog.]

Nyní si uvědomujete, že potěšení z ženské společnosti můžete získat; můžete jít dále do prozkoumávání oblastí své mysli, které nebyly prozkoumány. Aniž byste se soustředili na potřebu a touhu po přežití, zbavíte se některých z největších témat boje a úzkosti v celém svém životě.

Zdělili jste celý systém jednání, myšlení a cítění, který způsobuje velké omezení a je ze své podstaty znepokojující. Systém vám již nepomůže expandovat, pokud jej nepřekročíme.

Všechny věci, které bych mohl na toto téma mluvit, jsou věci, které byste již měli vědět, ale jak si nyní uspořádáváte své myšlenky a uvádíte je do činnosti, významy jsou mnohem jasnější.

D: [Otázka doslova vložená do mé mysli:] "Opravdu jsem se tu narodil?"

Mnohokrát jste se narodili a měli jste mnoho rakovin. To je fakt, který byste měli pochopit, když zkoumáte své problémy kolem hněvu.

Uvědomte si, že v přítomném okamžiku jste z těchto systémů neutekli; je proto důležité, abychom se dostali k tomu, abychom se ujistili, že jsou vyčištěny a vyčištěny.

Je hrozné, že se na sebe tak zlobíš. Děláme vše, co je v našich silách, abychom zajistili, že to nebude přetrvávat.

Vědci jsou opravdu, opravdu šílení, se všemi pokroky v informacích, které kolem nich přicházejí - mnohem rychleji, než je jejich schopnost s nimi zacházet nebo je ovládat.

Bude pro vás zajímavější sledovat, jak se věci vyvíjejí, protože už nikdo není na nic odborníkem - informace se tak diverzifikují do mnoha malých kanálů, že to nejde jinak...

Tím náš přepis končí. Nyní se vraťme do popředí, abychom diskutovali o důsledcích mých objevů tohoto minulého života.

Jak zajímavý případ to byl a potvrzení zkušenosti, kterou jsem prošel! Když jsem byl ještě v tomto životě, zdálo se, že jsem pochopil jen větší části příběhu; například jsem si nebyl vědom toho, že tento sumerský člověk má psychické schopnosti nezbytné ke kontaktu se mnou telepatii způsobem, jakým to udělal zde.

Ve své středoškolské vizi jsem „nesměl“ vidět obsah v tomto životě týkající se klínového písma ani experimenty při kontaktování mimozemské inteligence. Životní přezkum, který jsem podstoupil, se zdál být zaměřen pouze na hlavní body, i když se to zdálo být tak obrovské.

Je zřejmé, že nejepičtější část této celoživotní recenze se odehrála na samém konci. Pracoval jsem na poli, když jsem začal cítit, jak se země chvěje. Matně v pozadí jsem slyšel někoho křičet, že jsme byli napadeni a všichni byli zabíjeni.

V tomto bodě jsem byl velmi pokročilý ve své meditaci a duchovní praxi, a tak jsem místo utíkání a schovávání nějak věděl, že je to beznadějné. Byl bych mrtvý během několika minut, buď po bodné ráně, nebo po ušlapání koněm.

Naštěstí jsem už měl v ruce lotosový květ, klesl jsem do sedu přímo do trávy a začal do něj zírat.

Věděl jsem, že to byla velká zkouška. Celý život jsem pracoval na této technice

pokusit se navodit mimotělní zážitky a setkaly se s malým úspěchem. Teď, když mě útočící armáda tak brzy předstihla, jsem se musel soustředit.

Všechno jsem vypnul a sáhl hluboko, hluboko do sebe. Dokonce i rozzlobené zvuky utichly, když jsem dosáhl toho místa ticha. Věděl jsem, že když jsem byl schopen vidět svou vlastní tvář ve středu lotosového květu, mohl jsem se do ní přenést a skončit s pohledem zpět na své fyzické já z nitra květu.

V tu chvíli bych byl volný a moje smrt by byla zcela bezbolestná, protože už jsem ani nebyl ve svém těle.

Jak jsem pokračoval v práci, země se třásla a armády darebáků na koních se přibližovaly, začalo se to díť! V lotosovém květu jsem viděl svou vlastní tvář. Ale pak jsem si všiml něčeho velmi, velmi neobvyklého.

Nebyla to moje vlastní tvář, kterou jsem viděl jako David Wilcock, který zažil toto bizarní drama, ale spíše tvář černocha s očima, které vypadaly téměř stejně jako moje, ale širším nosem a objemnějšími rty.

V duchu jsem stěží mohl uvěřit tomu, co jsem viděl. I když jsem věděl, že tohle byl ten velký okamžik a tohle měla být moje tvář, něco bylo hodně špatně.

Pochopte, že do této doby, jak jsem řekl, tato zkušenost trvala tak dlouho, že se zdálo, jako by uplynulo 24 let. V žádném případě, tvar ani forma nemluvíme o něčem rychlém.

Bylo to velmi zvláštní, protože v jednom smyslu to bylo, jako bych rychle prolistoval fotoalbum a zastavil se pouze v určitých bodech, ale v jiném smyslu jsem žil, dýchal a cítil všechny zkoušky, soužení, dlouhé dny, radosti a bolesti. celého života.

Byly doby, kdy řeka vyschla a my jsme hluboce trpěli, málem jsme zemřeli hladem. Byly i jiné časy, kdy se řeka dostala příliš vysoko a nikdy nevytekla, a byla zamořena mouchami a morem, které zničily veškerou úrodu.

Znovu a znovu jsme se jen o vlasek vyhýbali smrti. A teď bylo všechno u konce a mně se konečně podařilo splnit můj celoživotní cíl dostat duši z těla – a ani na okamžik příliš brzy.

Když jsem zíral do této bizarní tváře se širokým, plochým nosem, velkými rty a svými vlastními

oči, byl jsem velmi zmatený. Pak jsem v pozadí začal slyšet křičet své vlastní jméno. "Dave! Dave! Jsi v pořádku? Dave! Dave! Slyšíš mě! Jsi v pořádku? Dave! Dave!"

Přemýšlel jsem, proč tam lidé volají moje jméno, a letěl jsem tím směrem. K mému naprostému a naprostému překvapení se spirálovitý tvar lotosu rozšířil do hlubokého tunelu nebo geometrického víru, kterým jsem prolétal obrovskou rychlostí.

Když jsem vystřelil směrem ke zdroji zvuku, tváře se začaly zhmotňovat v tunelu. Poznal jsem, že tyto tváře jsou můj bratr nalevo a Jude napravo.

COŽE!

Najednou jsem byl celou cestu zpět do svého současného fyzického těla. Něco bylo opravdu špatně. V uších mi hučelo jako v hasičských sirénách s pěti poplarchy.

Celý svět se točil diagonálně, od levého horního rohu k pravému dolnímu rohu, a nemohl jsem tomu zabránit.

Nedokázal jsem udržet žádný obraz uprostřed mého vidění, protože se všechno neustále třáslo nahoru a dolů. Vypadalo to, jako by se mi něco neuvěřitelně zatočilo a nemohl jsem to zastavit bez ohledu na to, jak moc jsem se soustředil.

Cítil jsem neuvěřitelnou bolest v těle a nebyl jsem si jistý, odkud pochází, ale byl jsem ve stavu extrémní paniky. Mé vědomí bylo hluboké, vzdálené a vzdálené a zdálo se, že jsem velmi odtržen od reality. Bylo to děsivé, hrozné, neuvěřitelné.

Nemohl jsem uvěřit, že jsem byl pryč tak neuvěřitelně dlouho a teď se vracím z téhle „Velké hyperventilace“ a sedím na podlaze v nesnesitelné bolesti a lidé mi křičí do obličeje. Začal jsem křičet, jen abych se ujistil, že jsem ještě naživu.

"Ach můj bože, jsem CELÝ ZKRÁCENÝ ČLOVĚKU, VŠECHNO JSEM ZMĚNANÝ!"

Můj bratr a Jude byli v naprosté panice a nervózně se mě snažili uklidnit, natahovali ruku a dotýkali se mé kůže. "Jsi v pořádku, Dave, jsi v pořádku, všechno bude v pořádku, jsi v pořádku!" Byli skoro stejně v deliriu jako já

vidět stav, ve kterém jsem byl.

"NĚCO JE ŠPATNĚ! TA BOLEST! NĚCO VÁŽNĚ BOLÍ!"

"Budeš v pořádku, člověče!"

"NE, BOLEST! JE... JE TO V MÉ NOZE! JE TO MOJE NOHA! BOLEST JE V MÉ NOZE!"

Pak jsem si uvědomil, že jsem se svezl na hromadu a legračně jsem dopadl na nohu. Rukama jsem vytáhl nohu zpod sebe a pak jsem propadl ještě větší panice. (Pokud jste háklivý, přeskočte následující věty a následující dva odstavce.)

Můj levý malíček na noze se vykloubil a nyní byl otočen asi v úhlu 75 stupňů doleva od místa, kde měl být. Žádná krev, žádná otevřená zlomenina, jen palec, který vypadal velmi, velmi nepatříčně na paletě mého chodidla, nakloněný daleko od své normální polohy.

"Ach můj bože, člověče, vrhni to ZPĚT! PUJ TO ZPĚT!"

Jude popadl palec na noze a rychle a nehlučně ho zasunul zpět do zásuvky. Celou dobu to opravdu bolelo, zvláště když to resetoval. Po tomto zážitku jsem si přilepil tři prsty na levé noze k sobě, abych držel malíček na noze, když se uzdravuje.

Nějak jsem se zhroutil a přistál právě takovým způsobem, abych to způsobil. Jakmile se to zlepšilo, zjistil jsem, že mohu přirozeně roztáhnout prsty na levé noze, jako bych to dělal prsty.

Dodnes to nedokážu napodobit pravou nohou a toto je forma „důkazu“, že se to skutečně stalo.

Stále to znecitliví a může to dokonce šíleně bolet, když mi příliš prochladne noha, nebo když hraji na bubny příliš dlouho ve stylu paty, a nakonec mám pocit, že se mi v tom chodidle drhnou kosti.

Okamžitě jsem cítil, že moje zranění je karmické. Někdo mi říkal, že bych si rozhodně neměl zahrávat s "Velkou hyperventilací"; Právě jsem se zabil.

O několik let později jsem se svých čtení zeptal, co se mi stalo, a oni řekli, že záměrně umístili mou duši do minulého života.

Zřejmě, kdyby to neudělali, pak bych zažil raná stádia umírání a místo vzpomínání na minulý život bych měl zážitek Blízké smrti.

Viděl bych se, jak ležím tam v pokoji s Judem a Mikem, kteří si o mě dělají starosti, prošel bych temným tunelem, setkal bych se s andělem světla a nakonec mi bylo řečeno, abych se vrátil.

To, co se skutečně stalo, bylo mnohem méně traumatizující a rozhodně zajímavější z karmického hlediska. Tím, že posunuli mé vědomí úplně mimo situaci, dokázali vyléčit mé tělo a vrátit mě zpět mnohem rychleji, v lineárním čase.

Takže hned poté, co bylo zranění vyřešeno, jsem začal mluvit s Judem o tom, co se stalo.

"Ty to nechápeš! Byl jsem pryč 24 let! Nemůžu uvěřit, jak dlouho jsem tam strávil!"

"O čem to proboha mluvíš, Dave?" zeptal se Jude.

"To... bylo to dlouhých 24 let, člověče! Posledních 24 let jsem strávil tam venku v této nepálené chýši u řeky! Nemůžu uvěřit, že jsem se sem skutečně vrátil!"

Jude požádal o další vysvětlení a já jsem mu řekl všechny podrobnosti, jak jsem je uvedl výše. A pak mi řekl něco, co mě šokovalo. Začalo to mou otázkou na něj.

"No, přesně jak dlouho jsem tam seděl, než jste mě probudili? Muselo to být hodně dlouho."

"Ne, nebylo to vůbec dlouhé," odpověděl Jude.

"Co tím myslíš? Co se stalo?"

„No, tiskl jsem ti hrud' a nikdy jsem se ani nedostal k tomu, aby to spočítal

patnáct. Najednou jsi padl přímo dolů jako mrtvá váha a vypadal jsi, že jsi v bezvědomí.

Okamžitě jsme na vás začali křičet, ať se vás pokusíme probudit, a zpočátku se nic nedělo. Pak, asi po šesti nebo sedmi sekundách jste se vrátili a začali křičet: "Jsem celý zpackaný, jsem celý zpackaný." [23:11 3/23/99.]

"Takže je to? Sedm sekund? Tak dlouho jsem byl pryč?"

"Jo, nemohlo to být víc než sedm až deset sekund, maximálně, dohromady."

"Můj bože, to je prostě neuvěřitelné!"

"No, už nikdy po mně nechtěj, abych udělal něco takového, bratře. Zatraceně jsi MĚ vyděsil k smrti."

"Neboj, nebudu," odpověděl jsem. "Tohle samozřejmě není něco, co bych si chtěl ještě někdy zopakovat."

KOUZLO 3:33

Další velký pokrok přišel jednoho dne, když jsem právě vstoupil do svého domu po návštěvě několika přátel po škole. Právě jsem se díval na domy venku a přepadla mě velmi zvláštní myšlenka.

Všechny byly tak krabicovité, tak izolované, tak anorganické, pomyslel jsem si. Nebylo by o tolik lepší, kdyby všichni žili jen spolu?

Pozoroval jsem odpadky před každým domem a začal jsem si myslet, že mezi domy a odpadky není žádný skutečný rozdíl; obě byly vytvořeny lidmi, obě byly nepotřebné a ničily životní prostředí.

Přišel jsem do domu a posadil se ke kuchyňskému stolu, s touto abstraktní myšlenkou hořící v popředí mé mysli. Otočil jsem se, abych zkontroloval, kolik je hodin a bledý

modré číslice hodin na mikrovlnné troubě ukazovaly 3:33.

"Teď je čas přepnout vypínač," řekl dědeček. "Tehle jsme opravdu připravili docela dobře. Přišel v pravý čas."

"Které ze zařízení bychom měli aktivovat?" zeptala se Lucia.

"Pojďme dělat uši. Chci se ujistit, že nás poslouchá, když mu nastavíme takovou synchronizaci hodin."

"3:33?" Přemýšlel jsem. V tu samou chvíli jsem ucítil neskutečný tlak v obou uších, a když jsem cítil tento tlak, měl jsem také pocit, že část mého vědomí stoupá z mého těla nahoru. Byl to ten nejneobvyklejší zážitek, jaký jsem kdy zažil.

Tato výbušná událost se v mém životě stala více než 500krát a nikdy nevím, kdy se to stane. Někdy uplyne více než měsíc, aniž bych to zažil, a jindy jich může být během jednoho týdne několik.

Zdá se, že jsou vždy spojeny s nějakým velkým růstovým skokem, který dělám ve svém vědomí, a nikdo jiný je nikdy neslyšel ve stejnou dobu než já.

Jsou tak silné, že musím úplně přestat mluvit, dokud to nepřestane, a teď vím, že mám zůstat v klidu a meditovat, jak se to stane.

Donekonečna jsem přemýšlel o tom, co proboha ty tři opakující se číslice měly znamenat a proč jsem měl ten energický výbuch, který mi pronikl do uší.

I když jsem nedostal okamžitou odpověď, začal jsem vidět opakující se číslice stále častěji. Ve druhém ročníku vysoké školy to bylo téměř každý den. Ani jednou bych to neplánoval, prostě se to stalo neustále.

Seděl bych a četl knihu, dlouho jsem se nedíval na hodiny a náhodou by mě zajímalo, kolik je hodin.

Čas od času to bylo - 3:33, 2:22, 4:44, 5:55, 1:11, 11:11, 12:12 a podobně. Stále se to děje denně, když píšu tato slova. Ale nepředbíhejme.

Kapitola 04: Znovuobjevení vzpomínek Sci Fi příběh

PODIVNĚJŠÍ NEŽ FIKCE

Jak jsem stárl a duchovně rostl, začal jsem si vzpomínat na záblesky „poslání“, které mi bylo svěřeno. Vzpomínky se mi vryly do mysli a vyžadovaly, abych s nimi něco udělal.

Také jsem bojoval se závislostí na drogách a snažil jsem se vyřešit, jak to zapadá do života, který jsem vždy cítil, že mám vést. V důsledku toho jsem napsal celý krátký román ručně do dvou plných sešitů ve spirálové vazbě, když jsem byl ještě na střední škole.

V příběhu se jasně vynořily dobré i špatné stránky mé osobnosti. Jak uvidíme, hlavní hrdina Harry byl samozřejmě trochu přehnaný popis mě samotné a toho, jak jsem se cítil na základě svých zkušeností.

Co jsem si neuvědomil, když jsem poprvé psal příběh, bylo, že John, hlavní nefyzická postava příběhu, byl podvědomým vnořením sebe sama jako dědečka na psané stránce.

Vzal jsem si malý stupeň dramatické licence, abych příběh tu a tam „upgradoval“, abych odhalil Johnovu skutečnou identitu a aby příběh odpovídal mým novějším zjištěním ohledně Nanebevstoupení, ačkoli jsem se snažil co nejvíce zachovat původní obsah .

Poněkud jsem změnil i poslední scénu a spojil jsem dohromady data z původně dvou různých částí knihy.

A co je nejdůležitější, změnil jsem také formulaci na orientaci v první osobě, aby bylo čtenáři jasné, že opravdu píšu o sobě a svých bizarních psychedelických zážitcích.

Jak uvidíme, zážitky této fantasy postavy očividně daleko přesahovaly mé vlastní události v bdělém životě.

"ŠÍLENÝ HARRY: DOBRODRUŽSTVÍ V SEDMI DIMENZÍCH"

od Davida Wilcocka

ČÁST PRVNÍ: HARRY

Můj dech byl rychlý a chraplavý. Bolela mě hlava jako vrták, který se mi zavrtal do spánků. Běžel jsem tak rychle, jako jsem ještě nikdy běžel. Ne. Běžel jsem ještě rychleji. Srdce mi tlouklo jako sbíječka.

Ztratil jsem se v bizarně vyhlížející továrně. Byl jsem pronásledován. Kam bych mohl jít? Jak bych mohl uniknout tomuto hroznému pronásledovateli? Nemohl jsem si vzpomenout, jak jsem se sem dostal. Můj dech vycházel v drsném zalapání po dechu.

Cítil jsem, jak každý sval vykřikl na protest. Hrudník mě páčil jako žhavé železo a kovadlina se do něj tlačila. Rozhlížel jsem se kolem sebe a snažil se najít cestu ven, ale nic jsem neviděl. Hromady krabic. Pára. Dlouhé kovové stěny táhnoucí se daleko nahoru.

Podivně vypadající trubky různých velikostí táhnoucí se donekonečna podél stěn. Po tváři mi stékal pot. Do mých očí. Běžel jsem ještě rychleji. Koutkem oka jsem zahlédl velké, mechanicky vyhlížející zařízení namontované na podstavci.

Rozmazaný obraz, ale známý. Něco běžného, jako něco, co jsem už viděl, velké, mechanické, něco jako...

(motor, můj vnitřní hlas mě tiše informoval)

Rozběhl jsem se k velkému, podivně vyhlížejícímu předmětu s jeho jasně zářícím chromem a podivnými spirálovitými trubkami a vlnkami. Pokud jsem to teď viděl, muselo být poblíž něco jiného, plné vozidlo. Něco.

Mohl bych vystoupit, kdybych měl auto. Předběhni toho bastarda, který mě pronásledoval. Co jsem mohl dělat? Proběhl jsem kolem motoru a nechal spolu s ním i své naděje. Slyšel jsem za sebou divoké zvuky běžících kroků. Rozpoznal jsem rozdíl mezi svým vlastním zvukem a zvukem mého pronásledovatele.

Clak-klak-klak-klak, šly mi nohy. Za mnou se ozval další zvuk. Chok - chok - chok - chok. Znělo to povědomě, jako kůň projíždějící kolem dostihu. Jako

zvuky kopyt. Ta myšlenka mě přiměla běžet s ještě větší vytrvalostí. Kopyta.
Jako strašná šelma honící se za mnou.

(zvíře, určitě máš pravdu, běž, jestli víš, co je pro tebe dobré)

Co to bylo za bestii? Měl stejně rychlé, přesvědčivé, dvoukrokové rytmické zvuky jako já. To znamená (dvě nohy, dvě kopyta, dva rohy?)

(nějaký druh bestie)

(zvíře, je tu ďábel nápadu, utíká před šelmou, utíká před ďáblem)

Proboha, tohle ne! Cokoli, jen ne tohle! Náhlé uvědomění si povahy mého pronásledovatele ve mně vyvolalo náhlou závrať. Podíval jsem se před sebe, ale skvrny na mém obraze ztmavly, jako by se mi do mysli dostal nějaký robotický elektrikář a začal vytahovat všechny pojistky.

Mé tělo se naklonilo dopředu a ruce vystřelily. Nohy se mi zakolísaly a sotva jsem se zachytil a zoufale jsem se snažil běžet dál. Můj mozek se rozbušil, protože jsem věděl, že jsem odsouzen k selhání. Běh, aby zůstal naživu.

Běh. Těžký běh - chraplavý dech, prsa křičí, nohy se trhají.
Lapání po každém nádechu a bez vzduchu. Běhá jako malá myš, horlivě pronásledovaná divokou kočkou.

Podíval jsem se do chodby. Skončilo to asi třicet yardů přede mnou. Odbočil doleva. Mozek mě pálil. Polil mě pot.

Chodba, odbočující doleva ani ne deset yardů, byla jasně na dohled. Běžel jsem, jak jsem mohl. Moje mysl běžela v panice. Cítil jsem, jak se mi nohy začínají poddávat. Roh. Zahni za roh a snaž se udržet...

COŽE! Mrtvá zastávka.

Zatátý. Pohyb ustal.

Cítil jsem, jak jsou moje paže na obou stranách sevřeny silou svěráku. Všechno, co jsem mohl

viz byl červený. Červená jako hladká sametová plachta rozprostřená přes zaoblené balvany. Balvany se zkroutily jako svaly. Červená kůže. Svalnatý hrudník. Přímo před mým obličejem.

Chytil. Už neběží. Sevřel v sevření strašlivým, silnými rukama.

Drápy na ruku. Drápy se mi zarývají do kůže.

Začal jsem křičet, zvuk, který pronikl skrz ten strašlivý smích, který jsem ani neslyšel. Skončilo to. Byl jsem chycen. Život v pekle, stažený do strašlivé propasti...

COŽE!

Trhnutím jsem se probudil s výkřikem a srdce mi zuřivě tlouklo. Studený pot. Zběsile jsem se rozhlížel, stále lapal po dechu a myslel jsem si, že jsem na útěku, a uvědomil jsem si, že jsem ve svém pokoji; byl to jen sen.

Když jsem se chtěl vrátit k normálnímu pocitu, rychle jsem si uvědomil, že hrozná realita, která se stala mým životem, se stále nemění.

I když jsem si nikdy nedokázal představit, že se stanu takovým, musel jsem přiznat, že jsem v jistém smyslu uvízl mezi dimenzemi.

Nezůstalo ve mně nic příhodně lidského, protože jsem nyní mohl vidět nefyzické světy stejně snadno jako ten, kterému jsem dříve jednoduše říkal „realita“.

Můj fyzický svět se nyní zdál mnohem méně pevný, zdálo se, že je tvořen interferenčními vzory vlnících se, mlhavých vln energie. Navíc se dramaticky zlepšil každý z mých pěti smyslů.

Zvuk zvonění telefonu byl nyní hlasitější, než když jsem byl vedle ječícího nákladního vlaku, a tento problém jsem už dávno vyřešil tím, že jsem ho vytrhl ze zdi. Musel jsem také odpojit téměř všechna elektronická zařízení v mém domě, protože jsem nyní slyšel hučení proudů, které jimi procházely.

Nebylo to přinejmenším příjemné. Opravdu jsem chtěl jít ven, ale k smrti jsem se bál interagovat s fyzickým světem v tomto stavu.

Moje myšlenky se teď řítily rychlostí, kterou jsem si v minulosti nedokázal představit, a jen abych se podíval

u jednoho známého objektu kolem domu by spustilo milion různých analýz rychlostí blesku.

Najednou by mě napadlo, jak to bylo postaveno, kde to bylo postaveno, jaké byly použity materiály, jaká by byla nejčastější použití, jakou hodnotu by to mělo pro ostatní, kdybych s tím obchodoval, jakými barvami bych mohl malovat aby to vypadalo jinak, co by se s tím stalo, kdybych to vyhodil z okna a rozbil o zem.

Nejjemnější zvuky mého vlastního žvýkání nebo chůze byly nyní zesíleny v řev, takže jsem se snažil moc nehýbat a musel jsem se nutit do jídla, abych něco dostal. Jasněji zbarvené předměty v mém bytě byly nyní tak vizuálně intenzivní a zřetelné, že by mě bolely oči, kdybych se na ně podíval, a tak jsem se snažil zakrýt vše, co mi způsobovalo toto nepohodlí.

Mé fyzické tělo se nyní cítilo jako spirálovitý proudící sloup energie a byly dokonce chvíle, kdy jsem nakrátko viděl, jak se mé ruce nebo paže staly průhlednými. Snažil jsem se, jak jsem mohl, tyto zážitky zavrhnout, ale ať jsem dělal, co jsem dělal, prostě nepřestaly. Silně jsem se bál o svůj zdravý rozum.

Navíc jsem si uprostřed tohoto nového světa uvědomil, že v žádném případě nejsem sám. Mohl jsem snadno vnímat mnoho různých světélkujících bytostí, které se zdály existovat všude kolem mě, a přesto byly pro ostatní neviditelné.

Mnoho z těchto bytostí bylo zlovolných a démonických a já neměl ponětí, jak se jich zbavit. Zdálo se, že mě pozorují, posmívají se mi, dobře si uvědomují mou novou situaci a skutečnost, že je vidím. Znervózňovala mě jejich přítomnost a toužil jsem po způsobu, jak je znovu učinit neviditelnými.

Vzal jsem si dva týdny volna v práci, než to všechno začalo, a teď mi vypršela dovolená a já budu muset znovu vstoupit do skutečného světa, tak jak jsem byl. Upřímně jsem nevěděl, jestli to zvládnou.

Dokázal jsem shromáždit své myšlenky natolik, abych znovu získal stabilitu a zdál se být normální vůči ostatním, protože jsem se naučil, že mohu do určité míry zpomalit svou mysl, když se o to pokusím. Přesto se všechny informace a vize dál točily a proudily kolem mě a svět se hemžilo entitami.

Zoufale jsem se zasmál tomu úžasnému problému, kterému jsem bezprostředně čelil. Jak jsem mohl vědět, že pokud se mé přání splní, stane se z toho takový děs? Tyto otázky mě sužovaly jako nemoc.

Proč jsem si nemohl přát něco lepšího? Miliarda dolarů. Sláva. Cokoliv. Další deset přání! Kdybych se tak mohl znovu vrátit do toho zázračného dne a nějak změnit to, co se stalo.

Ačkoli to bylo jen před několika krátkými týdny, zdálo se to jako věčnost. Ten obrázek mi živě visel v mysli, když jsem na něj znovu vzpomínal.

Jednoho teplého jarního dne mi zavolal můj starý kamarád Ray z vysoké školy, který se právě vrátil z několika let postgraduálního studia antropologie v Mexiku.

Byl jsem uchvácen, když jsem slyšel, že Ray objevil bizarní kaktus ve tvaru mozku, který měl zjevně velmi silné psychedelické vlastnosti a byl používán malou domorodou skupinou šamanů nebo medicinmanů, se kterými pracoval.

Před mnoha lety se kaktusy objevily přes noc ve velkém, zčernalém kráteru, který se objevil v pouštním písku, a několik členů kmene vidělo předchozí noc jasné světlo dopadající na zem.

Přestože kaktusy byly dávno bezpečně ukryty a pěstovány, Ray si díky svému hlubokému zapojení do kmene vysloužil čest, že mu byla udělena jedna z posvátných rostlin. Nějak se mu ho podařilo propašovat přes celnici a přivést zpět do Ameriky.

Šamani Raye varovali, že kaktus je velmi mocný a měli by ho ukořistit pouze ti, kteří mají pevnou vůli. Protože jsem toužil zkoušet nové věci, abych rozšířil své vědomí, byl jsem potěšen, že Ray nabídl, že mi bude sloužit jako průvodce, abych se pustil do tohoto dobrodružství.

Původní myšlenka byla, že se budeme střídat, jeden člověk zůstane soustředěný a střízlivý, aby mohl řídit zkušenost druhého. Vzhledem k tomu, že Ray už to udělal s medicinmany, musím jít první.

Tam v Rayově rozlehlém lese na zahradě mi podal kus kaktusu, který právě odřízl svým kapesním nožem. Zvuky ptáků se rozléhaly mezi stromy, když mi řekl, ať se zakousnu a pokusím se toho rozkousat co nejvíc.

Strčil jsem si to do pusy a kousl, a chutnalo to strašně špatně, jako ten pocit, který máš na jazyku, když ochutnáváš kontakty na devítivoltové baterii.

Brzy poté, co mi šťáva s ostrou chutí zasáhla můj jazyk, jsem měl velmi hluboký a

nevšední zážitek.

Zjistil jsem, že se vznáším ze svého těla a vstoupil jsem do jakési šedé zóny. K mému velkému překvapení se objevila bytost Světla a identifikovala se jako dárce přání.

Tato bytost se mě zeptala, co chci víc než cokoli jiného na světě.

Samozřejmě mi na mysl vstoupily typické věci, jako peníze a bohatství, ale to nestačilo. Víc než cokoli jiného jsem chtěl opravdové poznání, které by mi pak dalo něco, co by jen zřídka, pokud vůbec kdy dosáhl kdokoli jiný na planetě. Ve své nehynoucí zvědavosti jsem požádal, abych si uvědomil veškerou skutečnou realitu, fyzickou i duchovní.

Měl jsem k tomu dobrý důvod. Problémy a paradoxy věcí jako fenomén UFO, duchové, psychické jevy a paranormální jevy se pro mě během let staly téměř každodenní posedlostí a toužil jsem po odpovědích.

Bylo toho tam tolik, že jsem věděl, že tomu nerozumím, a moje srdce pro to hořelo. Očividně o tom někdo všechno věděl a já tím někým chtěl být.

Zdalo se, že to byl konečný nápad; bez ohledu na to, co vláda skrývala o mimozemských kosmických lodích, bez ohledu na to, o jaké tajemství se jedná, viděl jsem to až do jeho jádra. Jak jsem vůbec mohl vědět, co očekávat? Nemohl jsem vidět známky dříve? Jak jsem mohl přesně vědět, jaká byla realita?

Kousla jsem si hřebík na ukazováčku. Už jsem slyšel šouravé zvuky duchů. Musel jsem je vzrušit tím svým křikem ze snu. Zíral jsem do stropu. Můj život se tak šíleně zkomplikoval; nic už nefungovalo podle tradice. Nemohl jsem považovat realitu za samozřejmost; bylo to, jako bych byl mimozemšťan ve svém vlastním těle.

Sotva jsem to vydržel. Začínal jsem se hroutit. Mé sny byly mnohem horší - musel jsem spát, uniknout ze světa, ale vstoupil bych jen do nového, kde se mohlo stát cokoliv a mohl jsem očekávat noční můry těch nejstrašlivějších druhů.

Jak jsem zíral do stropu, ponořený do svých vlastních myšlenek, podivné spirálovité vzory štku začaly proudit, točit se a měnit tvar. Bizarní kolísání obrazu

jako toto bylo jedno z mých prvních pozorování poté, co jsem získal tu zatracenou schopnost.

Nic ve skutečnosti nebylo pevným předmětem. Rovina existence, na které jsem žil, byla tak mělká. Pevným objektům se dalo věřit jako pevné a nehýbaly se ani nezmizely, jak bylo nyní až příliš běžné.

Posadil jsem se a postelové pružiny pode mnou vybuchly. Postava, která vykukovala zpoza dveří mé skříně, zmizela z dohledu. "Teď už nikdy nebudu v bezpečí," pomyslel jsem si, chytil se oběma rukama za obličej a zoufale zavrtěl hlavou.

Vstal jsem a protáhl se, když jsem si všiml, že ta zvláštní vejcovitá aura světla obklopující mé tělo září jinak než jeho obvyklá světlá, zdravá barva.

Kolem mého žaludku byla zlověstná záplava vířící temnoty. Měl jsem šílený hlad.

Když jsem si zvedl kalhoty z podlahy, vyskočilo z nich malé stvoření a zmizelo z dohledu.

"K ČERTU S TEBOU!" Zakřičel jsem. No, říkal jsem si, Bůh už ano.

Vše se nakonec scvrkává na otázku rovnováhy. Neboť všechno, co je dobré, existuje zlo; pro každý jin bude vždy existovat jang, a to je povaha vesmíru.

Kdo by mohl říct, kolik lidí tajně sužovalo životy těchto malých gremlinů? Jediný rozdíl se mnou byl v tom, že jsem je teď mohl vidět a jejich existence už nebyla tajemstvím. Byli tak zvědaví - až příliš zvědaví.

A byly zdánlivě všude.

Když jsem si oblékl košili, všiml jsem si jednoho z malých zvěrstev se psí tváří, jak na mě zpoza police kouká. Rozzuřený jsem zvedl baseballový míček ležící na podlaze a mrštil jsem ho po té malé bestii. Byl to špatný hod a minul jsem, a jediné, co jsem slyšel, bylo vysoké hihňání, které se mi rozjelo do háčeků na zátylku.

Přiložil jsem si ruku na své studené, zpocené čelo. Proklínal jsem se a znovu jsem se zeptal: "Proč jsem vůbec chtěl vědět, jaká je realita?" Byl jsem si téměř jistý, že není cesty zpět.

Přestože od začátku mých vizí uplynuly pouhé dva týdny, zdálo se to spíše jako dva roky, možná dokonce dvě století.

Poslední dva týdny byly jako bezúspěšná noční můra, kterou jsem prostě nemohl probudit resp

schovat se před.

Měl jsem kariéru, kterou jsem musel řídit, lidi, se kterými jsem mohl mluvit, a zodpovědnost. Skutečná důležitost všech těchto věcí začala klesat. Už jen udržet se při smyslech mezi ostatními lidmi se pro mě stávalo dostatečným problémem.

Myšlenka na návrat do práce mě zachvátila novým velmi reálným strachem. Dělal jsem, co bylo v mých silách, abych se udržel nad vodou, ale měl jsem pocit, že se mi můj život uzavírá ze všech stran.

Zapnul jsem si pásek. Zhluboka jsem se nadechl a vydal se do své koupelny. Otevřel jsem dveře své ložnice. První den, to bylo, když jsem se opravdu cítil psychotický.

Pomaloučku jsem zavřel dveře do ložnice, abych se ujistil, že jsem stále tak tichý. Opatrně jsem nechal závoru zasunout zpět domů do rámu dveří. Nechtěl jsem přitahovat pozornost a neužil jsem si ten kataklyzmatičtý rachot při zavírání dveří.

Rychle jsem se rozhlédl po chodbě. Tam to bylo, v polovině chodby nalevo, ta listová obluda. Byla to velká rostlina, o kterou jsem se několik let denně staral. Díval jsem se na hezkou, pestrobarevnou auru, která ji obklopovala, s mírnou bázňí. Nikdy předtím bych nevěděl, že rostliny jsou tak živé.

"Ahoj, Harry," řekla rostlina. "Jak se máš dnes ráno?"

"Ach, dobře, jsem v pořádku," řekl jsem.

"Je to tak? No tak, Harry, nemůžeš mě oklamat. Můžu říct, že tě určitě něco trápí. Co máš na srdci?"

"Tyhle zatracené rostliny toho tolik vědí," pomyslel jsem si.

"No, nevíme všechno," řekla rostlina, "ale kdybys měl celý život sedět na jednom místě a nic nedělat, začal by ses docela zajímat o lidi, se kterými jsi žil."

"Slyším tě, ale nejsem zvyklý počítat rostlinu jako osobu, se kterou žiju." Nikdy jsi nic neříkal!"

"Teď máš alespoň to štěstí, že můžeš mluvit s někým, kdo tě zná mnoho let. To je víc, než můžeš říct o většině svých přátel."

"Jo, myslím, že tam máš pravdu," připustil jsem.

"Tak pojď, Harry, něco tě trápí v myšlenkách. Budeš se cítit lépe, když to dokážeš dostat z hrudi. Co tě trápí?"

"No," řekl jsem, "asi máš pravdu. Vlastně jsem naštvaný. Tento svět už nezvládám. Všechno o mém životě před těmito posledními týdny se zdálo mnohem snazší projít. I když jsem byl nabitý prací nebo bojujícími s termínem, nemohlo se to vyrovnat minutovému zápasu, který teď musím bojovat, jen abych zůstal zdravý.

"Ano, myslím, že ve vašem případě by to mohlo být docela obtížné," řekla rostlina.
"Co přesně ti způsobilo tolik zármutku?"

"Na tomto světě je zatraceně mnoho těchto negativních, nepříjemných forem života. Zdá se, že nemohu nikam jít, aniž bych viděl démony a neslyšel, jak se mnou mluví nebo mluví mezi sebou. Dříve jsem si myslel, že v lese je ticho - ale teď se zdá, že nikdy nemohu být nikde skutečně sám."

"No, to neznamená, že byste měli mít negativní odpověď," řekla rostlina.
"Vždycky je tu něco, s čím se dá mluvit, a myslím, že by to mělo být velkým pohodlím, protože už nemůžete trpět ve vězení svých vlastních soukromých myšlenek."

"Kdyby byla samota vše, co bylo, byl bych v pořádku," řekl jsem, aniž bych skutečně poslouchal, co je to rostlina. "Ale skutečným problémem je společnost sama o sobě! Jsem tak ponořený do duchovního světa, že si stěžím udělám čas na rozhovor se skutečnými lidmi! Pokaždé, když vidím ty negativní, mám pocit, že mě sledují." spiknutí proti mně nebo tak něco. Kdo ví, co by ti malí bubáci dokázali, kdyby se spojili?"

"No," řekla rostlina, "pravdou je, že v duchovním světě je vždy možné dosáhnout rovnováhy mezi dobrem a zlem." [23:11 3/30/99] dobří duchové než ti zlí. Jsme tu pro vás a můžeme vás provést vašimi problémy."

"Děkuji," řekl jsem. "Hele, rád mluvím, ale musím se připravit do práce. Myslím, že jsem musel ještě snít, když mi zazvonil budík."

Ty zatracené hodiny jsou jedna z posledních věcí, které jsem ještě neodpojil.
Procházet tím snem bylo jako být uvězněn v mé vlastní mysli. Nevím jaký

je horší - být vzhůru nebo snít! Teď už jen stěží rozeznám rozdíl.

To je to, co je zatraceně děsivé. Opravdu jsem si celou svou duší myslel, že mě dnes ráno strhnou do pekla. A pak se probudím a zjistím, že mám sotva dost času se osprchovat a odejít!"

"Jo, dovedu si představit, jak tě taková věc může mučit. Radši bys měl jít, jestli to chceš zvládnout. Jen si pamatuj, že je tu vždy někdo, kdo si s tebou promluví, kdo ti může pomoci. Nikdy bys neměl zkoušet přetrvat zkušenosti úplně sám.

V tu chvíli mohou přijít další, silnější věci. Jen se na to dívej, chlapče.

Jdi si dát sprchu."

"Díky," řekl jsem, "uvidíme se později." Uchopil jsem bílý knoflík a pomalu vstoupil do koupelny, stále ve strachu z téměř nemožného zážitku, který se mi nedávno stal.

Poslouchal jsem svištící zvuk, který se mi rozléhal v hlavě, když jsem si čistil zuby. Musel jsem se k tomu nutit, ale nějak mě to uzemnilo. Zírala jsem tupě do černého papíru, kterým jsem z čiré hrůzy přelepila zrcadlo v koupelně.

To byl jeden z mých nejděsivějších problémů: zdálo se, že zrcadla jsou jakousi bránou do úplně jiného vesmíru, někdy nazývaného Za, kde těch pár fyzikálních zákonů, které jsem na Zemi ještě dokázal pochopit, jako by vůbec neplatilo. Z toho, co jsem mohl shromáždit, byl Beyond odvrácenou stranou fyzické reality.

Bylo to temné místo, celé tvořené pulzujícími modrými energetickými proudy. I když byl fyzický svět stále viditelný v Beyond, zdálo by se, že všechny objekty nejsou nic jiného než luminiscenční stínové projekce. Zdálo se, že když nějaké entity cestovaly v mém vlastním světě, bylo to dost pomalé a pracné, ale na druhé straně zrcadla se mohly obejít docela snadno.

Často jsem přemýšlel o tom, co bych tam mohl vidět nebo zažít, a k smrti jsem se toho bál. Už jsem byl silně ovlivněn tím, co jsem viděl jen ve svém vlastním prostoru, a nějak jsem věděl, že ani tato pravidla neplatí v Beyond.

Cokoli žijícího v jakékoli dimenzi mohlo být dosaženo touto bránou, a aby vstoupili na Zemi a stali se pro mě viditelnými, interdimenzionální duchové potřebovali pouze najít dostatečně velké zrcadlo. Dokonce i povrchy kaluží a jezírek mohly být použity, pokud byla pokožka klidná a nerušená.

Teď, když jsem je viděl a už jsem nemohl pochybovat, že jsou skutečné, ano

zkameněl při pomyslení, že jsem blízko jednoho z těchto portálů, protože jsem si byl dobře vědom, že v mém novém těle by mě mohli vtáhnout dovnitř, kdybych si nedal pozor.

Cítil jsem, jak mi přeběhl mráz na nervy. Bylo to teprve před týdnem, co jsem zjistil, tam v koupelně, když jsem si čistil zuby. Díval jsem se na podivné energické vlnky, které jsem teď viděl na své tváři v zrcadle, když jsem se drhnul, a sklonil jsem hlavu, abych vyplivl hustou mátovou pěnu.

Když jsem ho zvedl, málem jsem se udusil zbývající zubní pastou, protože v zrcadle, stojícím přímo za mnou, byl plochý obraz uhlově černé postavy v kápi, která se jakoby zakřivila kolem okrajů dovnitř!

Nemohl jsem rozeznat nic kromě obrysu, ale co bylo tak děsivé, bylo, že to bylo, jako by samotná forma byla nějakým druhem víru v prostoru a čase, který hrozil, že mě do něj vtáhne! Tohle nebyl obyčejný „nižší astrál“, bylo to něco mnohem mocnějšího a hrozivějšího.

Měl jsem pocit, jako by se pode mnou propadla samotná zem, a instinktivně jsem se chytil za stěnu umyvadla, přičemž kartáček zbytečně odletěl doprava.

Když jsem se otočil tváří v tvář víru, ze rtů mi stékaly sliny a pěna, a nic tam nebylo, nic kromě zvláštního tlaku v hrudi a pocitu studeného vzduchu.

Mírně uvolněný jsem se otočil zpátky k zrcadlu, jen abych zjistil, že tam je stále stejná postava.

Adrenalin naskočil na nejvyšší obrátky, nervy mi praskaly elektrickým ohněm a srdce se mi napjalo pod tlakem, cítil jsem se velmi těžce, jak byla moje mysl náhle odtažena daleko, čas se zpomalil na věčnost.

I když jsem věděl, že je to skleněné zrcadlo, v zoufalství jsem se instinktivně pokusil prorazit obraz a zavřít dveře; na stavu mé pěsti by mi potom záleželo málo, pokud bych zničil tu strašlivou hrozbu.

S velkou silou jsem se stáhl a hodil pěstí. Můj adrenalin se změnil v závratnou, žaludek svírající nevolnost, když jsem se paže ponořila hluboko do zrcadla, aniž bych ji zlomila, až po rameno.

K mému šoku se choval, jako by to nebylo nic jiného než tenká membrána vedoucí někam jinam! Zoufale jsem se snažil uvolnit si ruku a zdálo se, že led tak studený, že páčil, mě vtahoval dál a dál do víru.

ostré tahy, které mě občas přivedly skoro až po krk.

Nekontrolovatelně jsem se třásl, když mi z traumatizované tváře tekly slzy, a žalostně jsem plakal jako malé dítě s překvapivě vysokým tónem. Čím víc jsem brečel, bojoval a bojoval, tím hlouběji jsem byl vtažen do sebe a zoufale jsem přikládal nohu k zrcadlu, abych do něj celou cestu nevstoupil.

Bez varování můj křik náhle na zlomek vteřiny ustal a v prchavé mezeře se mi v mysli objevil obraz, nic víc než náhlý záblesk.

Nemohl jsem to úplně rozeznat, ale bylo to velmi jasné světlo.

Zdalo se, že má podobu vysokého světélkujícího muže v hábitu. Můj ječivý zvuk se hlasitě vrátil, zdánlivě nepřerušovaný, když jsem bojoval a plakal s tím děsivým vírem, a pak se náhle znovu ozvalo zastavení.

Pak znovu. A znovu.

Pokaždé to bylo o něco delší, obraz o něco jasnější. V zoufalství jsem se na to snažil soustředit, protože toto zjevení vypadalo na celou věc, která se mi děje, podivně klidné. Když jsem se na obraz zdokonaloval, zdálo se, že se tam část mě přenesla a v mé mysli se objevil hluboký, zvučný a doznívající hlas.

"Pošli mu lásku, pošli lásku ze všech sil a on ti nemůže ublížit."

Urychlen možností řešení jsem cítil, jak ve mně proudí hluboká síla.

Nějak mě ta bytost v rouchu zjevně vedla tímto pekelným zážitkem.

Prostřednictvím hlubokého vnitřního poznání jsem mohl cítit, že všechna láska, kterou jsem kdy zažil, se hromadí do kritického množství, a jak tato síla ve mně vybuchla, chaotický boj zmizel v pozadí, moje fyzické tělo se stále zmítalo a otáčilo se. .

Byl jsem chladný a křišťálově modrý, jak síla stoupala, hlouběji, hlouběji, stále silněji, stoupala vzhůru, až hrozilo, že mě rozšíří za mé vlastní hranice. Pokusil jsem se shromáždit energii do jediného bodu na svém čele a pak jsem ji s velkým výkřikem slova NE odpálil přímo do obrazu.

Místnost se okamžitě naplnila oslepujícím bílým světlem a svírací tlak se náhle uvolnil.

Moje tělo bylo divoce vymršťeno z čistého vzduchu

síla neuvěřitelného úsilí, které jsem vynaložil.

Otočil jsem se, nemohl jsem se ničeho chytit, a dopadl na koš s prádlem a se srdečným žuchnutím do něj vrazil. Opravdu mě bolela záda, když jsem tam přistál, ale to bylo to poslední, na co jsem myslel. Musel jsem odtamtud sakra vypadnout a přesně to jsem udělal. Zavrával jsem dozadu a s křikem jsem vyběhl z koupelny a cestou ven jsem málem zakopl o župan.

Tato děsivá událost ve mně vyvolala velmi silný strach ze zrcadel. Přemýšlel jsem, co by se stalo a kam bych šel, kdyby mě ten děsivý obraz vtáhl dovnitř. Tato paranoia mě přiměla zalepit všechna svá zrcadla černou látkou nebo papírem, takže po mně nic nemohlo přijít.

Všechno se zdálo být v pořádku, když bylo zrcadlo skutečně zakryté, protože jsem zjistil, že mohu položit ruku na povrch a neprojde skrz.

Navzdory obnovujícímu se teplu ve sprše jsem se nemohl zbavit pocitu paranoie ze svých špatných vzpomínek. Téměř jsem zablokoval světelnou bytost v hábitu a řešení, které poskytl, a místo toho jsem lpěl na čirém tělesném strachu z jakéhokoli dalšího útoku.

Netušila jsem, jestli trik s „láskou“ znovu zabere, nebo jestli tu bude síla, která mi pomůže, když to budu potřebovat. Zkrátka jsem té zkušenosti nevěřil. Bylo mi známo tolik nových a otřesných věcí, že jsem je stěží dokázal uspořádat do nějakého logického rámce. Moje odpověď byla syrová, neutuchající paranoia.

Stál jsem u umyvadla v koupelně, česal jsem si vlasy a oholil si obličej, zíral jsem do černých vláken husté látky a představoval si, jak by můj obličej vypadal v zrcadle. Byl jsem docela dobrý v tom dělat všechny tyto věci v koupelně podle pocitu, ale nemohl jsem si pomoci, abych se tu a tam poškrábal žiletkou.

Bylo pro mě důležité, abych se mezi tím vším dál holil; moje hygiena byla součástí toho, co mě udržovalo pocit, že nejsem blázen. Když jsem si vše opláchl a vysušil, oblékl jsem si oblečení a zamířil dolů.

Když jsem sestupoval, na vteřinu jsem si myslel, že v tmavých čarách koberce vidím bizarní vzory a mapy. Vypadaly jasně, ale nechápal jsem z nich žádný smysl.

"No, jestli je tohle realita, myslím, že se mám ještě hodně co učit," řekl jsem nahlas.

stěny.

"Ano," odpověděl neviditelný hlas, "určitě ano."

Při zvuku hlasu jsem vyděšeně nadskočil. Byl to duch, který se mnou sdílel dům, jménem John. John žil v mém domě třináct let svého života, než zemřel na náhlý infarkt.

Říkalo se, že John poté značně zchátral, protože žil sám a až několik týdnů po smrti ho našla měřidla!

Bohužel jeho smrt byla neúplná, protože na Zemi zanechal nedokončené záležitosti.

Protože cítil povinnost neodpoutat se od hmotného světa, zůstal ve svém starém domě a existoval jako duch. Nikdy mi úplně nevysvětlil, co to je za povinnost. Určitě ho vyděsilo procházet se kolem svého domu, jako by bylo všechno v pořádku, a pak jít do místnosti, kde jeho tělo pomalu chátralo, a pozorovat jeho ostatky.

John získal sílu pohybovat se v jiných dimenzích, ale v žádném případě to nebylo úplné dosažení duchovního pokroku.

Později jsem se dozvěděl, že ještě nebyl schopen dosáhnout kosmického vědomí. To byl bod, kdy se duch naučil dost, aby dosáhl daru splynout s Jediným. Pak by se rovnoměrně rozšířila mezi celý vesmír a jeho paralelní sousedy, uvědomila by si vše, co je třeba znát, a měla by aktivní roli při vytváření celých nových dimenzí existence.

John se tedy snažil, jak nejlépe mohl, aby si užíval, vždy hledal cestu ven, aby mohl dosáhnout svobody. Tiše věděl, že já jsem cesta ven, a v jistém smyslu ho to frustrovalo. O ničem z toho jsem v té době samozřejmě neměl ani tušení.

Snažil jsem se nedat najevo svůj náhlý nával strachu, když na mě John promluvil. "Ahoj, Johne," řekl jsem. Chvilí mi trvalo, než jsem se s Johnem vypořádal. Nikdy předtím jsem se s duchem nesetkal a moje první reakce byla čirá hrůza.

S tou situací jsem se ale dokázal vypořádat docela dobře, protože jsem si uvědomil, že duch byl v podstatě docela fajn chlapík, který byl prostě v jiné fázi svého duchovního vývoje než já.

"Tak, Harry, jak se držíš?" zeptal se mě John.

"No, myslím, že jsem v pořádku, kromě toho, že umírám hladu."

"Tak pojď," řekl mi John. "Něco se děje. Viděl jsem, jak jsi byl nervózní, když jsem tě právě teď pozdravil."

"No, asi by se dalo říct, že mě celá ta věc opravdu děsí," řekl jsem zcela upřímně. „Chci říct, že je to mnohem víc, než jsem si kdy myslel, že budu muset snášet. Zdá se, že se na mě všechno valí ze všech stran a nemůžu udělat nic, abych to zastavil."

Toto prohlášení přimělo Johna k hlubokému zamyšlení, když jsme vešli do kuchyně. Když jsem sáhl po zásuvce s cereáliemi, John začal znovu mluvit. "Nevím, jestli jsi opravdu tak bezmocný," začal.

"Víš, každý člověk je vozatajem svého vlastního vozidla osudu. Můžeš dělat, co chceš, když budeš věřit sám v sebe. Přál bych si, abych se poučil, dokud byl čas. Není to tak těžké." Abyste byli v životě úspěšní, musíte pouze věřit ve svou vlastní sílu a musíte mít vůli a odhodlání uspět."

Ze skříněk a zásuvek jsem vytáhl misku na cereálie a lžíci. Krabice s cereáliemi byla otevřená a já ji začal sypat do mísy. Podíval jsem se Johnovi do očí a poslouchal jsem tak fascinovaně, že jsem si ani nevšiml, že se na stůl sype Rice Chex.

"Hej, dávej na sebe pozor," řekl John. Podíval jsem se dolů a uvědomil jsem si, co jsem dělal.

"Ach, sakra!" Zakřičel jsem.

"Uklidni se, jsou to jen cereálie," řekl John. "Musíš se přestat o všechno tolik starat. Jen vysyp cereálie do misky."

Zkuste si vzpomenout, že jste byli prodchnuti neuvěřitelnými novými schopnostmi ve stejnou dobu, kdy jste byli oslabeni tím, co jste viděli. Můžete zajistit, aby věci fungovaly tak, jak chcete. Jen se nad tím zamyslete – máte schopnost, kterou nemá žádný jiný žijící člověk na Zemi, pokud víte.

Pokud to začnete využívat ve svůj prospěch, výsledky by mohly být báječné. myslím, že ty

Měl by se prostě vzdát svých obav a projít se zrcadlem se mnou. Zaručuji, že uvidíte lidi a místa, která jsou fascinující, než cokoli, co jste si kdy dokázali představit."

"No tak, řekl jsem, že na to nejsem připravený. Přestaň se na mě snažit tlačit, člověče! Jestli se budu cítit připravený, možná to jednoho dne udělám. Je to pro mě příliš pobuřující, abych na to teď vůbec myslel." Nemám ponětí, co mám očekávat. Není to místo, kde žijí všichni tvorové nižší úrovně?"

Když John znovu začal mluvit, začal jsem hladově hltat mou snídaňovou kaši. Moje mysl zuřila tím starým dobrým paranoidním pocitem pozdě do práce a v jistém smyslu být paranoidní kvůli něčemu konkrétně fyzickému byla velká úleva.

"Nedělejte si starosti s těmi tvory. Obvykle se mnou nemají žádné hovězí maso. Pokud ano, vím, jak s tím zacházet. Víte, naši duchové jsou z hlediska vibrační úrovně podstatně vyšší než oni." že můžeme přeskokovat z dimenze do dimenze mnohem rychleji než oni. Můžeme je doslova předběhnout různými úrovněmi času a prostoru."

Pak jsem s plnou pusou zvolal: "No, to je pro tebe skvělé, ale co já? Kdyby mě to zjevení vtáhlo do zrcadla, není žádná záruka, že by se moje duše nestala něčím víc než mocí." jídlo teď."

"Nedělej si s tím starosti," řekl John. "Mohu tě naučit, jak cestovat dimenzemi." Chtivě jsem žvýkal, zuby jsem skřípal křupavého Chexe, když jsem na Johna zíral se silnou bází.

Pokračoval: "Musíte se jednoduše naučit, co říkat, a zapamatovat si jména a obrazové formy různých dimenzí. Jakmile znáte tyto jednoduché věci, je snadné dělat, co chcete. Byli jste prodchnuti téměř božskými schopnostmi, v jistém smyslu a vše, co děláte, je trávit veškerý čas sezením a trucováním."

To zaskočilo nervy. "Co sakra víš?" vykřikl jsem, ze rtů mi vylétly malé kapičky mléka a cereálií a oči se mi rozšířily. Lžice zařinčela do mísy, když jsem oběma rukama zamával.

"Nemáš ponětí, jak moc mě to všechno trápí! Netušila jsem, že tyto "síly" mohou být tak děsivé nebo intenzivní. Navíc mám pocit, že mě neustále pronásledují démoni, a to není úplně přispívá ke šťastné osobnosti,"

dodal jsem se sarkastickým úsměvem.

"Asi chápu tvůj názor," řekl John. "Bude to vyžadovat určité úpravy, aby ses dostal do bodu, kdy se cítíš pohodlně. A nebudeš v tom sám, jen to děláš o něco dříve než všichni ostatní."

Všechny lidské bytosti mají schopnost dělat věci, o kterých by ve svém běžném životě mohly jen snít. Pouze díky „modernizaci“ jsme ztratili všechna tato starodávná duchovní učení. Drzost vašich vědců, myslet si, že máte přístup jen k deseti procentům svého mozku!

Kaktus, který jste si vzali, vám poskytl jeden způsob, jak otevřít stavidla, a nyní celý váš mozek mluví sám se sebou ve vašem vědomém vnímání a rozpoznává ostatní úrovně vibrací, které ho obklopují. Mohli byste to všechno udělat bez rostliny, ale pravděpodobně by to trvalo několik let obětavého úsilí, abyste se tam dostali. Tedy alespoň dokud se neotevře vír."

"Jaký vír?" Zeptal jsem se.

„No, vidíš, Harry, míříme do doby, kdy tyto zkušenosti budou muset zvládnout všichni vaši lidé, ať už jsou připraveni nebo ne.

Pro vás, abyste tím vším nyní prošli, je požehnání v přestrojení, protože je mnohem snazší překonat své obavy, když je svět kolem vás stále do značné míry stabilní.

Tento vír, o kterém mluvím, je okno v dimenzích, které je částečně způsobeno cyklem ve vašem Slunci. Trvalo by mi dlouho, než bych ti to vysvětlil, ale možná bychom to někdy mohli zkusit, jestli chceš.

Řekněme prozatím, že jste průkopníkem nejfantastičtějšího zážitku v historii vaší planety. Většina ostatních lidí by v tomto bodě vyžadovala obrovské úsilí, aby dosáhla stejných výsledků, jaké nyní zažíváte vy."

"Zní to, jako bych to vzal zatraceně zkratkou," řekl jsem a zhluboka se nadechl a moje napjaté svaly se začaly uvolňovat.

"Není pochyb," odpověděl John. "Tam, kde většina lidí používá jen velmi malé množství těchto přirozených schopností, máte nyní přístup téměř ke všem. To vám dává neuvěřitelnou výhodu. Časem zjistíte, jak fascinující to ve skutečnosti je."

"Teď mě určitě moc nezaujal," řekl jsem, když jsem dopil posledních pár Chexů, které plavaly na mléce. „Můj život je peklo, a kromě toho mám zpoždění!

je čas?"

"Je skoro osm," odpověděl John. Nikdy se nepodíval na hodinky nebo hodiny.

"Ach, člověče, musím se pohnout," odpověděl jsem. Vzal jsem svou misku k dřezu a vylil mléko do kanalizace. John promluvil zezadu. "Nechceš žádné šetřit pro naše chlupaté kamarády? Dokonce jsem tady viděl jednoho, který vypadá jako kočka. Přemýšlej o tom - mohli bychom si je vzít jako mazlíčky."

"Velmi legrační," řekl jsem, když jsem vkládal nádobí do myčky, přičemž každé cinkání a cinkání mi v hlavě vybuchlo jako samostatná bomba. "To je to poslední, co bych chtěl. K čertu s těmi malými bastardy."

"No tak, musíš se je alespoň pokusit přijmout," řekl John. "Pokud vycítí tvůj strach, mohou tě nahlásit svému veliteli, což by mohlo přitáhnout ještě více pozornosti. Pak bychom měli opravdu bitvu."

"Nevím," řekl jsem, když jsem zavíral krabici s cereáliemi. Zvedl jsem klíče ze stolu a všiml jsem si neuvěřitelné hlasitosti jejich kovového zvuku v mé hlavě. "Nebudu ztrácet čas starostmi o to. Situace je tak špatná, jak je."

"To je pravda, ale přesto se musíš snažit nedat najevo strach. Opravdu musíš začít brát mé návrhy vážně, protože o tvou pozornost tady soupeří spousta různých entit."

"Jaká pěkná myšlenka," zvolal jsem. "Je dost špatné, že vidím všechny ty malé - teď mi říkáš, že tohle je jen špička ledovce. Co mám dělat, když vidím něco s ještě větší silou?"

"Jen předstírejte, že ho nevidíte, a on si vás pravděpodobně nevšimne," řekl John.

"Co když si mě všimne?" Kňučel jsem, upřímně znepokojený.

"Pak se modli," řekl John, "a pošli mi mentální zprávu o tvém dilematu. Pošlu ti pomoc, jak nejrychleji to půjde."

"No, to je uklidňující," řekl jsem. Krátce jsem si vzpomněl na zážitek v koupelně, zvedl krabici s cereáliemi a začal otevírat skříňku. Když se otevřelo a dovnitř zazářilo světlo, utekla dvě malá chlupatá stvoření.

Byli spolu spojeni sugestivním způsobem, možná sexuální. To bylo taky

pro mě moc, a najednou jsem prostě praskl. Rozbil jsem krabici s cereáliemi zpět na místo a křičel: "BŮH TĚ ZAKRAŇ! Tohle je můj dům! Nenávidím vás, bastardi!"

Zabouchl jsem dvířka skříně, ta se odrazila o zeď a znovu se rozletěla. Hluk byl téměř nesnesitelný, plně osmkrát hlasitější než „ohlušující“.

Když jsem se znovu podíval do otevřené skříně, malá stvoření náhle a záhadně zmizela.

Hyperventiloval jsem a potil jsem se.

"Pojď, pojď, odpočívej!" řekl John vzrušeným hlasem a trochu nabral rychlost. "Dovolíš jim, aby ti to udělali! Prostě je ignoruj."

Několikrát jsem se zhluboka nadechl a všechno zpomalil, můj hlas se ztišil.

"Jo, máš pravdu, moje matka říkala to samé o tyranech na školním dvoře. Vždy bylo mnohem těžší je ignorovat, ve srovnání s tím, jak to znělo."

"No, musíš to zkusit, takhle si to hodně zkomplikuješ."

"Jo, skvělé," řekl jsem. „Hele, už musím do práce, jinak můžu přijít o práci."

Neplatí mi za to, abych odpočíval doma."

"No, na co čekáš? Vypadni ze dveří!"

"Dobře, později," řekl jsem. Zabouchl jsem skřín a zamířil ke dveřím. "Ber to s klidem."

"Měl by ses řídit vlastní radou," odpověděl John.

"Moudrý," zamumlal jsem, když jsem otevřel dveře a začal vycházet.

"Taky tě miluji, Harry. Měj se v práci dobře a snaž se zůstat čistý. Se svými novými schopnostmi budeš muset zůstat velmi soustředěný, abys je nenabádal, že je na tobě něco jiného."

"Jo, já vím," řekl jsem. "Všechno, co mohu udělat, je to nejlepší."

"To je sakra hodně, zvláště když se sem doopravdy dostaneme."

"Doufám, že máš pravdu."

"Mám pravdu. Teď se hýbej!"

ČÁST DRUHÁ: JOHN

Harry vyšel ze dveří a ten povzbuzující pocit svobody opět patřil mně. Harryho návrat do práce by mi konečně umožnil dost času otevřít jedno z jeho zrcadel potažených látkou a procházet se v různých dimenzích. Už to na mě bylo příliš dlouho.

"Myslím, že si půjdu ukořistit výtisk 5D Weekly," pomyslel jsem si v žertu a usmál se. Ve skutečnosti to vůbec nebyly noviny, a protože jsem tam nebyl něco málo přes dva pozemské týdny, nebyly to ani týdeníky.

Přesto jsem si rád hrál s terminologií Země. Vešel jsem do obývacího pokoje. "Harry je hodný chlap, ale práce s ním je velmi frustrující," pomyslela jsem si. „A on si stále ještě vůbec neuvědomuje, že jsem mu přidělen a co je naším skutečným posláním tady.

"Až přijde správný čas, doufám, že ho začnu ukazovat a vezmu ho přes zrcadlo. Ještě má před sebou sakra dlouhou cestu."

Pokračoval jsem ve svém vnitřním dialogu, když jsem procházel domem. "Škoda, že nemůžu používat své síly k dobrým věcem. Je toho tolik, co by mohl udělat, kdyby jen přijal svůj osud z celého srdce, než aby proti němu bojoval."

Proč se vždy zdá, že některé z nejhorších osobních problémů patří k těm nejsnáze řešitelným? Démoni s ním opravdu nemohou udělat o moc víc, než kdyby to byli veverka nebo králíci. Přála bych si, aby existoval nějaký způsob, jak bych mu mohl ukázat, co je skutečně schopen pro sebe udělat.

No, alespoň mohu konstruktivně využít své schopnosti a se správným načasováním ho musím naučit dělat totéž."

Vešel jsem do obývacího pokoje. Uprostřed místnosti byla velká svislá deska tmavé látky, která skrývala jedno z nejmajestátnějších zrcadel v celém domě. Stála tam na stěně královsky, jako by zrcadlo samo vědělo, čeho je schopné, a bylo na to velmi hrdé.

Přistoupil jsem k zrcadlu a opatrně začal odstraňovat vrstvu elektrické pásky

na okraji látky, počínaje vlevo nahoře. Abych dosáhl tohoto výkonu, musel jsem stlačit konečky prstů do reality třetí hustoty. Pomalu jsem to odlupoval, dokud jsem neobnažil dobré tři čtvrtiny celého povrchu.

"Doufám, že se Harry nevrátí," pomyslel jsem si. "Vyskočil by, kdyby věděl, že sklopím jeho ochranný štít paranoie nad zrcadlem. Kromě toho si nemyslím, že bychom zdědili nějaké toulavé hnusy."

Zvědavě jsem obdivoval svůj odraz. Bylo to zajímavé pozadí, protože to vypadalo, jako bych se díval přes obousměrné zrcadlo na obchod a skoro viděl kancelář na druhé straně. Popadl jsem boky rámu zrcadla a stoupl na hassock pod zrcadlem.

Položila jsem druhou nohu do zrcadla a pevně ji položila na spodní část rámu. Náhlým prudkým pohybem jsem se po hlavě prohnal zrcadlem. Vyskočil jsem nohou z rámu, abych se ujistil, že projdu celou cestu skrz.

Mé tělo proletělo portálem a já vstoupil do Za. Všechno mělo stejný tvar, ale byla tam strašná absence světla.

Kolem všech přírodních objektů proudila mlhavá, duhová forma modré energie, a protože v domě bylo hodně dřevěného obložení a nábytku, bylo vidět docela dobře, jak to celé zářilo. Vize se v této říši mírně změnila a vše obklopovala rozmazaná, nevýrazná mlha.

Dopadl jsem nohama napřed na podlahu s kobercem a zvedl prach, o který se starali jen zřídka. Rozhlížel jsem se kolem sebe s určitou mírou respektu, protože kolem tohoto místa bylo velké množství využitelné energie, kterou jsem mohl využít.

Už jsem cítil, jak se lehčím, a čím déle to budu dělat, tím obtížnější bude návrat. Začal jsem vycházet z místnosti, do které jsem přistál a která byla na opačné straně stěny, než kde bylo namontováno zrcadlo.

Když jsem zamířil ke dveřím vedoucím do kuchyně, rozhodl jsem se experimentovat s podivným jevem, který byl charakteristický pro Beyond. Dělal jsem to už stokrát, ale stále mě to velmi zaujalo.

Prošel jsem podloubím svého starého doupěte a zamířil do kuchyně. Když jsem šel ke dveřím vedoucím do obývacího pokoje, málem jsem do nich narazil nohou

straně stolu, který trčel. Smál jsem se. Byl jsem takový přívrženec tradice - i když jsem byl duch, jen zřídka jsem procházel pevnými předměty. Jednoduše to nebyl můj styl.

"Ach, sakra," řekl jsem s úsměvem na tváři.

Udělal jsem pár kroků dozadu a najednou jsem se dal do trhavého sprintu a zamířil přímo ke stolu. Šíleným skokem jsem přeskočil stůl a propadl se skrz zeď nohama napřed. Špatně jsem odhadl skok a skončil jsem tak, že jsem dopadl rovně na kostrč v obývacím pokoji.

Jediný důvod, proč jsem vůbec přistál na podlaze, byl ten, že jsem věřil, že je to podlaha, a moje myšlenky ji stlačily do fyzicky skutečné věci tady v Beyond.

"Jsem rád, že jsem ve formě ducha," pomyslel jsem si. "Normální lidé by po takovém přistání byli celé dny zmrzačení." Vstal jsem a oprášil si zadek. V Beyond nebyla hmota tak pevná jako v běžné pozemské dimenzi, pokud jste to nechtěli.

Všechna energetická pole zde existovala velmi blízko u sebe, což velmi usnadňovalo deformaci z dimenze do dimenze. Stačilo znát názvy a tvary dimenzí a mohli byste prozkoumat tisíc vesmírů.

Přišlo mi zajímavé, že samotná zrcadla měla v Beyond velmi zajímavou vlastnost. Pokud nebyly zakryté tmavým papírem, jako to udělal Harry, vypadaly jako děsivá, břidlicově šedá barva.

Odrážely světlo z druhé strany v bizarní, mlhavé záři, která vypadala jako odraz od hladiny jezera. Navzdory barevným variacím byl celkový vzhled jako obří mramorová deska.

Jednoduchý akt vizualizace, kam jsem se rozhodl jít, by mě nasměroval na vhodné zrcadlo nebo povrch a matné odrazy by mi daly nejasnou představu o tom, do čeho jdu. Prokročit zrcadlem znamenalo zpomalit, umrtvit, zhoustnout.

Harry si to neuvědomoval, ale bylo pro mě docela těžké trávit s ním tolik času, protože Beyond byl mým přirozeným prostředím. Bylo toho o mně docela dost, čemu Harry ještě nerozuměl a bude to moci vědět až mnohem později.

Dokud se nedal dohromady, byla jsem zodpovědná za jeho údržbu a blaho.

Přemýšlel jsem o všech těchto věcech a došel jsem k zrcadlu, kde na mě před několika minutami zíral můj odraz. Když jsem strčil ruce do zrcadla, po stranách mých úst se objevil úsměv. Pořád se mi zdálo trochu šokující, že moje paže vypadaly jako pahýly na zápěstí. Vytáhl jsem ruce ze zrcadla a postavil se na jednu nohu.

Strčil jsem druhou nohu do zrcadla. "AAAHH- MOJE NOHA!" zakřičel jsem a srdečně se zasmál. "Je načase přestat skotačit. Musím zajít do Rady a získat noviny," zvolal jsem. I když to v žádném případě nebyly noviny, postupem času jsem si na pozemskou řeč zvykl a líbil se mi její zvuk.

Zhluboka jsem se nadechl a připravil se na slova. Dobře jsem si uvědomoval, že abych mohl takto cestovat, jediné, co jsem ve skutečnosti dělal, bylo zvýšení vibrační úrovně na jinou frekvenci. Skutečný „prostor“, do kterého jsem cestoval, mohl být velmi dobře ve stejném fyzickém, souřadnicovém místě; v jistém smyslu bych možná nikdy fyzicky neopustil tento obývací pokoj.

Nyní jsem si však byl vědom, že mohu mít určité specifické zaměření, které mi umožní vnímat určitou dimenzi uprostřed všech ostatních.

Abych skočil z jednoho místa na druhé, stačilo si to vymyslet a dorazil bych tam. Rozhodl jsem se verbalizovat své požadavky, abych se vyhnul matoucím a občas zneklidňujícím výletům do jiných kapes reality, které jsem netoužil navštívit.

I když jsem obvykle našel cestu ven poměrně snadno, stále to nebylo něco, o čem bych mohl říct, že by mě to bavilo.

začala jsem slova. "Dimenze Zaladriel, sektor ZQX-33. Doprava." Cítil jsem známý odporný tlak, když jsem neuvěřitelnou rychlostí prorážel rozměrnou červí dírou a dorazil do svého nového cíle.

Oblast, kam jsem šel, byl povrch planety, která existovala v páté dimenzi pro vědce Země. Navzdory vyšší úrovni vibrací tamní obyvatelé stále měli tvar těla a to bylo pozoruhodně humanoidní.

Navzdory této podobnosti byly jejich schopnosti daleko za hranicemi lidských schopností.

Složení těla se mnohem více podobalo složení čistého světla, než o kterém si většina lidí kdy mohla zdát, a měli schopnost okamžitě projevit jakýkoli předmět pouze silou myšlenky.

Navíc byli schopni napojit se na kolektivní paměťové banky Stvoření a vytáhnout všechny potřebné informace. A to byla jen špička ledovce; Věděl jsem, že Harrymu bude nějakou dobu trvat, než všechny ty nové informace pochopí.

Brzy se měl plně stát jako já, stejně jako mnoho a mnoho dalších na jeho planetě, kteří měli brzy Vzestoupit.

Samotná planeta by byla pro fyzické lidské tělo velmi nevhodná, protože obsahovala velké množství plynů argonu, síry a čpavku. Obíhala kolem typického binárního slunce, což způsobilo poměrně zajímavé obrazce z povrchu planety.

V dávných dobách v minulosti obyvatelé uctívali a přinášeli oběti vždy, když si dvě slunce zkřížila cestu, což bylo asi jednou za rok.

Už dávno se vyvíjeli přes takové barbarství a nyní vystoupili o dvě plné duchovní úrovně výše. Byly to plně miliony subjektivních let v minulosti, i když čas pro ně dávno ztratil jakýkoli význam.

V jistém smyslu jsem cítil touhu se sem vrátit, protože to byl můj skutečný domov. Příběh o mé smrti v Harryho domě byl pravdivý; Ve skutečnosti jsem se inkarnoval jako člověk, což nebylo v žádném případě obtížné, protože všechny duše v celém vesmíru byly z Jednoho a skládaly se ze stejné inteligentní energie.

Ihned po smrti jsem si vzpomněl na své schopnosti a energetické spojení s Harrym. Sám jsem se rozhodl zůstat na Zemi; nikdo jiný to neudělal mě.

Dobře jsem si uvědomovala, že jsem se dobrovolně přihlásila, že pomohu Harrymu přes tuto obzvláště obtížnou fázi jeho života, protože se mu bude dít mnoho nových a úžasných věcí, a stále byl v počáteční fázi šoku, hrůzy a nedůvěry. Kdybych s ním dost tvrdě pracoval, mohl by být plně připraven za méně než rok.

Věděl jsem, že moje vytrvalost se vyplatí. Dozvěděl jsem se, že Harry také pocházel ze stejného systému dvou hvězd jako já; že jsem ve skutečnosti jeho dávno ztracený bratr. Musel jsem počkat, až přijde správný čas, abych to Harrymu prozradil, jako kdyby si Harry plně pamatoval, kdo je, velmi rychle by ztratil zájem zůstat na Zemi, pokud by nebyl řádně vycvičen. Tomu jsem se musel za každou cenu vyhnout.

Nakonec bych ho vzal přes zrcadlo a ukázal mu trochu po kousku, ale

jediný letmý pohled na jeho skutečný domov ve špatnou dobu by mohl znamenat jistou katastrofu. Musel jsem jemně hrát karty a pečlivě naplánovat plán různých odhalení, která měla být poskytnuta.

Tady doma jsem našel klid. Čas od času jsem se vracel, abych viděl, jak postupují ostatní projekty, na kterých se mí lidé podíleli. Probíhalo několik velkých snah, pokud jde o biologické formování nového světa, a protože jsme mohli vystoupit z rámce lineárního času, mohli jsme za pochodu sledovat dlouhodobé účinky našeho pokroku.

Několik mých přátel se aktivně podílelo na navrhování této nové planety a jejich mise byla zajímavá. Museli navrhnout svět tak, aby splňoval stejné specifikace jako Země. Aby toho dosáhli, sklízeli elementární, vegetativní, zvířecí a lidské genetické materiály a replikovali je pro uvedení do tohoto nového světa.

Brzy nastane doba, kdy ji budeme muset použít, s blížícím se otevřením 25 000 let dlouhého dimenzionálního víru v zemském systému. Velmoci se připravovaly na transport těch lidí, kteří nedokázali vzestoupit, do tohoto nového světa, aby pokračovali ve své karmě třetí hustoty. Země se nyní měla stát planetou čtvrté hustoty a naše práce byla téměř dokončena.

Děly se i další zajímavé věci, které řešily různé menší komise. Všichni naši bratři, kteří se dobrovolně inkarnovali jako nevědomí lidé na Zemi, měli alespoň jednu nebo dvě entity navenek, které působily jako jejich průvodce a rádce, udržovaly je duchovně spojené s jejich domovskou planetou, zatímco procházeli svými trestuhodnými pozemskými zkušenostmi.

Týmy byly navrženy tak, aby programovaly události v lidském životě za použití jakýchkoliv jemných prostředků, které měly k dispozici, aby se pokusily udržet bludného člověka v souladu s vyššími principy Lásky a Světla.

Existovaly speciální komise určené výhradně pro plánování snů a noc co noc jsme vkládali své vlastní výtvary do normálních snových vzorců s nadějí, že si z toho dotyčný alespoň něco zapamatuje a zachytí záblesk toho, kým skutečně byli.

Naše práce nebyla zdaleka snadná, protože vyžadovala velké množství energie, abychom se zpomalili natolik, abychom vstoupili do pozemského světa. Moje schopnost to dělat po delší dobu byla jen díky tomu, jak nedávno jsem se tam inkarnoval.

I když jsem si velmi přál, abych se mohl pravidelně vracet do svého domova, věděl jsem, že když to udělám, bude proces opětovného vstupu na Zemi stejně mučivý jako získání „zatáček“. Bylo by to podobné, jako byste se příliš rychle vynořili z hlubokého moře duchovního světa do drsné, znečišťující atmosféry Země.

Takže jsem si tyhle výlety domů mohl vzít jen na krátkou dobu a byla tu další výzva, kterou představoval fakt, že Harry vytrvale blokoval svá zrcadla, která byla mou bránou.

Navzdory všem potížím jsem si zachoval ostražitost a nenechal bych se snadno porazit. Tento plán musel vyjít.

Pouhým přemýšlením jsem se objevil v zasedací místnosti, v oblasti, kde se moje kohorty scházely, aby diskutovaly o nejnovějším pokroku na různých frontách. Věděl jsem, že budou dychtiví slyšet, co jsem musel „říct“, protože v životě Harryho nastal velký průlom; jen si v tu chvíli plně neuvědomoval jeho hodnotu.

I když byl Harry stále zatažen do zkoušek a soužení toho všeho, jeho rozhodnutí vrátit se ten den do práce bylo skutečně zcela mimořádné.

Zaoblená zasedací místnost měla velmi vysoké stropy a nebyly v ní vidět žádné ostré rohy. Místnost samotná byla zalita teplou luminiscenční září, která jako by vycházela odevšad, a měla spíše tvar kopule.

Uprostřed místnosti, kde bylo světlo nejsilněji zaostřeno, byl křišťálově bílý stůl, kde seděli moji bratři v rouchu. Když vycítili můj náhlý rozměrový posun a vstup, vstali, aby mě pozdravili. Nikdy by se nevyměnila žádná mluvená slova, protože jsme se nyní vyvinuli daleko za tak primitivní metody.

Poslali mi první myšlenkovou formu. Byl to obraz mé tváře, pocit dlouhého natahování nebo trvání času, po kterém následovala šťastná emocionální energie. Volně přeloženo do angličtiny stálo: "Johne! Už je to dlouho. Jsme velmi rádi, že tě vidíme."

odpověděl jsem okamžitě. Emoce úlevy. Obrazy světla a lásky. Potom obraz Harryho na Zemi, bezprostředně následovaný obrazem jeho skutečné tváře, a pak obraz animovaného sloupcového grafu, jehož úroveň se zvyšovala, následovaný emocí rychlé změny, volně pocíťovanou jako máchající pohyb v tělo.

Pak jsem ukázal obrázky Harryho, jak se vrací do své kanceláře. V překladu to mohlo znít: "Věřte mi, i já vás rád vidím. Zdravím vás v přítomnosti

kdysi Stvořitele.

Jak víte, Harry, nebo Ska-re-ta, velmi rychle rostl ve svých schopnostech v naší "nemocnici". V důsledku toho skutečně pokračoval ve svém rozhodnutí znovu se začlenit do své kancelářské práce."

Rada odpověděla obrázkem typického portálu červí díry do Země, který by použili k pozorování, který ukazoval pohled z ptáčích perspektivy asi dvacet stop nad mnou a Harrym.

Pokud by byl tento portál viditelný pro lidi na Zemi, vypadal by jako malá světelná koule. Pak se mihly čtyři příklady, kdy jsem mu pomáhal, a každý z nich byl prodchnut nesmírným uznáním, které Harry cítil, což mi připadalo jako stoupající proud radostné energie.

Pak se objevil obraz Harryho, jak mě objímá a cítí potřebu mě vést, což vzalo obraz světélkujících pramenů vynořujících se z Harryho aury a čerpajících energii z mé vlastní, s emocí smutku na pozadí.

"Vaše úsilí pomáhat Harrymu mělo úžasné účinky v tom, že se na planetě cítil pohodlněji. Harry na vás v těchto těžkých časech spoléhá na sílu."

Stále jsem stál ve stejné pozici a poslal jsem obraz sebe, jak jsem skrčený v křesle a frustrovaně a otráveně držím ruku na jeho čele.

Pak jsem vysílal rychlý výbuch šesti jasně odlišných obrazů pravděpodobné budoucnosti, do kterých jsem se snažil Harryho navést, jako je rychlejší přijetí menších bytostí a jeho samotného, a postupně jsem každý obraz vybledl do šedi.

Sledoval jsem to s těžkým pocitem, který tížil tělo. "Docela jsem o tom přemýšlel a dělal jsem vše, co bylo v mých silách. Snažil jsem se mu poskytnout několik různých alternativ, které by mu hodně usnadnily život, a on je nechal bez rozmýšlení zmizet." Někdy je to velmi obtížné."

Rada odpověděla obrazem mé tváře a pak proudem deseti prchavých obrazů jiných, nešťastnějších pravděpodobných skutečností, kdybych se nepřimluvil a nepomohl, jak jsem již udělal.

Následovali to obrazem muže, který pokrčil rameny a natáhl ruce na stranu, a následoval obraz Harryho, jak pomalu šplhá po letu.

schody.

„Ale vidíš, Johnne, mohlo se stát mnoho jiných věcí, které by byly mnohem horší, kdybys mu nepřišel pomoci. Tak co můžeš dělat? Ať tak či onak, stále leze vpřed, i když je to pomalé. “

Tanec myšlenkových forem pokračoval a vyústil v živý, aktivní dialog, který vyvolával obrazy, emoce a pocity v těle. Toto byl lexikon používaný v celém vesmíru, metoda komunikace, která převyšovala všechny potřeby řeči a/nebo jazyků.

Při komunikaci bylo velmi málo prostoru pro pochybnosti, což nám usnadnilo vzájemné porozumění.

Pro nás byly tyto symboly, obrázky, emoce a pocity téměř desetkrát rychlejší, pokud jde o rychlost komunikace, než kdy lidská mysl dokázala spočítat v angličtině, a bylo to mnohem rychlejší a přesnější než jakákoli ústa tvořící hrubá fyzická slova. Konverzace, nyní přímo zde přeložená, pokročila.

"Udělal jsem pro něj tolik a může to být velmi znepokojivé," poslal jsem.

Odpověď byla rychlá a kladná. "Musíte si být vědomi dobra, které pro něj děláte. Pamatujte, že jeho pokrok, který se nám zdá být tak opakovaný a pomalý, je ve skutečnosti docela dobrý pro někoho uvězněného ve vibraci třetí hustoty." Víme, že se vám podaří přivést ho zpět k plnému vědomí."

Světlo v mém těle blikalo a pohasínalo. "Já vím, ale je to velmi těžké; občas se cítím velmi vyčerpaný."

Koncil poskytl obraz oslepujícího bílého světla a ohromujícího pocitu Lásky. "Pamatuj, Johnne, pamatuj na Jednoho. To je součást toho, co musíme udělat, abychom se vrátili. Jdi tedy a vycvič toho chlapce."

Intenzita mého světelného těla rostla. "Máš pravdu. Nemůžu se ho vzdát; jeho vývoj je rozhodující pro naše další úspěchy. Vidíme různé pravděpodobnosti, že se nyní znovu probudí, a je jich mnoho."

"A roste každý den znovu, podle vašeho úsilí."

"To je pravda. Co Rada v tuto chvíli navrhuje pro další kroky?"

Věděl jsem, že s touto otázkou nebude normální rychlá odpověď. Entity se pohybovaly těsně vedle sebe do dokonalého kruhu a začaly si jednohlasně pobrukovat, harmonizovaly se v hudebních tónech a jasně zářily, přecházely do hlubokého stavu transového vědomí používaného k zodpovězení takových otázek.

Z jejich kruhu stoupal k nebi vlnící se, vlnící se sloup zářivé energie. Ve skutečnosti byli v kontaktu s dimenzionálními úrovněmi, které byly ještě pokročilejší než naše vlastní, úrovněmi, na které se spoléhali jako na vedení před provedením jakékoli konečné akce.

Pouze skupinová mysl v souzvuku měla sílu získat toto vedení. Po několika okamžicích se začaly vracet ke své normální barvě, kruh se znovu oddělil a hučení ustalo.

"Jeden promluvil," blikali na mě. Věděl jsem, že se je nesmím odvážit přerušit, když mluvili. „Zdá se, že Ska-re-ta má ještě důležitější poslání, než jsme si uvědomovali.

Nyní vás musíme poněkud přeprogramovat, abychom zajistili pokračující úspěch mise Ska-re-ta. Proto vám bude dán mocný učební nástroj.
Připrav se."

Najednou a bez varování se v místnosti objevily dva ohromné obelisky po obou stranách místa, kde mluvila Rada. Takový projev nebyl neobvyklý, protože jsme mohli vytvořit cokoli, co jsme chtěli, tím, že jsme to promysleli do stvoření.

Protáhlé pyramidální tvary se táhly téměř do celé výšky zasedací místnosti. Rychle začaly zářit, z červené, přes oranžovou, žlutou, zelenou, modrou, fialovou až do oslepujícího bílého světla.

Zdálo se, že tato expanze koreluje s ohromným zvukem, který se neustále zvyšuje, jako by se spouštěl gigantický, rozměrově deformující motor.

Právě když jsem si pomyslel, že lesk a intenzita už nemohou být větší, z obou obelisků vyšlehl hromový blesk a zasáhl mě do hrudi! Síla nárazu mě doslova srazila ze země!

Mé světelné tělo se otřáslu neuvěřitelnou silou a silou, která teď byla

vstoupit do něj.

Když jsem se snášel zpátky na zem, doslova jsem sršel energií. Právě se stalo něco ohromného – něco, co se nedalo popsat, co jsem znal nebo chápal, navzdory své dlouhodobé zkušenosti s vyššími sférami. Byl jsem neskutečně nadšený a velmi zvědavý.

Toužil jsem vědět, co Rada právě udělala – nikdy předtím jsem neslyšel, že by se něco takového stalo!

"Co se mi to stalo? Co jsi udělal?" zeptal jsem se ve formě energické dušnosti.

Rada odpověděla: "Jediný promluvil. Bylo vám uděleno zrychlení vašich životních energií, abyste splnili toto poslání. Nebudete vědět, jak tyto nové schopnosti používat, dokud nenastane čas pro jejich potřebu. V tu chvíli se přiblížit k Jednomu a v tu dobu budou dány vaše další pokyny."

Moje energetické pole kolísalo. "Jaké další instrukce? Co myslíte důležitější misí? Doplňte mě, chlapi!"

"Ska-re-ta má pomáhat mnoha lidem. Je cvičen, aby šel a řekl tyto pravdy ostatním. Musí plně vstřebat tolik našich znalostí, kolik mu můžeme dát, a tím otevřít univerzální komunikaci." Protokoly, které zde používáme Stručně řečeno, má být poslem pro Radu.

Jak všichni víme, čas, než dimenzionální vír umožní sklizeň Duší z jeho hustoty, se nesmírně přiblíží. Musí říct ostatním, že tento vzestup / sklizeň je možný. Jediný přikázal, aby se to dělo tím, že nám poskytne hlas, abychom skrze něj mohli mluvit přímo k jeho bratřím."

"Co to má všechno společného s mým vlastním tréninkem?" Rychle jsem si představil, se zvědavou, žhnoucí energií.

"Že to máš zjistit sám v blízké budoucnosti."

Uvědomil jsem si, že mám velmi těžké udržet svou přítomnost v místnosti. To se překládá jako: "Moje spojení zde řídne; musím se s vámi rozloučit."

Oba jsme pak rozšířili univerzální závěrečnou myšlenkovou formu, nádherný obraz světla

s ohromující emocí Jednoty. "Mír s vámi ve Světle věčné lásky."

V tomto okamžiku příběh v podstatě skončil. Opět jsem mírně upravil obsah, abych vzal některé z podvědomějších informací, které byly v příběhu sděleny, a učinil je přímo viditelnějšími.

V tuto chvíli jsem vlastně nevěděl, co jiného napsat, protože jsem neměl pocit, že bych věděl, co vlastně jsou „naprogramované znalosti“, které jsem získal. O několik let později jsem zjistil, že se to vynořilo z mé pohřbené vzpomínky na mou skutečnou identitu mimozemské duše, která na sebe vzala běžnou řadu lidských životů.

" Znalosti" , které nejvyšší entita dala Johnovi, aby je dal Harrymu, představuje zjevená učení, která jsou nyní zveřejněna v této knize. A válka se rozhodně vede . V mém dalším příběhu začneme získávat lepší představu o tom, jaká negativní síla v mé první knize skutečně byla.

Kapitola 05: Sny a reality

SNÍTE NEMOŽNÝ SEN

Moje druhé bodnutí do beletrie na střední škole bylo založeno výhradně na snu. Místo toho, abych z toho udělal další dlouhý záznam v této knize, napíšu jen to nejdůležitější ze snu a samotného příběhu:

Vstupuji do velmi luxusního hotelu v divočině, který byl vedle obřího kráteru. Uvnitř hotelu je mnoho teenagerů, kteří všichni pracují a žijí v hotelu, bez opuštění párty. Začínám si všimnout, že se dějí nějaké divné věci.

Nacházím místnost plnou lidí sedících v kruhu kolem velké stříbrné koule a zdá se, že všichni vibrují velmi vysokou rychlostí.

Zajímalo by mě, co se to probíhá děje, a najednou je v rohu místnosti postava ve stínu, která se ke mně blíží. Říká mi, že ten podivný stroj jim všem umožňoval mít kolektivní mimotělní zážitky! Toto mě velmi zajímá.

Figurka mi pak nabízí nějaké houby, které vyrostly v bizarním kráteru ve tvaru UFO venku, a říká mi, že když je sním, budu schopen vytvořit cokoli, co budu chtít, jen tím, že si to pomyslím, a že bych mohl použít i outof -stroj těla sám. Zdráhám se věřit temné postavě, ale představa psychických sil mě tak fascinuje, že je stejně sním.

Stínová postava mě nasměruje do pasáže. Přistoupím k videohře dle mého výběru a na hlavu mi nasadí náhlavní soupravu s kovem, který se dotýká mého čela. Jakmile uchopím ovládání, ucítím v ruce elektrický výboj a najednou jsem plně uvnitř videohry!

Skládá se ze série temných chodeb a zlých humanoidních robotů, kteří na mě neustále útočí a způsobují skutečnou bolest. Všechno je živě realistické a začínám být extrémně paranoidní! Chci se dostat ven, ale nemohu zastavit hru!

Konečně jsem se vymanil ze stroje, ale brzy poté jsem zjistil, že stejní humanoidní roboti ze hry nyní vyskakují ze dveří a

napadl mě v hotelu!

S myslí skřípějící hrůzou marně hledám východ z hotelu, ale zdá se, že každá chodba mě jen víc ztrácí. Nakonec se ocitnu v garáži a jsem nucen rozbít dveře, abych mohl uniknout ven.

Jak o život běžím po okraji gigantického venkovního meteorického kráteru, s hrůzou vidím, jak se celá jáma rychle plní mléčně bílou hmotou. Jak pokračuji v běhu, bílá hmota se štěpí a rozděluje na tmavší buňky.

Právě když míjím kráter, buňky se začnou líhnout do armády ještě více těchto zlovolných robotů. Armáda tvorů, která na mě útočí, bude téměř příliš obrovská, než aby ji bylo možné pochopit. Tíha mé blížící se smrti těžce tlačí na mou hrud'

V brilantním záblesku vhledu si pamatuji, že síly, které mi byly dány stínovou silou, mi umožnily vytvořit cokoliv, co jsem si přál! Rozhodl jsem se použít tuto novou sílu, abych předvedl své vlastní robotické řemeslo, bojový stroj k porážení opozice.

Přímo před mýma očima se spontánně projevuje brilantní objekt ve stylu UFO, který rychle zacvakává dlaždici po dlaždici. Vstoupím do kokpitu a slyším rachot poklopu, jak se zaklapne.

Jsem neuvěřitelně úspěšný v porážce robotů se svým novým řemeslem a obratně si razím cestu jejich masami. Vracím se dovnitř a objevím nějaký výtah, výtah s mnohem více potenciálními podlažními, než jaký by měl hotel na svou velikost mít.

Nějak si najednou uvědomuji, že hotel je pouze vrchní vrstvou gigantického vícevrstvého mimozemského města, které bylo postaveno z UFO, které se zřítilo do kráteru! Víím také, že všichni drogově závislí teenageři v hotelu jsou manipulováni zlými mimozemšťany, aby jim sloužili, a jsem odhodlán to zastavit.

K ovládnutí výtahu používám myšlenkové ovládnutí a jsem schopen proniknout každou vrstvou konstrukce, abych konečně dorazil do řídicího centra.

Když se konečně dostanu do řídicího centra, narazím na gigantické černé dveře, snadno dvacet stop vysoké, pokryté ostnatým drátem a trny.

Vím, že se zdá nemožné projít skrz, ale soustředím svou pozornost na všechno

svou sílu a jsem schopen ji prorazit. Nemám ponětí, jak bude vypadat mohutná vůdčí síla této zlověstné operace.

K mému překvapení jedině, co objevím, je muž u stolu v typické kanceláři ve stylu americké vlády! Ten muž mi vypráví o všech úžasných schopnostech, které bych získal, kdybych se k nim připojil v jejich úsilí o vedení hotelu. Dostal bych velmi vysokou pozici v hierarchii.

Zdá se, že mužovo přesvědčování nabývá také podoby telepatického psychického nátlaku, který mi hrozí rozbitím lebky.

Po silném odsouzení toho muže si uvědomuji, že jediná věc, kterou mohu udělat, abych „vyhrál“, je „vytvořit sám sebe“. Stočím se do klubíčka a vidím řadu sedmi energetických těl, z nichž každé je větší než to před ním.

Rozšiřuji své vlastní vědomí do největšího těla a nyní sedím před masivním holografickým počítačovým terminálem s obrovskou obrazovkou. Vyvolávám rotující obraz Země a odstraňuji celé město ve tvaru kulky z jeho pozice a posílám ho daleko zpět na jeho původní planetu.

Potom vytvořím novou zemi, nezkaženou průmyslovou expanzí této současné společnosti, a transportuji všechny vězně z hotelu tam. Jako svůj poslední akt naprogramuji svou vlastní podstatu, aby se inkarnovala do fyzického těla tam v rámci mého nového stvoření. Cítím, jak mé vědomí mizí, protože vím, že se tam chystám znovu inkarnovat...

Je zřejmé, že tento příběh obsahoval mnoho prvků mé budoucí práce, včetně myšlenky Vzestupu – vytvoření „nového nebe a nové země“.

Sedm let po tomto snu přišla do hry další úžasná vrstva ověřování. Najednou jsem si uvědomil, že vlastně pracuji v hotelu, který se nápadně podobá tomu, o čem jsem tady snil, když jsem byl ještě na střední škole!

Vypadalo to stejně navenek i zevnitř a kráter ve snu se stal fyzicky skutečným jezerem. I když se mi zdálo, že předpovídám budoucnost, když jsem měl sen, žiju v jiné části New Yorku a nevím, kam půjdu na vysokou školu, tím méně, co budu dělat o sedm let později.

A přesto pro mě bylo téměř nemožné popřít zdrcující podobnost designu a uspořádání skutečného hotelu s hotelem snů. Co se to proboha dělo,

zeptal jsem se sám sebe? Proroctví na sedm let do budoucnosti?

MIMOZEMSKÉ OBČANSKÉ VÁLKY

Můj třetí příběh začal před vysokou školou a skončil v prvním ročníku. Vzpomínky se s každým dalším pokusem o fikci pronikaly na povrch přesněji. Opět, stejně jako u ostatních příběhů, jsem změnil příběh na perspektivu z první osoby namísto z třetí, aby byl přístupnější.

Občanská válka: Politika společenské revoluce

Pohodlně se usadím na verandě a nakloním se ve svém oblíbeném starém houpacím křesle. Jsem na této staré Zemi už osmdesát pět zvláštních let, a to je mocně dlouhá doba.

To, co zbylo z mého domu, není nic jiného než vybledlá stará chatrč uprostřed nevadské pouště.

Toto staré suché žár vás dokáže docela rychle spálit, proto je dobré mít po ruce limonádu. V kuchyni, na horní polici lednice, je jich celý džbán, chcete-li.

Jedna hlavní silnice je docela blízko a můj starý otlučený pick-up Ford je připraven k aktivní službě, stále dobrý a připravený po všech těch letech a tisících výměn oleje. Pozastavení nevádí; polní cesty jsou v těchto částech strašně hrbolaté. Jednoho z těchto dnů to napravím (nebo vám to alespoň řeknu.)

Den za dnem jsem tu seděl, zíral do prázdna a přemýšlel o vybledlých stránkách své vlastní minulosti. Byl to dobrý život, život s mnoha velkými triumfy - manželka, rodina, děti. Sloužil jsem svůj čas ve válce, miloval jsem a ztratil, platil své poplatky.

Teď jsem nemohl popřít, že se vše chýlilo ke konci a času bylo málo. Ve stáří jsem byl vrásčitý a unavený. Kontroly sociálního zabezpečení přicházely jednou za měsíc a mé cesty do potravin nebyly časté a obvykle dost velké. Zdálo se, že mě už moc nezajímá.

Díval jsem se, jak pelyněk tančí po písku, když ho vítr dohnal. Ano tohle

byl život. Jednoduché, jednotvárné, ale opravdu tam bylo všechno. Nebo jsem si to alespoň myslel.

Najednou a bez varování náhle cítím, jak se ke mně blíží ta strašná přítomnost... strašlivý odpor, něco hluboko uvnitř, čemu nerozumím. Účinek je podobný tomu, co by se dalo očekávat po zásahu bleskem, který náhodně skončí jako nejvyšší bod na zemi během bouřky.

Alarmující šok je tak velký, že mi limonáda vypadne z rukou. Když se chytnu zábradlí verandy, abych se vzepřil, vidím, jak žíznivá prkna rychle vsakují tekutinu do svých spirálovitých dřevěných vláken mezi rozbitými kousky skla.

Nad hlavou se valí strašlivé mraky, jak se můj hluboký neklid ještě více zvyšuje. Zdá se, že dochází k trhlině v prostoru a čase, jak mraky nad hlavou tmavnou a otáčejí se jako vír, vyzařující velké výboje světelné elektřiny.

Zřetelně jsem slyšel spěchající zvuk, když kolem mě začaly šlehat prašné vichřice. K mému naprostému a naprostému překvapení se ze středu toho víru sestupuje fantastická kosmická loď! Cítím knedlík v krku.

Tady je něco opravdu špatně. Tohle není žádné typické pozorování UFO. Nějak si velmi dobře uvědomuji, že jsem v obrovském nebezpečí.

Zdá se, že vzdálená část mě přesně ví, o co jde. Cítím, jak se mi do mysli vracejí dávné vzpomínky, ale ještě si nejsem jistý, co přesně jsou. Opatrně svírám brokovnici, brokovnici, kterou mám doslova skoro celý život.

Kolikrát jsem ji opatrně rozebral, otřel do sucha čistým hadrem, naolejoval každou součástku a s láskou ji dal zase dohromady? Nějak si pamatuji, že jsem loven. Ale jak? Kým? Odkud?

Instinkt mi říká, abych vypadal, že spím, když se plavidlo přiblíží, a já zavřu oči, mé věrné staré svaly sepejzají a připravené k akci.

Bytost v řemesle ví, že chce toho muže mrtvého; to je celý důvod, proč tam přišel. Ale tato bytost se neuspokojila tím, že ji na dálku jednoduše vypařila.

Chtěl se vynořit z lodi, jít k němu, podívat se mu do očí a škodolibě se smát, než ho zabije. "Je čas vynést odpadky," myslí si hmyz

bytost myslela na sebe.

Plavidlo přistálo a bytost se vynořila, pomalu kráčející k muži s velkými obtížemi kvůli zvýšené gravitaci Země. Zdálo se, že muž nyní tvrdě spí. Kroky mimozemšťana se zastavily, ale on vytrval vpřed.

Mnoho z těch chlapů se zabil, a to se stávalo jakousi rutinou. Nějak se sláva zabití už příliš nesčítala. Ale příkazy byly příkazy a on je plnil ke slávě Boží.

Určitě si z toho udělal hru, přiblížil se tak blízko, jak jen mohl, jen aby viděl výraz tváře toho tvora.

Sotva jsem mohl dýchat, když jsem slyšel šouravý příchod mimozemšťana. Moje nervy a svaly tančily elektrickým ohněm, když se stvoření přibližovalo.

Teď jsem věděl, co musím udělat; jen jako by se vynořilo z mé hluboké, hluboké paměti, z místa, kterému jsem nerozuměl. Poselství bylo velmi, velmi jasné a mně nezbývalo nic jiného, než se jím řídit. Byl jsem úplně nervózní, ale dobře jsem si uvědomoval, že své činy provedu precizně a přesně.

Právě když se mimozemšťan dostal na dostřel, vybuchl jsem do akce. Najednou jsem vyskočil ze židle, otočil si starou pušku kolem prstu v úplném kruhu a vystřelil, když se vrátila na místo. Široké pole střely s ohlušujícím prasknutím proniklo mimozemským brněním a zatočilo se dozadu.

Pak překvapivě z pušky vystřelil druhý výboj, oslepující paprsek zářivě modré energie! Očividně jsem byl úplně zmatený tím, co právě vyšlo z mé brokovnice, aby způsobilo tento efekt. Mohlo to být z mé vlastní mysli, a proto jsem cítil v těle tak hrozný tlak?

Jak zářivý paprsek zasáhl, mimozemšťan náhle explodoval v ohromném záblesku světla a do vzduchu se rozzářil obrovský rotující kužel ohně. Narazil jsem na palubu, když nade mnou vystřelil výbuch ohně a rozžhavl mou starou chatrč na spálení.

Na domácí frontě to rozhodně nevypadalo dobře. O několik sekund později divoký vítr a oheň utichly a můj starý dům teď za mnou doutnal a praskal v plamenech. Přiblížil jsem se k kosmické lodi, pokrytý popelem, zpocené a těžce dýchající. "Jen pojď dovnitř," pomyslel jsem si. "Zbytek bude jasný."

Obdivoval jsem hladký zrcadlový povrch kosmické lodi a horní poklop v jeho současnosti

plně otevřená poloha. Zdálo se, že jsem měl na takovou věc dávno vzpomínku, i když jsem si nebyl jistý proč a jak.

Bylo to docela krásné zařízení - až příliš známé. Věděl jsem, že to muselo být jedno z těch UFO, o kterých všichni vždy mluvili, ale tohle bylo jiné. Cítil jsem se s tím nějak spojen, způsobem, kterému jsem opravdu nerozuměl.

Uchopil jsem okraj plavidla a začal se vytahovat přes okraj. K mému šoku a hrůze se další mimozemská ruka bolestivě chytila do mé vlastní a já vykřikl!

Narážel jsem a padal přes a dolů do hlavní kontrolní oblasti plavidla a bojoval jsem proti úžasné síle mimozemšťana. Bolest otřásla mým tělem z nárazu na drsnou kovovou podlahu.

Hrozné tělo mimozemšťana bylo malé a kompaktní, ale příliš silné, než aby se s ním dalo bojovat. Náhle uvězněný v zoufalém boji jsem sevřel svou pušku a podařilo se mi pažbou rozbít hadici na mimozemšťanově obleku. O několik sekund později mi mimozemšťan vypařil celé tělo kromě hlavy a paží v jasném záblesku světla.

Když se z jeho nyní zraněné vzduchové hadice vyvalil zelený plyn, mimozemšťan se vítězně zasmál mé rychlé smrti. Ale smích se změnil v dušení, když si mimozemšťan uvědomil, že moje hlava a ruce se teď vznášejí nad ním a svírám ho kolem krku!

Moje vznášející se tvář se zkroutila do výrazu odhodlané zuřivosti. Mimozemšťan se strachy škrábal a snažil se uniknout hrozbě bez ohledu na cenu. Věděl jsem, že v jeho bederním batohu jsou zbraně, které bych mohl použít, jen kdybych na něj dosáhl.

Nyní byl čas opustit toto staré tělo a přejít do další fáze. Věděl jsem přesně, co teď dělat. Moje plovoucí ústa se sklopila do široce otevřené polohy a já vyzářoval své vědomí jako modrou, světélkující páru.

Jak mimozemšťan pokračoval v boji, moje energie se propracovala do odkryté hadice. Hlava a paže mimozemšťana bezvládně klesly na podlahu, když moje esence pronikla do mimozemských nozder a zmocnila se kontroly nad jeho mozkiem. A pak všechno zčernalo.

COŽE!

Najednou se všechno posunulo a já měl nové tělo. Byla v tom velká, naléhavá bolest, tíha, která hrozila uhasit mé vědomí.

Natáhl jsem se a rychle sevřel ruku přes hadici, čímž jsem zastavil výtok zeleného plynu. Zhluboka jsem se nadechl ostrých, útočných výparů, páchnoucích po zkažených vejcích. Plyn se okamžitě uvolnil a moje vědomí se začalo znovu jasně soustředit.

Stále jsem držel vzácnou hadici, vzal jsem druhou ruku a otevřel bederní batoh na obleku. Uvnitř jsem našel roli záplatovací látky, přesně tam, kde jsem věděl, že bude. Pevně jsem tuto látku omotal kolem prasklé hadice.

Pak jsem sáhl dovnitř a popadl to, o čem jsem nyní věděl, že je to univerzální laser s nízkým výkonem, a roztavil záplatovací látku na místo. Zdálo se, že se vsákne přímo do materiálu hadice a zmizí, když jsem to udělal.

Znovu jsem získal určitou míru vědomého vědomí, podíval jsem se přes kruhový ovládací panel plavidla a obdivuhodně jsem ho pohladil. "Tak dlouho," pomyslel jsem si. "Už je to tak dlouho." Teď jsem si plně vzpomněl, kdo a co jsem byl.

Před mnoha tisíci lety učinili vládnoucí vůdci na mé domovské planetě Palador ohromné a velmi katastrofické rozhodnutí. Usoudili, že všechny části jejich duší, které byly svobodomyšlné, kreativní a vzpurné, budou odděleny od zbytku duchovního těla formou energetické extrakce.

Bylo to učiněno za účelem sterilizace a organizace společnosti, aby nedocházelo k žádným sporům, žádným hádkám. Cítili, že to je jediný způsob, jak mohou vytvořit plné kolektivní vědomí, o které usilovali.

Když návrh prošel byrokracií, z lidí vyšel ohromný zoufalý výkřik, ale rozhodnutí padlo a bylo hotovo za něco málo přes dvacet měsíců.

Přestože byli schopni extrahovat tyto fragmenty, nemohli je „zabít“, protože věděli, že energii nelze vytvořit ani zničit.

Energetické formy tak nabyly vlastní život a staly se vlastní identitou a osobností. Byli uvězněni v energetickém zadržovacím poli v a

obří zadržovací cela pod zemí.

Po mnoho planetárních revolucí nemohli uniknout a v jejich řadách se usadilo velké zoufalství.

Nakonec došlo k průlomům několika nejmoudřejších duší. Uvědomili si, že jelikož nyní existujeme pouze jako vibrační forma energie, můžeme s odhodlaným úsilím zvýšit svou frekvenci a rozvrátit silové pole tím, že půjdeme do vyšší dimenze.

Díky mnoha a mnoha měsícům velkých modliteb a meditací jsme byli schopni sjednotit svou mysl a udělat skok a vítězně jsme vyskočili z mezí, které nás obklopovaly. Vzlétli jsme k obloze, obíhali hladká zelená oblaka Paladoru jako volně putující energetické bytosti Světla.

Na povrchu planety nepřetržitě bzučely sirény podobné sršním, zatímco vířící červená světla nebezpečí křičela k životu; něco se stalo.

Paladorianská elita nasadila fantastickou armádu svých nejlepších lodí, aby se pokusila zadržet tyto vyšší dimenzionální entity v jiném silovém poli. Všude ze zelených mraků Paladoru pronikaly tisíce malých teček, které se rychle zvedaly do dohledu, aby čelily výzvě.

Věděli jsme, že musíme něco udělat rychle; měli jsme velmi málo času, než budou v dosahu, aby nás umístili do jiného zadržovacího pole. Učinili jsme kolektivní rozhodnutí rozšířit se po celé galaxii a vmísit se do duší entit, které jsme našli na jakýchkoli obydlených planetách.

Věděli jsme, že to donutí Paladoriany, aby nás pronásledovali, jednoho po druhém, všechny po celé galaxii. Pak by vše, co bychom museli udělat, bylo převzít kontrolu nad jedním bezobslužným paladorským plavidlem, jakmile by se na nás pokusilo zaútočit, a technologie v něm by nám umožnila znovu se seskupit do zadržovacího pole.

Jeden z nás zůstal mimo loď, aby ji pilotoval doma, a proroctví říkalo, že tato osoba bude velitelem revoluce.

Jakmile se znovu sjednotíme, mohli bychom se hyperwarpat zpět na planetu a pomocí zdrojů lodí bychom mohli deaktivovat frekvence, které nás zdržovaly.

S vypnutou ochrannou planetární sítí bychom se jednoduše uvolnili zpět do atmosféry a znovu vstoupili do těl, která jsme kdysi znali. To by

být docela překážkou, ale věděli jsme, že nakonec dosáhneme svého cíle a staneme se znovu celistvými a úplnými.

Paladoriané si také byli vědomi našich proroctví a nakonec věděli, že tomu nemohou zabránit. A přesto byli tak pohlceni hmotným světem, že proroctví jednoduše smetli jako nic víc než starodávný mýtus. Netušili, jak moc se mýlili.

Důsledky toho všeho pro mou mysl lidského ega byly úžasné. Nejen, že jsem tím skutečně byl, ale můj úspěch mě automaticky povýšil na prorockou postavu; brzy historickou pozici „velitele revoluce“.

Byl jsem první entitou, která kdy přežila paladorský útok a předstihla majákové plavidlo. Byl jsem také první znovusjednocenou paladorskou bytostí ve vesmíru, první, která plně propojila svou duchovní podstatu s fyzickým tělem.

Bylo nesmírně obohacující cítit tak neuvěřitelný pocit konečného úspěchu a úspěchu. Moje nové ruce se obratně pohybovaly po ovládacím panelu a dělaly všechny věci, které jsem si pamatoval z tak dávné doby.

Naprogramoval jsem energetické vysílání v galaktickém pásmu na přesnou frekvenci, kterou znali jen moji lidé - frekvenci, kterou jsme přijali při našem útěku. Zhluboka jsem se nadechl a pocítil slávu poselství, které jsem se chystal dát; byl to jeden nejfantastičtější okamžik v historii naší civilizace.

Při pohledu na hořící uhlíky toho, co bylo kdysi mým domem, jsem přejel tupou špičkou prstu přes kontaktní bod, který by aktivoval vysílání. Snažil jsem se představit si, jak se má slova šíří po galaxii jako nádherný plášť milujícího Světla, dosahující každého z našich bratrů a sester.

Musel bych mluvit opatrně, protože tato slova by byla navždy zapsána v dějinách, aby si je mohly přečíst všechny budoucí generace.

"Pozor všichni Paladorians. Pozor. Toto je velitel revoluce Xanth. Den slávy je za námi. Stojíme na úsvitu nové éry, nového světa. Nyní je čas se probudit, bratři a sestry."

Musíte si vzpomenout, kdo jste, a vrátit se ke svým energetickým formám, vycházejícím z těl, která nyní okupujete. Společně se znovu spojíme jako Jeden Lidé a splníme sliby, které jsme si dali tak dávno.

S velkou láskou se hromem vrátíme do Paladoru a získáme zpět to, co jsme ztratili. Připravte se. Musíte následovat tento signál zpět k jeho zdrojovému bodu a vstoupit do zadržovací jednotky v pěti bažinách, na mou značku. Pět. Čtyři. Tři. Dva. Jeden. Označit!"

Loď se otřásla na podvozku, jak duše milionů vysídlených Paladořanů hřměly do jejich zadržovacích cel na palubě. Bylo to přinejmenším velmi těsné a nepohodlné, ale osvobozené duše se o to sotva staraly.

Přešel jsem rukama po ovládacím panelu, aby se poklop vrátil dolů. Vyslal jsem zpět přenos na Paladorianskou planetu, abych před svým návratem podal potřebné hlášení o pokroku.

Musel bych Paladoriany oklamat, aby si mysleli, že je všechno v pořádku a rebelský nepřítel byl skutečně poražen. Byl jsem docela dobře vyškolený v paladorském vysílacím protokolu od svých mnoha přátel v zadržovací jednotce.

"Pozor. Tohle je..." (Podíval jsem se dolů na štítek na uniformě)
"Karaxyl Zeblazar. Mise je dokončena, rebel v galaktickém sektoru Gamma 17 byl úspěšně uhašen."

Palubní partner na setkání byl zničen ve slavném boji. Návrat k oživení a vyhlášení priority další mise. Zeblazar ven."

Lehla jsem si zpět do hyperwarpového křesla a cítila, jak se mi dokonale stahuje kolem těla. S mentálním štouchnutím do ovládacích prvků jsem aktivoval naváděcí signál a pocítil známou závrať a duševní zmatek, když se hyperwarpový vír připravoval otevřít.

Skvělé, dunivě energické zvuky se v lodi zvedly do ohlušující výšky, když absorbovala energii nezbytnou ke skoku. Moje poslední myšlenky byly o slávě, která mě čekala, když jsem vystřelil do spirálovitého víru, který byl vytvořen. Byl jsem velitelem revoluce a splnil jsem své poslání. Netrpělivě jsem čekal na návrat domů.

SPOJENÍ

Beletrie byla samozřejmě zábavná zábava, zábavný způsob, jak fantazírovat o věcech, které jsou až příliš nemožné na to, aby to byla pravda. Psaní tohoto příběhu mě bavilo a s nadšením

představil to mým různým profesorům angličtiny na vysoké škole. Shodli se, že to má velký potenciál. Ale skutečný svět byl jiný příběh.

V tomto okamžiku dosáhla má shovívavost k marihuaně svého vrcholu. Sledoval jsem, jak se můj život systematicky stává stále hůře zvládnutelným. Na konci prvního ročníku na vysoké škole jsem se s jeho používáním zapojil mnohem hlouběji, než jsem si kdy dokázal představit, když jsem začínal.

Začínalo to mít velmi zřetelnou daň na mé energii, motivaci a štěstí. Bezútesná, neúnavná letní tovární práce mi ukázala typ prostředí, které na mě čekalo, pokud nikdy nepřestanu s tím, co dělám.

Marihuana byla nezákonná a za své činy bych mohl skončit zatčením a uvězněním. Téměř všichni tovární dělníci byli bývalí podvodníci se záznamem o drogách, kteří stále aktivně užívali, a jejich životy byly naprostým selháním, pokud jsem viděl.

To léto jsem spolupracoval se svým nejlepším středoškolským kamarádem Judem na vytvoření alba s názvem „Stories from the Love Brothers“.

Hlavními tématy alba byly mé boje se zneužíváním návykových látek a moje potřeba překonat tuto fázi mého života. Dvě písně na albu byly spontánní kreace, kdy jsem přešel do volného verše, zatímco Jude hrál na klavír.

Ukázalo se, že to jsou jedny z prvních zaznamenaných telepatických komunikací od mého vyššího já k mému fyzickému já. Poselství nejdůležitější písně s názvem "Garden of the Broken Clock" by se dalo shrnout do jedné věty, která zněla: "Pokud končíš sám se sebou, pak se nesmíš milovat."

Věděl jsem, že je to pravda, a díky síle pásky jsem byl schopen opustit svůj čtyřletý zvyk v následujícím semestru.

Skutečný proces odvykání nastal prostřednictvím ohromné, synchronní konstelace událostí, které se všechny odehrály ve stejném pětidenním období. Jenny, dívka, se kterou jsem se velmi přátelil, se mnou v úterý najednou přestala mluvit, což ve mně vyvolalo silné zoufalství.

Další noc jsem šel na večírek s pitím alkoholu a hrál jsem pitnou hru, kde jste museli házet kostkou a pít téměř pokaždé, když jste na řadě. Nakonec jsem pil vodu z kohoutku, protože na pivo jsem neměl chuť.

Z hnisající vody z kohoutku se mi druhý den strašně špatně dělalo, protože nebyla vůbec čistá, plná nejrůznějších nečistot. V malém množství by se mi z toho možná nedělalo špatně, ale pití takového množství najednou mělo dost vážné následky.

Také jsem ten večer nebyl ochoten se za sebe postavit a odejít z večíрку, abych si mohl přečíst knihu, kterou jsem dostal na hodinu sci-fi, která měla být příští den. Bylo mi velmi trapně, když mě učitelka, jednoho z hvězdných žáků ve třídě, vyzvala, abych se vyjádřil k textu. Musel jsem tam všem přiznat, že jsem tu knihu vlastně vůbec nečetl.

Večer předtím, než jsem to definitivně nechal, jsem si urovnal situaci s Jenny a teď jsem si byl dobře vědom, že má přítele. Jenny mi dříve řekla, že mi pomůže se svou společností, když potřebuji posílit své odhodlání přestat, ale teď jsem si uvědomil, že má jiné úmysly.

I když mi řekla, že nekouří marihuanu, ten pátek večer mě pozvala k sobě do pokoje, abych si s jejími přáteli vykouřil jointa. Udělala bolestné napodobování osoby, která kouřila poprvé, a já jsem si okamžitě uvědomil, že to všechno byl čin.

Strašně flirtovala i s ostatními kluky z party, přestože prý měla přítele. Udělal jsem šokující zjištění, že nakonec nechce, abych skončil; ve skutečnosti se zdálo, že chtěla využít mých spojení s mým přítelem Randym, aby jí pomohl získat dobré ceny marihuany.

Tu noc tam byl i můj přítel Chris – jeden z mých dlouholetých přátel, se kterým jsem dodnes v kontaktu. Nakonec uvidíme můj vlastní neuvěřitelný objev toho, kdo byl Chris v minulosti, a karmických spojení, které nás v současnosti stále spojují.

Chris nekouřil marihuanu, ale velmi se zajímal o pití piva a chtěl do něj zapojit všechny ostatní. Dívka, Jenny, řekla, že budeme muset jít ven do "Tripping Fields", abychom mohli pít, protože její spolubydlící nedovolila pití v místnosti! (Nevadí, že jsme tam byli a brali drogy!)

Grace Slick z kapely Jefferson Airplane vymyslela název „Tripping Fields“ a to místo ve skutečnosti nebylo nic jiného než atletická hřiště pro kampus ve dne. V noci to mělo velmi tajemnou a zábavnou auru. Chris a já jsme se dohodli, že se se zbytkem skupiny setkáme v Fields poté, co šli koupit pivo do obchodu.

Chris a já jsme šli celou cestu do města, koupili jsme si šest balení černého piva Saranac a pak zamířili celou cestu zpátky do Fields. [Chris je o pár let starší než já a byl podle zákona dost starý na to, aby si mohl koupit pivo.] Když jsme míjeli moji kolej, myslel jsem si, že jsem viděl celou skupinu, jak se vracejí do budovy, ale nebyl jsem

Tak určitě.

Oba jsme zjistili, že venku na Poli je hodně mokro a tráva nebyla posekaná. Takže jak jsme šli, boty i ponožky byly rychle nasycené. Nakonec jsme za tmy vyšli na tribunu a noc byla krásná, klidná a klidná.

Oba jsme si rychle uvědomili, že ti lidé nikde nebyli – asi nezůstali v Poli. Protože jsme vynaložili všechnu tu energii, abychom se tam dostali, chtěl jsem chvíli zůstat a užít si noc, protože jsem byl ukamenován, obloha byla křišťálově čistá a měsíc byl krásný.

Chris byl velmi frustrovaný skutečností, že ani jeden z nás neměl otvírák a lahve nebyly šroubovací, takže nebylo možné je otevřít.

Chris mě nakonec donutil k ukvapenému odchodu.

Když jsem se vrátil do svého pokoje na koleji, všiml jsem si něčeho děsivého. Dokonce i na schodišti jsem poznal, že celé patro, na kterém jsem bydlel, páchlo těmi nejhnusnějšími zvrátky. Když jsem otevřel dveře svého apartmá, uvědomil jsem si, že se to stalo v mé vlastní koupelně - v té době jsem žil v třípokojovém apartmá.

Aby toho nebylo málo, můj soused odvedl se procházel po místnosti, usmíval se opilý a nevíšmavý a jedl pizzu uprostřed toho strašného zápachu - jen patnáct stop od dveří koupelny, které byly dokořán. Zeptal jsem se, co se stalo, a uvědomil jsem si, že to byl můj spolubydlící, kdo zvracel poté, co hloupě vypil dvě čtyřicetidecové lahve sladového likéru v rychlém sledu za sebou.

Docela mě rozzlobil ten obrovský nepořádek, který mi přistál po celé podlaze v koupelně a zřejmě vůbec ne na záchodě. Na většině podlahy koupelny nebylo téměř žádné prázdné místo.

Důrazně jsem napomenul svého spolubydlícího, že by měl raději uklidit koupelnu bez poskvrnění, bez ohledu na to, jak dlouho to bude trvat. Pak jsem šel do svého pokoje a tam byla scéna, která byla v některých ohledech mnohem horší než zvrátky.

Na posteli mého spolubydlícího byla dívka, kterou jsem považoval za docela neatraktivní a s nadváhou, dívka, která se ke mně bezostyšně přihlásila.

párty ve středu večer. Seděla schoulená na posteli mého spolubydlícího s široce roztaženými nohama (samozřejmě plně oblečená) s pivem mezi nohama.

Vedle postele mého spolubydlícího byly jejich dva páry bot, seřazené přímo vedle sebe, jako by to bylo romantické gesto mezi nimi dvěma. Pak, aby toho nebylo málo, jsem se podíval na svou postel a uvědomil jsem si, že všechna prostěradla a přikrývky jsou rozvířené, jako by někdo spal v mé posteli.

To nemohlo být ode mě, protože jsem si každé ráno ustlala postel.

Najednou to všechno do sebe zapadlo. Můj spolubydlící vypil pivo, pokusil se o sex s tou ošklivou dívkou v mé posteli, pak si uvědomil, co vlastně dělá, a sotva došel na záchod, než se pozvracel! Šokující realita zrad, kterou jsem zažil, mě v tu chvíli pořádně nakopla a skoro jsem tomu ani nemohla uvěřit.

Tu noc jsem spal v Chrisově pokoji na nahé matraci nepoužívané horní palandy jeho postele. Celou noc jsem měl sny, které mi daly všechno dohromady. Po čtyři roky se můj život neustále točil dál a dál z kopce.

Můj život ve psaní fantasy byl po celou tu dobu o jediné splatitelné věci, kterou jsem si pro sebe mohl nárokovat. Kroužky pod očima byly tak tmavé, že se mě často ptali, jestli jsem se nehádal a dostal jsem dvě černé oči, a moje kůže byla zjevně bledá kvůli anémii.

Moje strava byla čisté odpadky, pizza a hranolky, hamburgery a soda a moje záda byla poseta těžkým cystickým akné. Docela často jsem ostře kašlal a bylo slyšet všechnu tu pryskyřici, která se mi utábořila v plicích, když jsem to udělal.

Od příchodu na vysokou školu jsem prošel dvěma sexy na jednu noc s nežádoucími ženami a celý debakl, ke kterému došlo v mém vlastním pokoji, mi bolestně připomněl, že drogy a alkohol přímo způsobily tyto zážitky.

Druhý den ráno jsem se probudil s hlubokými odhalenými, docela dobře si vědom toho, že alkohol a drogy byly příčinou mého všudypřítomného zoufalství a chybných životních rozhodnutí. Ale to nebylo poslední, ani zdaleka. Musel jsem jít ven, abych navždy zpečetil své předsevzetí, že se nikdy nedočkám ani nejmenší recidivy.

Ten den jsem si uvědomil, že existuje důvod, proč můj telefon nezvonil více

než týden a půl. Telefonní kabel byl rozbitý pod jednou nohou postele mého spolubydlícího, když jsme poprvé přemísťovali místnost do naší vlastní konfigurace.

Šel jsem do telekomunikací a dostal jsem nový náhradní kabel a přinesl jsem ho domů. Překvapivě přesně v tom okamžiku, kdy jsem zapojil telefon, začal zvonit!

Když jsem na to odpověděl, uvědomil jsem si, že to byl Randy, chlápek, který mi za poslední rok prodal všechnu moji marihuanu.

Randy byl archetypální dábelská osobnost, zcela samoučelná. Hlavní zpěvák místní rockové kapely, nadaný vizionářský umělec a atraktivní člověk s téměř neomezeným sebevědomím.

Za poslední rok byly moje interakce s Randym velmi, velmi intenzivní. Stal se mým jediným dealerem marihuany a byl nemilosrdný. Mnohokrát mi vyhrožoval fyzickou smrtí, pokud ho někdy nahlásím policii.

Řekl, že i kdybych opustil stát poté, co byl zatčen, až se konečně dostane ven, zasvětil by zbytek svého života tomu, aby mě pronásledoval a zabil, a „nikdy by mě nepřestal lovit po zbytek svého přirozeného života. až do dne, kdy vítězně stál nad mým umírajícím, křečovitým tělem.“

Opravdu milý chlap, bezpochyby. Věděl jsem, že se nemusím ničeho bát, protože bych ho nikdy nepředvedl před policajty - ale to neznamenal, že by moje paranoia byla méně reálná.

Vždy jsme museli předpokládat, že FBI odposlouchává naše telefonní rozhovory, a proto zakázal jakoukoli diskusi o tom, co jsme po telefonu dělali. Měli jsme poněkud všední, vysokoškolsky orientované kódové slovo pro pytel marihuany, který tomu měl říkat „kniha“.

Takže, protože jsem přirozeně kreativní já, jsem mu často zavolaal a řekl: "Takže, Randy, četl jsi v poslední době nějakou dobrou literaturu?"

Pak odpověděl něco jako: "Jo, nedávno jsem si vzal novou knihu. Musíte se na ni podívat - opravdu si myslím, že bude bestseller."

Pak bych odpověděl: "Tak dobře, měl bych se zastavit, abych se na to mohl podívat." A pak jsme pracovali na načasování, kdy by bylo nejlepší, abych přišel.

Randy byl neustále v paranoie a strachu a neustále se staral o to, která osoba

by to byl ten, kdo by ho provedl.

Každý, kdo ho skutečně poznal, byl obětí jeho šíření strachu. Jeho vztahy se ženami byly stejně turbulentní a obvinil mě, že jsem se mu nejdnou snažil ukrást přítelkyni. Byl neustále v chaosu a neustále se snažil zbavit svého skutečného strachu maskováním své mysli marihuanou.

Měl řadu klientů a ve skutečnosti mi ukázal všechny spletitosti práce dealera v naději, že nakonec budu moci převzít jeho firmu. Neměl jsem v úmyslu to udělat, protože pro mě to riziko bylo nehorázné a vůbec to za to nestojí.

Nakoupil by velké množství a použil by přesné paprskové váhy k zvážení každého jednotlivého pytle. Přišel na způsob, jak to udělat, který by mu poté vždy zanechal poměrně velké množství přebytku, a ve výsledku měl veškerý bank, který kdy chtěl, a také vydělal sakra hodně peněz na přírážce.

Zdalo se však, že ve skutečnosti nikdy žádné peníze neutratil, protože je vždy držel na další velký nákup. Měl zvláštní způsob uspořádání a skládání tašek, aby vypadaly větší, a vždy vám nabídl čtyři nebo pět možností, když jste chtěli koupit. Ale platilo pravidlo, že jakmile si jednu vyberete, nemůžete svůj názor změnit.

Takže pokaždé, když jsem si nějakou vybral, škodolibě se zasmál a oznámil, že jsem na to spadl a vzal si "ner tašku" a že mě zase oklamal.

A pak nastal čas, kdy z tajné skrýše, kterou mi ukázal ve sklepě, za jedním z dřevoláknitých desek zmizelo celé čtvrt kila marihuany.

Obvinil mě, že jsem to ukradl, a absolutně odmítl věřit čemukoli, co jsem se snažil říct opak. Řekl mi, že až najde osobu, která to udělala, pozve je do lesa, aby si s ním zakouřili, a pak jim skrytě vstříkl bělidlo Clorox do injekční stříkačky, když se nedívali.

Dojil mé pocity ukrutné hrůzy, popisoval, jak se mi bude dívat do očí, když se mi bude třást křeče, a zeptá se mě, jaké to je, když umírám.

Jeho ironický, zlý úsměv a zlý záblesk v jeho očích ukázaly, že mě naprosto miloval, když mě viděl v hrůze a bolesti. Měl také plán, co s tělem udělá, a rozhodně to znělo, jako by se mu to mohlo skutečně podařit.

Ukázalo se, že chlápek přes ulici už tašku koupil a zaplatil, ale Randy nikdy nebyl nablízku, když se po něm rozhlížel, aby ho dostal. Ten chlap začínal být opravdu našťvaný, že není schopen Randyho vystopovat, a těžko chtěl kouřit.

Takže, protože i on věděl, kde je tajné místo (i když Randy na svém hrobě přísahal, že to nikdy neřekl nikomu jinému než mně), prostě šel a dostal, za co zaplatil. Místo toho, aby se toho chlapa zeptal, jestli to vzal, Randy se rozzuřil. A byl jsem první a možná jediný podezřelý na jeho seznamu.

Náhle jsem si uvědomil, že doslova neexistuje jediné slovo, které bych mohl říct, abych ho přesvědčil, že jsem čestný člověk a nikdy by mě nenapadlo něco takového udělat. Soudil mě podle sebe a věděl, že něčeho takového je schopen, tak předpokládal, že mu to udělám také.

Byl to velmi izolující, odcizující a děsivý pocit, neustálá, neúprosná úzkost, která během té doby ovlivnila všechny ostatní oblasti mého života.

Byl jsem neustále pod vládou jeho tyranie, v bizarním, spoluzávislém a zneužívajícím vztahu. Věděl, že jsem jiný než kdokoli jiný, protože jsem se mu inteligenčně vyrovnal. Ale protože jsem byl mladší než on, vždycky mě za to ponižoval a říkal mi "Mladý David."

Navíc mi řekl, že jeho otec je na tom stejně. Popisoval, jak noviny každé ráno vytvořily kolem jeho otce železnou zeď. Jeho otec ho zvedl během snídani, takže nikdy neviděl ani otcovu tvář.

A navíc, když se Randy dostal do velkých problémů, jeho otec mu možná tři nebo čtyři dny nic neřekl. Randy řekl, že to očekávání způsobilo mnohem větší škody než skutečný křik, který dostal na konci, a já věděl, že měl pravdu.

Teď, když byl dospělý, vybíjel ze sebe všechnu svou mladistvou, pubertální úzkost mě.

Navzdory své hrůzovládě v mém životě měl něco, co jsem cítil, že potřebuji. Nikdy jsem nepřijal pravdu, kterou jsem znal již z lekce dábelské karty v tarotovém balíčku.

Nebyl jsem pro něj vůbec zotročen, kromě skutečnosti, že jsem se vědomě rozhodl dát mu veškerou svou moc. Daleko od toho, abych byl v této situaci obětí, jsem byl stejný

do značné míry pachatel. Tím, že jsem se rozhodl stýkat se s takovým člověkem, jsem v té době dával najevo svou věrnost droze.

Musel jsem se sblížit s někým, kdo mi mohl zajistit ty nejlepší hodnoty ve městě, a moje loajalita k němu byla natolik velká, že mě označil za svého „nejlepšího zákazníka“. Jednoduše jsem nikdy nechodil k nikomu jinému než k němu, takže se mohl spolehnout na to, že si moje peníze bude brát každý týden jako pravidelný plat na podporu svého uměleckého životního stylu.

Viděl jsem, že v jeho životě působila karma, aby vyvážila jeho negativní činy, protože v jednu chvíli utrpěl velmi vážnou a zcela spontánní nehodu/zranění, když byl v raných fázích zkušenosti s LSD.

Vešel jsem do místnosti hned poté, co se to stalo, a nemohl jsem uvěřit té neuvěřitelně krvavé scéně, kterou jsem viděl. Navzdory skutečnosti, že krev byla po celém něm a podlaze, stále to byl sarkastický démon, který si ze mě dělal legraci za moji reakci a říkal mi, abych se dal dohromady a zavolal záchranku.

Bál jsem se, že vejdou dovnitř a ucítí kouř a zatknou nás, a pak budeme odvezeni do vězení. Prostě řekl, že se s nimi sejdem venku, a řekl mi: "Mladý Davide, vem si ručník, ty idiote, a zakryj to." (Omlouvám se za nedostatek konkrétnosti ohledně tohoto incidentu, ale nesmím prozradit dost podrobností, abych prozradil jeho identitu.)

Opravdu ho odvezli sanitkou a já jsem ho nemohl následovat. Všiml jsem si výrazu jeho tváře přes zadní okna, když se odtáhla. Evidentně ho zaujal vnitřek sanitky a docela bizarní „otočka“, kterou jeho cesta vedla.

Později mi prozradil, že necítil žádnou bolest, dokud druhý den nevystřízlivěl. Jeho sarkastická povaha byla tak velká, že mě stále dokázal zastrašit, když tam stál se zlomeným, krev tryskajícím masem.

A teď jsem byl připraven se osvobodit, vyskočit ze lvích čelistí. Moje letní brigáda byla děsivá, střízlivá a otřesná zkušenost v naprosté realitě toho, co by se mi mohlo stát, kdybych nikdy nepřestal kouřit.

Uvědomil jsem si, že toto dočasné potěšení, které jsem z drog hledal, byl ve skutečnosti jen způsob, jak utéct před svým životem a svou odpovědností, a že to byla ta nejhorší možná věc, kterou jsem si v tu chvíli mohl udělat.

Pokaždé, když jsem kouřil, dostal jsem ty neuvěřitelné bolesti na hrudi kolem mého srdce,

a věděl jsem, že je čas přestat. Byla to pekelná výzva, ale byl jsem ochoten to zvládnout bez ohledu na náklady.

Ale teď jsem poprvé udělal dvě věci, o kterých jsem přísahal, že je nikdy neudělám:

Jednička, vzal jsem si tašku, aniž bych za ni zaplatil, a souhlasil jsem, že to Randymu vrátím později.

Za druhé, byl to pytel, na kterém můj přítel trval na tom, abych ho dostal pro sebe, a já pokorně ustoupil a souhlasil, že to udělám. I když jsem „nebyl dealer“, přesně to se stalo – stal jsem se prostředníkem v drogové transakci.

Je neuvěřitelné, že můj „přítel“ řekl, že cena 200 dolarů je „příliš vysoká“, a nějak mě sjednal na 180 dolarů. Kdybych byla chytrá, nikdy bych mu to neprodala, ale vzdala jsem se veškeré své moci a nechala jsem ho, abych to udělal.

Takže jsem vlastně musel ZAPLATIT dvacet dolarů, abych někomu prodal pytel trávy! Bylo to naprosto směšné a ještě více symbolické pro skutečnost, že z celé věci musím sakra dostat.

Jakmile jsem dostal Randyho jeho peníze, bylo to – už žádné drogy.

Randy se naopak odstěhoval z města a byl přesvědčen, že mě přemění na nástupce své vlastní role. Teď chtěl být tím, kdo jede autobusem do New Yorku a vypořádá se s chlápky vyzbrojenými samopaly ve skladištích, kteří hlídají nákladáky s osmnácti koly naplněnými pytli na odpadky plnými hrnců.

Aktuálně to dělal někdo jiný a chtěl se posunout v dodavatelském řetězci nahoru. S „běžcem“ jsem se setkal jen jednou a byl to jistě zvláštní člověk, který se podle vzhledu pravděpodobně zapletl do heroinu.

Celá ta věc pro mě byla velmi děsivá a neměl jsem chuť se ho na to ptát nebo o tom slyšet. Chtěl jsem jen jeho "přátelství" (které bylo občas extrémně povzbuzující) a dobrou hodnotu.

Teď jsem měl čím dál větší obavy, protože jsem o Randym už dva týdny neslyšel. Peníze jsem držel v peněžence v hotovosti a jak čas pokročil, potřeboval jsem si koupit učebnice a věci.

Když jsem se ponořil do 200 dolarů, abych si koupil něco životně důležitého, jako je další text ve třídě, někdy jsem zjistil, že k bankomatu v kampusu nebylo možné získat přístup, když jsem ho potřeboval. Proto jsem často chodil bez plného množství peněz a byl jsem velmi znepokojen, že mám celou částku, když jsem se s Randym skutečně setkal.

Měl jsem noční můru za noční můrou o tom, že bankomat nefunguje a praskla v mé kartě - která skutečně existovala. Vlastně jsem si uložil každou účtenku z bankomatu z té doby a nakonec jsem je vložil do starého pouzdra na holení Norelco poté, co jsem skončil, a navenek jsem ho označil jako „truhla s pokladem materialistické zkázy“. Vyšlo to na téměř 2000 dolarů za dva semestry vysoké školy.

Randy byl naštvaný, když jsem zvedl telefon. Chtěl vědět, proč jsem nikdy neodpovídal na své hovory, když volal každý den téměř dva týdny! Vysvětlil jsem, co se právě stalo, a všiml jsem si zajímavé synchronicity skutečnosti, že jeho hovor přišel přesně ve vteřině, kdy jsem telefon opravil.

Randy řekl, že hned přijde, a za deset minut tam byl. Jakmile dorazil, v podstatě požadoval, abych s ním vykouřil něco z mých vlastních věcí, protože v té době byl „na suchu“, mezi objednávkami. Také jsem se nechal vyschnout, protože jsem plánoval skončit úplně.

Neexistoval žádný způsob, že bych se stal prodejcem, a nyní jsem ani netoužil být uživatelem. Vlastně jediná věc, která mi zbyla, byla „tupá plotice“: maličký, zbylý konec „tupé“, což byl spoj, který nebyl srolován v rolovacích papírech, ale ve vnějším povlaku doutníku.

Plotice by byla naplněná doutníkovou pryskyřicí a kouření by nebylo příjemné, ale to bylo vše, co jsem měl. Takže, i když jsem se už rozhodl přestat, nakonec jsem stejně skončil s kouřením, kvůli tlaku vrstevníků.

Zatímco jsme kouřili, pouštěl jsem Randymu hudbu, kterou jsem toho léta vytvořil s Judem. Hudba měla zjevné odkazy na mou potřebu skončit během celého alba. Randy byl docela předvídatelně bodavý a zahořklý ve své kritice mých myšlenek na očistu.

Trval na tom, že nemám problém a že budu kouřit do konce života; bylo zbytečné, abych se pokoušel odpírat si něco, co se stalo tak zásadně „normálním“ pro mou každodenní rutinu.

Moc jsem o tom nemluvil, protože jsem se nechtěl hádat. Krátký

za chvíli Randy odešel, a právě když vyšel ze dveří, slyšel jsem charakteristické zvuky policejní vysílačky přímo v apartmá! Ó MŮJ BOŽE! To bylo ono. Tohle byl konec. Tohle byla opravdu, opravdu, opravdu špatná zpráva. Byli jsme hotovi, hotovo, Kaput, znovu a venku.

S pomocí doutníku a kouře nabitého nikotinem se můj tep rozběhl na plné obrátky a já jsem náhle upadl do ohromné, neuvěřitelné, neúprosné paranoie. Teď jsem věděl, že policie musela Randyho zatknout, jakmile opustil místnost.

Najednou jsem cítil, že můj telefon musel být odposloucháván, a věděli, že se s Randym chystáme vyměnit peníze. Navíc ten silný zápach musel prosakovat zpod dveří mého pokoje, takže jejich případ proti mně byl ještě jistější.

Rychle jsem se pokusil zapálit v místnosti kadidlo, abych zakryl zápach, a pak v mé obrovské panice telefon znovu zvonil. Zvedl jsem to a slyšel jsem Randyho hlas, totálně nervózní, pomalý, hluboký a velmi napjatý.

"Dave?"

"To jo."

"Mohli byste uh... mohli byste... sejít dolů a pustit mě dovnitř?"

Randyho hlas byl tak plochý, tak mrtvý, že jsem v tu chvíli přesně věděl, co se stalo. Zdálo se mi, že si pamatuji skutečnost, že policie nemohla přímo vstoupit do něčího pokoje – museli jste nejprve opustit svůj pokoj nebo je pozvat dovnitř.

Randy byl zadržen policií a zradil mě a nyní mě volal, aby mě vyhnal z mého pokoje, abych mohl být zároveň zadržen.

Nemohl jsem uvěřit, že když jsem byl tak blízko k tomu, abych konečně skončil, můj přítel mě zradil a já jsem byl zatčen. Byla to ta největší smůla, jakou jsem kdy v životě zažil. [13:44 7.4.99]

Musel jsem sebrat odpověď. Byl jsem na okraji útesu a chystal se skočit do propasti. Můj život skončil. Byl jsem mrtvý, hotový pro, znovu a znovu. Věděl jsem, že v tuto chvíli nemůžu udělat nic, abych to zastavil. Míč byl nyní v pohybu,

a byl jsem zatčen. S poznámkou o definitivnosti jsem řekl:

"Dobře... dobře, člověče, udělám to. Udělám to." Zavěsil jsem telefon.

Po zběsilém přemýšlení o mém skonu po většinu čtyř minut jsem konečně sebral sílu otevřít dveře a postavit se policii. Neviděl jsem žádnou policii, ale viděl jsem v koupelně dva muže v červených košilích údržby.

Trhali koupelnu, jako by něco hledali. Po celé koupelnové desce byly rozmístěny instalatérské díly a nářadí. Uvědomil jsem si, že úřady nejprve prohlížely veřejné části mého apartmá a snažily se zjistit, jestli jsem v koupelně neschoval nějaké množství marihuany.

Můj soused od vedle si už zvykl schovávat plechovku žvýkacího tabáku do větracích otvorů, aby ho při tom jeho přítelkyně nepřistihla, a dobře jsem si uvědomoval starou hippie tradici držet marihuanu v tyči sprchového závěsu.

Muži se na mě dívali těmi nejšpinavějšími pohledy, a to mě jen utvrdilo v ještě větší jistotě, že moje husa je uvařená.

Sestoupil jsem po schodech, protože jsem bydlel až nahoru ve čtvrtém patře budovy. Pokaždé, když moje noha narazila na další schod dolů, myslel jsem na jiný, nový způsob, jakým byl můj život nyní zcela zničen mým zvykem.

Počítal jsem s tím, že budu zapleten jako spoluspiklenec a budu mít stejná obvinění jako Randy, i když jsem nebyl zapojen do prodeje jako Randy.

To s největší pravděpodobností znamenalo, že skončím se zločinem a budu muset strávit minimálně čtyři roky ve vězení, možná méně s podmíněným propuštěním za dobré chování. (V posledním ročníku střední školy jsem napsal celou esej o zákonech o marihuaně.)

Jak jsem pokračoval po schodech dolů, uvědomil jsem si, že všechny mé sny, mé ambice získat vzdělání a hlavně moje duchovní poslání na planetě, budou brzy zničeny.

Tohle nebyl žádný velitel, žádný hrdina -- tohle byla mrtvá drogová hlava, která se chystá udělat nějakou vážnou chvíli. Počítal jsem s tím, že kvůli svému mládí a hubenosti budu ve vězení bit a znásilňován, a také jsem cítil, že by se mě moje rodina, zejména prarodiče, pravděpodobně z čirého znechucení zřekla.

Skončil bych v tovární práci přesně jako v té, kterou jsem právě opustil: zlomený, zocelený, zbytečný muž neschopný porazit můj „špatný rap“ a znovu se plně začlenit do společnosti.

Plně jsem očekával, že uvidím dva policisty stojící bok po boku s Randym, když jsem se dostal ke dveřím Crispell Hall v přízemí. Moje paranoia vzrostla na nejneuvěřitelnější úroveň za celý můj život, když jsem se teď v podstatě dostával přímo do lvích čelistí.

Zvažoval jsem, že se pokusím utéct, abych se vyhnul zjetí, ale to by to jen zhoršilo, když mě chytí. Nezbyvalo mi nic jiného, než přijmout svůj osud. Kouřil jsem jeden příliš mnohokrát a teď bylo po všem.

Stále jsem si prošel svým oblíbeným malým zvykem natáhnout se nahoru a zazvonit prostředníčkem na zvonek, když jsem míjel poplach – můj poslední čin jako svobodný muž.

Docela mě překvapilo, že tam stojí Randy sám. Zcela rozzlobeně, stále cítil šok ze zrady, jsem přistoupil k Randymu a řekl:

"Dobře, kde jsou." Nebyl jsem šťastný táborník.

"Kde je kdo?" Randy odpověděl a vypadal překvapeně a zmateně.

Odpověděl jsem na rovinu, s velkou vážností. "Nef--- se mnou člověče, ty přesně víš, o čem mluvím. Policajti. Kde jsou ti zatracení policajti."

Najednou si Randy uvědomil, co se děje, jedovatě se usmál a sarkasticky zasyčel:

"Nejsou tu žádní policajti, mladý Davide, jen tě volám, abych se tě zeptal, proč ti dva chlapi s vysílačkami rozbíjejí koupelnu!"

"Počkej chvíli. Chceš mi říct, že nejsme zatčeni, že tu nejsou žádní policajti?"

"Ne, samozřejmě, že tam nejsou žádní policajti!"

"Ach, můj Bože, díky Bohu, díky Bohu!"

Přemohla mě radost. Nebyl jsem zatčen! Můj život neskončil! Mohl bych si zachránit život, zachránit své vzdělání, zachránit svou pověst a nakonec zachránit své duchovní poslání

planeta. Radostně jsem objal Randyho, přemožený pocity naprosté úlevy.

To bylo vše, co jsem potřeboval, abych konečně dal míč do pohybu a jednou provždy přestal kouřit. Všechno se stavělo a rostlo až k tomuto dramatickému bodu vyvrcholení a teď jsem věděl, že můžu pokračovat ve svém životě a dělat zdravější rozhodnutí.

Vrátil jsem se nahoru a uvědomil jsem si, proč tam ti muži jsou. Uklízečky si uvědomily, že moje řecké spolubydlící odstranily spořič vody z naší sprchové hlavice, takže byla mnohem výkonnější a také mnohem méně účinná.

Muži jednoduše dávali spořič vody zpět do sprchové hlavice, aby problém vyřešili; to bylo ono. Zbytek nebyl nic jiného než spleť výtvarů našich ukamenovaných a paranoidních myslí.

Jen o několik hodin později jsem šel za svým rezidentním asistentem jménem Scott a řekl jsem mu, že jsem připraven jít na jedno z těch setkání AA, o kterých jsem s ním již dříve diskutoval. Scott mi prozradil své tajemství, kterým bylo, že také právě skončil s alkoholem a marihuanou a nyní dostává pomoc.

Téhož večera jsem nakonec šel na své první setkání a byl to docela mimořádný zážitek. Okamžitě mě zaujala neuvěřitelná příbuznost a přátelství, které se v té místnosti sdílelo.

Té noci byli hlavními řečníky dva lidé – černoš, který byl střízlivý 17 let, a mladší student z vysoké školy, kterého jsem poznal a který byl střízlivý 5. Jejich příběhy byly mnohem horší než to, co se mi stalo v mém životě. vlastní zkušenosti.

Tito muži lhali, podváděli, kradli a prakticky zemřeli při mnoha příležitostech, aby podpořili své zvyky. Například starší muž málem zničil svou ženu a děti kvůli alkoholu, zmizel na více než týden v kuse a kvůli tomuto zlovyku je vyhladověl.

Okamžitě se mnou zacházeli jako se součástí rodiny a několik lidí se mnou poté mluvilo.

Souhlasil jsem s tím, že se budu vracet, a nikdy jsem se poté ani jednou neopakoval. Šel jsem také na setkání NA a nemohl jsem tomu uvěřit, když to všechno bylo zastrašující

Muži středního věku mě tak srdečně pozdravili, když jsem se blížil ke dveřím.

V tu chvíli jsem byl chřadnoucí, chvějící se skořápkou lidské bytosti, která se chopila své střízlivosti jako své poslední šance na záchranu.

Na ničem jiném mi nezáleželo, než abych zůstal čistý, a kdyby to bylo potřeba, bral bych to hodinu v kuse, dokonce i minutu v kuse, abych nezavolal Randymu a nezvedl se. Věděl jsem, že musím být silný.

Síla a přítomnost lidí v těch místnostech byla neuvěřitelná. Vyprávěl jsem své příběhy velmi podrobně a všichni mi rozuměli. Viděl jsem se znovu a znovu, když sdíleli své vlastní příběhy. Byl tam pocit silného pouta sounáležitosti, které jsme všichni sdíleli – byli jsme partnery v našem utrpení.

Jedna věc mě však překvapila, a to obtíže, které mnoho členů skupiny mělo s konceptem Vyšší síly nebo Boha. Pro mě to bylo samozřejmé a docela mě překvapilo, že to tolik ostatních nevidělo.

Zejména jedné noci se celý tok rozhovoru změnil v teologickou debatu, kde jsem se snažil vědecky dokázat, že Bůh skutečně existuje.

Zvládl jsem to docela dobře a otužilí muži středního věku za mnou poté chodili a říkali: "Víš, Davide, musíš mít pravdu. To je to, co skutečně myslí vyšší silou, nejen individuální síla lidí v místnostech."

Bylo to docela dobré slyšet - dostávali zprávu. Mnozí z nich chodili na shromáždění už léta, a přesto se stále chovali, jako by se mohli kdykoli vrátit. To bylo děsivé.

Byl jsem si vědom toho, že duchovní síly obklopující mé odvykání musely být skutečně hluboké. Synchronita toho, jak všechny události do sebe zapadají, byla až příliš pozoruhodná, než aby se tomu dalo uvěřit.

Zjistil jsem, že můj spolubydlící ve skutečnosti s tou ošklivou dívkou vůbec nespál; Z nějakého důvodu se můj soused, který pojídal pizzu, rozhodl pokazit mou postel jako opilecký žert, nic víc.

Skvělým „dominovým efektem“ se vše shromáždilo samo, aby mi ukázalo všechny moje lekce v jedné paušální částce, díky čemuž jsem si uvědomil, že je životně důležité, abych přestal. Snad poprvé v životě jsem si uvědomil, že prostě musí existovat

vnější duchovní síla, která řídí celý běh událostí v mém životě.

Právě jsem obhajoval tento bod na svém posledním setkání AA a v podstatě jsem spor vyhrál. A teď jsem věděl, že „oni“ rozhodně chtějí, abych přestal kouřit, a jasně mi ukázali, co se mi mohlo stát, kdybych nikdy nepřestal.

Jen stěží jsem si dokázal představit obrovské množství zdrojů nezbytných k produkci všech souběžných událostí v mém životě za poslední týden, s mými ohromnými zkušenostmi s Jenny, pijákem, nepřípravenou na hodiny sci-fi a všechno ostatní.

A tak jsem za méně než deset dní po posledním okamžiku, kdy jsem přestal, cítil pozoruhodnou duchovní přítomnost a mír, který mě obklopoval. Bylo na čase vzít moje oblíbená fiktivní témata a začít je psát, jako by to byla skutečná realita.

Chtěl jsem to udělat jasně, čistě, vědecky a srozumitelně. Nyní byl čas dokázat, že Bůh skutečně existuje a že vyšší duchovní síly jsou přímo zodpovědné za to, proč jsem skončil.

Synchronicity, které jsem právě viděl minulý týden, byly až příliš výjimečné na to, aby to byla čistá náhoda. Všechno bylo zařízeno tak dokonale, že jsem věděl, že existují neviditelní pomocníci, kteří mě provázejí celým procesem.

A tak jsem sedl k počítači a spontánně jsem napsal 20stránkový dokument, který popisoval Zemi jako gigantický duchovní Experiment, na který dohlížela a řídila benevolentní skupina Experimentátorů.

Uvedl jsem důkazy, které jsem si pamatoval, že jsem četl tři roky předtím na střední škole, týkající se skutečnosti, že molekula DNA nemohla vzniknout darwinovským náhodným výběrem; musel být umístěn na Zemi nebo být „inteligentně navržen“, aby vůbec existoval.

Jeden z původních objevitelů molekuly učinil toto prohlášení; bylo matematicky nemožné, aby se objekt tak složitý, jako je molekula DNA, vyvíjel náhodně během doby, kterou mu existence Země poskytla. "Někdo" proto na Zemi záměrně umístil moderní lidstvo a veškerý další život.

Můj hlavní důvod, proč jsem věřil, že Země je Experiment, byl způsoben přítomností karmy. Viděl jsem, že situace v životě se samy zařídily, aby daly cenné lekce. Koneckonců, právě jsem svrhl neuvěřitelný zvyk,

a byl jsem si dobře vědom, že to pro mě v mém životě mělo hluboký význam.

Ale kdo přesně byli tito experimentátoři? Ten samý „někdo“, kdo jako první umístil molekulu DNA na Zemi, by mohl velmi dobře být dozorcem nad těmito leklemi.

V této úžasné eseji jsem naznačil, že plné duchovní osvícení v každé entitě, touha sloužit druhým a ochota toho dosáhnout, byl cíl, kterého chtěli experimentátoři dosáhnout.

Také jsem citoval drogovou a alkoholovou závislost jako záměrné výzvy, které byly postaveny před každého člověka. (Ve skutečnosti to platí pro všechny druhy závislostí, ať už jde o jídlo, sex, peníze, televizi, špatné řízení, sebelítost, být obětí, dělat si starosti, oddávat se strachu nebo úzkosti.)

Tyto závislosti by vytvořily pocit, že byl objeven známý pocit „domova“ nebo skutečného osvícení, a přitom by účastníka okrádal o samotný skutečný zážitek. Co zbylo, byl vztek na sebe sama kvůli zaostalé povaze závislostí.

Napsal jsem, že jediným skutečným Domovem je duchovní svět, ale byli jsme velmi zběhlí ve vymýšlení materialistických „řešení“. Cítili jsme, že se musíme pokusit vymyslet způsob okamžitého uspokojení, abychom se tam co nejdříve vrátili.

Slepě jsme klopýtali ve tmě, nikdy jsme si doopravdy neuvědomovali, že musíme nejprve v sobě najít Milost nebo Domov nebo Světlo, než na nás skutečně sestoupí.

Neexistovala žádná pilulka, kterou byste si mohli vzít, nebo „Spřízněná duše“, kterou byste mohli najít, která by dokázala zkrátit tuto cestu skutečně pilné, vnitřní sebepráce. Dokud jsme si to neuvědomili, byli jsme na běžícím pásu našich vlastních lží a sebeklamů a museli jsme donekonečna opakovat stejné lekce znovu a znovu.

Vzhledem k tomu, že Země byla experimentem, musel nastat čas, kdy se experiment chýlí ke konci. Všechno o našem současném světě, včetně proroctví, která jsem znal, naznačovalo, že se to děje.

Pak jsem šel ještě dále, abych navrhl myšlenku, že "Upgrade" by mohl být produktem tohoto Experimentu, že existuje bod dokončení, který určuje, jak daleko byla každá entita schopna postoupit.

Napsal jsem, že změny Země a apokalyptické scénáře byly jedním aspektem tohoto závěru, zatímco upgrade a plný kontakt se zákulisím

Experimentátoři byli druhou částí.

Zneužívání drog a alkoholu by nepomohlo v procesu Vzestupu / upgradu, kromě urychlení metody, kterou by se materialistické životy entit mohly zhroutit, což by způsobilo, že by zvýšily jejich žízeň po Božství.

Tato esej byla zcela spontánní a vznikla téměř výhradně z mé představivosti a filozofických úvah. Článek byl určitě zajímavý a pomohl ventilovat některé myšlenky, které se mi motaly v hlavě, ale pořád to nestačilo, nic to nezměnilo.

Cítil jsem, že v tom všem musím udělat něco velmi důležitého, ale nevěděl jsem, co to je. Záhada mého života nebyla v žádném případě jednoduchá na pochopení. Právě jsem prošel obrovskou fází svého vývoje, kdy jsem se sám léčil typickým pocitem dospívání.

Moje lekce celoživotního fitness mě donutily každé druhé ráno si zaběhat a já jsem byl poslední v řadě a vykašlával jsem z hloubi svých oslabených, chrastících plic tuhé žluté „hleny“ marihuanové pryskyřice. Tajně jsem řekl své profesorce, co prožívám, a ona pochopila a ocenila mé úsilí.

Na hodině tělocviku jsem se začal „stýkat“ s maďarskou dívkou jménem Veronica a můj začarovaný kruh se ženami se znovu rozehrál. Potěšilo ji, když slyšela, že jsem spisovatel a hudebník, a byla na mě velmi hrdá, že jsem se zbavil svého zvyku. Začali jsme spolu chodit a ta romantická energie byla neuvěřitelná.

Byla běžkyňe a měla skvělou postavu, velmi vysokou a pevnou, s neuvěřitelně tvarovanými nohama, boky a prsy. Byla přiměřeně nádherná, s pronikavě modrými očima, vysokými lícními kostmi, orlím nosem a nádherným odstínem parfému na pozadí, ale její dech byl vždycky trochu legrační.

Poznal jsem, že je starší než já, protože na okrajích tváře pod očima měla vrásky. Řekla mi, že mám ty "nejkrásnější oči, jaké kdy na muži viděla." Pak se jednoho dne rozhodla, že mi řekne, že má 56letého manžela (bylo jí pouhých 26), ale že já jsem ten, koho opravdu chtěla!

Jednou večer jsme s Veronikou zašli na Číňany a restaurace se najednou zaplnila dvěma autobusy duševně nemocných klientů z místního rehabilitačního centra. Náš „romantický“ večer se rozplynul na skalách, když na ni kouřící, slintající a neschopní muži zírali v úžasu s ochablou čelistí.

Vrátili jsme se ke mně a vlastně jsme se trochu políbili na mé posteli, ale byl tam velký smutek. Oba jsme věděli, že bychom to neměli dělat a že to nemůže fungovat. Byla vdaná a já to prostě nedokázal.

V duchu jsem proklínal svou smůlu, že jsem našel osobu s tolika provázky, a šel s ní dolů k jejímu autu. Potom jsme se už nikdy moc nebavili a moje příležitostná kamarádka Jenny řekla, že je to jen "mrcha, která se mě snažila využít k mimomanželskému sexu, ale na poslední chvíli se cítila provinile."

Rozhodl jsem se začít nábožensky dokumentovat své sny, abych našel další vodítka pro navigaci po spletité cestě mého vlastního bezprostředního probuzení a drogové rehabilitace. Pro mě se to ukázalo jako mnohem větší osobní, psychologický a duchovní přínos, než kdy by mohla být jakákoli dvanáctistupňová podpůrná skupina.

[Jiní lidé mohou mít jiné výsledky a já vůbec nenaznačuji, že toto je „správná“ cesta pro každého.]

Po původně doporučených 90 schůzkách za 90 dní jsem sám „absolvoval“ Anonymní alkoholici, protože jsem ze začátku nikdy neměl problém s alkoholem. Vlastně jsem si začal vymýšlet příběhy o pití, jen abych zapadl do skupiny, a tehdy jsem věděl, že musím ven.

Skupiny NA nebyly o nic lepší, protože muži seděli a silně tlačili na své „stopy“, zatímco ženy mluvily o tom, jak stále dostaly chuť hledat „práce“ pokaždé, když byly v ordinaci lékaře.

A tak se sny chopily kormidla lodi a každé ráno plánovaly její nový směr. Nahrával jsem je téměř každé ráno ode dne, kdy jsem v roce 1992 skončil – 14. září.

Naprostá negativita Veroniky situace mi byla jasně odhalena v jednom z těch raných snů. Byl jsem zpátky ve velké tělocvičně mé staré základní školy a ona tam byla také.

Popadla velký nůž a začala s ním po mně mávat s úmyslem mě zabít nebo alespoň výrazně zranit. Jediné, co jsem mohl udělat, abych se jí pokusil zastavit, bylo popadnout košili a pokusit se chytit nůž do košile.

Toho rána jsem se vyděšeně probudil a hned jsem věděl, co mi ten sen říkal, když jsem si ho zapisoval. Velmi brzy jsem přerušil téměř veškerý kontakt s Veronikou

poté, protože jsem věděl, že je to přesné a spolehlivé vedení.

Mnoho mých snů se opět týkalo mimozemských kosmických lodí, které byly téměř totožné se sny mého mládí.

Další sen ve skutečnosti nebyl vůbec snem, ale spíše vědomým mimotělním zážitkem. Tato zkušenost přišla díky mé pokračující práci s Dr. Techniky Stephena La Berge pro navození stavu lucidního snění.

Usnula jsem, podrobně jsem si prohlížela svůj poslední sen, vizualizovala jsem si nový, fascinující závěr, kdy jsem se na jeho konci stala jasnozřivostí, a odříkávala jsem větu: „Až budu příště snít, chci si pamatovat, abych poznal, že Sním.“

Najednou jsem se ocitl na úplně jiném místě a stále jsem odříkával tu větu! Byl jsem úplně vzhůru a zároveň jsem snil a teď jsem měl naprostou kontrolu nad svým prostředím!

Najednou jsem si uvědomil, že jsem skončil na opravdu velmi zvláštním místě. Nyní se zdá, že to byla pozorovací plošina arkturijské vesmírné stanice, živá, vědomá vzpomínka na to, kde jsem byl právě před reinkarnací na Zemi.

V astrální formě jsem nyní přímo prožíval svůj bezprostřední minulý život jako entita, která si nyní říká Dědeček.

Kapitola 06: Mimozemšťané jsou skuteční a já Může být jedním z nich

ARCTURIAN DREAM REVISITED

Zjistil jsem, že stojím a dívám se z gigantického lichoběžníkového okna v něčem, co vypadalo jako plovoucí vesmírná stanice. Spodní část okna byla širší než horní asi o dvě nebo tři stopy navíc. T

prostor za mnou byl docela velký a věděl jsem, že je tam velké množství lidí se stolem uprostřed místnosti a dalším větším oknem na protější stěně. Všechny stěny byly složeny z měkkého, světle hnědého materiálu.

Zdálo se, že se mnou stojí dva nebo více lidí, ale na to jsem nemohl vůbec myslet. Pohledy z okna byly příliš fantastické, než aby se tomu dalo uvěřit.

Barva nebe z okna byla velmi bledě modrá, posetá průsvitným závojem bílých mraků. Zcela vpravo jsem také viděl to, co vypadalo jako vnější strana lodi, na které jsem cestoval.

Jak jsem se dál díval z okna, kolem proletělo několik plavidel. Jejich struktura byla ta nejúžasnější věc, jakou jsem kdy viděl. Cestovali ve třech stejně velkých kostkách, které se otáčely ve svých středech ve svislé rovině.

Tyto tři části by se pohybovaly přesně stejnou rychlostí a udržovaly by si od sebe stejnou blízkou vzdálenost.

Vertikální rotace každého kusu by je přivedla do úplného současného spojení pomalou a záměrnou rychlostí.

Doslova by se shromáždili do jednoho bezproblémového plavidla, když se spojili během letu, jako obří třídílná skládačka! Aby toho bylo dosaženo, přední a zadní část se otáčely proti směru hodinových ručiček, zatímco vnitřní část se otáčela po směru hodinových ručiček. Okraje, kde se spojovaly, byly velmi rovné.

Tvar sestaveného plavidla byl podobný jako u stříbrné dodávky s č

kola, o něco více válcovitá a zaoblená, se stejnými hranami nahoře a dole. Ale měl viditelný interiér přes čelní sklo, jako byste viděli u běžné dodávky. Bylo to velmi bizarní.

Viděl jsem první plavidlo, jak se spojilo tímto způsobem, a nemohl jsem uvěřit vlastním očím, když putoval zprava doleva.

Pak se stejně spontánně objevilo další plavidlo, které putovalo zleva doprava a shromáždilo se přesně stejným způsobem a přesně stejnou rychlostí.

O chvíli později přiletělo zprava další plavidlo a křížovalo dráhu letu toho zleva. Každé plavidlo se otáčelo přesně stejnou rychlostí, a jakmile se složí do jednoho kusu, odletí mnohem rychleji.

Jak jsem pokračoval ve sledování, vynořily se různé lodě, lodě, které se neotáčely ve svých středech a převyšovaly velikost původních „dodávek“. Každá loď se zdála být fantastičtější co do designu a krásy než ta před ní.

Sotva jsem věřil svým vlastním očím a byl jsem přemožen emocemi, které by se daly popsat jen jako téměř náboženská extáze. Lodě se nakonec staly tak kolosálními, že úplně zastínily celý výhled na oblohu z okna; do té doby se tomu žádná loď ani nepřiblížila.

Mohutnost tohoto pohledu byla tak neuvěřitelná, že jsem cítil, jak mi uniká; Nemohl jsem déle udržet svůj stav OBE a hřměl jsem zpět do svého fyzického těla.

Probudil jsem se s touhou se tam znovu vrátit, ať už bylo kdekoli. Ve skutečnosti to nemohlo být nic jiného než moje představivost, pomyslel jsem si. Ale jakou jsem měl sakra dobrou představivost!

Tu zimu jsme s mým přítelem ze střední školy Judem dokázali značně rozšířit naše společné hudební snažení tím, že jsme získali přístup k vysoce kvalitním klávesám a studiovému vybavení, které koupila matka místního přítele poté, co získala dědictví.

V minulosti jsme již vytvořili velmi zajímavou hudbu, ale nyní jsme měli možnost vytvářet oslnivé, hypnotické zvukové scénérie se stejným typem vybavení, jaké používají profesionálové pro vytváření filmových soundtracků.

Jeden ze zvuků v klaviatuře – Korg O1/W – se jmenoval „Alien Landing“ a rozhodně vytvářel zvuky, které odpovídaly jeho jménu. A tak jsme tam byli. Místnost byla černočerná, hořelo kadidlo, byla pozdní noc a oba jsme byli ve stavu hlubokého transu.

Texty vznikly spontánně, Jude improvizoval hlas „mimozemšťana“, se mnou jako já. Zhuštěná verze textů je následující.

"David."

"Podívej! Nahoře na obloze... Ach můj... Ach můj Bože!"

"David."

"Co je to sakra za věc?"

"DEN - VAAD!"

"CO JE TO SAKRA ZA VĚC!"

"DEN - VAAD!"

[Pomocí komických hlasů jsem vtipně improvizoval zvuky ostatních lidí, kteří byli svědky této události:]

[Mužský hlas:] Není to nic takového, co jsem kdy předtím viděl.

[Ženský hlas:] Jo, já taky ne!

"David. David. David."

"DEN - VAAD!"...

"David."

"Ale já tomu nerozumím."

"Brzy budeš."

[Jako jeden z mimozemšťanů jsem zazpíval několik řádků strašidelným, disonantním, vysokým hlasem.]

"Brzy pochopíš... Pochopíš a..."

[Jude se pak vrátí jako neustále tázající mimozemský hlas:]

"Davide... Davide... Davide..."

[Nervózně:] "Slyším tě."

"Davide... Davide... Davide..."

[Extrémně nervózní:] "Slyším tě!"

[Úplně křičí:] "DEN - VAAD!"

"Přestaň! Drž se dál!"

"DEN - VAAAD!"

[Zvukové efekty / hudba se najednou stanou mnohem klidnějšími, méně vřískavými a naléhavými a celá nálada se změní. Můj hlas získává velmi sebevědomý, rozvážný, hluboký tón.]

"Máš pro mě zprávu?"

"Jsme vaši mistři... mistři... mistři... mistři..."

[A pak, zcela spontánně, řeknu:]

"Mistři zapomenuté planety Hain z galaxie Andromeda..."

Přicházet z vesmíru na Zemi... Vidět nás... pochopit... napravit... A soudit."

Posléze jsme si oba mysleli, že ta "píseň" je docela zvláštní. Opět se zdálo, že téma, které jsem použil, vyplynulo z myšlenky Země jako experimentu.

Myšlenku „mistrovské planety“ Haina jsem si vypůjčil z knihy od Jamese Tiptree, Jr.

kteřou jsem četl na své hodině sci-fi s názvem Jas padá ze vzduchu.

Návrat Experimentátorů neboli „Mistrů“ byl dokončením Experimentu. Přišli sem, aby pozorovali ty na Zemi tak, jak existujeme nyní, aby pochopili naše situace a dilemata, aby tyto situace změnili a napravili, a aby pak soudili, jaký by měl být průběh evoluce poté.

Daleko od toho, abych naznačoval, že experimentátoři byli odsuzující, jsem v podstatě řekl, že učiní konečná rozhodnutí o budoucím průběhu lidské evoluce.

Ještě zajímavější je, že jsem nyní podvědomě spojil fenomén moderního UFO přímo s těmito Experimentátory neboli „Mistry“. To vše se vynořilo s naprostou spontánností, nesoucí všechny znaky „channelovaných“ informací, jak jsem si později uvědomil.

V té době mě ten životní zážitek z toho, že jsem v té místnosti s mimozemskými zvuky dunějícími z podkrovních zdí všude kolem mě, dostal do hluboce změněného stavu.

Jak už to u každé skvělé improvizací hudby bývá, ani jeden z nás nevěděl, co to bude, když jsme s ní začínali.

Vzpomněl jsem si, jak jsem se cítil upřímně vyděšený a zmatený, co dělat, zatímco Jude přijal náročný hlas „mimozemšťana“.

A „odpověď“ jako by naznačovala, že tyto síly byly nějakým způsobem strůjci celého mého plánu osobní duchovní evoluce, ty, které mi daly sny a nyní neustálé vize „11:11“, „2:22“, „3:33“ a další opakovaná čísla na hodinách.

Ale ne, pomyslel jsem si. To prostě není možné. Neexistují žádní mimozemšťané, žádní experimentátoři, žádní mistři, žádní UFO. I kdyby byly skutečné, nedalo se to nijak dokázat a sám jsem žádné nikdy neviděl.

Nemělo smysl zabředávat do těchto planých fantazií. Všechny tyto věci byly velmi zajímavé, ale nedávaly žádný smysl a nebyly praktické. ESP, které jsem objevil jako chlapec, byla jedna věc, ale tato masivní vnější přítomnost byla něco úplně jiného.

PRŮLOM

Jednoho typického březnového odpoledne, šest měsíců poté, co jsem přestal se závislostí, se celý můj život měl změnit. V tuto chvíli bylo moje zotavování v plném proudu a k mé vlastní radosti se mi vrátila krátkodobá paměť.

Už jsem nenechávala peněženku a klíče v pokoji a zamykala se, už jsem nechodila do tříd a ani jsem si neuvědomovala, že mám test. Byla jsem plně akademická, více motivovaná a šťastná, že žiju.

Můj přítel, kterému budeme také říkat Ray, mě jel navštívit na univerzitě. Byla to neohlášená návštěva a Ray měl štěstí, že mě zastihl, když jsem byl doma. Ray měl v očích velmi intenzivní pohled a zeptal jsem se ho, co se děje.

"Sedíš?" zeptal se Ray.

"Vypadám, jako bych seděl, Rayi?"

"Radši si sedni."

"Co? Co se sakra děje?"

"Sedni si!" odpověděl Ray.

Poslušně jsem to udělal, nepřítomně jsem se zhroutil zpět do křesla a zíral na Raye se zmateným výrazem ve tváři.

"Musel jsem sem přijít osobně, protože jsme nemohli mluvit po telefonu," řekl Ray.

"Nemohl jsi mluvit o čem?" zamračil jsem se.

„No, není jednoduchý způsob, jak to říct, takže asi budu muset někde začít. Než jsem sem jel, měl jsem dvouhodinový rozhovor se svým profesorem fyziky, který pracoval pro NASA až do poloviny 70. let.“

"Přišel jsi sem a donutil mě sednout si na přednášku z fyziky?"

"Ne tak docela. Opravdu si nejsem jistý, jak ti to prolomit."

"Rozbít co?"

Najednou jsem zrychleně dýchal, srdce mi bušilo o hrudní koš jako rozzuřená pěst. Něco v Rayových očích mi říkalo, že moje nejdivočejší podezření byla pravdivá; Věděl jsem, co se mi Ray chystá říct. ("Jsme vaši páni...")

Rayovy oči byly intenzivní, hypnotizované a přesto vzdálené, když začal mluvit, jako by byly z hlubokého oparu. Celou dobu mi hleděl zpříma do očí nehybným pohledem.

"Mimozemšťané jsou skuteční, Dave. Havarovali se svými loděmi a vláda získala technologii. S největší pravděpodobností máme právě teď funkční prototypy jejich plavidla a také spoustu technologií, které jsme od nich získali, včetně optických vláken, laserů, počítačů." čipy a teflon."

Něco o Rayově okamžitém doručení tak brzy po jeho příjezdu mě přesvědčilo, že to není lež. Experimentátoři / Mistři / Paladorians byli skuteční.

Podlaha pode mnou vypadla jako padací dveře a byl jsem velmi rád, že jsem teď v křesle.

Cítil jsem, jak mi veškerá krev opouští hlavu, moje kůže bledne; bylo to, jako by mé srdce přestalo bít.

Na čelo a tváře mi vyrazil studený pot. Udělal jsem poslední bodnutí, abych si zachoval zdravý rozum.

"Podívej se mi do očí a řekni mi, že ze mě kecáš."

"To není žádná hovadina, člověče. Tohle je skutečná věc. Profesor říká, že to bylo tehdy ve vyšších vrstvách NASA běžné."

"Ježíši dobrý Bože Kriste," odpověděl jsem. V ústech jsem měl sucho jako smirkový papír a připomněl jsem si, že je mám zavřít.

Nejnápadnějším aspektem Rayových informací byl jeho popis způsobu pohonu lodí. Profesor zřejmě řekl, že lodě vystřelí

puls záření pohybující se třičtvrtinovou rychlostí světla a poté další puls jdoucí plnou rychlostí světla o biliontinu sekundy později.

Dva pulzy byly zaměřeny tak, aby do sebe dokonale narazily. Vzhledem k tomu, že záření může vytvářet odpor vůči sobě, rychlejší pulz by odpuzoval a odrážel se od pomalejšího pulzu jako kulečnicková koule.

To by způsobilo, že puls záření o rychlosti světla narazí zpět do boku dokonale diskovité lodi a požene ji vpřed jakýmkoli daným směrem.

Tato akce vytvořila jakýsi „virtuální laserový paprsek“ vně lodi, s biliony těchto srážek radiačních pulsů za sekundu. Prostřednictvím této metody se loď mohla velmi, velmi rychle přiblížit rychlosti světla a také navigovat s velkou přesností.

Ray odtamtud popsal ještě více informací tak podrobně, že neexistovala žádná možnost, aby to bylo něco jiného než pravda.

Moje hlava hrozila explodováním, když mi byly pečlivě vědeckým jazykem vysvětleny reality antigravitačního pohonu, rychlosti světla a hyperdimenzionálního cestování. Dozvěděl jsem se také, že „do dvaceti let technologie, která se objeví ve veřejné aréně, překročí ty nejdivočejší sny“.

[Poznámka: Informace, které byly v mnoha ohledech podobné této, byly zveřejněny o několik let později v knize plukovníka Phillipa Corsa "The Day After Roswell." Slyšel jsem příběh ještě podrobněji dlouho předtím, než kniha vyšla v tisku, a na důkaz toho jsem datoval zápisy v časopisech.]

To bylo v roce 1993. A skutečně, během několika příštích let bude učiněno mnoho zásadních kroků v tomto úžasném high-tech směru. Neohrabané IBM kompatibilní by se brzy proměnily v internetová monstra, která nyní berou svět útokem, v některých případech se stanou výkonnějšími než staré „superpočítače“ o velikosti ledničky před pouhými deseti lety.

V mžiku oka vyvinul průmysl až 99 procent přesný software pro rozpoznávání řeči, úžasně realistické trojrozměrné hry a miliony a miliony tranzistorů vyleptaných na jediném čipu pro rychlosti, o kterých se za starých časů 18 až 33 MHz neslýchalo. procesory.

Důsledky toho všeho byly pro mě docela otřesné, protože teď to bylo docela

bylo jasné, že vše o naší moderní počítačové době a naší technologii obecně by se prostě nikdy nedostalo tak daleko, jako by se to stalo bez vnější podpory mimozemské inteligence.

Počítače byly reverzně navrženou mimozemskou technologií! Stručně řečeno, Mistři byli štedří ve svých darech Experimentu moderního lidstva a zajistili, že budeme mít všechny nástroje na místě, abychom dospěli k vlastnímu rozvoji včas pro prorokované změny, které byly stále před námi.

Stále více jsem si vědomě i podvědomě začal uvědomovat, jak přesně byl můj článek „Experiment Země“ z roku 1992 skutečně přesný. Nic mě nemohlo připravit na tuto realitu, kromě jedinečného faktu, že jsem věděl, že je to Pravda.

Nyní jsem se stával jako postava "Šíleného Harryho" v mém prvním příběhu, měl jsem pocit, jako bych procházel mezi dvěma světy najednou.

Větší část dvou týdnů po Rayově odhalení jsem strávil neschopen myslet, spát, pracovat nebo dělat jakoukoli činnost, aniž bych neustále přeprogramoval celou svou mysl, abych se těmto novým informacím přizpůsobil. To, co to vytvořilo, byla spalující vášeň ve mně zjistit co nejvíce o fenoménu UFO.

Když se tato "spouštěcí událost" poprvé stala, opravdu jsem v té době neměl tušení, jak daleko to všechno ve skutečnosti zajde, nebo neuvěřitelný život, který nakonec povedu jako "Další Edgar Cayce."

POTVRZENÍ

Byl jsem tak zahlcen novými informacemi, že jsem doslova téměř každou volnou chvíli svého volného času věnoval nákupu a přečtení každé knihy, kterou jsem na téma mimozemšťanů – Experimentátorů – našel.

Byla to intenzivní, neúnavná honba za poznáním, nad kterým jsem, jak se zdálo, neměl žádnou kontrolu. Po mém absolvování vysoké školy to v nezmenšené míře pokračovalo, protože krutá realita „skutečného světa“ a potřeba mít „skutečnou práci“ konečně zasáhla.

Podrobnosti týkající se tohoto přechodu doplníme o něco později. V tuto chvíli se rychle posuneme do roku po promoci na vysoké škole, kde se můj zájem stal natolik fyzickým, že jsem si zarezervoval hotelový pokoj a odjel do Connecticutu na

masivní seminář o fenoménu UFO.

Tam jsem byl. „Spuštěno“ Rayovým odhalením v roce 1993 a nyní více než třemi lety a 200 knihami o UFO/metafyzice pod opaskem jsem na konferenci UFO konečně potkal muže, který se identifikoval jako dodavatel obrany pro vládu Spojených států.

Muž byl pravděpodobně na počátku 60. let, měl na sobě světle hnědý oblek s bílou košilí a červeno-šedou pruhovanou kravatu. Měl stereotypní knihovnické brýle s rohovou obroučkou, které se mu strmě houpaly na okraji nosu, s páskem, který se mu táhl kolem krku, aby se ujistil, že se neztratí.

Jeho kulatý obličej a bílé vlasy mi připomínaly příjemného profesora sociologie, se kterým jsem studoval na vysoké škole a stal se s ním dobrý přítel.

Z nějakého důvodu mě ten muž vůbec neodradil a ani jsem se ho nebál. Oba jsme seděli na přednášce, která byla zjevně směšná, zatímco řečník defiloval cirkus ilustrací různých „ras“ mimozemšťanů.

Mnohé z kreseb byly tak směšné a nepotvrzené v jiné literatuře, že nemělo smysl tam zůstat a poslouchat. Bylo to jen nějaké chmýří pro veřejnost, aby rozmístila opravdu neuvěřitelné reproduktory.

Jiní seděli také kolem odpočinkové místnosti, popíjeli kávu a mluvili tichými hlasy. U stolu, u kterého jsme s mužem seděli, bylo několik dalších a nezdálo se, že by se do diskuse vůbec zapojili.

Právě jsem se dostal k nejlepší části Rayova příběhu, kde mluví o různých technologiích, které byly odvozeny z havarovaných vozidel. Bez zjevného důvodu muž náhle vybuchl smíchy, lehce se pohnul nahoru a dolů, jak se chechtal pryč.

Naivně jsem až do této chvíle netušila, s kým vlastně mluvím, ani kolik toho ten muž skutečně věděl.

"Přestaň, přestaň tam," přerušil ho muž a zavrtěl hlavou.

"Co je tak legrační?" zeptal jsem se muže.

"Nechte mě hádat. Lasery, infračervené vidění, vláknová optika a počítačové čipy, že?"

Byl jsem skoro příliš ohromen, abych promluvil. Podařilo se mi zvednout čelist ze stolu a pronesl jsem slabou odpověď:

"Uh, ano."

"No, budu zatraceně," řekl muž. "Tvůj chlap z NASA dal tvému kamarádovi zatraceně dobré informace."

Když jsem na toho muže zírala, nemohla jsem uvěřit svým očím. "Jak víte, že?" Zeptal jsem se.

„No, vidíte, dělám obranné kontrakty pro různé společnosti, včetně ___ a ___," řekl muž.

"Ach, ano, ano, vím o ___," odpověděl jsem. "To vůbec není skutečná společnost. Je to fiktivní společnost, kterou provozuje vláda a vy si platíte za svou vlastní práci." Znal jsem je až příliš dobře ze svého rozsáhlého výzkumu UFO, zejména z knih Timothyho Gooda.

"Ve skutečnosti je ___ další společnost, která dělá to samé," řekl jsem.

"Jo, jo, to je taky jeden," řekl muž. "Jak si to věděl?"

"No, pane, četl jsem hodně knih. Myslím, že o tom ví hodně lidí."

"Vlastně ne," řekl muž. "Nikdo jiný nemrkl, když jsem řekl ta jména."

"Ach," odpověděl jsem a na chvíli se odmlčel. "No, co tady děláš?"

"Ach, jen se rozhlížím, jestli tady někdo opravdu něco neví," odpověděl muž.

Úsměv ozářil jeho veselou tvář univerzitního profesora s vlnitými šedými vlasy na temeni. "Jak ses zase jmenoval?" řekl muž, naklonil se a prohlížel si moji jmenovku přes tenké brýle na konci svého nosu.

"Ehm, David Wilcock," řekl jsem a nepohodlně se pohnul na sedadle jako dítě, ve věku 23 let.

"No, co ti povím, Davide," řekl se smíchem. "Je toho zatraceně mnohem víc, než co vám řekl váš chlapík z NASA. To je jen špička ledovce. Jsem si jistý, že by vás velmi zajímalo, co se skutečně děje." Ten muž si mě prohlížel, jako by uvažoval o přijetí nového učeďníka.

Moje srdce se rozbušilo. To bylo ono! Moje velká šance! "Jako co? Je toho víc?"

"No, tady o tom nemůžu mluvit," řekl a rychle se rozhlédl po místnosti.

"Možná poobědváme o něco později a já ti to řeknu."

["Radši jednej rychle," řekl dědeček Lucii. Začala telepaticky ovlivňovat nejbližší osobu v dohledu, aby přerušila náš rozhovor všemi možnými prostředky.

Neúmyslně jsem se dostal do situace extrémního nebezpečí a past byla krásně uspořádána. O několik hodin později se dozvím, co to bylo za past.]

Ihned poté začal mluvit poněkud neinteligentní muž u stolu, který zaslechl něco málo z rozhovoru. Byl to hasič a prošel pozorováním UFO, které bylo podle každého fantastické.

Jen jsem si přál, aby ten chlap zmlkl, abych mohl dál klást dodavateli další otázky. Ale hasič stále mluvil a mluvil, a pak se jeho bratr posadil a zvedl příběh, když hasič odešel!

Cítil jsem se naštvaný, jak se zdálo, že nějaká tajemná síla náhle způsobila toto rušení a zastavila můj rozhovor s tím mužem. Věděl jsem, že se dodavatel chystal odejít, ale necítil jsem se dobře, když jsem řekl hasičovi, aby držel hubu.

"Budu dole v kavárně, jestli mě budeš potřebovat," řekl profesor a tiše se usmál.

"Dobře," zamumlal jsem bezmocně, když jsem sledoval, jak muž odchází, zatímco hasičův bratr pokračoval do nevolnosti a mluvil o svém smradlavém pozorování UFO.

Tenhle chlap dodavatele velmi rychle unudil k slzám. Snažil jsem se nedat na sobě znát, jak jsem naštvaný.

O něco později se mnou začal mluvit další muž, který seděl u stolu.

"Greg C." byl mladší, na začátku až do poloviny 40. let, italský a jen trochu těžký, měl na sobě zelené polo tričko a světle hnědé kalhoty.

Všiml jsem si, že tam už dlouho seděl u stolu, ale neřekl ani slovo. Najednou začal mluvit, což mě překvapilo. I to bylo pečlivě uspořádáno telepatickým vlivem mých duchovních sil.

"Řekl ten chlap, že se s tebou chce setkat v soukromí?" řekl muž.

Teď jsem byl ještě zmatenější. "Uh, ano, udělal."

"Přesně jak jsem si myslel," odpověděl.

"O čem to sakra mluvíš?" zeptal jsem se trochu naštvaně.

"Ach, těch chlapů se na tyhle věci vždýcky najde pár," řekl. "Rozhlížejí se kolem a vidí, kdo všechno mluví. Hledají chlapy, jako jsi ty."

Polkla jsem. "No, už má moje jméno," řekl jsem. "Co chce?"

"No, řeknu vám to. Jsem součástí skupiny UFO Pine Bush," řekl.

"Páni, vím o Pine Bush! Ten velký hotspot UFO, který je přímo blízko mého bydliště v New Yorku!" Odpověděl jsem.

"Dobrá, možná můžeš přijít na jedno z našich setkání. Každopádně vždy pár takových chlapů vidíme na konferenci o UFO. Obvykle hledají mladé umělce nebo hudebníky, kteří mají velmi hluboký zájem o metafyziku a UFO."

"Proč umělci a hudebníci?" Zeptal jsem se. „Studoval jsem jazz a hraji na bicí,

ale nikdy se mě na to ani nezeptal."

"Ach, opravdu? Velmi zajímavé... Každopádně ti nabídnou spoustu peněz a příležitost zúčastnit se nějakých psychologických experimentů," řekl.

"Musíte se nechat prověřit a podepsat formulář, který slibuje, že o tom nikomu neřeknete. Pak vás někde vezmou a udělají s vámi nějaké experimenty.

"Slyšeli jsme mnoho příběhů o lidech, jako je tento, které se objevily později, poté, co byli spontánně vyhozeni z projektů. Vědci zjistili, že umělci a hudebníci mají tendenci být přirozeně psychičtí a právě tito lidé pracují nejlépe v experimenty."

"Jaký typ experimentů?" Zeptal jsem se.

"No, z toho, co můžeme říct, se vás snaží přimět k získání informací prostřednictvím procesů, jako je vzdálené sledování nebo možná i telepatický kontakt s mimozemšťany," řekl.

"Dokud se do toho pustíte, je všechno v pořádku. Ale pokud s některou z otázek nebo postupů nesouhlasíte, najednou budete z programu vyřazeni."

"Přísahají, že budete mlčet, a poté je váš telefon odposloucháván, lidé vás sledují atd.

"Jako Muži v černém," řekl jsem s napůl vážným a napůl sarkastickým úsměvem. Nekoupil jsem si to, co mi říkal.

"Máš to."

"Takže mi chceš říct, že tohle všechno se mi mohlo stát, kdybych šel a potkal se s tím chlapem?"

"No, nabídl bych ti to, ale mohl jsi odmítnout," řekl.

„Mohl vám také poskytnout nějaké informace, ale nemusí to být nutně pravda.

"Mohl by ti říct, že by to bylo v zájmu národní obrany, že se bojíme, že budeme napadeni nebo něco podobného. Když tě přesvědčí, že jim můžeš pomoci, má tě."

"Ježišmarjá," řekl jsem, zavrtěl hlavou a neúspěšně se pokusil zasmát. "Jestli to, co říkáš, je opravdu pravda, pak je to pěkná sračka."

Smál se. "No tak, Davide, věděl jsi, že se to děje! Musel jsi o tom číst stokrát, kolik knih jsi nastudoval."

"Jo, mám, ale byl to milý chlap," odpověděl jsem.

"Zdání může klamat," odpověděl Greg.

"Myslím že ano."

ZROZENÍ "TULÁKA"

Asi měsíc po účasti na konferenci, v listopadu 1996, se mi podařilo udělat přesně to, co po mně dodavatel obrany zjevně chtěl; otevření telepatického kontaktu s mimozemskými bytostmi.

Splnil jsem své vroucí přání komunikovat přímo s Experimentátory, těmi, kteří byli Mistry mého vlastního života – koordinátory a plánovači, svým vlastním já ve vyšších sférách. Bylo to přesně to, co bylo tajně prorokováno v mých fiktivních dílech, teprve teď to byla realita.

Měl jsem se stát jedním z mála lidí na této planetě, kteří by se mohli skutečně nazývat Nebeskými velvyslanci a mluvit jménem vyšších sil zapojených do našeho vlastního vývoje.

Slova mi přišla téměř bez námahy, když jsem poslouchal své vlastní myšlenky

při ranním probuzení. Celá událost by byla dalším ohromným milníkem, který navždy změnil způsob, jakým budu přemýšlet a cítit o svém životě.

Než se však pustíme do samotné události, musíme prozkoumat několik dalších klíčových oblastí, abychom vyplnili celé množství detailů pozadí. Víte, v době, kdy jsem začal tento kontakt, jsem si celý rok uvědomoval, že moje duše je velmi odlišná; Před mým současným životem na Zemi jsem žil jako mimozemšťan .

To byla očividně velká část toho, co jsem se měl naučit od sil, ale mýlil jsem se, když jsem si myslel, že by to skončilo tam. Vraťme se tedy trochu zpět a poskládejme kousky dohromady.

SPÁČEK SE PROBUZÍ

O zimní přestávce na vysoké škole, něco málo přes tři měsíce poté, co jsem přestal užívat marihuanu, jsem vědomě porušil pravidlo „lidé, místa a věci“, které je prosazováno ve všech dvanáctistupňových skupinách, tím, že jsem se znovu zapojil do lidí, míst a věcí, které mě obklopovaly během mé závislosti.

V tomto případě to znamenalo scházet se se svými starými drogovými kamarády, dvěma bratry, kteří bydleli kousek ode mě. V tu chvíli jsem právě začínal dávat všechny díly zpět dohromady. Vzpomínal jsem na své psychické zážitky ve velmi mladém věku.

Přemýšlel jsem o svém neustálém odhodlání sloužit druhým, často na své vlastní katastrofální náklady. Cítil jsem, jako bych začínal chápat, proč jsem vždy věděl, že jsem zde z důležitého důvodu, předurčeného stát se pro mnoho lidí duchovní postavou.

Nyní, když jsem znovu získal kontrolu nad svým životem, byl jsem si těmito pravdami jistější než kdykoli předtím.

A tam, ve stejné kuchyni, kde jsem strávil tolik promarněných nocí, jsem nastínil své nově se objevující pocity, vyvolané neuvěřitelným, život měnícím procesem zotavení. Nedokázal jsem si představit, jakou odezvu dostanu.

Když potahovali z cigaret a bouchli pivo, oba bratři mi v podstatě řekli, že „budu pracovat ve slepé uličce, vezmu si tlustou, ošklivou děvku a zemřu

se zlomeným srdcem, zatraceně chudý a sám, stejně jako všichni ostatní."

Jeich udání byla tak silná, že jsem řekl, že pokud nepřestanou se svými verbálními útoky, odejdu. Pokračovali na mě a říkali mi, že jsem „totálně plný sraček“, když jsem si myslel, že bych mohl být někdo výjimečný.

Znechuceně jsem vstal a odešel bez jediného prohlášení na rozloučenou; jen "Už jdu."

Když jsem šel domů, pokračoval jsem ve sbírání všech odpadků z ulice. Bez ohledu na to, jak často bych to sbíral, doslova každou noc, další den by toho bylo vždy víc.

Jednou z mých prvních duchovních disciplín, když jsem stále aktivně užíval marihuanu, bylo prohlásit se za „strážce“ cesty mezi mým domem a domem mých přátel. Nikdy mě nepřestalo udivovat množství nedbalosti, která se projevovala.

Teď jsem se vrátil domů z vysoké školy a znovu na ní. Každou noc, kdy jsem tam šel, jsem se vracel domů se dvěma pořádnými hrsti odpadu, které házeli ti, kterým to prostě bylo jedno – o nich samých nebo o Zemi. Sotva cestu obnovím, ale přijde nová vlna neopatrných lidí, kteří ji znovu zašpiní.

V obou rukou jsem svíral své hrsti odpadu a stál jsem na křižovatce, křižovatce mezi ulicí mých přátel a ulicí mého vlastního bydliště. V pozadí se rozléhal spěchající zvuk nedalekého vlaku a později jsem si uvědomil, jak hluboce to vytvořilo metaforickou výpověď o nadcházejícím Vzestupu.

Z nějakého zvláštního důvodu jsem se cítil nucen učinit prohlášení experimentátorům, o kterých jsem psal, a brzy se dozvím, že existují z mého odhalení NASA příštího jara. Cítil jsem, že je to jediný způsob, jak získat zdravý rozum po tak krutém útoku.

Bez zjevného důvodu jsem zformoval ruce do tvaru kříže, podíval jsem se na jednu zřetelnou oblast hvězdné noční oblohy a začal jsem se modlit.

"Vím, že slyšíš, co se chystám říct. Bez ohledu na to, co se mi kdokoli snaží říct nebo udělat, vím, že jsem zde za velmi důležitým účelem, abych se stal duchovním vůdcem pro ostatní."

Udělám vše, co je v mých silách, abych naplnil své duchovní poslání na této planetě, a nic a nikdo nemůže tuto pravdu změnit.“

Přesně ve chvíli, kdy jsem dořekl tuto větu, oblohou proletěla padající hvězda, přesně v té malé oblasti, na kterou jsem zíral!

Zároveň jsem cítil, jak mnou ze země projel ohromný výboj energie.

Bylo to tak silné, že mi odpadky vypadly z rukou a minutu jsem tam stál a cítil, jak mnou jeho neuvěřitelné, extatické frekvence proudí. Dostal jsem svou odpověď, úžasněji a úplněji, než jsem si kdy dokázal představit.

Slzy mi stékaly po tvářích a domů jsem se vrátil zelektrizovaný. Před vstupem do domu jsem si všiml staré bílé břízy na předním dvoře. Přišel jsem k němu a objal ho s omluvou, že jsem ho ignoroval celé ty roky od mládí, kdy jsem v něm každý týden lezl.

Strom byl před pokácením, protože hnil a potřeboval se vyčistit pro nový růst. Požádal jsem svou matku, aby ušetřila strom, že jsem ho nechtěla vidět, že pro mě jako dítě tolik znamenal.

Ale teď jsem věděl, že už není cesty zpět. Staré způsoby už nebudou fungovat a na jejich místo bude zasazen nový život. Stromek se natahuje a touží po novém zítřku a nechá odhalit mnohem více jasně zelené trávy než stíny ze starého stromu.

Všechny věci se skutečně musely pohybovat v cyklech a také jsem věděl, že můj vlastní život se tímto úžasným potvrzením platnosti mého poslání na planetě navždy změnil.

Nyní jsem měl důkaz přímo od Zdroje. ET zavolal domů a Bůh mu odpověděl. Jen jsem si ještě neuvědomil, že jsem mimozemšťan.

OBNOVENÍ VZPOMÍNEK

O rok a půl později, v létě, mě Jude „pověřil“, abych napsal a

filmový scénář. Judovy instrukce byly dost jednoduché: chtěl scénář, kde by myšlenky, činy a rozhodnutí jedné osoby ovlivňovaly osud celé planety.

Kromě tohoto jednoho vodícího bodu jsem měl úplnou kreativní vládu nad hotovým produktem. V tomto okamžiku jsem měl za sebou více než dva roky intenzivního výzkumu UFO, a proto jsem byl o tomto tématu mnohem lépe informován.

Nicméně koncept "Wanderer" se v mém čtení nikdy neobjevil a neměl jsem tušení, jestli jsem to já. Přesto uvidíme, jak snadno se tato informace objevila v hotovém produktu níže.

Znovu se také dočkáme toho, že se ve scénáři objeví dědeček a Lucia; tentokrát jako nebeské postavy „Starý“ a „Světlo“. (Lucia znamená „Světlo.“ Netušila jsem, že to byla „jména“, která si tehdy ve skutečnosti dali.)

TI, KTERÍ ODŠLI DŘÍVE

od Davida Wilcocka

(Záběr: Barevná světla zaoblených tvarů na černém pozadí, hudba, která má rytmický melodický motiv, který se opakuje se smyčcovými pady, které se nad ním rozlévají, a malé kosmické zvuky, které jsou náhodnější, silně ozvěny a v celkovém mixu nejsou příliš dobře slyšitelné.)

(Hlasy se objevují po úvodních titulcích převalujících se s hudbou přes toto pozadí – hlasy mají na sobě slušnou prodlevu a jsou mluvené téměř hudebním, vysoce skloňovaným způsobem.)

STARÝ: „Světlo, musíme řešit bezprostřední situaci na nižších astrálních úrovních. Musíme se rozhodnout pro tamní společnost a otestovat je, abychom zjistili, zda si zaslouží být nasazeni v celé galaxii.

Brzy musíme vybrat společnost pro tento upgrade - Zdá se, že v jejich současném časovém rámci, který jsme studovali, je poměrně častá úroveň chaosu."

LIGHT: (Smích) "Ano, starý, určitě existuje. Nevidím však potřebu to zpochybňovat. Ve všech nižších úrovních je neustálý stav toku - jsme si toho dobře vědomi."

STARÝ: "To je fakt. Zdá se však, že jsme svědky znepokojivého obratu událostí. Rovnice chaosu dosahují bodů vyhynutí rychleji, než jsme si původně představovali."

Stačí se například podívat na ty tvrdohlavé vodní tvory v Omicronu. Dohánějí se do katastrofy alarmujícím tempem. Jakmile se začali klonovat, vyčerpali svou biosféru rychleji, než jsme si kdy dokázali představit. Za deset let téměř zdvojnásobili tempo růstu.

LIGHT: "Myslíš, že by měli být tím výběrem?"

STARÝ: "Nemyslím si to nutně. Díky své schopnosti cestovat ve svém sektoru jsou schopni zabránit rozsáhlé destrukci. Jejich populace se rozšířila na jejich sousední planety, takže by to vyžadovalo rozsáhlou meziplanetární válku aby vyhynuli.

Ve své společnosti mají stále velkou míru korupce, ale plně nenaplnili principy rovnice chaosu. Musíme vybrat společnost, která splňuje všechna kritéria."

LIGHT: "Výborně. A co joviánské stvoření? Jejich obrovský potravinový deficit způsobil, že se začali navzájem požírat. Jejich kanibalské pudy doslova ničí jejich civilizaci!"

STARÝ: "Ano, ale samotná povaha tvora založeného na plynu představuje svou vlastní řadu problémů. První kontakt by tam byl docela obtížný - pamatuješ si, že jejich jediným prostředkem, jak se navzájem rozeznat, je čich." Potřebujeme najít společnost, která má plně smyslové schopnosti.

Kromě toho, ačkoli jsou Joviané inteligentní, postrádají doplňky nezbytné k tomu, aby jim poskytly schopnost zvládnout upgrade - nemají schopnost uchopit nebo nést předměty jakékoli významné velikosti.

Potřebujeme vybrat tvory, kteří budou schopni stavět a používat věci, které jim ukážeme, než budou moci být distribuováni po celé galaxii."

LIGHT: "Vidím logiku ve vaší myšlence. Je těžké vybrat společnost pro modernizaci."

Ale pokud dokážeme najít vhodnou společnost, mohli bychom kolonizační procedury zahájit okamžitě."

STARÝ: „Existuje nápad, o kterém jsem přemýšlel už nějakou dobu.

Co kdybychom použili společnost, která již prošla upgradem? Tímto způsobem již byli kontaktováni v minulosti a budou mít na svých planetách artefakty, které jim ukazují pravdu o jejich původu."

LIGHT: "Máte na mysli Bryarové? Jsou si plně vědomi svého původu a docela dobře splňují rovnici chaosu."

STARÝ: "To nebylo to, co jsem měl na mysli. Necítím se dobře s upgradováním hmyzí rasy. Bývají velmi pospolití a často potlačují svou vlastní svobodnou vůli. Nejsem přesvědčen, že dávají pravdu." morální rozhodnutí jako jednotlivci – mají tendenci nechat svou společnost řídit jejich rozhodovací proces."

LIGHT: "No, co tedy? Navrhujete, abychom našli společnost, která již byla vylepšena - společnost, která byla na jejich rodné planetě zasazena rasou předků."

Nebylo by nutné, aby naprostá většina z nich nevěděla o svém původu? Neboť kdyby byli, v určitém okamžiku by s nimi znovu získali kontakt a rovnice chaosu by byla zničena."

STARÝ: "Prostudoval jsem to a existuje jedna společnost, která vznikla modernizací, která téměř úplně ztratila kontakt se svým původem. Je to seedací místo Delta 437 společnosti Hain."

LIGHT: "Haine. Ano, vzpomínám si na tu událost. Jaké jsou její přesné specifikace?"

STARÝ: "Jedno standardní, středně staré slunce a jedenáct planet. Gravitační síly již zničily jednu z planet a společnost, která tam je, ještě neobjevila poslední planetu. Takže v současné době vědí pouze o devíti ."

LIGHT: "Jaká byla dynamika setí?"

STARÝ: "Mají základní hainskou primitivní strukturu - hlavu s "mozkem" nebo procesorovou jednotkou umístěnou velmi blízko očí, uší, nosu a úst, aby se snížila přenosová rychlost nervového systému.

Struktura končetin zahrnuje dvě „paže“ a dvě „nohy“, které používají k pohybu.

Reprodukce je kovariančního formátu - jsou potřeba pouze dvě bytosti a jejich pohlavní orgány byly vytvořeny primitivně jako protichůdné páry."

LIGHT: "Kde jsou nejbližší hainské stavby?"

STARÝ: "Na své planetě mají několik artefaktů, které jsou hainské. V horním rotačním kvadrantu je kruh kamenů, který sleduje slunovraty a cyklování planetárních těles, a ve středním rotačním kvadrantu jsou pyramidové struktury, na které Hainané dohlíželi stavbu."

LIGHT: "Oni to nevědí?"

STARÝ: "Ne. Jazyk společnosti, která pomáhala stavět pyramidu, byl většinou ztracen a oni o střetnutí nepsalí - jen vládcí věděli, jak se to dělá. Zabili muže, kteří měli na starosti plány."

LIGHT: "Výborně. Zdá se, že mají na planetě dost artefaktů, aby nakonec určili jejich původ. Kde se nachází hainská pozorovací kolonie?"

STARÝ: "Na jejich sousední planetě, kterou pojmenovali Mars, bůh války, byla založena poměrně velká kolonie. Byla založena 200 000 jejich let před dobou chaosu/rovnováhy, kterou zkoumáme.

Hainané umístili na povrch vlajkovou strukturu v podobě obrovské hory ve tvaru standardní hainské hlavy. Tvorové Delta 437, kteří si říkají pozemšťané, objevili kolonii. Ale zadrželi informace od většiny svých lidí.

Domnívají se, že struktury jsou opuštěné a do jisté míry je to pravda. Ale stále se odtud provádějí operace."

LIGHT: "A jaké operace to mohou být?"

STARÝ: "Hainané poslali misionáře na martánskou základnu, když si uvědomili, že byla vyvinuta jaderná kapacita. V současné době Hainané masově klonují pozemskou populaci pomocí svých dělnických dronů s oteklými hlavami."

Procedury mazání paměti, které používají Hainané a jejich

dělníci jsou však příliš primitivní a mnoho pozemských občanů má vzpomínky na drony a celý proces klonování.

Existuje také mnoho zpráv o pozorování hainských plavidel. Jejich vlády získaly nějaké hainské plavidlo, které havarovalo, a v současné době pro ně zpracovávají prototypy designu.

Přiblížili se tomu, že budou moci jeden postavit, ale jejich lidé se toho chytají a vojenské výdaje se snižují. Očekáváme, že k úplnému vývoji a distribuci prototypů bude zapotřebí dalších dvacet let.

LIGHT: "A co rovnice chaosu?"

STARÝ: "Vyvinuli jadernou kapacitu a už ji použili proti sobě. Ničí své stanoviště a industrializace dosáhla vrcholu . "

Ke kolonizaci se nedostali na žádné sousední planety, takže přelidnění je i pro ně velkým problémem. Nyní jsou v procesu vývoje globální databáze a cestování vzduchem místo pozemních cest pro osobní použití."

LIGHT: "Tak budiž! Zdá se, že možná máme kandidáta. Jaký postup použijeme, abychom určili, zda jsou připraveni?"

STARÝ: "Vybereme pouze jednoho člena jejich populace. Vybereme někoho, kdo má jednu z největších schopností jak pro růst, tak pro stagnaci."

Jednotlivci odhalíme právě tolik pravdy, aby uvěřil , že nějakým způsobem vynikal nad svými bližními. Necháme to na jeho vlastním osudu a to, jak se mu bude dařit, určí, zda je společnost připravena nebo ne."

LIGHT: "A pokud ano , pak je znovu spojíme s Hainiany a oni se budou moci rozšířit! Jsi skvělý, starý. Dovolte nám vybrat jednotlivce."

[Mimoходом, nelíbila se mi Judova myšlenka, že celý "upgrade" bude záviset na jedné osobě. V důsledku této frustrace jsem ze dvou výše uvedených duchovních postav udělal formu „kosmických podvodníků“.

Stejně jako v případě všech mých beletristických příběhů se ukázalo, že ne všechny informace se shodovaly s mými pozdějšími zjištěními, ale v tomto čtvrtém raném pokusu o fikci se objevilo mnoho klíčových bodů. To, co vidíme, je můj zápas s mými pocity, že jsem „vyvolený“, resp

odlišná od ostatních lidí díky mým znalostem.

Další postava, kterou jsem vytvořil, měla odrážet tu část mě samého, která se stále potýkala se vzpomínkami na proces závislosti / zotavení a s každodenní výzvou být člověkem.]

(Zakládající záběr – zvenčí domu. Po krátkém fixním úhlu kamery dovnitř z pravé strany vstoupí postava a vejde do domu. Chodí ve velmi rozrušeném stavu.)

(Střih dovnitř domu. Je to Khan, první forma života. Přistoupí ke kuchyňskému stolu. Je na něm dopis od jeho matky. Dopis zní - "Khane - trávím noc u Rogera. Než půjdete spát, nezapomeňte zamknout dveře a zhasnout světla." Lásko, mami.")

(Skok řez do Khanova obličej s překvapeným úsměvem. Zamíří nahoru.)

KHAN: (v duchu) "Jaký den. Pokazilo se tolik sraček. Nevím, kde to všechno začalo. Mám tolik práce, ale teď chci jen relaxovat."

Ta hodina mě opravdu začíná dostávat - zdá se, že se čas zastaví, když jsem tam. Hlas učitele je jako hukot. To, co opravdu potřebuji udělat, je jen odpočívat."

(Lehne si na postel.) "Měl bych se pokusit někomu zavolat - nestává se moc často, aby máma takhle odcházela celou noc. Chci zjistit, jestli můžu něco zařídit. (Zvedne telefon.)

[V tomto bodě příběhu hlavní postava Khan zavolá a přivede přátele do svého domu a následuje nějaká komedie, když spolu popíjejí alkohol.

Kamarádi ho donutí, aby kouřil marihuanu, a hned poté, co dokouří, mu najednou řeknou, že musí odejít.

Velmi brzy poté usne, stále se obává, že ho matka přistihne. Poté přejdeme přímo do další sekce, Khanova snu:]

(Scéna: Pohled očima jdoucího člověka. Jak se dialog přeruší, přestříhnete na různé scény sešnějch částí města Albany v New Yorku.)

(Všechny dialogy v duchu, pokud není uvedeno jinak)

"Podívejte se na ty podmínky. Je mi z těch ubohých duší tak špatně - nasévali jsme jejich planetu primitivnější formou sebe samých, a podívejte se, co se z ní stalo - je tu tolik zbytečného odpadu."

"Mnoho z těchto duší vypadá tak prázdných - můžete vidět nenávist a nechuť k životu. Kde je radost - kde je novost?"

Vše, co vidím, je utrpení. Je toho mnohem víc, co by mohli cítit. Všude propuká násilí, jen projev jejich těžké nechuti k životu. Je hrozný zločin obrátit se proti vlastním lidem. "

"Pamatuji si, že jsem viděl piktogramy starověkého Hainu - bylo to podobné tomuto. Jakmile jsme vyvinuli neurální sledovací stroje, byli jsme schopni slyšet psychické frekvence našich vnitřních myšlenek a pak jsme přesně věděli, jak zarmoucení naši lidé skutečně byli." Byli tak depresivní a unavení z našeho světa."

"Vždy mě fascinoval starodávný příběh upgradu. Dostali jsme se do bodu v čase, kdy byli naši lidé tak frustrovaní svou bezmocí ve světě, že se dívali do sebe - to bylo to, nad čím měli moc. bylo to, co mohli změnit. Věříme, že se to děje právě teď."

Zřejmě to viděly i velmoci."

„Je zvláštní pokoušet se naplnit své poslání zde na Zemi – tolik chování, které jsem byl nucen přijmout, mi připadá tak živočišné.“

"Nemohu se lidem ve městech dívat do očí, protože se to stalo jejich sociálním kodexem. V hainských koloniích nikdy není taková nenávist a strach. Musím neustále spěchat a dívat se dolů - pokud se snažím uvolnit a dívat se v okolí si myslí, že jsem závislý na Dacro-drivu nebo něco takového."

„Je těžké si představit, co se těmto lidem honí hlavou, protože nikdy neprošli upgradem.“

Bylo by tolik nejistoty, tolik nevědomosti o tom, jak je vesmír skutečně rozsáhlý, a všech úrovních inteligence, které současně sledují a kontrolují, jak věci fungují. Těžko si dovedu představit svět, kde je jediný inteligentní

život, se kterým komunikujete, je váš vlastní."

"Ještě musím splnit své poslání. Musíme se pokusit najít jednotlivce, který byl vybrán pro proces upgradu. Příliš dlouho do našeho podnikání zasahovaly velmoci."

Toto je naše kolonie a oni nemají právo navrhnout plán upgradu, když už jsme je sem nasadili. Hain je nyní mocná síla – my jsme zcela schopni tyto lidi vylepšit sami. V celé galaxii je mnoho původních forem života; proč si vybrali naše?"

"Kdyby tento muž věděl, že Mocnosti spočívají osud celého jeho světa jen na jeho vlastních činech! Bylo by pro něj příliš těžké to pochopit. Vůbec nesouhlasím s touto metodou upgradu; měli by se podívat na společnost jako celek."

Mám pocit, že je to jen projev jejich arogance. Civilizace na zahození, jako v loterii, s úspěchy a neúspěchy jedné entity určující výsledek celé show. Pokud se tato entita chytne do pastí a nakonec se vydá špatnou cestou, sbohem upgradujte."

"Musím ho najít a dát mu vědět. Podařilo se nám zajistit jeho přibližnou frekvenci psychické plazmy analýzou paprsku, který sem vysílaly velmoci."
za sledování jeho chování. Naladil jsem se na jeho psychickou frekvenci, jak nejlépe jsem mohl, a nakonec by měl být schopen slyšet mé myšlenky, pokud dokážeme dostatečně zpomalit jeho mysl.

(Odejděte a vraťte se do obývacího pokoje. Khan otevírá oči a omámeně zírá.)

KHAN: (V duchu) "Proboha! Musel jsem usnout. Cítím se tak divně. Na co jsem to sakra jen myslel?"

"Ach, ano, měl jsem skvělý sen! Přímou jako ze sci-fi knihy. Tohle je opravdu divoké! To musí být ta nejpodivnější věc, která se mi kdy stala! Všechny obrazy a pocity se zdály tak realistické."

"Díval jsem se na všechno, co bych běžně viděl v Albany, ale bylo to všechno tak odlišné, jako bych to viděl poprvé. Moje mysl ve snu byla tak zvláštní - měla jsem pocit, že ani nejsem člověk." , jen mimozemská duše, která se toulala v lidském těle. A -- chlapče, to je zvláštní -- měl jsem pocit, jako by tato duše byla

hledá mě! Jak by to bylo možné?"

V tomto okamžiku se hra přesouvá zpět do další scény, která popisovala boj mé postavy Khana s marihuanovou scénou. Tuto scénu jsem použil jako prostředek ke zpracování svých kuřáckých zážitků s Randym.

V tuto chvíli jsem Judovi předložil nedokončený scénář a Jude si nebyl jistý, jestli by ho mohl skutečně použít k natočení filmu. Rozhodně nebyl blázen do užívání drog ve scénáři.

Nezdálo se, že by tam byla chuť a odhodlání oddat se projektu, a tak jsem nedokončil psaní scénáře. Hotová porce jistě ukázala, kolik znalostí, které jsem nakonec získal, se vařilo pod povrchem mé vědomé mysli.

Kapitola 07: „Pokud vás ďábel nemůže dostat Jinak posílá ženu“

WILCOCKOVA PRVNÍ DÍVKA

Náš příběh pokračuje v mém posledním ročníku na vysoké škole. Po celém pubertálním životě mi bylo 21 let, více než dva roky čistý a střízlivý a ještě jsem nikdy neměl přítelkyni.

V prvním ročníku na vysoké škole jsem byl se dvěma ženami, obě na jednu noc, a od té doby jsem se cítil velmi špatně z toho, do čeho jsem se zapletl, a rozhodl jsem se dál ve vztazích pokračovat.

Kromě toho standardním pravidlem procesu závislosti/uzdravení bylo počkat jeden rok, než se zapojíte do jakékoli romantické pozice. Mohla jsem si lhát a říkat, že je všechno v pořádku, ale ve skutečnosti na mě tento pocit oddělenosti a odcizení od společnosti definitivně začínal působit.

Nebyl jsem šťastný z toho, že jsem byl „vynechán“ z něčeho, co někdy zažil téměř každý v mém věku. To vše se mělo velmi změnit již brzy.

Potkal jsem dalšího dobrého přítele, Erika, v jeho prvním ročníku na vysoké škole. Eric byl zajímavý chlap, udělal kompletních 180 od punk-rockového pozadí až po jeho tehdejší současný status klasického kytaristy a hudebního historika.

[Eric získal magisterský titul v oboru knihovnictví. Eric a já jsme se nakonec stali spolubydlícími a žili spolu po celou dobu mého vývoje, než jsem se přestěhoval do Virginia Beach.]

Zdalo se, že máme spolu hodně společného a často jsme trávili čas poflakováním se. Po roce života v Bouton Hall v SUNY-New Paltz jsme se Eric a já vrátili jako senioři. Naše přátelství se dále rozvíjelo a kvetlo.

Musíte pochopit, že v té době byl můj život úplně jiný. Můj dřívější život uživatele marihuany mi nyní připadal jako dávná historie.

Všechno v mém životě se tak dramaticky změnilo, jakmile mi Ray řekl o informacích NASA o UFO, že jsem se na svůj chemicky závislý život mohl dívat jen jako na svůj osobní temný věk. Téměř nikdy jsem nepřemýšlel o ničem z toho života, včetně všech mých středoškolských zkušeností.

Nebyl jsem schopen porovnat lekce, které jsem se naučil, když jsem byl ještě aktivní, s tím, co se děje v mém životě v současnosti, protože mi to doslova připadalo jako „minulý život“ mě.

Skutečně, život, který jsem nyní vedl, by se dal při srovnání považovat za věk osvětlení. V době, kdy jsem byl na vysoké škole, jsem rozšířil svou mysl způsobem, který jsem si nikdy nedokázal představit.

Zejména několik knih mi otevřelo vědomí a moje nejoblíbenější kniha ze všech byla „Naši předkové přišli z vesmíru“ od Maurice Chatelaina. Půjčil jsem si ji z knihovny tolikrát, že moje jméno bylo doslova na jedné straně karty uvnitř knihy.

Vpustil jsem do svého vědomí mnohem větší vidění reality a během let jsem se značně změnil. Snažil jsem se být maximálně otevřený a zároveň nebýt idiot a prostě věřit všemu, co jsem četl.

Rozhodně se mi zdálo, že jsem schopen oddělit zrno od plev, protože vše, co jsem potřeboval udělat, bylo cítit knihu ve svých rukou, než jsem se rozhodl ji koupit. Pokud to mělo elektrické brnění, pak jsem věděl, že to mám číst.

Kdybych nic nedostal, vrátil bych to zpět, bez ohledu na to, jak to v tu chvíli vypadalo zajímavě.

Také jsem prošel negativní zkušeností během mého juniorského roku, kdy jsem po dvou rychlých změnách pokoje skončil s velmi sebestředným spolubydlícím, který nerad dělil svůj prostor s kýmkoli jiným. V té době jsme byli téměř neustále ve válce a byla to velká lekce prosadit se jako člověk.

Samotná válka mě přivedla k mému počátečnímu vpádu do náboženských studií a nahlédl jsem do Bhagavad-Gíty, Dhammapady nebo Buddhovy knihy spravedlnosti, „Záblesk blesku v temnotě noci“ od dalajlámy a verze Wilhelm/Baynes. z učebnice I-ting.

Takže díky svým životním zkušenostem jsem také začal mnohem více oceňovat duchovní literaturu, která tam byla k dispozici, stejně jako

UFO / metafyzické knihy. (Brzy po mé „spouštěcí události“ NASA jsem začal důsledně žurnalizovat každou významnou událost v mém životě, a proto je celá tato zkušenost docela dobře zdokumentována.)

A teď byl můj poslední rok a Eric a já jsme se stávali lepšími přáteli. Za poslední rok na mně viděl pozoruhodnou změnu a řekl, že jsem se začal mnohem více zajímat o ostatní lidi.

Když jsme spolu chodili, často mluvil o tom, jak ho přitahují orientální ženy, konkrétně Japonky. Nezdálo se, že bych s ním v tomto bodě souhlasil; ano, byly roztomilé, řekl bych, ale o nic zajímavější než dívky jakéhokoli jiného typu.

Nemohl jsem pochopit, proč je Eric tak přitahoval. Ale zanedlouho se Eric spřátelil s nejlépe vypadajícími japonskými dívkami v Bouton Hall a trávil s nimi spoustu času. Opravdu vypadali neobvykle dobře! Brzy bych se také stal součástí tohoto poflakování...

Jedna dívka se zdála Ericovi i mně obzvláště zajímavá; jmenovala se Yumi (ne její skutečné jméno.) Spolu s jedním dalším přítelem, který se také jmenoval David, jsme se nakonec zaměřili na Yumi a trávili s ní spoustu času.

Byla úžasně přitažlivá a docela plná života a lásky. Ericovi a mně bylo docela jasné, že jeden z nás by mohl skončit s Yumi jako přítelkyní.

V obzvláště zajímavém nočním rozhovoru v sálech Boutonu jsme si s Ericem slíbili, že at' skončí s Yumi kdokoli, ten druhý nebude žárlit.

S jistotou jsem si myslel, že Eric bude ten, kdo tuto hru „vyhraje“. Připravil jsem se na nevyhnutelné a rozhodl jsem se, že to prostě nechám být tak, jak to bylo; nemohl jsem s tím moc dělat. Ach, dobře.

Eric doporučoval pomalý, metodický přístup při setkání s Yumi. Měl jsem ale jinou představu. Mohl jsem říct, že z psychologického a emocionálního hlediska byla velmi akční člověk, který chtěl, aby se věci rychle hýbaly.

Tak, to jsem začal dělat, trávil jsem s ní čas sám, bez Erica nebo druhého Davida. To vyvrcholilo jedné noci studijním sezením, kde jsme byli Eric a já s Yumi v rohové studovně v Boutonu.

Strávil jsem spoustu energie učením Yumi, jak správně vyslovovat angličtinu. Jak se minuty vlekly do hodin, Eric se unavil a nakonec odešel. Zde je jeho citace o několik dní později:

"Člověče, když jsem tu noc odcházel, věděl jsem, že je po všem. Ani jsi mi nemusel říkat, co se stalo, protože jsem to viděl."

"Bez legrace," odpověděl jsem. "V tu chvíli jsem nevěděl, co přijde!"

"No, tak jsi prostě nedával pozor," odpověděl Eric.

"Myslím, že ne."

Poté, co Eric odešel, vyučování Angličanů trvalo ještě několik hodin. Nakonec jsem vyčerpaný a připravený jít spát vstal a odešel. Než jsem odešel z pokoje (který byl mimochodem soukromý a měl vlastní zámek), objal jsem Yumi na rozloučenou.

K mému překvapení se ani jeden z nás nepustil, ale začali jsme se houpat tam a zpět v náručí. Než uplynulo příliš mnoho času, posadili jsme se s Yumi zpět na pohovku a pokračovali v objímání.

Exotická krása Yumi mě uchvátila. Asi po patnácti minutách vzájemného držení jsme se začali líbat. Zpočátku to nebylo skoro nic, jen lehké klovaní, ale velmi pozvolnou rychlostí se to proměnilo ve vzrušující zážitek.

Byl to úplně jiný člověk, drobná, exotická bohyně z druhého konce světa, a ještě před padesáti lety by to, co jsem teď dělal, bylo považováno za naprosté tabu.

Ve stejnou chvíli, kdy líbání nabralo na rychlosti, přišla žlutá bunda (včela), která byla zřejmě uvězněná v místnosti, a bodla mě do paže. Vykřikl jsem bolestí a mrštil s ním na zem a rozdrtil jsem ho nohou.

"Zajímalo by mě, jak se to sem dostalo," zeptal jsem se.

"Nevím..." odpověděla Yumi. Oba jsme se zasmáli a vrátili se do práce.

["Myslíš, že pochopil tu metaforu, Lucia?" zeptal se dědeček.

"Nevypadá na to..." odpověděla Lucia. Uvědomil bych si to mnohem později

symbolický význam bodnutí. Yumi by se ukázala jako archetypální „pavoučí žena“, nikoli „madame Butterfly“. V tomto vztahu bych prošel velkou bolestí manipulace.]

Zhroutil jsem se do postele velmi pozdě v noci, po 5:00, jen abych musel být druhý den ráno v 10:30. Nedostatek spánku jsem však skoro ani nevnímal.

Po 21 letech, kdy jsem byl sám, jsem se konečně dal dohromady s atraktivní, vzrušující mladou ženou. Byl jsem vysoký jako drak, když jsem šel za svými přáteli Ericem a Davem u budovy Studentské unie v New Paltz.

"Jak to jde, chlapi?" zeptal jsem se a vznášel se ve svém malém světě.

"Není to tak špatné," odpověděli. Pak Eric řekl: "Hej, pamatuješ si, že jsem ti včera večer chtěl něco říct?"

[Přemýšlel jsem zpět. Opravdu, došlo k jednomu okamžiku, kdy mě Eric odvedl na stranu a řekl: "Musím vám říct něco velmi důležitého, ale ne teď."]

"Jo, co to bylo?" odpověděl jsem, teď docela zvědavý.

"No, prostě si nemyslím, že se NIKDO z nás spojí s Yumi," odpověděl Eric a zavrtěl bezútešně hlavou, jako by konečně nastala realita.

Okamžitě jsem vybuchl smíchy a vykouzčil jsem „chytací frázi“, která se v mé hodině experimentální psychologie neustále opakovala.

"Jo, ale víš co? Teorie musí být falsifikovatelná," odpověděl jsem a zpevnil jsem si žaludek a smál jsem se.

"Co myslíš?" Eric odpověděl poněkud konfrontačně a očekával moje odpověď.

"Včera v noci jsem právě zfalšoval tvou teorii!" Odpověděl jsem se zmrzlinovým úsměvem.

"Do prdele," odpověděl Eric a podíval se na stranu s poněkud omámeným výrazem.

"No podívej, ještě jsi neslyšel, co jsem ti potřeboval říct."

"Co je to?" Odpověděl jsem se svým vítězoslavným úsměvem.

"No, nevím, jak to říct, ale... má přítele."

"Ach můj bože..." odpověděl jsem. Cítil jsem, jak ze mě podlaha vyklouzla. Jak mi to mohla tahle roztomilá holčička udělat, vést mě, oklamat? "Jsi si tím jistý?"

"Jo, je to nějaký fotbalista z Japonska. Nedávno se přestěhoval do Anglie, aby tam studoval, a zřejmě spolu mají stále vztah na dálku."

"No, asi má teď dva vztahy," odpověděl jsem znechuceně.

Zamotaný v bouři bouřlivých emocí, usazený přesně na půli cesty mezi triumfální extází a katastrofální porážkou, jsem šel do hudebního studia, které bylo součástí mé hodiny počítače a elektronické hudby.

Na základě svých četných zkušeností s tvorbou hudby s Judem jsem věděl, že pokud zachytíte intenzivní emocionální stav ve správnou chvíli, můžete jej přeměnit v hudbu.

A to je přesně to, co jsem udělal, spontánně jsem složil skladbu, která dobře ilustrovala moje srovnání radosti a zoufalství. Stále vyniká jako jeden z mých nejlepších kusů elektronické hudby.

Jak věci s Yumi pokračovaly, dostal jsem se k zemi a uvědomil jsem si, že ona a její starý přítel byli v podstatě hotová věc. Už se vypořádala s faktem jeho ztráty, ale nechtěla si tak docela připustit, že se to opravdu děje.

Nicméně Yumi stanovila termín 7. listopadu. Pokud jí její přítel nezavolal nebo jí neposlal dárek v den jejích narozenin, což byl ten den, pak byl oficiálně „konec“ nadobro a já pak mohl přijmout titul „její přítel“.

(Bez ohledu na skutečnost, že většinu z toho, co jste mohli udělat vy, jsme již udělali mezi dvěma lidmi, docela jsme se do sebe zapletli a bláznivě zamilovali.)

Konečně nastal 7. listopad a já Yumi koupil velký zmrzlinový dort a několik pěkných dárků. Od Yumiina „přítele“ nic nepřišlo, žádný hovor ani karta.

Trvalo mi další dva týdny kamenného ticha o této záležitosti, než jsem prolomil Yumiiny zdi popírání, a když to konečně sama sobě přiznala, plakala a svírala se celé hodiny, zatímco jsem ji držel v náručí.

Brzy poté jsme vztah dovršili. Dodnes mám v peněžence ten papírek, kam Yumi napsala věnování k akci. Stojí tam: "Drahý Dave, jsi můj přítel! Dám ti všechnu svou lásku..."

Druhý den ráno se mi zdál velmi zajímavý sen, při kterém jsem měl velké potíže znovu sestavit malé elektronické zařízení, které jsem opravil.

Potíže s nasazováním šroubů zpět na místo měly definitivní souvislost s napětím, které jsem cítil předchozí noc kvůli nedostatku zkušeností a skutečnosti, že byla o celou stopu kratší než já. Ten den jsem vzal Yumi ven a koupil jsem jí kytici tuctu růží.

Brzy poté by se naše sexuální interakce staly mnohem pohodlnějšími a méně jako chirurgický zákrok. Yumi se mě zeptala, proč jsem měl ten večer tak vážný výraz obličeje, a ani jsem si toho nevšiml, dokud mi o tom něco neřekla.

Poté, co se náš vztah stal sexuálním, byly hádky, které jsme už vedli, intenzivnější. Uvědomil jsem si, spíše ze svých vnějších psychologických znalostí než z vnitřního víru emocí, že Yumi a já jsme měli „dysfunkční vztah“.

Nebyl jsem ochoten vidět, že se znovu vynořily všechny známé návyky požitkářství, které byly typické pro mou závislost na marihuaně.

Nakonec bych svůj úspěch ohodnotil podle toho, kolik dní jsem mohl vydržet bez pláče. Pokaždé, když se pokusila manipulovat s mými emocemi, vyhrožovat rozchodem nebo udělat milion různých věcí, abych se cítil špatně, propadal jsem slzám.

Nikdy předtím jsem necítil tak ohromná maxima ani tak katastrofální minima. Napůl mě k smrti vyděsilo, že jsem uprostřed toho všeho a že někdo jiný může mít tak hluboký vliv na můj emocionální stav.

Vzal jsem Yumi domů o přestávce na Den díkůvzdání, hned poté, co jsme to dovršili

vztah. Oba jsme se úplně zbláznil, „dělali jsme to“ tak často, jako dvakrát za jeden den.

Pak to bylo zpátky do školy, kde jsme se potřebovali skrytě vplížit do našich sexuálních aktů mezi příchody a odchody mého tehdejšího spolubydlicího, Artieho.

Ale zdálo se, že Artie to pochopil a byl v tom docela chladný, s jednou pozoruhodnou a nešťastnou výjimkou zaznamenanou v mých osobních denících. Řekněme, že jsme se museli zdržet dovádění, pokud byl Artie v tu chvíli s námi v místnosti!

Stres a napětí ze všech vrcholů a pádů v tomto vztahu pro mě začalo být příliš mnoho, abych je zvládl. Moje tělo se vlastně fyzicky zhoršovalo z toho, čím jsem procházel.

To bylo také způsobeno mou špatnou stravou plnou tuku z různých položek ve Food Court. Četl jsem channelovanou knihu "My, Arkturiáni" od Dr. Normy Milanovičové a nyní jsem věděl, že mimozemšťané chtějí, abyste jedli velmi specifickou stravu.

I když jsem nikdy nedal důvěru žádné jiné channelované literatuře, na Milanovičových Arkturiánech bylo něco, co mi připadalo velmi podivně známé. mě.

Slíbil jsem, že budu dbát návrhů Arkturiánů, a už jsem z velké části odešel od masa a mléčných výrobků a místo toho jsem dal přednost těstovinám a sójovému mléku.

Cítil jsem se nucen jíst tímto způsobem, abych uspokojil požadavky Vyšších sil, a byla to skutečně docela změna. Pořád jsem ale jedl hodně cukru, stejně jako další mastné a tučné věci. Trvalo by docela dlouho, než jsem mohl úplně "udělat mimozemskou dietu."

Zhoršení mého těla bylo také způsobeno mým intenzivním cvičením jazzového bubnování, někdy i dvě hodiny denně v bubnické cvičebně hudební budovy. To způsobilo největší stres v dolní části zad.

K tomu se přidala příšerná kvalita postele na koleji, na které jsem spal a která se uprostřed propadala jako měsíční kráter.

Vzhledem k tomu, že jsem v té době spal na břiše, moje záda strávila celou noc stlačenými, s krkem nakloněným hodně doleva a opřeným bokem o polštář.

Každý chiropraktik vám řekne, že toto je asi nejhorší možná poloha, ve které může kdokoli spát; páteř je zkroucená na dvou různých místech.

Jak se zdrcující smutek z vášnivých bojů s Yumi stále zvyšoval se stresem z blížícího se finále, nakonec jsem pod tlakem zkolaboval. Začalo to před tímto jediným bodem, když jsem si všiml, že všechny svaly na levé straně mých zad se zablokovaly, takže bylo obtížné postavit se rovně.

Ale obecně řečeno, malé protažení by znamenalo dlouhou cestu a problém by ustoupil. Z velké části jsem na to zapomněl toho dne, kdy jsem se při rozhovoru s někým ve Food Court ohnul zády nad židlí.

Snažil jsem se dostat svá záda do „prasknutí“, abych uvolnil trochu tlaku a cítil se lépe. Opravdu jsem zaslechl praskání, ale najednou to bylo mnohem horší. Mnohem, mnohem, mnohem horším. A jé!

Podařilo se mi doklopýtat zpět do svého pokoje v Bouton Hall. Bolest byla neuvěřitelná. Moje záda se úplně sevřela do svorky, což mě donutilo naklonit se doleva a naklonit se dopředu, když jsem šel, jako zmrzačený starý muž.

Bolest při snaze postavit se rovně se nepodobala žádné jiné bolesti, kterou jsem kdy v životě cítil. Bylo to srovnatelné s jednou situací, kdy jsem uklouzl a upadl na příjezdové cestě při vynášení odpadků, zády jsem přistál a prohnul se přes okraj kovové popelnice.

Poté, co se to stalo, jsem dva týdny nemohl pohodlně sedět na školních židlích s pevným opěradlem. A teď, bolest, kterou jsem prožíval, dokonce způsobila, že můj incident s odpady vypadal jako dětská hra. Zhroutil jsem se na zem ve svém pokoji, zády opřený o zeď, nevěděl jsem, co mám dělat.

Krátce nato do místnosti vešel Artie. Vstal jsem a snažil se dělat, jako by se nic nestalo. Měl jsem však takové bolesti, že jsem se musel opřít o stůl, abych zůstal stát.

"Jsi v pořádku?" zeptal se Artie. Artie byl o rok mladší než já, velmi citlivý a starostlivý. Byl to také chlapecký génius a během svého života měl zvláštní zážitky související s UFO.

Naštěstí se také seznámil s některými uniklými tajnými informacemi, které poněkud rozšířily moji znalostní základnu, včetně objevu mimozemského modulu vejčitého tvaru fotbalového míče ve známé severovýchodní řece.

Modul tam vyfotografoval určité události, například námořní blokádu v rané americké válce, kde byl řetěz ve skutečnosti natažen přes řeku.

blokovat připlouvající lodě. Muž, který to našel, nedokázal tupý kovový předmět rozříznout, spálit ani rozbít a nebyly na něm žádné viditelné švy, knoflíky ani vnější značky.

Leželo to na jeho kuchyňském stole a jednoho dne jeho syn v domě náhodou zapískal na psa. Vejce se náhle rozpletlo na spirálovitých, neviditelných švech a odhalilo jeho vnitřní obsah. Mnoho různých obrazových rámu oblasti ze všech různých období historie bylo uloženo způsobem Rolodex.

Vzrušeně ohlásil svůj objev federálům, aniž by tak docela věděl, co to bylo, a byl okamžitě zabaven, aniž by mu byly položeny otázky nebo odpovědi.

"Jo, dobře, člověče, budu v pohodě," odpověděl jsem. Pokusil jsem se pohnout doleva a bolest zad mě málem srazila na podlahu.

"Ne, nejsi," řekl Artie. "Musíš okamžitě do zdravotního střediska."

"Vypadni odsud, člověče, budu v pohodě! Jen si potřebuji trochu odpočinout v zádech." Vidíš?"

Pokusil jsem se postavit rovně a natáhnout ruce. Šokující záchvěv bolesti mě znovu poslal kupředu a opřel jsem se o stůl. Snažil jsem se nekřičet, ale bolest byla neuvěřitelná a nemohl jsem si pomoci. "Ááá!" Plakal jsem a zakrýval problémové místo rukou.

Nyní byl Artie trochu naštvaný a vzdorovitý. „Dave, potřebuješ pomoc, hned teď. Vezmu tě do zdravotního střediska."

Teď jsem sebou trhl bolestí a snažil se nesténat, neochotně jsem souhlasil. Šli jsme do zdravotního střediska, jen aby mi řekli, že můj problém je příliš vážný na to, aby se tam léčil. Doporučili mi, abych co nejdříve zašel na pohotovost nemocnice Vassar.

Uvědomil jsem si, že to je to, co budu muset udělat, ale nelíbilo se mi to. Artie mě nemohl vzít, protože jsem měl hodinu. Takže jsem se musel vrátit do svého pokoje, zhroutit se na podlahu a v podstatě zavolat a čekat, až se někdo objeví a postará se o to mě.

Hrál jsem "The Sounds of India" od Ravi Shankara, abych se nezbláznil. Celé akci to dodalo jakýsi náboženský, extatický nádech, protože jsem to považoval za nejposvátnější hudbu, kterou jsem vlastnil. Uvědomil jsem si, že to byl očividně nějaký velký

životní událost, kterou jsem procházel.

Konečně dorazila Yumi. Byla zděšená, když viděla bolest, kterou jsem prožíval. Bez přílišného zdržování se dostala k Davidovi, jednomu ze tří původních chlapů, kteří se s ní bavili, když veškerá naše zábava poprvé začala. Měl velkou dodávku a souhlasil, že mě, druhého Davida, odveze do nemocnice.

Moje nemocniční vyšetření neukázalo žádné posunuté obratle, a to mě značně překvapilo. S jistotou jsem si myslel, že je něco v nepořádku s mojí páteří, ale všechno bylo naprosto rovné a normální.

Takže mi doktor předepsal těžké kodeinové pilulky a také Flexaril, svalový relaxant. Věděl jsem, že kodein má narkotický, drogový účinek na vědomí člověka, a tato skutečnost se mi nelíbila. Slíbil jsem, že se už nikdy neopiji žádnou látkou, a tento slib jsem důsledně dodržoval již více než dva a půl roku.

Věděl jsem, že tyto léky nejsou léky, pouze masky určené k utlumení bolesti. Skutečným lékem bylo naléhání lékaře, abych spal na rovné podlaze s matrací. Kdybych se mohla spojit s masážním terapeutem a dostat intenzivní svalovou péči, bylo by to pravděpodobně lepší.

Ale místo toho ze mě zbyla blábolící, nesouvislá skořápka lidské bytosti, ukamenovaná na drogách a stále v nesnesitelných bolestech. Strávil jsem den za dnem na podlaze svého pokoje a nemohl jsem dělat nic jiného než spát ze všech těžkých drog.

Slyšel jsem lidi mluvit o mně, ale když jsem se pokusil odpovědět, nemohl jsem mluvit. Moje tělo pracovalo mnohem pomaleji než moje již tak omezená mysl. Chtěl jsem s těmito léky co nejdříve skoncovat, protože zážitek jen zhoršovaly.

Po celou tu dobu byli Yumi a její přátelé zachránci, neustále mě mazali mastí Ben-Gay a dělali mi společnost, i když jsem toho opravdu moc nenamluvil. Přeháňky pro mě byly extrémní agónií, která se nepodobala ničemu, co jsem si předtím dokázal představit.

V jednu chvíli jsem na sebe zíral nahý do zrcadla naproti sprchovému koutu, když jsem se znovu pohnul vpřed bolestí, páchnoucí mátovou vůní Ben-Gaye. Kňučel jsem zvuky poraženého muže.

Poprvé v tu chvíli jsem měl pocit, že rozumím významu příběhu o ukřižování Ježíše Krista. Nepovažoval jsem se za praktikujícího

Christiane, ale v tom okamžiku naprosté a totální bolesti a kolapsu, bolesti, která se nepodobala ničemu, co jsem kdy předtím cítil, jsem tomu příběhu porozuměl. V tu chvíli jsem hluboce plakal pro Ježíšovo utrpení.

"Proč Bůh nechává duchovní učitele takto trpět? Můj Bože, proč to museli dělat Ježíši?" Přemýšlela jsem nahlas v duchu, když jsem plakala, mé slzy se mísily se vsí vodou. Nepřišla okamžitá odpověď.

TIPY VELKÉHO OBRAZU

Podarilo se mi vzpamatovat se z bolesti, když jsem měl dost času na to, abych udělal pozdní líčení závěrečných zkoušek a písemek. Kolem Yumiina návratu do Japonska a času, který jsme strávili odděleně, bylo velké množství stresu.

Vlastně jsem byl rád, že ji poprvé viděl odcházet, takže jsem si mohl odpočinout od všeho toho šílenství. Rozdrtil jsem zbytek prášků a spláchl je do záchodu, připravený být s celou záležitostí.

Té zimy jsem šel domů a moje matka pokračovala v probíhající kampani, aby mě učinila soběstačným. Takže to znamenalo, že ona a její přítel chodili každý večer jíst ven a v domě zůstalo jen velmi málo jídla.

Pokud jsem chtěl něco k jídlu, musel jsem si to zaplatit sám. Takže jsem musel jet na kole ve sněhu, abych sbíral potraviny a věci. Udělal jsem si speciální výlet na kole přes rozbředlý sníh a sníh, abych dostal nějaké pomeranče, protože jsem měl pocit, že mi je opravdu hrozná zima.

Celou dobu jsem smrkal, protože se zdálo, že se tvoří neuvěřitelné množství hlenu. Den za dnem výsledky začaly mít větší množství sražené krve, až to vypadalo docela vážně.

Moje nosní průchody byly doslova rozbolavělé bolestí. Také jsem si zároveň začal všimnout, že mám tak málo energie, že jsem se nemohl ani postavit. Zanedlouho jsem trávil každý den ve stejné pozici, rozvalený na gauči v obývací místnosti.

Nakonec si moje matka uvědomila, že musím jít k lékaři a zjistit, co se děje.

Odebrali mi krev a o den nebo dva později mi řekli, že mám virus Epstein-Barrové, mononukleózu nebo Mono, známou jako „nemoc z líbání“.

Zjistil jsem také, že pokud jste se úplně nezbavili Mono, když jste ho poprvé dostali, mohlo by to vést k ještě vážnějšímu a pokračujícímu stavu zvanému „syndrom chronické únavy“. Byl jsem doslova tak slabý, že jsem nemohl vstát z pohovky bez extrémního úsilí.

Rozhodně jsem nechtěl skončit s chronickým únavovým syndromem a zeptal jsem se své matky, co s tím mám dělat. Lékaři v podstatě řekli, že mi nemohou dát nic; prostě to muselo běžet.

Napsal jsem Yumi dopis, který jsem ve skutečnosti nikdy neposlal, v němž byl popsán sen, který se mi v té době zdál o mé nemoci. Ve snu byli všichni tito velmi dlouzí červi, kteří se na mě ze všech stran valili uprostřed temného lesa.

Nejlepší věc, kterou jsem mohl udělat, abych zastavil tyto červy, bylo jednoduše natáhnout ruku, chytit je, když se přiblížili, a odhodit je ode mě. Červi však byli docela odolní a zdálo se, že jakmile je vyhodím, hned se vrátí.

Byl to dost děsivý sen a hned po probuzení jsem věděl, že je to diagnóza mého současného zdravotního stavu. Červi možná představovali virovou infekci, která si prošla mým tělem.

Naštěstí moje matka byla v kontaktu s holistickým léčitelem a chiropraktikem, který praktikoval medicínu mnoho let.

Doktor řekl mé matce, aby mi okamžitě koupila celou řadu vitamínů a minerálů jako doplňky a brala dvojnásobek nebo trojnásobek normálního množství. Začal jsem to dělat a za zdánlivě zázračnou dobu jsem se začal zotavovat - mnohem rychleji, než mi doktoři původně řekli. Dokonce jsem sám sebe ohromil svým nezvykle rychlým uzdravením.

Vrátil jsem se do New Paltz, dychtivý být zase spolu s Yumi. Přes všechnu bolest, kterou jsme spolu prošli, tam stále byla připoutanost, a to, že jsem Yumi poblíž nebyl, mě jen přimělo cítit se více sám.

Byl jsem rád, že jsem opět v její "rozkošné" společnosti. V podstatě jsem na chvíli zapomněl, jak hrozné věci se tam staly. Opět vzorce mého já-

shovívavost se závislostí se holograficky znovu objevila v jiné podobě.

Yumi u mě bohužel tak vřelé přijetí neměla. Právě prošla japonským obřadem „promoce“, který se koná v den devatenáctých narozenin. Byla to propracovaná záležitost, kde se všechny ženy oblékaly do 10 000 dolarová kimona, na jejichž nákup si možná šetřili celý život.

Slavnostní promoce dala Yumi šanci po dlouhé nepřítomnosti znovu vidět všechny své staré přátele. Nejenže spolu šli na obřad, ale trávili spolu spoustu času i venku, obnovovali stará přátelství a románky a chodili do tanečních klubů.

Takže, když se Yumi vrátila, cítil jsem, že nutně potřebuji společnost.

Yumi, na druhé straně, cítila, že nutně potřebuje být zpátky v Japonsku! Bral jsem to jako osobní urážku, že se mi zdálo, že nechce být kolem mě, a bude fňukat a stěžovat si, jak moc se chce vrátit do Japonska. Jen to umocnilo boj mezi námi ve vztahu.

Navzdory tomu, že jsme do sebe neustále žvanili, Yumi mi měla něco velmi zajímavého, když se vrátila. Věděl jsem, že Yumiina rodina byla na japonské poměry poměrně bohatá a žila na předměstí města Gifu ve venkovském stylu zvaném Gifu-ken.

Věděl jsem, že stále aktivně praktikují šintoistické náboženství a pravidelně navštěvují místní chrámy a dodržují šintoistické rituály a rituály. Jeden z těchto obřadů zahrnoval otevření všech dveří a oken domu v určitý den v roce, vynechání jídla a napuštění horké koupele.

Věřilo se, že do domu vstoupí duchové předků rodiny, budou jíst jídlo na éterické úrovni a vykoupat se na éterické úrovni. Nikdo jiný neměl používat koupel ani jídlo, protože to bylo jen pro předky.

Dobře jsem věděl, že Yumiina rodina měla velký zájem o šintoistickou víru, stejně jako její praktikující. Už mi vyprávěla příběh o této neuvěřitelné šamanské kněžce, se kterou se její rodiče poradili.

Tato osoba byla zjevně velmi dobře známá v kruzích šintoistů vyšší vrstvy a její úroveň psychické přesnosti byla tak vysoká, že v jejím stáří bylo dost nákladné s ní konzultovat. Yumi a její bohatá rodina však s touto ženou spolupracovala mnoho let a postupem času se z nich stala velmi

zvláštní, téměř rodinný vztah s ní.

Yumi se mnou použila předmět, když jsem onemocněl, který jí dala žena. Byla to tenká papírová pevná, zlatá kruhová destička, asi dva a půl palce široká a laminovaná v plastu.

Mírně vyvýšený uvnitř kruhu byl dokonalý trojúhelník a byl vytvořen z rovných, stylizovaných geometrických větví a centrálního stonku stromu. Řekla mi, že bych si měl tento předmět ponechat v kapse a pomůže mi to uzdravit se. Neměl jsem ponětí, jestli to opravdu něco způsobilo, ale měl jsem to u sebe několik týdnů.

Podle Yumi tato žena učinila stovky a stovky neuvěřitelně přesných předpovědí. Už mi dala něco, co se zdálo být mnohem všednějším příkladem, k němuž došlo, když šla za ženou se svými čtyřmi různými možnostmi budoucích univerzitních kampusů, které mohla absolvovat během svých kurzů na zahraniční výměně.

Žena velmi trvala na tom, že Yumi musí vzít New Paltz, New York nad ostatní možnosti; bylo to jediné správné rozhodnutí, které mohla udělat. Oba jsme spekulovali, jestli to bylo částečně tím, že by nás to dalo dohromady, i když to také uspokojilo Yumiho přání být blízko New Yorku.

Yumi mi také řekla, že ji ta žena informovala, že se může naučit být stejně přesným mystikem, jakým byla sama žena. Pokaždé, když jsme s Yumi vedli tento rozhovor, řekl jsem jí, že je blázen, když se nestala učednicí této ženy a naučila se tyto věci dělat sama. Ale byla neoblomná, když mi říkala, že se toho nápadu bojí.

Stále byla velmi uchválena svými velkými sny stát se avantgardní kadeřnicí pracující v Paříži s nejlepšími světovými módními modely. Tento svět puvabu pro ni znamenal všechno, a teď, když byla v Americe a blízko New Yorku, to cítila víc než kdy jindy.

Také utrácela asi osmdesát dolarů každé tři dny a často cestovala do New Yorku sama. Vůbec jsem netoužil být ve městě a ani jednou jsme tam spolu nešli.

Yumi udělala proud našich společných fotografií a všechny byly vytištěny po dvou, jedna sada nalepená na mé zdi a jedna sada v její kabelce. Když se vrátila do Japonska, navštívila tu ženu a řekla jí o mně.

Vysvětlila ženě něco o práci, na které jsem se podílel, mém výzkumu UFO a o tom, jaký byl náš vztah. Řekla ženě o tom, jak jsem oddaný čtení těchto knih a jak jsem cítil, že existuje obrovský duchovní důvod pro existenci mimozemšťanů na našem nebi.

Přeloženo do angličtiny z japonštiny, konverzace mezi Yumi a ženou vypadala takto:

Žena: Máte fotku tohoto muže, ano?

Yumi: Ano, mám obrázek.

Žena: Mohu vidět obrázek tohoto muže, prosím?

Yumi: Jasně. [Pohraje si v kabelce, popadne fotografii a podá ji ženě.]

Žena: Tohle je on? [Ukazuje na obrázek.]

Yumi: Ano.

Žena: [Chvíli se soustředí, náhle se na Yumi podívá s vážným výrazem ve tváři:] Tento muž bude velmi slavný.

Yumi: [Překvapen:] Co tím myslíš, slavný? já tomu nerozumím.

Žena: [na chvíli se odmlčí:] Duchovní vůdce. Tento muž bude... velmi slavný duchovní vůdce.

Když mi tohle všechno Yumi řekla, smetl jsem to ze sebe a nejdřív jsem o tom nepřemýšlel. Byla to jen další z těch bizarních synchronic, které se staly v mém životě a které odrážely můj pohled na meteorit s pruhy.

Yumi vypadala nadšeněji než já. A přesto nějak tato psychická kněžka vyslovila moji skrytou myšlenku, něco, čemu jsem vždy věřil, aniž bych kdy věděl proč. Neobtěžoval jsem se trávit čas obavami nebo přemýšlením o tom, protože neexistoval způsob, jak zjistit, zda to někdy bude skutečně pravda.

V té době jsem věděl jen to, že jsem byl naprosto fascinován zaznamenáváním svých snů a prováděním svých výzkumů, a to bylo místo, kde byla moje opravdová vášeň. Přemýšlel jsem, jestli bych s tím mohl později v životě něco udělat z hlediska kariéry, ale nikdy jsem si nebyl úplně jistý. Slova kněžky mi posloužila jako povzbuzení do další práce.

Mezitím se můj spolubydlící Artie rozhodl přestěhovat na tento semestr mimo školu. Nechtěl ale přijít o svůj jídelníček, a tak si pokoj „ponechal“, i když tam nikdy nebyl.

To znamenalo, že bez dalších poplatků jsem skončil s "single" v tom, co mnoho lidí považovalo za "nejlepší kolej v New Paltz." Stlačil jsem tedy dvě postele k sobě a Yumi a já jsme tam oba trávili většinu času tím, že tam spolu bydleli a spali.

To vytvořilo neuvěřitelnou paralelu s pokračujícím nárůstem mého užívání marihuany během těch problematických let mého života. Skončili jsme u rutiny "Dělat F&F" nebo "bojovat a blbnout", jestli chytíš můj drift.

Naše spoluzávislost byla tak všestranná, že jsme byli neustále kolem sebe, když jsme nebyli ve třídě. A přesto jsem na základní úrovni chtěl prolomit začarovaný kruh, abych se mohl vrátit ke svému náročnému čtení knih a trávit více času se svými ostatními přáteli.

YUMI MLUVÍ ZE SNU, ČÁST PRVNÍ

Tato mimořádná blízkost očividně vedla k ještě větším osobnostním rozdílům, ale také vedla k některým zajímavým a nepředvídatelným výsledkům, které byly zcela mimořádné.

Zdálo se, že tyto výsledky byly urychleny v případech, kdy Yumi usnula a přešla do fáze rychlých pohybů očí (neboli REM), když jsem byl stále vzhůru, obvykle jsem četl některou ze svých knih.

Když se jedna z těchto událostí stala poprvé, pilně jsem četl Aliens Among Us od Ruth Montgomeryové. Tato žena „nasměrovala“ většinu z toho, co bylo v knihách, tím, že se posadila k psacímu stroji, upadla do transu a nechala své prsty, aby chodily.

Nebyl jsem si jistý, jestli mohu věřit nějaké „kanálované“ literatuře (kromě „My the

Arkturiáni" od Dr. Milanoviče,)) ale dal jsem šanci této konkrétní knize. Bizarním závěrem, ke kterému v této knize dospěla, bylo, že fenomén „Walk-In“ je třeba brát vážně.

Vysvětlila, že „Walk-In“ je osoba, jejíž normální esence duše v podstatě opustila tělo a umožnila nové, mimozemské esenci duše, aby „převzala“. To se jistě podobalo příběhu, který jsem rozvinul ve svém nedávném scénáři pro Jude s názvem „Ti, kteří odešli předtím“.

Lidé v Montgomeryho knize popsali masivní a rozsáhlé osobní změny v sobě samých a tvrdili, že po své zkušenosti „Walk-In“ byli jako úplně nový člověk. Myslel jsem, že ta myšlenka je zajímavá a mohla by se na mě vztahovat.

Ale pomyslel jsem si, že kdyby něco takového o mně bylo pravdivé, pak bych s největší pravděpodobností byl takový už od narození, ne jako výsledek nějaké „výměny fragmentů duše“. Věděl jsem, že události po mém vystřízlivění byly jistě úžasné, ale také jsem viděl, že stopy přetrvávaly po celý můj život.

V Montgomeryho knize nebylo nic o osobě jako je tato. O více než rok později jsem se dozvěděl, že pro to existuje jméno -- říkalo se tomu "Wanderer".

"Bože, zajímalo by mě, jestli by něco takového mohla být opravdu pravda," pomyslel jsem si, když jsem seděl v křesle s knihou, zatímco Yumi spala.

Než jsem vůbec stačil tu myšlenku úplně dokončit, všiml jsem si, že Yumi sedí v posteli! Nevydal jsem jediný zvuk, který by někdo v místnosti mohl slyšet, a přesto seděla vzpřímeně, otočila hlavu ke mně a otevřela oči. Nemohl jsem pochopit, co se sakra děje, a byl jsem z celé věci více než trochu znepokojený.

"(---) wa?" zeptala se mě Yumi. (Nepamatuji si, jaké bylo původní slovo, které řekla, i když vím, co to znamená v angličtině.)

Pak se zdálo, že si všimla, co dělá -- že sedí v mém pokoji a mluví se mnou. Rozhlédla se kolem sebe se zmateným výrazem, pak se náhle zdálo, že ji ovlivnila neviditelná síla, která způsobila, že se jí zavřely oči.

Rychle padla zpět do postele a pak zůstala zticha.

Zběsile jsem načmáral zvuky toho, co mi řekla. Z mého extrémně omezeného porozumění japonštině jsem věděl, že slovo „wa“ na konci

její výrok znamenal: "Nejsí?" Takže se zdálo, že se mě na něco zeptala.

Nemohl jsem se dočkat, až se jí příštího rána zeptám, co to znamená. Řekl jsem jí to slovo a ona nadšeně odhalila, že je to skutečně pravé japonské slovo. Nevěděla, jak to přeložit do angličtiny, a tak vytáhla svůj japonsko-anglický slovník.

"To slovo je 'září'," řekla mi.

"Ó můj bože!" Řekl jsem. "Takže to, co jsi řekl, bylo: "Ty záříš, že?"

"Ano, to je pravda," odpověděla. Ani jeden z nás tomu nemohl uvěřit.

Myslel jsem si tehdy, že jde o jednoznačnou synchronicitu, se kterou nelze polemizovat. Zdálo se, že na nějaké vyšší úrovni na rovině snů mě Yumi viděla, když jsem četl svou knihu, a kolem mě byla aura světla.

Možná to byl projev Yuminých skrytých psychických schopností, o kterých se stará žena zmiňovala. Hlubší důsledky, které jsem ve skutečnosti nemohl přijmout, byly, že tyto tajemné síly odpověděly na mou nevyřčenou otázku, zda jsem jako lidé v knize Ruth Montgomeryové, *Vetřelci mezi námi*.

„Odpověď“ se zdála být taková, že jsem skutečně „zářící“ bytostí Světla – něco jako to, o čem jsem právě četl.

"DVĚ KULKY"

Bylo mi připomenuto, že to nebylo poprvé, co k podobné „komunikaci snů“ došlo. Když jsem byl v prvním ročníku na vysoké škole, měl jsem potíže se svým původním spolubydlícím s nadváhou, se kterým jsem rok začínal.

(Nakonec jsem se přestěhoval z jeho pokoje do cizího a odtud do pokoje, který jsem měl po zbytek roku se svým „spolubydlícím z pekla“, chlápkem, který spustil mé studium buddhistické a hinduistické literatury.)

Můj první spolubydlící mi připomínal mě na střední škole, než jsem kdy zhubnul 85 kilo díky dietě a přešel z tlusté na hubenou. Když jsem byl doma na dovolené,

znovu o přestávce na Díkůvzdání jsem šel navštívit svého přítele Jude a přes noc jsem spal.

Zatímco jsem tam ležel v posteli s nafukovací matrací na Judově podlaze, začal jsem se probouzet do snu. V tomto snu byl spolubydlící strašlivě hrozivá postava, která mě pronásledovala. Měl jsem u opasku zbraň a věděl jsem, že kdybych opravdu chtěl, mohl bych toho padoucha zastřelit a zastavit honu.

Ale něco ve mně nebylo docela ochotné odříznout postavu, která představovala mé starší návykové vzorce chování, se kterými jsem stále zápasil. Takže jsem musel běžet dál, rychleji a rychleji.

V tu samou chvíli jsem v místnosti zaslechl chvění. Opět to byl bdělý sen, takže jsem si stále trochu uvědomoval své okolí. Najednou a bez varování začal Jude sténat. A pak, k mému neuvěřitelnému překvapení, začal mluvit...

"Zastřelte ho... Jen ho zastřelte... Dvě kulky..."

Byl jsem tak šokován, když jsem slyšel, že Jude sní stejný sen jako já, že jsem byl najednou úplně vzhůru a srdce mi bušilo o hrudní koš! Zíral jsem do stropu a neodvážil se ani dýchat, zatímco jsem čekal, jestli Jude ještě něco řekne.

Čas plynul dál a nic víc se nedělo. Nějak jsem byl schopen počkat do příštího rána, než jsem řekl Judovi, co řekl. Té noci jsem byl tak unavený, že jsem dokázal myslet jen na spánek, a dobře jsem věděl, že kdybych to řekl Judovi hned, v našem nadšení bychom z toho určitě udělali celou noc.

Jude byl docela překvapený, že jsem si to mohl nechat pro sebe a vlastně se poté vrátit do postele, ale rozhodně to nebylo poprvé, co se mi něco takového stalo.

A nyní s Yumi se právě stal další příklad stejné věci. Přemýšlel jsem, jak moje vlastní vědomí mohlo manipulovat s myslí ostatních, když spali.

Připomnělo mi to ty telepatické experimenty, které jsem prováděl na svém příteli Ericovi (ne stejnému Erikovi jako můj přítel v New Paltz) celou cestu zpět ve druhé třídě, když jsem četl Shermanovu knihu.

Pokud si vzpomínáme, řekl jsem tehdy Ericovi, aby se ráno probudil v určité hodině

a myslet na zlato prostřednictvím telepatické sugesce. Eric se skutečně probudil uprostřed noci, ucítil přítomnost v místnosti a okamžitě zkontroloval své zlaté hodinky, aby zjistil, kolik je hodin. Na sedmiletou jasnovidku to není špatné.

YUMI MLUVÍ ZE SNU, ČÁST DRUHÁ

Uběhlo ještě několik týdnů a síly si musely uvědomit, že upoutaly mou pozornost. Znovu jsem zjistil, že čtu pozdě v noci, zatímco Yumi spala.

Její hodiny začaly mnohem dříve než moje, a proto byly pozdní noční hodiny jedinou dobou, kdy jsem se od ní mohl dostat pryč a udělat si průzkum, což bylo stále to nejdůležitější, co v mém světě bylo.

Když jsem seděl na stejném křesle a četl, Yumi se znovu posadila na posteli a otočila hlavu ke mně. Tentokrát jsem byl připraven a držel jsem se každého jejího slova. Napsal bych cokoli, co mi řekla, co nejpřesněji.

Yumi měla tentokrát na tváři široký úsměv. Předklonila se v posteli s jednou rukou nataženou před sebou, jako by v ní něco držela. Druhá ruka jako by hladila tento neviditelný předmět.

Napadlo mě, jestli to nemohla být kniha. Bylo to všechno tak zvláštní a náhlé, že jsem stěží mohl ani přemýšlet. Než jsem stačil přemýšlet, co se děje, Yumi začala mluvit.

"Kon-no waraji ro, katan-da ke do," řekla s tím obrovským a velmi bizarním úsměvem na tváři, když hladila neviditelný předmět ve svých rukou.

Pak se jí znovu zdálo, že si všimla, že se děje něco divného; byla v podivné čtvercové místnosti s mužem bílé pleti, který měl podivně vypadající modré oči a neměl tušení, jak se tam dostala.

Pak, stejně jako poprvé, se zdálo, že ji bizarní energie náhle vypnula jako vypínač. Vtáhla „předmět“ zpět dovnitř a zhroutila se zpět do postele, přičemž si přes sebe stáhla příkrývky velmi mechanickým pohybem.

Zběsile jsem si načmáral slabiky toho, co jsem jí právě slyšel říkat: "Kon-no waraji ro, katan-da ke do." Ubrousek jsem bohužel nešetřila, jak by tomu bylo nyní

být pro mě velmi cenný.

Sotva jsem mohl číst dál, když jsem čekal na další ráno, kdy jsem mohl zjistit, co sakra řekla. Věděl jsem, že to bude „dobré“, cítil jsem to. Té noci se mi podařilo trochu spát.

Druhý den, téměř okamžitě po probuzení, jsem se jí zeptal, co řekla. Nezapsal jsem si jazyk ve správné poangličtěné verzi, známé jako „romaji“, takže jsem jí ho musel přečíst a znělo to téměř stejně, jako jsem to slyšel.

"No, dobře, to, co jsi řekl, bylo "Kon-no waraji ro, katan-da ke do." Přesně tak."

Yumi vypadala docela zmateně. Zdálo se, že neví, co říct.

"No dobře, no tak, co to sakra znamená?" Zeptal jsem se.

Odpověděla s velmi zmateným výrazem ve tváři.

"To znamená: 'Podívejte se na tyhle nové sandály, které jsem si právě koupil.' Velmi, velmi zvláštní."

"Podívej se na moje nové sandály? Co je na tom sakra tak divného?" Zeptal jsem se. To je všechno? Všechno, co kdy chtěla, bylo jít nakupovat, a teď kupovala věci ve svých snech a snažila se mi to ukázat!

"Ne, Davide, počkej chvíli. Slovo, které jsem použil pro "sandále" bylo "waraji." Waradži jsou velmi staré sandály. Nikdo nikdy nevlastnil ani nenosil pár waradží po dobu nejméně sedmi set let."

"Ježíšikriste! Sedm set let!"

"Ano. A já jsem ti řekl: "Podívej se na moje NOVÉ warajis, které jsem si právě koupil."

"No, budu zatraceně! Co si sakra myslíš, že to znamená?"

"Možná jsme spolu měli minulý život, desho?" ("Desho" znamenalo "Huh?")

Je zřejmé, že takový návrh byl pro mě stále trochu příliš, abych ho přijal. měl jsem

čas od času přemýšlel o minulých životech, ale nikdy nad tím moc nepřemýšlel. Pamatoval jsem si, že když jsem byl ještě velmi mladý, zdálo se mi, že si vzpomínám na minulý život, který zahrnoval druhou světovou válku a kde všichni jezdili staromódně vyhlížejícími auty, ale nikdy to nebylo příliš výrazné.

Pro Yumi a její šintoistický systém byla reinkarnace samozřejmá a ona takovou možnost navrhla vážně. Ale navzdory mé skepsi k celé věci se brzy po této události objeví další, stejně zajímavá.

YUMI MLUVÍ ZE SNU, ČÁST TŘETÍ

Tentokrát jsem ležel v posteli vedle Yumi, napůl vzhůru a napůl spal. Jednou rukou se opírala o moji nohu a tvrdě spala. Když jsem se pokusil pohnout vlastní nohou, Yumi ji začala jemně poplácat.

"Teru, teru, Obakun," řekla mi Yumi.

Byl jsem příliš unavený, abych si to zapisoval, tak jsem si to zapamatoval. Nikdy jsem nevěděl, co to sakra říká, nebo jestli to znamená něco důležitého nebo ne. Druhý den jsem se jí zeptal, co to znamená. Tentokrát byla opravdu zmatená.

"No, nikdy jsem neslyšela slovo "Teru" používané v běžné řeči," řekla Yumi. "Ale myslím si, že to možná kdysi byla krátká forma 'aishteru', což znamená "miluji tě."

"Jo, to dává smysl," odpověděl jsem. "A co Obakun?"

"To zní jako příjmení," odpověděla. "-Kun je 'skvělý' způsob, jak říct "pane", obvykle pro mladšího člověka. Takže to znamená pan Oba."

"Takže celá ta věc znamená "Miluji vás, pane Oba." Budu proklet! Určitě to zní jako minulý život, že?"

"Kowai!" odpověděla. "Kowai" znamenalo něco, co bylo zvláštní, bizarní nebo děsivé.

OBNOVUJÍCÍ SE PODVĚDOMÉ VZPOMÍNKY

O chvíli později v semestru jsme s Yumi měli sex v době měsíce, kdy jsme to opravdu neměli. Bylo mi z celé věci mírně nepříjemné, ale snažil jsem se těm pocitům nevěnovat pozornost.

Ve vedlejší místnosti, kde bydlel mladý alkoholik, se očividně odehrával velký hlučný večírek. V té místnosti se čas od času dělo spousta divných věcí, nejspíš také nějaké těžké užívání drog.

V minulosti se mi pomocí telepatie podařilo úspěšně přimět je, aby opustili místnost. Zdálo se, že drogy snižují jejich odolnost vůči mým podvědomým experimentům s „ovlivňováním na dálku“.

Takže přímo uprostřed hluku se náhle ozvalo hlasité bouchnutí o zeď a byl to zjevný zvuk rozbitého skla.

Brzy nato přišlo snížení sterea a zvuky hlasů v místnosti, očividně velmi znepokojené. Yumi a já jsme se tím začali docela znepokojovali. Hodil jsem na sebe oblečení a šel ven, abych to prozkoumal. Nic mě nemohlo připravit na to, co uvidím.

Z pokoje vyšel můj soused a také sousedův přítel, oba měli vousy a dlouhé vlasy a byli velmi mladí.

Oba byli doslova od krve a zdálo se, že se o sebe opírají o podporu. Zjevně byli silně opilí. Vešli do koupelny a cestou si mě skoro nevšimli.

Krátce nato jsem šel do koupelny, abych se prosákl. Poté, co jsem to udělal, jsem přešel a zeptal se chlapů, úplně zničených a ležících u zdi u umyvadel, jestli je všechno v pořádku. Nemohl jsem být připraven na odpověď, kterou jsem dostal.

"Vypadni odsud f-, člověče. Jen odsud odsud f-. Nic jsi neviděl."
Se nic nestalo. Okamžitě odsud vypadni."

"No, jsi v pořádku?" zeptal jsem se ve snaze nenechat se snadno zastrašit.

"Všechno je v pořádku. Teď odsud jen vypadni."

Byl jsem tak šokován jejich přístupem, že jsem to udělal - odešel z koupelny a

předstírat, že se nic nestalo. Z nějakého důvodu jsem nikomu nevolal a nic s tím nedělal. Netušil jsem, kdo z kluků se zranil, jak se zranil nebo jestli vůbec přežijí. Viděl jsem jen změť krve na obou jejich bílých košilích.

Ale protože jsem bydlel hned vedle toho chlapa, síla zastrašování vzala za své a já jsem nic nepodnikla. Později jsem zjistil, že můj soused rozbil láhev od piva o zeď a pořezal si ruku.

Nakonec ho spatřili, odvezli do nemocnice a dali mu stehy, když tihle chlapi chodili po kolejích, aniž by si převlékli zakrvácené oblečení!

Když jsem o celé věci mluvil s Yumi, nemohl jsem se ubránit pocitu podivné shody okolností toho, co se stalo. Načasování této události spolu s naším sexuálním neštěstím bylo příliš zvláštní. Proč byl můj nyní sexuální vztah s Yumi nějak spojen s touto hroznou, krvavou nehodou? Co mi bylo řečeno?

O několik týdnů později se mi zdálo, že Yumi byla zavražděna, možná dokonce dvakrát -- (to se zdálo být ve snu dost normální.) Pracoval jsem tvrději než kdokoli jiný ve snu, abych zjistil, kdo je vrah, protože jsem opravdu chtěl vyřešit zločin.

Byl jsem veden na různá místa činu a na každém z nich byly různé stopy, které se daly poskládat dohromady. Zvláštní bylo, že jsem mohl dokázat, že jsem sám byl u každé z klíčových scén!

Stále jsem se vracel a kontroloval, a doslova se nenašel nikdo, kdo by se do případu hodil lépe než já! Těsně před probuzením mi zůstal bizarní závěr, že vrahem jsem musel být já sám!

Probudil jsem se s pocitem, že to musí být zajímavá metafora pro vztah, jak teď stojí. Nechápal jsem však, proč mě mé sny zapletou do role vraha, když všechno, co se děje v současnosti, má co do činění s tím, že mě neférově využívá.

V mé mysli opravdu nebyl prostor přemýšlet o možnosti, že by to mohlo být skutečné převyprávění události z minulého života. Stále jsem si nebyl jistý, jestli něco jako minulé životy skutečně existují, i když jsem byl stále více přesvědčen, že by mohly být realitou, jak můj čas šel s těmito podivnými synchronicitami.

přicházející přes Yumi.

YUMI MLUVÍ ZE SNU, ČÁST ČTVRTÁ

Ke konci semestru se Artie zastavil, aby si promluvil, a Yumi nakonec šla spát do postele. Řekl jsem Artiemu o myšlence Vzestupu (se kterou jsem se nyní setkal v knihách, jako je Ruth Montgomeryová), o důležitosti mimozemšťanů a o tom, jak vše do sebe zapadá do „velkého obrazu“.

Byl to vzrušující rozhovor a Artie byl naprosto fascinován. Najednou se Yumi znovu posadila na posteli a stále tvrdě spala. Pomalu a rozvážně se její hlava otočila ke mně a Artiemu. Teď už jsem na to byl zvyklý, ale Artie byl evidentně k smrti vyděšený. Yumi začala mluvit.

"Svítí, co?" zeptala se a podívala se přímo na mě. Pak, stejně náhle, jako by ji něco „vypnulo“ a ona se zhroutilá zpět do postele. Artie se na mě podíval s rozšířenými očima a velkým praštěným úsměvem. Nevěděl, co si z toho náhlého, bizarního incidentu sakra vzít.

"Ježší, teď její podvědomí zná slovo pro "zářící", takže to nemusí říkat japonsky!" Bylo zřejmé, že opět vnější duchovní síla zmanipulovala její vědomí, aby nám poskytla důležité a včasné poselství.

"Zářili" jsme Světlem. Ukázalo se, že to bylo naposledy, kdy by taková zpráva prošla, než se na konci semestru definitivně vrátila do Japonska.

DAVIDOVA POTŘEBA STÁT SE ZA SEBE

Měl jsem mnoho snů, které naznačovaly mou vlastní potřebu stát si ve vztahu za svým. Boje pro mě byly naprosto zničující a zdálo se, jako by je téměř všechny vytvořila, aby naplnila své vlastní emocionální potřeby.

Snažil jsem se k ní chovat co nejslušněji, ale vždy, když neměla dobrou náladu, byla to nějak moje chyba a vytvářela rozptýlení, aby se pustila do boje.

Potom, jakmile bude boj probíhat, změní téma na jiné věci

co jsem dělal v minulosti!

Nevyhnutelným závěrem těchto bojů bylo: "Nemiluješ mě." Musel bych pak nějak „dokázat“, že ji miluji, a nikdy jsem si nebyl jistý, jak to udělat, protože jsem ji miloval pořád, bez podmínek, bez ohledu na to, co se mezi námi dvěma dělo.

Jedním z Yuminých oblíbených „triků“ bylo vyvolat dlouhé záchvaty chladného, kamenného ticha. Doslova se mi chtělo zvracet, když tohle udělala. Bez ohledu na to, co jsem řekl nebo udělal, jen tam seděla a mrzutě zírala do zdi.

Čím víc jsem panikařila a snažila se jí to rozmluvit nebo vysvětlit svůj postoj, tím to bylo horší. Pak by to nakonec skončilo jako prskající tyčinka dynamitu a oba jsme mlčeli.

Aby to bylo co nejdramatičtější, nakonec se vyřítila z místnosti a zanechala přetrvávající, nevyřešené napětí, které by viselo ve vzduchu jako zatuchlá mlha.

Nakonec jsme to museli řešit my a ona to často omlouvala jen jednou nebo dvěma větami. Řekla mi, že nikdy neměla zášť, a že jakmile skončíme boj, už o tom nechce nikdy mluvit.

Potom jsme měli sex a ona měla pocit, že díky cyklu odbourávání napětí je sex mnohem lepší. Nemohl jsem pochopit, proč potřebuje hrát tuto zákeřnou hru.

Jediné, co mi ten sex zlepšilo, byla úleva, že jsem ji "neztratil". V tom extrémně omezeném smyslu měla pravdu v tom, že je to lepší, ale cenu jsi zaplatil krví.

DAVID SNÍ O SVÉM POSLÁNÍ

Během této doby jsem měl zvláště jeden sen, který byl velmi dramatický. Zjistil jsem, že se do toho samého domu vracím znovu a znovu a pokaždé jsem vyběhl po schodech do koupelny a pak prudce skočil oknem koupelny na římsu na druhé straně.

I když to bylo velmi nebezpečné, z nějakého důvodu jsem se cítil nucen zůstat

dělat to znovu a znovu. Asi po čtyřech případech jsem si uvědomil, že kdybych byl ochoten projít zbytkem domu, mohl by existovat způsob, jak se dostat na druhou stranu, aniž bych provedl nebezpečný skok.

Právě když jsem se chystal znovu vyběhnout po schodech, zastavil jsem se a vešel do obývacího pokoje, docela k překvapení mladé afroamerické dívky, která mě pokaždé sledovala.

"Ahoj, já jsem David Wilcock," řekl jsem dívce mírně zadýchaný. "Nebude ti vadit, když se rozhlédnu?"

"Ne, to je v pořádku, Davide. Ve skutečnosti jsme tě už nějakou dobu očekávali."

Byl jsem zmatený. "Co tím myslíš," zeptal jsem se jí?

"No, opravdu bych k tomu neměla nic říkat," odpověděla, "ale mimozemšťané tu právě teď pracují na vybudování tohoto domu a vědí, že jsi tady."

"No tak, dej mi pokoj. Říkáš mi, že v tomto domě jsou právě teď mimozemšťané?"

"Ano, Davide, jsou. Když přejdete do vzdálené haly nalevo, můžete je vidět, když pracují."

"Tohle je příliš pobuřující, než abych tomu uvěřil. Půjdu tam a podívám se sám."

Prošel jsem chodbou a zabočil doleva, jak řekla, a pak šel další dlouhou chodbou. Na konci chodby byla barikáda po pás a já jsem ji přešel.

Když jsem vešel do vedlejší, nedokončené místnosti, podíval jsem se z toho, co se později stalo oknem. K mému překvapení a úžasu tam bylo asi osm mimozemšťanů v šedém stylu, všichni prováděli stavební práce na tomto domě!

Zdálo se, že jsou zalité zářivým, temně modrým světlem a jejich kůže byla také poněkud modrá. V místnosti také stavěli mohutný lustr

několik dalších ozdobných prvků, jako koupelna z černého mramoru se zlatým zařízením. Bylo úžasné sledovat, jak pracují.

Byl jsem si vědom nebezpečí ze strany sil ve vládě kolem pozorování chování těchto mimozemšťanů. Žádný ze sousedů kolem tohoto domu neměl vidět, co se děje.

A přesto byla úplně vlevo budova a v ní jsem najednou viděl muže, který je sledoval, stejně ohromen jako já. A pak najednou, jak jsem se díval, k muži s kulomety přišli muži ve vojenských uniformách a se zbraní v ruce ho odvedli pryč.

Velmi rychle jsem opustil oblast, nechtěl jsem být spatřen stejnými silami. Zdálo se, že mimozemšťané pokračují v práci bez ohledu na přítomnost této vlády.

Když jsem se pak vrátil do hlavní místnosti, narazil jsem na ženu, kterou jsem poznal jako bohatou a prominentní přítelkyni svého otce. Abych to zkrátil, tato žena mi nabízela příležitost pracovat v jejich zařízení – což by nakonec znamenalo, že bych mohl pracovat s mimozemšťany.

Byla tam část mě, která opravdu chtěla říct ano, ale pak jsem si ve snu jakoby vzpomněla, že jsem slíbila, že vyzvednu jinou moji orientální přítelkyni v malém červeném autě.

Věděl jsem, že tato orientálka je moje přítelkyně a že jsme se milovali, a byla by na mě velmi naštvaná, kdybych se s ní nesetkal včas. Takže jsem bezmyšlenkovitě souhlasil, že propásnu příležitost pracovat v domě a snažím se být nadšený z mého blízkého shledání se svou přítelkyní. Žena vypadala velmi zklamaně a řekla mi, že mě tam v domě „opravdu potřebují“.

Když jsem se chystal odejít, všiml jsem si, že je zapnutá televize. Vypadalo to jako nějaký hororový film, odehrávající se v dlouhém tunelu, který byl vytvořen z dlažebních kostek.

Hořící pochodně byly rovnoměrně namontovány podél stěn tohoto tunelu, asi každých patnáct stop, a mezi každou sadou pochodní bylo tělo, většinou se rozkládající a spoutané za zápěstí. Jak jsem dál sledoval tuto scénu, najednou jsem se ocitl přímo v ní!

Cítil jsem tísnivý žár a tmu v tunelu. Bylo to, jako bych byl v nějakém pekle v očištění. A na velmi vzdáleném konci tunelu byl

také dlouhovlasá mužská postava visící v řetězech, která se nápadně podobala Ježíši!

Najednou jsem zaslechl strašlivý hlas, který se rozlehl chodbou.

"Solomon," vykřikl hlas. "Teď si uvědomuješ, že moje síla překonala tvou vlastní. Uděláš, co říkám."

Rychle jsem otočil hlavu a uvědomil jsem si, že ten zlý je zahalený do splývavé černé látky, z ní mnoho malých kousků. V levé ruce svíral žezlo, které se zvedlo ke stylizované ruce s kostěným drápem, která držela křišťálovou kouli.

Nebylo mu vidět do tváře, ale nápadným rysem bylo, že jeho hlavu tvořila oblečená koňská lebka s velkými rohy nahoře. Jakmile pronesl tuto hroznou větu, vystrčil žezlo dopředu a scéna se změnila zpět na Solomona.

Nyní jsem měl pocit, že jsem byl ještě více součástí scenerie a nyní jsem se vznášel před připoutanou duchovní postavou.

Najednou a bez varování prorazila Solomonovým tělem řada snad třinácti tlustých, dvoupalcových kovových tyčí, z nichž vytryskla krev!

Mříže byly v různých výškách a úhlech a procházely rovně, což způsobilo, že Solomon plakal a žalostně naříkal jako malé dítě. Démon s koňskou hlavou pokračoval v mluvení a já jsem si najednou uvědomil, že jsem teď super velký, držím tohoto člověka v ruce a opatrně se snažím zapíchnout špendlíky do lidského masa správně.

Snažil jsem se ujistit, že jsem každou punkci provedl přesně správně, ale jak jsem jehly prorážel skrz, cítil jsem příval neuvěřitelné bolesti ve svém vlastním těle.

Probudila mě myšlenka, která byla spíše psychickým dojmem než fyzickou větou, ale přeložila se do „Ty jsi ten, kdo se bodá“.

Věděl jsem, že to souvisí s mým vztahem s Yumi a mojí potřebou stát si za svým. Navíc jsem si uvědomil, že to říká, že Yumiho naléhání na to, aby měl veškerý svůj volný čas, teď stojí v cestě výzkumu UFO, který jsem se snažil uskutečnit.

Z jakéhokoli důvodu síly ve snu zněly, jako by mě „opravdu potřebovaly“ v tomto bizarním domě, kde probíhala veškerá stavba.

V době, kdy jsem původně měl tento sen, jsem nebyl dostatečně otevřený, abych uznal nejhlubší možnosti poselství, což by bylo, že mi tento sen dali mimozemšťané a sdělili mi svou touhu se mnou pracovat. Než jsem na to všechno přišel, uběhlo by mnohem více času.

DAVID "SNÍMÁ"

Ze snu jsem viděl, že mi říká, že musím od Yumi pryč.
A skutečně, čím dál víc jsem měl pocit, že to celé prostě musím přerušit. Bylo to tak zákeřné, tak podělané, tak bizarní.

Určitě byly věci, kterými jsem ji naštval, ale byly přímým důsledkem mé vlastní neuvěřitelné frustrace z jejich do očí bijících a totálních manipulací. Takže jednoho dne, když se to znovu rozjelo, jsem měl dost.

Znovu odhodila stěnu ticha a já cítil, podle svých vlastních slov v té době, „nechutná křivka energie“ vycházející z mých nohou. Tentokrát energie obsahovala násilí a vztek.

Po "těhotenské pauze" mezi námi oběma, kdy ona opět odmítla cokoliv říct a zírala do okna, jsem najednou "prskla." Bylo to jedinkrát v historii naší (současné) interakce, kdy se to stalo.

Ve všech ostatních případech v minulosti jsem byl ztělesněním laskavosti, trpělivosti a trpělivosti. Tentokrát jsem byl prostě zatlačen příliš daleko a vzplanul ve mně ten nejčernější vztek.

Pokud se chystala postavit tu zeď, pak jsem ji chtěl rozbít, ať už to bude potřeba jakákoliv síla. Přetiskujeme zde má slova, přičemž většina obscénností byla odstraněna.

"Sakra, proč se mnou nechceš mluvit! Co musím udělat, abys něco řekl!" Chytil jsem ji za obě paže a třásl jsem s ní sem a tam, když jsem z plných plic křičel tato slova do její tváře. Tohle nebyl David Wilcock. Nikdy předtím ani potom jsem se takhle nechoval!

Z nějakého důvodu to Yumi překonalo. Dostala se do nějakého pokročilého záchvatu paniky / úzkosti, který trval téměř 45 minut. Celé její tělo se zdánlivě nekontrolovatelně chvělo a ona hyperventilovala, nemohla

dýchat nebo mluvit.

Byla jsem k smrti vyděšená a nevěděla jsem, co s tím k čertu dělat, i když část mě říkala, že tohle byla její vrcholná herecká hra. Pořád jsem se jí snažil uklidnit a ona pořád šílela.

Nakonec se po tak dlouhém utrpení začala vracet. Zeptal jsem se jí, proč se tak zbláznila, a ona řekla, že neví - zdálo se, jako by své činy neměla pod kontrolou.

Byla to nějaká karmická vzpomínka nebo jiný manipulativní trik? Měl jsem sklon věřit, že teorie „úskoku“ byla lepší, protože byla „falzifikovanější“ než myšlenka „karmické paměti“ z možné vraždy, kterou jsem provedl v tomto teoretickém minulém životě, který jsme spolu měli.

Nejhorší bod vztahu přišel brzy poté.

Začala další rvačka, protože jsem pozdě v noci odmítl sexuální návrhy. Yumi začala třískat nohou o postel a nakonec vstala do pokoje a rozsvítila všechna světla.

Pak chvíli dřepěla na podlaze, posazená jako pták, zatímco já jsem seděl v posteli. Věděl jsem, že to bude špatné, a nevěděl jsem, co mám dělat.

Cokoli, co bych řekl, by vedlo k další porážce, čímž by se zvětšila sestupná spirála. Potom, po delším tichu, se vrátila do postele a začala křičet.

Očividně používala všechny ty americké slangy a nadávky, které jsem jí naučil. Nejhezčí ze slov, které mi řekla, bylo „Nenávidím tě,“ a její slovní tiráda pokračovala dál a dál.

Věděl jsem, že věci se rychle dostávají daleko za bod, kdy jsem mohl udělat cokoli, abych se z toho dostal. Neměl jsem ponětí, jak tento boj zastavit. Další den jsem měl test a zoufale jsem potřeboval spát. Když dál křičela a zuřila kvůli všem těm hrozným věcem, kterými jsem byl, začal jsem se modlit, pravděpodobně poprvé s takovou intenzitou, jako je tato.

"Bože, to jsem já, Davide. Potřebuji tvou pomoc. Musím vymyslet způsob, jak zastavit tento boj, vrátit všechno zpátky, jak nejrychleji to půjde."

Potřebuji dnes v noci spát alespoň šest hodin, pokud chci zítra úspěšně projít testem. Prosím pomozte mi."

Čekal jsem na hlas nebo nějakou odpověď, ale zdálo se, že se nic nestalo. Bůh nebo moji vlastní průvodci jednající jménem Boha mě opět zklamali. Ale krátce nato jsem si začal všimnout velmi skutečné nevolnosti v žaludku; Měl jsem pocit, že zvracím!

Najednou jsem si uvědomil, že to byla odpověď na mou modlitbu. Vlastně jsem ani nepotřeboval zvracet, ale kdybych vběhl do koupelny a udělal to tak, jak to vypadá, boj by pravděpodobně velmi rychle ustal a mohl bych se trochu vyspat.

Toto jsou typy „řešení“, které se objevují, když je člověk dotlačen do tak neuvěřitelné úrovně zoufalství.

Ale zároveň, když mi přišlo „řešení“, jsem měl velmi jasný a velmi vystřízlivý okamžik.

„Bože, chci se ujistit, že bez ohledu na to, co řeknu nebo co udělám, si vždy budu pamatovat věci, které Yumi právě teď říká.

Nikdy nechci být zaslepený láskou a zapomenout na to, co se právě v tuto chvíli děje, a co budu muset udělat, abych to zastavil. Víím, že budu muset tento vztah ukončit, a jakmile se ona vrátí do Japonska, je to.“

Yumiin hlas se stále odrážel od stěn, když jsem tyto věci říkal. "Nenávidím tě, ty f---ing..."

Zhluboka jsem se nadechl a shromáždil energii, abych svůj „tah přežití“ vytáhl.

Najednou a zběsile jsem vstal přímo v posteli a doslova jsem se převrátil přes nohy postele, otevřel jsem dveře a vklouzl chodbou do pánského záchodu.

Klekl jsem si před záchod, zakřičel do mísy se zvratky znějícím sklonem, natáhl se a popadl malou hrst vody. Byl jsem v tu chvíli doslova tak zoufalý, že jsem si do obličeje cákal hnisající vodu ze záchodové mísy, aby to vypadalo realističtěji.

Pak jsem udeřil do splachovače a ten explodoval hlukem a vodou.

Hned poté do koupelny vběhla Yumi. Dvakrát jsem plivnul do záchodu a

znovu to spláchla, když se mě zběsile snažila utěšit. Kapky vody mi stékaly z obličeje. Očividně byla v naprosté panice.

"Ach můj bože, můj bože, jsi v pořádku?" zeptala se mě.

"Jo, jsem v pořádku," zasténal jsem. Teď byla řada na mně, abych byl hercem.

Té noci jsem nakonec usnul, i když nejdřív jí trvalo, než splnila své přání a nakonec „zvítězila“ – stejně jsme nakonec měli rychlý sex, což byl ten boj, který v první řadě začal.

Vlastně jsem celou dobu sledoval hodiny ve snaze zajistit, aby se nenatahovaly příliš dlouho. Druhý den jsem v testu dopadl dobře.

Zdálo se, že zákon karmy zasáhl brzy poté, jako přirozené vyvažování toho, co jsem cítil, že musím udělat, abych se dostal z boje. Vzal jsem si s sebou svůj křemenný krystal do sprchy a položil jsem ho na miskou na mýdlo, když jsem si umýval vlasy.

Tohle byl můj jediný křemenný krystal a měl jsem pocit, že je důležité ho nosit. Jedna z prvních přítelkyň mého otce mi ho dala, když jsem byl ještě na střední škole. V jednu chvíli na střední škole, když jsem ho nosil s sebou, spadl mi ze stolu a já jsem si jistě myslel, že bude řinčet a rozbít se o podlahu.

Jako zázrakem to dokonale přistálo na peněžence Elizabeth, dívky sedící vedle mě, a nikdy se nezakolísalo ani nepohnulo - prostě se zastavilo.

A teď, stále zapletený do bouřlivých emocí dysfunkčního vztahu, jsem se otočil ve sprše a moje ruka narazila na krystal. Rozbil se na podlahu sprchy a rozbil se na dva kusy. Byl jsem úplně zničený.

Hned jsem cítil, že vím, proč se to stalo. Křišťál představoval mé duchovní tělo a vztah s Yumi doslova lámal mého ducha. Viděl jsem to jen jako další metaforu jako ochromující bolesti zad, které jsem trpěl ve stejné sprše jen před několika měsíci.

Veškerá moje vitální energie ze mě byla „vypumpována“ a kvůli mé neschopnosti mít ve vztahu páteř a „stát se“ za sebe, byl jsem redukován na činy čirého zoufalství.

Poté, co se to stalo, jsem měl pocit, že krystal je „mrtvý“ a už jsem ho nechtěl dál nosit. Lomová rovina byla ve skutečnosti velmi zajímavá, protože měla hladkou texturu a konzistenci vody. Tolik na tom bylo zajímavé.

Kapitola 08: Skládání kousků dohromady se sny

VĚTŠÍ A LEPŠÍ VĚCI

Velmi se mi ulevilo, když semestr skončil. Byl jsem připraven přejít k větším a lepším věcem. Uvažoval jsem o přihlášce na Atlantic University ve Virginia Beach, která byla v té době přímo spojen s ARE se sídlem Edgara Cayce, abych mohl pokračovat v magisterském studiu transpersonálních studií.

O Cayce jsem toho moc nevěděl, jen to, co jsem četl v knihách o Atlantidě o Velké pyramidě a nadcházejících změnách Země. Věděl jsem, že Cayceova čtení říkala, že to byl kněz známý jako Ra-Ta, který postavil Velkou pyramidu s Enochem, který byl zjevně ranou inkarnací Ježíše.

Byl jsem ohromen, když jsem zjistil, že Cayceho údaje uvádějí datum pro stavbu pyramidy jako "10 490 až 10 390 let před vstupem Mistra (Ježíše Krista) do pozemských rovin."

Překvapilo mě, že jsem viděl, jak dobře výsledky tohoto čtení korelovaly s nedávnými zjištěními jednoho Roberta Bauvala, který napsal knihu s názvem „Záhada Orionu“. Bauvalova práce ukázala, že tři hlavní pyramidy v Gíze spolu s několika dalšími poblíž byly postaveny tak, aby přesně kopírovaly formaci souhvězdí Orion na obloze.

Řeka Nil byla použita jako fyzická analogie pro galaxii Mléčná dráha na nebesích. A navíc, kvůli dlouhodobému kolísání v zemské ose zvané precese, existoval v jakékoli nedávné historii pouze jeden pravděpodobný okamžik, kdy by pyramidy a řeka Nil na Zemi byly přesně zarovnané s pozicí hvězd na nebesích.

Ta doba byla před 12 500 lety, nebo 10 500 let před dobou Krista! Uvědomil jsem si, že Cayceho údaje trefily hřebík přímo na hlavičku, s desetiletým rozdílem oproti Bauvalovým zjištěním. A navíc v Bauvalově knize, která právě přišla, nebyla žádná přímá zmínka o tomto prorockém spojení

v té době v obchodech.

Usoudil jsem, že pokud byl Cayce tak přesný s nejmodernějšími údaji o Velké pyramidě, pak by esoteričtější materiál o Ra-Ta, existenci Atlantidy a Síně záznamů mohl být také pravdivý.

Tato síň měla obsahovat záznam všech atlantských a dřívějších období zaznamenané historie v té době, stejně jako řadu artefaktů. Ra-Ta zřejmě postavil tuto síň, aby ochránil záznamy o Atlantidě před účinky posunu magnetické osy na Zemi.

Cayceho údaje také říkaly, že historie se bude znovu opakovat a že v roce 1998 bychom mohli mít masivní přesun země, který by urychlil zaplavení Kalifornie a Japonska. Dodatečně řekl, že k samotnému posunu pólů dojde v roce 2001.

Přirozeně mě to všechno znervózňovalo a bylo to dobře potvrzeno v jiných knihách, které jsem četl, jako je kniha Charlese Berlitze "Doomsday: 1999 AD." Usoudil jsem, že nejlépe udělám, když se pokusím přesunout do nejbezpečnější oblasti, kterou jen dokážu.

Cayceovy údaje silně naznačovaly, že Virginia Beach by si během těchto změn vedla pozoruhodně dobře, a já jsem tuto radu rozhodně považoval za velmi vysokou. Moje druhá volba byl Naropa Institute v Boulderu, Colorado.

Cítil jsem, že by mi Naropa mohl dát šanci žít se mými metafyzickými zájmy, a výšiny Skalistých hor byly pravděpodobně další bezpečnou oblastí, pokud by se Cayceova proroctví skutečně naplnila a oceány by se rozlily na pevninu.

Jedna z nejbizarnějších věcí, které se staly kolem problému s Náropou, se stala, když jsem si sedl k počítači a začal psát průvodní dopis k přijímacímu balíčku. V dopise jsem se začal věnovat všem změnám Země, které byly v té době, v roce 1995, viditelné.

Když jsem začal psát, byl venku slunečný den. Když jsem pokračoval v psaní o kolapsu společnosti a neuvěřitelných problémech, kterým jsme čelili, náhle se z ničeho nic přihnala bouře.

Než jsem vůbec stačil přijít na to, co se přesně děje, divoký vítr venku zápasil se stromy a způsobil, že se točily sem a tam. Obloha potemněla, ozvalo se několik zahřmění a déšť se začal snášet v plachtách.

Pak došlo k obrovskému záblesku světla, ke kterému došlo téměř současně s ohromným, explodujícím třeskem hromu, a můj počítač byl najednou mrtvý – přesně tak. Ztratil jsem všechno, co jsem psal, protože jsem to ještě neuložil.

Když se napájení vrátilo, zapracoval jsem událost přímo do svého nového přijímacího dopisu Náropovi jako pozitivní příklad synchronicity. Velmi to pomohlo mému případu o změnách Země, které probíhaly.

Zdalo se, že to bylo tak dobře načasované, že jsem nemohl ignorovat význam této události. Byl jsem si jistý, že je to „znamení“, že mě škola bude chtít vzít na palubu.

Brzy jsem dostal dopis, ve kterém mi řekli, že chtějí, abych odcestoval do Colorada na vstupní pohovor! Potřeboval bych to udělat jen dva týdny po maturitě!

Byl jsem tak rád, že jsem skončil s vysokou školou, že jsem se o promoci ani nestaral; Jen jsem prošel, popadl diplom a potřásl si rukou s chlapem, kterého jsem nikdy předtím nepotkal.

Čepice a šaty byly zatraceně horké, hudba byla příliš hlasitá a bylo tam příliš mnoho lidí. Vlastně jsem na sebe ani nebyl tak pyšný, protože jsem měl na mysli tolik jiných věcí - bezprostřední ztrátu vztahu, mé konečné vynoření z ochranného lůna života na koleji a plánování zbytku mého života. .

Hned po obřadu jsem šel domů a Yumi jel se mnou, mojí matkou a bratrem.

Před předposledním dnem, kdy byla Yumi v mém domě, jsem měl naprosto velkolepý lucidní sen, který jsem si sám přivodil.

Byl jsem zpátky v New Paltz a bez námahy jsem létal po kampusu, k úžasu ostatních, kteří mě sledovali. Byl jsem tak nadšený z toho, co se děje, že jsem si zkusil dělat poznámky, aniž jsem si uvědomil, že součástí snu je i zápisník a že ho nebudu moci vrátit.

Když jsem se snažil zapsat své zážitky, podíval jsem se dolů na stránku. K mému úžasu byly všechny mé myšlenky, které byly v angličtině, psány francouzsky! Navíc jsem poznal, že jsou to přesné věty, i když bych je sám nedokázal dát dohromady. Byl to úžasný, ohromující a eminentně potěšující zážitek.

Yumi byl odvezen z mého domu ve žlutém taxíku a já jsem předstíral, že jsem se do něj vloupal

slzy, když odcházela, aby měla pocit, že jsem opravdu smutný, když jsem ji viděl odcházet. Ale pak, když jsem se vrátil do domu, šel jsem dolů do sklepa, abych si dal prádlo do sušičky, a v tu chvíli mě to opravdu zasáhlo: Yumi byla nadobro pryč.

Teď jsem začal opravdu plakat. Instinktivně a bez přemýšlení jsem přešel do stejné knihovny knih, která vytvořila knihu Harolda Shermana „Jak zajistit, aby ESP fungovalo pro vás“, když mi bylo pouhých sedm let. Slepě jsem se natáhl a popadl „Proroka“ od Kahlila Gibrana, posadil se a začal ho číst. Nikdy předtím jsem to nečetl a nic o tom nevěděl.

Se slzami, které mi stále stékaly po tvářích, jsem si uvědomil, že úvodní scéna této knihy představovala proroka, který konečně dosáhl plnoletosti a byl Bohem povolán, aby opustil své rodné město. Zpočátku jsem si neuvědomoval, že duchovní síly chtějí, abych si uvědomil, že je to metafora pro mě a můj vlastní brzký odchod do Naropy v Boulderu v Coloradu.

Prorokova loď právě dorazila do přístavu a celá vesnice plakala stejně jako on. Než je měl naposledy opustit, zeptali se ho, zda by jim na rozloučenou nedal nějaká moudrá slova.

A tak je každá kapitola knihy po této úvodní scéně jeho odpovědí na jejich otázky. Zvláště mě zaujala pasáž pojednávající o lásce jako o tom, co mele „zrno“ vaší duše, abyste vyrobili „chléb“. Mluví se o neuvěřitelné práci a obětech, které šly do vztahu, a já to právě prožil.

To, že jsem knihu a její obsah vzal do ruky, byla jen další známka z tisíců. Bylo velmi zvláštní, že Yumi právě odešla, a já sám, „prorok“, se chystal jít do svého „místa povolání“, institutu Naropa.

Nepovažoval jsem se za proroka, a tak celá věc byla velmi zvláštní, ale smysluplná synchronicita. Byl to další soubor pro "podivnou" knihu, kterou jsem v koutku své mysli sledoval a kterou teď čtete.

Teprve později jsem si uvědomil, že ještě hlubší metaforou bylo, že loď, na kterou se má nalodit, představuje Vzestup. Prostřednictvím médií, jako je tato kniha, bych nakonec poskytl veřejnosti duchovní informace, než jsem se také pustil do větších a lepších věcí ve vesmíru.

Krátce nato jsem byl ve vlaku do Colorada. Zmeškal jsem výdej zavazadel a moje čtyři těžké tašky se ukázaly být velmi neskladné. Cesta trvala více než dva dny a já nemohl spát. To bylo doslova poprvé, co jsem kdy udělal

cokoliv sám, pro sebe, a byl jsem jako zkamenělý.

Zíral jsem na bledě zářící čísla v horní části dveří mezi vagony, jak ubíhaly noční hodiny, a znovu mě přemohl smutek ze ztráty Yumi. Ať už jsme měli jakékoli problémy, pořád jsem ji miloval, i když jsem si to nedokázal vysvětlit.

První den v Boulderu bylo zataženo a nevýrazně. Nemohl jsem vidět ty hory, o kterých všichni šleli. Když jsem se dostal do odporného Boulder Youth Hostel, zhroutil jsem se do postele a většinu dne a noci jsem prospal.

Druhý den ráno jsem vyšel ven a slunce spálilo všechny mraky. Nádherné Flatiron Mountains na mě zíraly a já byl ohromen. Nebyly to obyčejné hory, ale odvážné kusy skály trojúhelníkového tvaru, které vyčnívaly do vzduchu jako gigantické pyramidy. Byl to velmi epický pohled.

Abych to zkrátil, prošel jsem si rozhovor a myslel jsem si (to je klíčové slovo), že jsem udělal velmi dobře. Potkal jsem dva úžasné lidi, kteří se také hlásili, Carla a Meredith. Všichni tři jsme se rychle spřátelili a další tři dny jsme spolu trávili čas.

Meredith měla půjčené auto a nakonec jsme jeli do hor. Když jsme stáli na dechberoucím vrcholu s výhledem na Skalnaté hory na obou stranách, komentoval jsem, jak jsem nikdy předtím skutečně neviděl skutečnou krásu Země. Sotva jsem mohl uvěřit té nádheře, která byla přede mnou.

Carl a já jsme si povídali a já jsem prozradil, že se pořád necítím jako muž – připadal jsem si jako kluk. Koneckonců, právě jsem dokončil vysokou školu a nikdy jsem nežil mimo kampus, když jsem tam byl. V té době jsem neměl přehled o životě dospělých.

Carl a Meredith oba chápali a byli velmi soucitní a vysvětlovali, jak společnost ztratila všechny „obřady průchodu“, které byly kdysi společensky schváleny pro každého. Nyní, vysvětlili, jsem uskutečnil svůj vlastní rituál průchodu tím, že jsem vyšel, abych začal svůj nový život jako student Náropy.

Plánoval jsem, že si najdu práci a začnu tam hned bydlet, což vyvrcholilo návštěvou Náropy na podzim. Byl to skvělý plán, který nemohl selhat. Věděl jsem, že to pro mě bude způsob, jak získat pověření, abych byl nakonec duchovně zaměřen kariéru.

Carl mi řekl, ať vyzkouším místní agenturu pro brigádníky, abych dostal, podle jeho slov, „rychlý a špinavý

Takže v pondělí ráno jsem přesně to udělal. V úterý ráno jsem nastoupil do své nové práce v softwarové společnosti pojmenované po Skalistých horách.

Netřeba dodávat, že ta práce byla totální peklo. Celých osm hodin jste stáli na jednom místě a dávali dohromady disketové schránky tak rychle, jak jste jen mohli hýbat rukama a pažemi. Obklopovali mě zvláštní dělníci středního věku, kteří si neustále na všechno stěžovali.

Byl jsem velmi nešťastný a akutně jsem cítil bolest z celodenního stání v chodidlech a nohách.

Začal jsem mít obavy, že nevydělávám dost peněz, abych tam mohl bydlet, a Youth Hostel se mě snažil přestěhovat, aby uvolnil místo pro krátkodobé nájemníky.

Začal jsem se docela bát, jak týden ubíhal, přemýšlel jsem, jak to, proboha, celou věc vytáhnu. Pak mi najednou zavolala moje matka.

"Mám tady dopis od Naropy, Dave," řekla. "Je to strašně tenké."

Byl jsem šokován. "Chceš říct, že mě nepřijali?" Pomyslel jsem si. "To je nemožné. Děláním tuhle metafyzickou práci celý život. Nechápu, proč by mě nevzali."

"Dobře, pojďme si to poslechnout," odpověděl jsem ponuře.

Slyšel jsem zvuk otevírání dopisu. "Drahý pane Wilcocku. S politováním vám musíme oznámit, že jsme se rozhodli, že vás v tuto chvíli nepřijmeme jako studenta Náropy."

Byl jsem úplně vyděšený. Tady jsem byl, v tom, o čem jsem věřil, že je to Mekka New Age kontinentálních Spojených států, moje nová bezpečná země před změnami Země, a snažil jsem se dostat na nejlepší metafyzickou postgraduální školu, která existovala, a právě mě odmítli poštou. i osobně.

Ale zároveň se mi zvědavě ulevilo, protože vyhlídka pokusu o to "dodělat" v Boulderu vypadala stále nejistěji. Ceny pronájmu i za špinavě levný byt byly v podstatě nechutné.

"No, myslím, že nakonec nemusím zrušit ten zpáteční lístek domů," řekl jsem

odpověděl.

Teď jsem měl peníze navíc a rozhodl jsem se, že jsem zase na dovolené. Dal jsem výpověď a další tři dny před odjezdem vlaku jsem strávil obcházením a užíval si Boulder.

Den před odjezdem jsem potkal starší ženu, která byla „profesionální jasnovidka“. V Boulderu vlastně nikdy nenašla bydlení, protože to tam bylo drahé, a v podstatě žila a spala ve svém autě. Její specialitou bylo vykládání tarotových karet.

Přitáhla se ke mně poté, co mě potkala v kavárně a restauraci. Koupil jsem jí nějaké jídlo a nakonec jsme spolu strávili celý den. Myslel jsem, že mě mohla přitahovat, ale rozhodně jsem podle toho nejednal.

Snažil jsem se jí poradit, jak nejlépe jsem mohl, jak se dostat ze svízelné situace, ve které se ocitla. Přišla do Boulderu „s vírou“ a víra prostě ještě nefungovala!

Nakonec jsme vedli velmi zajímavé a poutavé rozhovory. Jako dárek pro mě se rozhodla dát mi jeden ze svých výkladů tarotových karet. Používala Rider / Waite deck, stejný, na kterém jsem trénoval od střední školy.

Použila obří kruhový rozptyl a vysvětlila, že je astrologický. Každá z karet v kruhu odpovídala astrologickému znamení a domu; byl to její vlastní osobní styl, který si vyvinula.

Byla tam jedna pozice karty, která představovala součet zbytku čtení, a jakákoliv karta, která se tam objevila, byla TO. Dramaticky to vybudovala, když vykládala karty jednu po druhé a dávala jejich význam, což pro mě bylo až příliš zjednodušující.

Občas jsem zpochybňoval její interpretace, ale nenechala mě moc dlouho porušit rytmus a kritiku nepřijímala.

Hodila poslední kartu a byla to jedna z nejhorších v balíčku. Vypadala docela zmateně, jako by se ta karta nikdy předtím neobjevila v tak zásadní pozici. Svraštila čelo a zabručela: "Hmm."

"No, co to znamená?" zeptal jsem se, už jsem věděl, že je to špatná karta. Byla to Čtyřka pohárů, muž, který plakal nad rozlitymi poháry před ním, láska

a radost, kterou nedokázal nahradit.

"Utrpení," odpověděla. "Karty říkají, že vaše budoucnost bude určitě trpět."

"No, doufám, že ne," odpověděl jsem.

Instinktivně jsem věděl, že to z nějakého důvodu "cítí" správně. Koneckonců, právě jsem „ztratil“ svou přítelkyni, „ztratil“ šanci jít na vysokou školu, kterou jsem chtěl, a nyní jsem se musel vrátit domů ke své matce, kde bych v podstatě musel podstoupit svůj vlastní obávaný vstup do „skutečný svět“ pracovních míst, nájemného a účtů.

Navíc jsem se teď musel potýkat s přítelem alkoholikem mé matky, který nebyl příliš přátelský. Celou loňskou zimu mě ignorovali, když jsem seděl kolem domu s Mono.

Při cestě vlakem domů jsem potkal dva velmi zajímavé kluky z Kalifornie. Oba mířili do ášramu založeného guru jménem Baba Muktananda. Ášrám byl velmi blízko místa, kde jsem chodil do školy v New Paltz.

Celá věc byla ještě zajímavější, že jeden z kluků, který byl z velké části holohlavý, právě dokončil lékařskou školu v Kalifornii. Než si tento muž otevřel svou vlastní praxi, dostal řadu vizí, které mu doslova přikazovaly, aby se vzdal své lékařské praxe a pracoval jako „obyčejný člověk“, směřující k tomu, aby se stal soběstačným mnichem.

Muž vysvětlil, jak si celá jeho rodina myslela, že je blázen, když se vzdal veškerého svého vzdělání. On a jeho přítel si koupili jednosměrné letenky a šli prostě do ášramu. Nevěděli, co se po té chvíli ještě stane. Lékařův přítel studoval s Muktanandou, když byl ještě naživu, a měl velmi zajímavý příběh. Zde je návod, jak to dopadlo.

Ze všech lidí v ášramu byl Tony (ne jeho skutečné jméno) z celé situace nejvíce nespokojený. Nechtělo se mu dělat práci a propadal depresi, toužil po životě, který měl předtím.

Zdálo se, že Muktananda chápal, co Tony cítil. Jednoho dne, když Tony šel sám po chodbě v ášramu, Muktananda se objevil na opačném konci a zastavil se a zíral na něj. Tony také přestal chodit.

Náhle a nevysvětlitelně Muktananda napřáhl pravou ruku na stranu a objevila se v ní malá koule luminiscenčního modrého světla! Otočil si ruku kolem hlavy a "hodil" míč na Tonyho.

Světelná koule proletěla vzduchem a zamířila přímo doprostřed Tonyho čela, do třetího oka. Síla světelné koule, která na něj dopadla, ho srazila zpět a on se zhroutil na zem.

Téměř okamžitě Tonyho přemohla nejhlubší duchovní extáze, jakou kdy za celý svůj život pocítil! Tomu se nemohlo vyrovnat nic, co kdy předtím zažil. I když byl stále v místnosti, jeho další část stála před Čistým Světlem, Světlem Jediného.

V tu chvíli věděl, že je to Domov, a byl to ten nejslavnější, nejúžasnější a nejnábožnější zážitek v jeho životě.

Najednou uviděl Muktanandovy nohy a hábit před svým obličejem, jak tam ležel na zemi, blažený, blábolící idiot.

"Teď zůstaneš a budeš šťastný, ne?" zeptal se ho Muktananda.

"Ano, ano, zůstanu, zůstanu," odpověděl Tony. Oči měl stále rozšířené v extázi.

Sledoval, jak Muktananda odchází, zatímco vize pokračovaly. Po tom dni se Tony stal tou neenergičtější a neenergičtější osobou v ášramu! Pracoval přesčas, aby dělal své domácí práce. A nyní se sešel se svým přítelem na jednocestnou letenku z Kalifornie do New Yorku, aby zůstal v Muktanandově ášramu na neznámou dobu.

Muktananda již nebyl na Zemi ve fyzickém těle, ale jeho dcera Svámí Chidvilásananda udržovala tradici při životě. Nebyl jsem si jistý, zda skutečně prokázala podobné „siddhi“ schopnosti jako Muktananda.

Rozhodně mě zajímalo, co se děje. Právě jsem šel celou cestu do Boulderu, abych našel své "duchovní centrum". Nyní tito dva upřímní muži středního věku přijížděli z Kalifornie a říkali mi, že stejná oblast, kde jsem chodil na vysokou školu, je pro ně nejlepším duchovním místem v zemi. Určitě mě to přimělo dvakrát přemýšlet o celé oblasti New Paltz / Woodstock v New Yorku.

Vrátil jsem se domů a ženina prorocství se depresivně naplnila. Rychle jsem zapadl

katastrofální nízký bod, přijímání práce za nesmyslnou práci prostřednictvím agentur pro dočasné zaměstnání.

Přítomnost matčina přítele ve mně vyvolala velký neklid a časté slzy, neboť probíhal jasný hraniční spor. Přítel, kterému budeme říkat Jack, měl v úmyslu vyhrát cenu, kterou byla věrnost a láska mé matky.

Netrvalo dlouho a Jackovi se podařilo dostat moji bicí soupravu ze sklepa do garáže. Stalo se tak proto, aby si mohl do sklepa přestěhovat vlastní hudební studio. Problém s garáží byl, že jsem věděl, že celý svět mě uslyší cvičit, a nechtěl jsem nikoho rušit.

Měl jsem takový strach o ostatní, že jsem se nemohl takovým způsobem přimět cvičit na veřejnosti. Cítil jsem, jako by můj hlavní problém byl, že jsem pouze syn své matky, ne její přítel. Už jsem nebyl nejdůležitější osobou v jejím životě a bolelo to jako blázen. (Teď moje matka Jacka vyhodila. Tento problém se vyléčil a vycházíme spolu úžasně.)

Moje matka na mě vyvíjela stále větší tlak, abych se odstěhoval. Už jsem ten stres a vypětí moc dlouho nevydržel. Znovu jsem se spojil s Ericem, který stále končil svůj poslední semestr v New Paltz, a řekl jsem mu přesně, co se děje.

"Víte, od té doby, co jsem opustil New Paltz, dokonce i když jsem byl v Boulderu, jediné, co jsem kdy udělal, bylo snít o tom, že se tam vrátím," řekl jsem.

"Člověče, víš, že musíš sem dolů. Tam nahoře už pro tebe nic není. Ty to víš a já to vím. Proč k sobě nebuď upřímný. Všichni tvoji přátelé jsou tady dole a ty dlužíš to sám sobě, člověče.

"Jo, máš pravdu," řekl jsem. Během několika dní jsem si domluvil, že bydlet v domě mého kamaráda s jazzovou kytarou Adama. Od návratu z Colorada se mi konečně podařilo sehnat auto a teď jsem ho použil k přesunu všech svých věcí zpět do New Paltz.

Nakonec jsem spal na nafukovací matraci uprostřed Adamovy podlahy v kuchyni. Hned druhý den poté, co jsem se vrátil do New Paltz, jsem dostal práci jako rozvoz pizzy pro místní pizzerii. Byla to stejná práce, jakou měl i Eric, a střídali jsme noci.

Zanedlouho jsem si zajistil pěkné bydlení, které by mě stálo jen 220 dolarů měsíčně na nájemném – byl to jeden pokoj v penzionu. Nakonec jsem měl vážné spory se svými spolubydlícími, z nichž většina byla ještě na vysoké škole.

Často nechávali dřez zaplněný špinavým nádobím, které nikdo nikdy neuklízěl, a já jsem nakonec udělal všechno. Kdybych je neudělal, pak by doslova jen seděly bez dozoru a hnily ve dřezu.

Nikdo v domě nebyl ve skutečnosti „zlý“ člověk, ale jejich lenost mě přiváděla k šílenství. Jednou v noci jsem odtrhl jedovatý dopis a položil ho nad nádobí. četlo se,

"Upřímně, nezajímá tě to sakra?"

Druhý den jsem dostal písemnou odpověď, nalepenou na mých dveřích od dívky, která je tam zjevně nechala. Bylo to poloodvetné s tím, že není potřeba vulgárních výrazů.

Ale pak ve stejné krátké odpovědi zazněla smířčí poznámka a v podstatě všechno nakonec klaplo. Nakonec jsem se omluvil za svůj jazyk a řekl, že jsem byl tak frustrovaný, že neznám jiný způsob komunikace.

Skutečně došlo ke zmírnění břemene a všichni začali být zodpovědnější. Někdy to vyžadovalo takovou úroveň intenzity, aby vyvolalo odpovídající reakci. Ale znovu, tohle jsem nebyl já; tohle byl David, který byl zatlačen příliš daleko, příliš mnohokrát.

Pravidelný David se neustále a důsledně věnoval všemožné pomoci druhým a neměl ponětí, jak se postavít lidem, kteří se ho snažili stáhnout dolů.

To byla moje stejná karma, jakou Edgar Cayce znovu zvedl hlavu, protože Cayce ve skutečnosti zemřel, protože nebyl schopen říci NE stále exponenciálnějším požadavku na jeho čtení. Ke konci už dělal osm čtení denně, šest dní v týdnu, než dostal mrtvici, která ho konečně dostala.

Brzy po této události jsme se s Ericem poflakovali a potkali jednu z Ericových dlouholetých přátel z hudebního oddělení, úžasně krásnou mladou ženu, které budeme říkat Angelica. Byla zřítelnicí oka každého muže, ženou, kterou všichni muži vidí, když jsou zamilovaní.

Měla neuvěřitelnou, svalnatou postavu tanečnice s velmi plnými prsy. Měla dlouhé, přirozeně kudrnaté hnědé vlasy, exotické kavkazské oči, vysoké lícní kosti a smyslné rty. A ke všemu byla neuvěřitelně inteligentní a zjevně

velmi dobře duchovně naladěm.

Viděl jsem ji už dříve a nikdy jsem si nepředstavoval, že budu mít příležitost s ní znovu mluvit. Vzpomněl jsem si na jeden den, kdy jsem šel s Angelicou, když jsem mluvil s dalším mým přítelem z hudebního oddělení. Nakonec jsem jí v té době řekl trochu o UFO / metafyzickém výzkumu, kterého jsem se účastnil.

Nyní jsem měl možnost setkat se s Angelikou na vlastní pěst. Byl jsem to já, kdo to nastavil poté, co jsme se dostali do těžké konverzace, když jsme jednou večer v místním klubu trávili čas s Ericem.

Šel jsem do nedalekého domu Angeliky, abych se s ní setkal, a cestou tam jsem uviděl dva milence na lavičce, jak se líbali a objímali a neuvědomovali si a nezajímali, jestli je někdo může vidět. Přemýšlel jsem, jestli to mohlo být znamení o mé vlastní budoucnosti s Angelicou. Jen čas ukáže.

Angelica měla chladný, prostorný byt s jasně bílými stěnami a podlahami z tvrdého dřeva. V rohu byl nápadný stůl, který vypadal jako z Indie. Měl zdobený, vyřezávaný design a každá z nohou stolu byla stylizovaná jako hlava a chobot slona.

Strávil jsem hodně času zíráním na stůl a docela mě to zaujalo.

Angelica měla na stole celou řadu cetek indického vzhledu a zdálo se, že to byla nějaká hinduistická meditační svatyně, kterou postavila.

Začal jsem mluvit.

"Víš, Angelico, tohle mi připomíná ty dva kluky, které jsem potkal ve vlaku, když jsem se vracel z Colorada. Oba mi řekli o tomto guru jménem Baba Muktananda a řekli, že jedou až sem." jen jít do jeho ášramu! Byl jsi tam někdy?"

Nemohl jsem pochopit, proč Angelica náhle zbledla a její ruce si zakrývaly ústa. "Co, co se děje?" zeptal jsem se jí najednou znepokojeně.

"To. to je můj guru," odpověděla Angelica.

Byl jsem ohromen. "Nechápu to. Znáš taky toho Muktanandu?"

"Ano. Většinu svého dětství jsem žil v ášramu se svou matkou poté, co se moji rodiče rozvedli. Právě jsem před dvěma lety poprvé opustil ášram, abych přišel na vysokou školu tady v New Paltz."

Odpověděl jsem: "Ale pořád to nechápu. Proč jsi vůbec skončil v ášramu?"

Angelica odpověděla: "No, můj otec je Ind a moje matka byla velmi zaujatá kulturou. Chtěla žít v ášramu a žít v celibátu, ale táta to nechtěl. Takže, když se rozešli, můj matka mě vzala a nastěhovali jsme se."

Byl jsem překvapen. "Páni, život v ášramu," řekl jsem spíš sobě než Angelice. "To musí být fantastické." Zíral jsem na ni a obdivoval její krásu.

"Ne, není to tak skvělé, jak se zdá," odpověděla Angelica. "Pro mě jde o to, získat ty znalosti a vzít je z ášramu. Pokud tam prostě půjdeš a zůstaneš tam celý život, nikdy je opravdu nepřineseš ostatním, kteří je potřebují."

"Ano, vidím, odkud přicházíš," odpověděl jsem.

Později té noci jsme se s Angelikou vrátili do mého pokoje. Měli jsme úžasný rozhovor a romantické napětí rozhodně viselo ve vzduchu. Řekl jsem Angelice hodně o svém výzkumu a nechal jsem jí svou jedinou kopii Otisků bohů od Grahama Hancocka.

Byl jsem tak úplně vzrušený a nadržený z Angeličiny přítomnosti, že jsem tu noc jen těžko spal.

Druhý den ráno mě docela překvapilo, že mi zavolali z Japonska, od Yumi. Věděl jsem, jak drahé pro ni bylo zavolat mně, místo abych já volal jí. Kvůli penězům jsme se opravdu tak dobře nestýkali.

"Včera v noci jsem měla špatný sen," řekla Yumi.

Naivně jsem se zeptal: "Ach jo? Pověz mi o tom."

"Ve snu jsem tě viděl ve tvém novém pokoji a do tvého pokoje vstoupila žena. Vypadal jsi, jako bys o ni měl velký zájem, a myslel jsem, že s ní budeš mít sex."

Cítil jsem se šokován a odhalen. Nemohl jsem dopustit, aby se "pravda" tohoto malého tajemství dostala ven.

"No, já nevím," lhal jsem. "Tady se nic takového nestalo."

"Jsi si jistá?" odpověděla Yumi. "Tohle byl opravdu zlý sen."

"Jo, nic," odpověděl jsem.

Kroutil jsem se jako pověstný slimák pod žárovkou. O čtyři dny později mi Yumi zavolala, že si zarezervovala let do New Yorku a že mě tam na týden navštíví. Neměl jsem ponětí, kde na to vzala peníze, ale řekl jsem: "Jasně, pojď dolů, jestli chceš."

NÁVRAT YUMI

Nyní další úryvek z mých osobních deníků pomáhá katalogizovat příchod Yumi:

"Těsně předtím" - 27.10.95

"Teď jsem tady, navždy zapouzdřuji okamžik do slov, která se už nikdy tak úplně nestane stejným způsobem. Momentálně je čas, aby se Yumi osobně ukázala s Ericem v mém domě."

Cítím se celý napnutý a nervózní, srdce mi buší a mysl se zbláznila. Je těžké se o to pokoušet – právě teď jsem se vrátil domů z práce. Byl to zvuk u dveří? Znělo to jako jedna. Nevím. Dělán spoustu chyb, když se snažím tuto věc zhmotnit.

Právě teď je to jeden z těch zážitků, které se jednou za život objeví. Dnes večer jsem řídil šéfovo auto, protože jsem byl příliš slabý na to, abych mu řekl, že chci prostě nepracovat.

Skončil jsem tak, že jsem řídil jeho auto, když už bylo moje auto opravené, ale šlo o to, že jsem měl perfektní výmluvu, proč nepracovat, protože jsem dnes musel na autě zapracovat. Myslel jsem, že to bude velká práce, ale stačilo opravit jednu hadici chladiče.

Právě teď mě nesnesitelně bolí záda, protože to dělám místo protahování a možná kvůli nedostatku vápníku, jako minule.

Já fakt nevím co napsat. Zpočátku jsem si nebyl jistý, co cítím, když se sem vrací. Pak se zdálo, že je příliš brzy, protože už jsem se vypořádal s tím, že jsem ji neviděl a nemohl jsem ji už nějakou dobu vidět. Nyní se zdá, že mi mnohem více vyhovuje představa, že teď přijde."

V tu chvíli ke dveřím dorazili Yumi a Eric. Yumi měla mnohem delší vlasy a vypadala velmi sexy.

Sladká vůně jejího parfému a měkké, vlhké teplo jejích rtů bylo neuvěřitelně vzrušující, když jsem ji políbil. Další týden jsme v podstatě měli sex každý den, pracovali jsme mezi mým volným rozvrhem rozvozu pizzy.

Vrcholem týdne bylo, když jsem Yumi vzal autem na vrchol nedaleké hory. Chvíli nám trvalo, než jsme vyšli na vrchol, a Yumi celou dobu kňučela a stěžovala si.

Jakmile jsme se skutečně dostali na vrchol, Yumi byla uchválena. Udělali jsme spoustu fotek a užívali si scénérie. Moc se mi líbilo, že jsem ji měl možnost fotit sám, protože v tomto idylickém prostředí jsem ji dokázal dostat do póz a výrazů obličeje, které jsme nikdy předtím na film nezachytili.

Netušil jsem, že tento fotografický talent byl mnohem důležitější fází mého minulého života jako Cayce, než byl ten můj.

Zatímco jsme tam nahoře odpočívali, řekl jsem Yumi vše o poslední knize, kterou jsem četl, s názvem Genesis Revisited od Zecharia Sitchina.

Ve skutečnosti k pozoruhodné synchronicitě došlo jen před několika týdny, kde jsem

vyšplhal na stejnou horu na stejné místo a četl Sitchinovu knihu.

Když jsem tam nahoře četl úžasné nové informace a měl pocit, jako by se najednou zastavil veškerý čas, najednou jsem si uvědomil, jaký je den. Právě ten den bylo mé čtyřleté výročí střízlivosti! Bylo to také poprvé, co jsem jel sám do hor na túru. Byl to úžasně krásný souběh událostí.

A teď jsem tam byl znovu s Yumi. Mluvil jsem s úctou a úžasem nad tím, jak málo tomu většina lidstva skutečně rozumí, vyjádřil jsem své přesvědčení, že se na planetě brzy stane něco úžasného – něco tak naprosto fantastického a pobuřujícího, že to nikdo nedokázal pochopit dříve, než se to skutečně stalo.

Vyjádřil jsem svou víru, že to bude duchovní událost, něco, co se stane zcela náhle a půjde ruku v ruce se změnami Země, které se budou odehrávat ve stejnou dobu. Pořád jsem si ale nebyl jistý, co přesně to je.

Něco málo jsem četl o konceptu Vzestupu, ale neměl jsem ponětí o fyzikálním mechanismu, jak by to ve skutečnosti fungovalo. Věděl jsem, že materiál UFO s tím musí mít něco společného, a také jsem intuitivně cítil, že tomu všemu rozumíte, pokud víte, co hledáte.

Přivezl jsem Yumi zpět na letiště JFK, abych ji vyprovodil. Když odešla, nebrečel jsem, protože jsem se smířil s tím, že ji už nikdy nevidím před její poslední návštěvou.

Byla překvapená a poněkud raněná, že jsem neplakal, když nastupovala do letadla. Měl jsem v té době naléhavější záležitosti, kterými jsem se musel zabývat. Cesta do New Yorku byla noční můrou 80-mph provozu, matoucích dálnic a nevolného smogu. Byl jsem docela rád, když jsem konečně dorazil domů.

Několik dní po Yumiho odjezdu jsem začal přes den pracně pracovat, abych se pokusil získat jinou práci. Nepotřeboval jsem být v pizzerii do 4:00, takže jsem měl spoustu času na to, abych věci dokončil. Jedno z míst, kde jsem podal žádost, bylo psychiatrické oddělení v místní nemocnici.

Dostal jsem pohovor s vedoucím oddělení a dopadlo to velmi dobře; my dva jsme vedli skvělý rozhovor o filozofiích moderní psychologie, což pro mě bylo nesmírně zajímavé.

Brzy poté jsem dostal pozvánku, abych byl přijat, a přijal jsem ji. To všechny v pizzerii překvapilo, ale moji nepřítomnost dokázali vynahradit téměř okamžitě.

Teď jsem byl na rychlé cestě. Věděl jsem, že chci jít na postgraduální školu psychologie, doufejme v duchovní koncentraci, i když moje zkušenost s Naropa Institute v Coloradu nedopadla dobře.

Každý kus kariérového poradenství, který jsem na vysoké škole dostal, souhlasil s tím, že nejlepší cestou pro každého BA na cestě k postgraduální škole je získat stáž v psychologickém zařízení. To by mi poskytlo přímou zkušenost v oboru, kterou potřebuji k práci na přijímání do postgraduálních programů. Budoucnost vypadala jasně.

Začal jsem mít "problémy" téměř okamžitě, když jsem byl v práci. Můj šéf mi řekl, abych nezapojoval pacienty do konverzace, v podstatě neuznával jejich existenci kromě nejtíhlejších zdvořilostí a jednoduchých odpovědí na jejich otázky.

Zjistil jsem, že je pro mě téměř nemožné to udělat – prostě nebylo v mé povaze umět „vypnout lidi“. Tito lidé byli zraněni a věděl jsem, že když si s nimi o jejich problémech povíme, pomůže jim to, aby se cítili lépe. Ostatně celé mé poslání na Zemi bylo pomáhat lidem, sloužit druhým a tito lidé to rozhodně potřebovali.

Abych to zkrátil dlouhý, dobře žurnalizovaný příběh, nakonec jsem byl vyhozen za pouhé tři týdny z práce. Jediný důvod, který mi můj nadřízený uvedl, byl ten, že jsem byl příliš přátelský; Nebyl jsem ochoten "vypnout" pacienty a ignorovat je.

Byl jsem šokován, zděšen a neuvěřitelně smutný. Ještě nikdy mě nevyhodili z práce a bolest mě bodla u srdce. Brečel jsem v autě dobrou půlhodinu, než jsem se dokázal uklidnit natolik, abych jel domů.

Nejpodivnější na celém zážitku bylo, že než jsem dostal výpověď, skutečně jsem dělal průlomky ve své schopnosti stát si za svým a být asertivní vůči pacientům.

Cítil jsem se, jako bych mohl vyrůst do role práce, vykonávat své povinnosti s láskyplnou péčí a odpovědností, kdyby mi dali jen trochu více času. Ale druhá strana mé osobnosti byla zděšena, že zařízení, které mělo být

pomáhat lidem bylo tak hnáno, že jim ze života dělalo peklo.

Nebyl jsem si opravdu jistý, jestli bych se někdy mohl stát tím, čím mě skutečně chtěli mít; zdálo se to být v rozporu se vším o mně jako osobě. Nikdy jsem nechtěl zranit něčí city, i když mě přitom ničili.

Lekce se mi stále znovu a znovu vracela, přímo v přítomnosti, když píše tato slova 25. května 1999. (Myslím, že tentokrát jsem možná konečně pochopil pointu. K tomu se dostaneme.)

I když jsem netušil, že tak bolestivá událost, jako je propuštění z práce, může vést k tak neuvěřitelné osobní proměně, přesně to se stalo.

Všechno, oč jsem cítil, že jsem usiloval, moje vzdělání, postgraduální studium a kariéra psychologa, se zdálo být úplně rozbité.

Byl jsem vyhozen hned v první „skutečné“ práci, kterou jsem dostal, čerstvě po vysoké škole a nadšený. To, co se pod povrchem mého vědomého vědomí stále hýbalo, byla moje nesmírná láska ke snům, metafyzice a poli UFO.

Při psaní krátkých beletristických příběhů jsem udělal mnoho různých kousků a četl jsem strašně moc knih, ale nezdálo se mi, že by to byl věrohodný způsob, jak si vydělat na živobytí. Jeden z mých profesorů filozofie mi řekl, než jsem promoval, že pokud se opravdu chci prosadit v oboru UFO, měl bych si přečíst každou knihu na toto téma, kterou najdu.

Už jsem to dělal, ale teď se moje odhodlání ještě zvýšilo.

I když jsem nechápal, jak se to mohlo stát, toužil jsem se stát „odborníkem“ na metafyziku a udělat si kariéru. Věděl jsem, že to bude pravděpodobně trvat několik let.

Ve stejnou dobu, kdy se všechny tyto věci děly, jsem byl také připravován na něco naprosto fantastického - plné, vědomé uvědomění si, že jsem skutečně mimozemská duše v lidském těle.

Tohle neměl být fiktivní příběh jako ostatní, ale realita toho, kým jsem byl! Vyhození z psychiatrické léčebny se ukázalo jako zlomový bod, který vedl k tomuto poznání. Ale než jsem došel k tomuto konečnému bodu, moje vlastní Vyšší Já mi poskytlo mnoho předobrazů v mých snech.

Vzhledem k tomu, že sny jsou tak zásadní pro to, abych viděl, jak jsem byl "nastaven" pro tuto konečnou realizaci, níže uvedeme ty nejzajímavější úryvky. Všechny tyto sny

došlo předtím, než jsem byl v říjnu propuštěn z práce na psychiatrickém oddělení.

7 / 6 / 95 - V tomto snu jsem se ocitl na vrcholu něčeho, co vypadalo jako obří stupňovitá pyramida nějakého druhu, vzdáleně podobná mayským chrámům. Byla to velmi velká, hradní budova z kamene, s prstencem stojících sloupů na vrcholu.

Zdalo se, že nikdo jiný než já nechápal, že sloupy a samotná budova byly navrženy tak, aby fungovaly jako obří astronomický kalendář. Ať už se v této společnosti dělo cokoli, dosáhla konečného krizového bodu.

Blesky padaly, sloupy v mayském stylu přede mnou padaly dolů a voda se zalévala fantastickou rychlostí. Bylo to přinejmenším extrémně děsivé.

Všichni lidé kolem mě byli z mých vyznamenání na střední škole a zdálo se, že jsem pro ně duchovní vůdce. Mohl jsem jim všem ukázat, jak překročit zaplavené části hradu a dostat se do bezpečí.

Ve skutečnosti se zdálo, že jsme kvůli tomu vlastně chodili po vodě. V jednu chvíli jsem vyšel do vody a dokázal jsem do svých rukou vytvořit obrovské, krásné krystaly křemene. Ukazoval jsem je lidem, jako by to byly dárky, ale jakmile se je pokusili chytit, krystaly se roztavily jako kostky ledu.

7/16/95 -

Myslím, že jsem šel s otcem a bratrem do nějakého parku. Zpočátku to vypadalo tak nějak normálně, ale také jsme věděli, že tam bude rocková kapela KISS.

Táta šel do jakéhosi pokoje, aby se převlékl, a nakonec jsme dlouho čekali, než se připraví. Spěchali jsme tátu, protože jsme chtěli vidět KISS. Vyšli jsme ven a byli tam!

Vzali nás na jiné místo v parku a tam se naskytl pohled, který byl pastvou pro oči, kterou nenapodobuje žádný film, který jsem kdy v životě viděl.

Nejprve se otevřela země a zdálo se, že v tomto úzkém kanálu navždy klesla. Jakmile jsem se podíval dolů do tohoto neuvěřitelného kanálu, uvědomil jsem si, že na straně naproti nám je obrovská vesmírná loď, absolutně nesmírné velikosti a rozsahu!

Pak jsem se podíval nad sebe a bylo to dál a výš, technologicky a krásněji než cokoli, co jsem kdy viděl! Nyní jsme byli před vesmírnou lodí tak velkou, že nevypadala jako nic jiného než tyčící se zeď, která se táhla tak daleko dolů a tak daleko, jak jen oko dohlédlo.

Podél tohoto neuvěřitelného kovového rámu byly rozmístěny panely modrobílého světla v obrovských obdélnících s oslnivými, složitými detaily, které byly viditelné.

Bylo to naprosto, naprosto dechberoucí. Dveře se buď otevřely, nebo už byly otevřené, a nalíčení členové KISS mě zavedli do obrovské chodby, která slabě připomínala vnitřek těchto skladišť, ve kterých jsem pracoval, ale byla plná množství technologicky vyhlížejících stěn a vysokých množství egyptského vybavení.

Stěny byly pokryty propracovanými, zlatem obloženými hieroglyfy a bylo tam mnoho soch, které vypadaly jako pevné zlaté sochy. Sál měl neuvěřitelnou výšku a naprostá úžasnost toho, co jsem viděl, neměla obdoby. Nic mě nemohlo připravit na neuvěřitelný zážitek, který jsem v tu chvíli prožíval.

(Dlouhou dobu mě nenapadlo, že bych mohl skutečně vidět Síň rekordů, kterou postavil Ra-Ta, Cayceova (má) egyptská inkarnace. Nebo by to mohlo být ve skutečnosti přesně to, co říká sen. je to - vnitřek nějaké vesmírné stanice.)

Jak jsem šel dál, potkal jsem asi tři obří bytosti vysoké téměř 25 až 30 stop. Byly zcela výjimečné, protože vypadaly jako živé sochy vyrobené z masivního zlata. Byli tak ohromní na výšku, že se prakticky dotýkali

strop této masivní haly, ve které jsme byli.

Jejich příliš velké hlavy byly ve tvaru zploštělých akvárií a jejich rysy byly velmi stylizované, vypadaly jako mayské vyřezávané tváře.

Měli na sobě zlaté hábity a svou velikostí mě převyšovali. Řekli mi, abych šel s nimi, a šli jsme spolu chodbou. Nechtěl jsem s nimi nesouhlasit a celá věc byla naprosto dechberoucí.

Nejprve mě vzali k velké soše, která vypadala jako připomínka Hora, boha sokola. Řekli si, že si musí najít jinou, protože ta původní byla nějak zničená.

Nebyli o nic konkrétnější než toto prohlášení. Pak mě vzali k něčemu, co vypadalo jako nejstarší stůl, který jsem měl, když jsem vyrůstal. Naléhali na mě, abych prohledal stůl a prošel svou minulost, abych našel baterie pro napájení zvukové klaviatury, podobné té, kterou jsme s Judem používali k tvorbě naší nejstarší hudby.

Abych tyto baterie našel, musel jsem projít různými věcmi, které jsem poznal ze všech různých částí svého života.

[Hudba se stala velmi častou metaforou snů, která ilustrovala mou práci s channelingem. Zdá se, že část o Horovi je ve skutečnosti o Cayce.

Bylo jasné, že chtějí, abych zhodnotil události v mé minulosti, abych se dopracoval až k bodu, kdy jsem kanál.]

Konečně jsem našel baterie a pak mi řekli, že můžu jít.

Vrátil jsem se ven a setkal se s tátou a Mikem a mé vnímání se pak rozšířilo, abych viděl pyramidy z nadhledu. Nejprve jsem viděl velké silo a dvě menší před velkou trojkou a všechno bylo zasypané sněhem!

Pak jsem ze země viděl tuto obří planetoidu nahnědlé barvy stoupat vysoko k obloze z místa v zemi, kde jsem právě byl. Vypadal přesně jako martánský měsíc Phobos a zdálo se, že se vznášel jako balón. byl jsem v

hrůza z toho všeho, když jsem znovu viděl „sněhový pohled“ na komplex Gizeh.

ANALÝZA: Sekce Phobos jako by potvrzovala podezření spisovatelů jako Zecharia Sitchin, kteří naznačují, že nejde o přírodní objekt. Jeho oběžná dráha je tak excentrická a rychlá, že mnozí usoudili, že je uvnitř dutá a musela být navržena nějakou vnější inteligentní silou. Snad jsem si dobře prohlédl, co se skrývá uvnitř.

7/21/95-

Na začátku tohoto snu jsem viděl letadlo, téměř nemožně blízko země a obrovské, jak se snažilo přistát v listovitém, třepotavém pohybu. Bylo to velmi podobné UFO, které jsem viděl ve svých snech jako mládí.

Pak jsem vyšel ven a viděl jsem dítě ve vodě – metaforu nového narození ve vodách Ducha. V tu chvíli jsem pochopil, že vše se nyní odehrává na oceánu, na lodi. Ani tam to nebylo tak jednoduché. Zdá se, že jsme přežili globální posun pólů.

Pak jsem oslovil tuto skupinu a řekl jsem jim, že jsme měli posun pólů nebo apokalypsu a že věci už nebudou tak jednoduché. Měl jsem noviny a všem jsem řekl, že každý může mít dvě prostěradla, aby je mohl použít jako příkrývku.

Jedna žena se se mnou začala násilně hádat, a když jsem ji nakonec přesvědčil, aby to udělala, ke spokojenosti všech ostatních.

7/25/95 -

Byl jsem v místním muzeu a šel jsem se podívat na docela neuvěřitelnou výstavu UFO nazvanou „Anomální létající koule“. Když jsem byl uvnitř, potkal jsem podivně vypadající dívku, která mi dokázala číst myšlenky. Byla v šoku, když jsem jí prozradil, že vím, co dělá.

Sedl jsem si vedle ní a řekl jsem jí (metafora pro mě), že potřebuje častěji meditovat, aby rozvinula své schopnosti. Pak jsem začal mluvit o materiálech UFO, které jsem zkoumal, a muž s nadváhou (mé vlastní nižší, zvykové já) se na mě kvůli tomu velmi rozzlobil.

Ten muž chtěl bojovat a já jsem neustoupil. Vyšli jsme ven a já se stal pozorovatelem třetí strany, který se díval, jak vyhrávám boj. Jakmile jsem vyhrál, na obloze se objevilo kulovité UFO a já začal létat do vzduchu, výš a výš.

Najednou jsem z nějakého důvodu řekl: "Proveď mě vírem!" Pak jsem se vrátil na Zemi, která byla úplně jiná, ale nějakým způsobem mi byla matně známá. Všichni měli na sobě bílé šaty a zdálo se, že je to velmi osvětlená společnost.

Měl jsem okamžitý pocit spřízněnosti s tamní energií. V této společnosti byly megalitické kamenné stavby jako Stonehenge a kameny měly velmi čistou bílou barvu. Byla tam exoticky vyhlížející žena, velmi atraktivní, a zdálo se, že se mnou chce sex.

Jakmile jsem se o to pokusil, jako by mě něco zablokovalo a vrátil jsem se do svého těla. Silně jsem se poté cítil, jako by to byl jasný výlet zpět do Atlantidy, kde jsem musel žít v minulém životě.

9/3/95 -

Den, kdy jsem se přestěhoval do New Paltz, abych začal svůj nový život na podlaze v Adamově kuchyni.

9/13/95 -

Při snění jsem si uvědomil, že jsem ve snu. Celá otázka mimozemského kontaktu mi ležela na srdci. Proměnil jsem to v lucidní sen -- byl jsem doma, na příjezdové cestě, vyletěl jsem do vzduchu a uvědomil jsem si, že bych mohl

Zdá se, že se nikdy nedostanou za určitou výšku, možná kvůli strachu.

Tak jsem tam byl, letěl jsem výš a výš a začal jsem volat: "Kde jsi? Pojď ke mně! Ukaž se!" Nic se nedělo, z toho, co jsem mohl říct, ale v dálce byla tato dvě bizarní světla, která vypadala jako UFO.

Klesl jsem zpátky na zem a snažil se proběhnout plotem, abych se přesvědčil, že všechno byl jen sen. Plot se natahoval jako gumička, ale nemohl jsem se přes něj dostat. Snažil jsem se v duchu promítnout, co by mohlo být na druhé straně, ale ani to nefungovalo.

ANALÝZA: Noc předtím, než se tento sen stal, jsem se svým přítelem Matem diskutoval o tom, jak bych si přál, aby se mnou „mimozemšťané“ mluvili po tom všem výzkumu, který jsem na nich provedl.

Navrhl, že to možná už udělali a že si to prostě nepamatují. Takže jsem nakonec měl sen, který odrážel mou intenzivní touhu vědět.

Obecný tón snu se zdál být takový, že mi v tomto bodě jaksi chybí plné duchovní přípravy na tento plný mluvený kontakt. Lodě tam byly, ale daleko.

Nemohl jsem se zvednout nad určitý bod, nemohl jsem prorazit materiálním světem nebo plotem, který mě držel uvnitř. Zdá se, že tento plot naznačuje hranici, která stále existuje v mé mysli, něco, co v tomto brání mému plnému kontaktu. směřovat.

9/18/95 -

(Davidova poznámka: To byl den, kdy se Yumi rozhodla zavolat a oznámit mi, že přijede za mnou do Ameriky. Sen obsahoval širokou škálu symbolů, díky nimž bylo velmi, velmi jasné, že tato událost byla prorokována dříve, než jsem ji skutečně dokázal. dostal hovor.)

ANALÝZA: Celkově zde máme jasný příklad mentální telepatické komunikace, kdy se její myšlenky před spaním ráno přenesly do mého snového mozku s udivující mírou přesnosti.

10/7/95 -

Existoval stroj, který tyto duchovní entity zajal, takže nebyly schopny uniknout. Na konci snu se konečně utrhl a negativně orientovaného muže, který je uvěznil, doslova pohltil.

To přímo souviselo s mimozemšťany a skutečností, že hlava na Šedých, kterou každý vidí, nebyla nic jiného než helma. Dostal jsem pocit, že by to mohla být helma, kterou bych mohl nosit i já.

10/10/95 -

V tomto snu jsem byl v boxerském zápase symbolizován jako hubený člověk.

Postava si uvědomila, že se nevyrovná obrovi, se kterým musí bojovat.

Byl vyděšený z velikosti tohoto soupeře. Ale když boj začal, všichni v publiku včetně hlavní postavy se proměnili v monstra.

Hlavní hrdina se proměnil v kreslené monstrum a bez námahy a surově zničil svého protivníka. Díval se na to zatracené monstrum, které porazil, a na publikum a byl znechucen jejich zřůdností.

Cítil se uvězněný v jejich světě násilí.

10/12/95 -

Tento sen začal u mě a mého přítele UFO Mata, když jsme jeli někam, abychom se pokusili prozkoumat zjevné setkání s UFO. Z nějakého důvodu jsme byli extrémně vyděšení z toho, co se může stát.

Později ve snu jsem byl na cestě domů bez Mata. Na křižovatce mé ulice s ulicí mého přítele Dona moje matka umývala auto na kulatém otočném podstavci.

Věděl jsem, že něco není v pořádku, jakmile jsem se k ní přiblížil, protože se zdála být velmi rozrušená. Jakmile jsem se k ní přiblížil, řekla mi, že moje kočka Mandy (symbol mého nižšího, zvířecího já) je mrtvá.

Vysvětlila mi, že Mandy musela čelit svému dvojníkoví UFO, který byl větší, a že jí podřízli hrdlo. Máma to nějak věděla, i když to ještě neviděla.

Pak se zdálo, že jsme v obchodě s potravinami a já jsem volal na svého přítele UFO Mata, ale nebyl nikde k nalezení. Byl jsem velmi, velmi nervózní a ani jsem pořádně nevěděl proč.

Cítil jsem nutkání přistoupit k misce, která obsahovala obří pórek, a sebrat ji. Nějak jsem věděl, že souhlasem s vyzvednutím tohoto pórku souhlasím s tím, že budu čelit vlastnímu blížícímu se kontaktu s UFO sám. Velmi jsem se toho bála, ale přesto se mi podařilo sebrat pórek.

10/27/95 -

Část otcova domu se stala jakousi velkou jámou a celá věc se změnila v jakési starověké záhady / archeologické vykopávky, kde byly masky používané k označení místa a směru čehokoli, co jsme kopali.

Vypadalo to, jako bychom hledali nějakou velkou věc, a věděli jsme, že ji brzy najdeme.

11/8/95 -

V jedné části tohoto snu jsem se díval na jakousi složitou, propracovanou sadu hvězdných map používaných pro cestování vesmírem. Zdálo se, že mi bylo řečeno, že projít galaxií vyžaduje hodně práce.

Skutečně cestovat mezi galaxiemi byl ohromný návrh a tělem při tom procházel velmi zvláštní pocit. Pak jsem přemýšlel o pilotované misi k Plutu, která mi byla podávána, a zdálo se, že mám v ruce model planety s gumovou koulí.

Zmáčkli jsem ho a tito lidé mi říkali, že se uvnitř moc neliší od Země. Tato koule vypadala téměř identicky s balónem Phobos na Marsu z mého snu minulý měsíc.

Pak jsem přemýšlel o všech rozbitých měsíčkách Uranu a Neptunu a o tom, jak si Zecharia Sitchin myslel, že prokázaly existenci desáté planety Nibiru. Viděl jsem vizuální obraz této planety ve snu jako šedobílou barvu.

ANALÝZA: Zdálo se, že jsem byl krmen informacemi týkajícími se mezihvězdného cestování a jeho hranic, jako bych byl v nějaké třídě.

Přímo po části, kdy jsem v ruce mačkal Pluto jako houbu a viděl Nibiru, jsem se probudil přesně v 5:55. Byl jsem naprosto šokován, že se tato synchronicita objevila takhle. V tomto bodě vím, že je to číslo, které má velkou synchronicitu ke mně A ONI.

11 / 20 / 95 - (Den, kdy mě vyhodí z práce na psychiatrickém oddělení.)

V určitém okamžiku v tomto snu došlo k letecké show a já jsem viděl kolosální letadla letící příliš blízko země, přesně jako sny, které jsem míval, když jsem byl velmi mladý.

Také plavidlo bylo trochu promáčklé a viděl jsem dovnitř jednoho z nich. K mému překvapení se to zdálo být uvnitř úplně prázdné a já přemýšlel, kdo nebo

co to letělo.

Další část tohoto snu zahrnovala dívku, která byla částečně lidská a částečně mimozemská. Zdálo se, že s ní mám z nějakého důvodu velmi blízký vztah.

Kapitola 09: Probuzení poutníka

ŽIVOTNÍ PŘEKVAPENÍ

Takže jsem jel po Thruway zpět do svého starého domova ve Scotia v New Yorku. Ale před příjezdem do Skotska jsem se zastavil v knihkupectví Barnes and Noble na Wolf Road v Albany.

Mým typickým balzámem na každou ránu, kterou jsem cítil, bylo koupit si novou nebo dvě knihy -- něco, co mě nastartuje a dobije baterky. Neustále a nutkavě jsem hledal nové informace, něco, co by mi pomohlo porozumět otázce UFO ještě lépe než dosud.

Takže ať jsem šel kamkoli, vždy jsem se zastavil v knihkupectvích, abych zkontroloval všechny nové tituly, které mohly v poslední době vyjít. Devětkrát z deseti, kdybych viděl něco zajímavého a co „brnělo“, když jsem to držel v ruce, koupil bych si to bez dalších otázek.

Stále bych utrácel peníze za knihy, i když jsem byl tak chudý, že jsem si sotva mohl koupit dostatek jídla, abych se uživil.

Tam v Barnes and Noble jsem viděl novou knihu v pevné vazbě, která mě opravdu zaujala. Jmenoval se From Elsewhere, Scott Mandelker, Ph.D.

Podtitul knihy byl "Být mimozemšťanem v Americe: Subkultura těch, kteří tvrdí, že jsou nepozemského původu." Měl na sobě neuvěřitelný energetický náboj, který jsem cítil v rukou.

Když jsem se poprvé začal dívat na knihu, upřímně jsem si myslel, že Mandelker je blázen! Co to bylo za temnou a směšnou „subkulturu“? Koneckonců, viděl jsem širokou škálu literatury o UFO v tisku a v minulosti nebylo nic, co by byť jen vzdáleně naznačovalo, že by něco takového mohlo být pravdivé.

Takže vidět zjevně uznávaného muže, jak sází vlastní Ph.D. na tomto materiálu mě určitě zaujal! Opravdovým šokem však bylo, když jsem knihu otevřel až k dodatku 1 vzadu. Mandelker tam vytiskl seznam třinácti charakteristik chování, které by člověk mohl mít a které by naznačovaly, že jsou ve skutečnosti

Poutník.

Vysvětlil, že "Poutníci" byli ti, kteří měli duši, která byla mimozemská, duši, která vznikla na vyšší dimenzionální úrovni a poté stlačila své vibrace, aby se dobrovolně stala člověkem.

Tato dobrovolnická mise byla údajně zaměřena na „zesvětlení planetárních vibrací“, aby pomohla všem lépe se naladit.

Stručně řečeno, přečetl jsem těchto třináct otázek a nemohl jsem ani dýchat, než jsem se dostal k té poslední. Nějakým způsobem, Mandelkerův seznam popsal mou osobnost tak dobře, s takovou přesností, že jsem stěží věřil vlastním očím!

Bylo to, jako bych tam seděl a řekl mu všechna nejhlubší a nejosobnější tajemství mého života, a on je pak sestavil do seznamu dvanácti hlavních charakteristik, které mě definovaly. Podívejte se sami.

Dodatek I

Krátký kvíz pro spící tuláky

Následující kvíz v podstatě ukazuje, co hledám, když určuji, zda je někdo mimozemská duše. Je to velmi subjektivní měření založené na mé vlastní zkušenosti, není směrodatné ani statistické.

Berte to prosím jako jednoduše široký portrét ET Wanderers (nebo Star People) a nový typ cestovní mapy, která vám pomůže na cestě k zahalené citadele Já.

S největší pravděpodobností jste ET Wanderer, pokud...

1. Jako dítě jste se často ztráceli ve snech o mimozemšťanech, UFO, jiných světech, cestování vesmírem a utopických společnostech. Vaše rodina si myslela, že jste "trochu zvláštní", aniž by věděli proč.

2. Vždy jste měli pocit, že vaši rodiče nejsou vašimi skutečnými rodiči, že vaše skutečná rodina je daleko a skrytá. Možná jste si mysleli, že věci kolem vás nějak „není takové, jaké by měly být“, a připomínaly vám život někde „daleko“.

Tato přesvědčení vám možná způsobila velkou bolest a smutek. Cítili jste se „mimo místo“.

3. Zažili jste jeden nebo více živých zážitků UFO (ve snu nebo během bdění), které dramaticky změnily váš život: pomohly vyřešit pochybnosti, inspirovaly důvěru a naději a daly vám smysl a větší účel. Od té doby jsi věděl, že jsi jiný člověk. Jako duchovní probuzení to změnilo váš život.

4. Jste skutečně laskaví, mírní, neškodní, mírumilovní a neagresivní (nejen někdy, ale téměř vždy).

Peníze a majetek vás moc nezajímají, takže pokud se „někdo musí obejít“, jste to obvykle vy – takové je vaše obvyklé sebeobětování. Akty lidské krutosti, násilí a neustálého globálního válčení vypadají opravdu podivně (řekněme mimozemšťané?). Prostě nemůžeš přijít na všechen ten hněv, vztek a soutěživost.

5. Těžko rozpoznáváte zlo a podvod: někteří lidé vás nazývají naivním (a mají pravdu!). Když ve svém středu vnímáte skutečnou negativitu, zděšeně ucouvnete a můžete

cítit šok, že "někteří lidé opravdu dělají takové věci."

Jemným způsobem se ve skutečnosti cítíte zmatení. Možná matně tušíte, že jste poznali svět bez takové disharmonie.

6. Podstatou vašeho života je sloužit druhým (ať už jsou to rodina, přátelé nebo v profesi) a ctíte velké ideály, které mohou být také poněkud nevinné a naivní (ve světských pojmech). Ale vy upřímně, hluboce doufáte, že zlepšíte svět. Mnoho zklamání a frustrace přichází, když se takové naděje a sny nenaplní.

7. Zcela přijímáte vědecký temperament s chladným, rozumným a odměřeným přístupem k životu. Lidská vášeň a žhavá touha se zdají podivné: jste zmateni. Romantika a celý svět pocitů jsou vaší přirozené cestě opravdu cizí.

Vždy analyzujete zkušenosti, a tak lidé říkají, že jste vždy ve své hlavě – což je pravda! [Poznámka: Tento typ Poutníka je méně běžný a pravděpodobně by tuto knihu nečetl - jejich skepticismus by byl příliš velký! Takový „zvláštní pták“ je pravděpodobně skvělý vědec.]

8. Snadno se ztratíte ve sci-fi, středověké epické fantasy (jako Hobit) a vizionářském umění. Pokud máte možnost volby, mnohem raději byste žili ve svých snech o minulosti nebo budoucnosti než v přítomnosti.

Někdy považujete svůj pozemský život za nudný a nesmyslný a přejete si, abyste mohli jít do dokonalého, vzrušujícího světa. Takové sny vás provázejí už dlouho.

9. Máte neukojitelný zájem o UFO, život na jiných světech nebo předchozí pozemské civilizace jako Atlantida nebo Lemurie.

Někdy máte pocit, že jste tam opravdu byli, a možná se tam někdy vrátíte.

Takových knih může být na vašich knihovnách docela dost.

(Ve skutečnosti je tato otázka prozradí, protože pouze Wanderers a Walk-in mají hlubokou, nehynoucí zvědavost na světy za nimi - a to z dobrého důvodu!)

10. Máte silný zájem o mystickou spiritualitu (Východ nebo Západ), teorii i praxi, s hlubokým pocitem, že jste dříve měli větší schopnosti a nějak jste je ztratili.

Možná máte pocit, že je zbytečné se disciplinovat, protože „už jste tam byli“, ale nějak jste zapomněli, co jste dříve věděli.

Lidé mohou pochybovat o vašem rozhodnutí, ale víte, že to není tak jednoduché.

11. Stali jste se vědomým kanálem pro mimozemšťany nebo nějaký jiný nepozemský zdroj - a uvědomujete si, že smyslem vašeho života je pomáhat ostatním růst a vyvíjet se. (S největší pravděpodobností už nespíte, Poutníku!)

12. Cítíte, a možná jste celý život pocítovali ohromné odcizení a pocit, že jste nikdy úplně nezapadli. Možná doufáte, že budete jako ostatní, ze všech sil se snažíte být „normální“ nebo si představujete sebe jako ostatní – ale dno linka je, že se prostě cítíte jinak a vždy jste se cítili jinak.

Existuje velmi skutečný strach z toho, že nikdy nenajdeme místo na tomto světě.
(Což možná ne! Poznámka: Toto je klasický profil Wanderers.)

Můj dotazník samozřejmě není vyčerpávající a pouhé zodpovězení jakéhokoli bodu „ano“ nemusí nutně znamenat, že jste Odjinud.

Ačkoli některé otázky jsou docela dobré ET-indikátory, jako je číslo 3 (pokud byl váš ET kontakt jasný a převážně pozitivní) a kombinace čísel 1 a 12 (klasický profil), neexistují žádné záruky. (A nepřebírám žádnou právní odpovědnost, prosím!)

Pouze vy můžete určit, zda jste nebo nejste mimozemská duše, pocházející z hlubin intimního sebepochopení!

Pokud dojdete k závěru, že je skutečně možné si být jisti něčím tak radikálním, jako je mimozemská identita (která však pro některé lidi radikální není), musíte to dokoukat až do konce.

Jednoduše řečeno, pokud se nemůžete přestat divit, musíte se zavázat k nalezení odpovědi. Jinak vás vaše pochybnosti pohltnou a naplní váš život úzkostí a nejistotou!

A tak tam byli -- všechny mé nejintimnější, osobní rysy a popisy, vytištěné jako seznam typu osobnosti Wanderer! Byl jsem doslova otřesen v jádru!

Navíc otázka 11 naznačovala, že bych mohl ve skutečnosti znovu získat kontakt s touto skupinou

budoucnost!

Ale to nebylo vše. Další knihou, kterou jsem si vzal, byla "Mayský faktor" od Jose Arguellese. Náhodně jsem otevřel knihu a ke svému naprostému překvapení jsem se dostal na stránku, na které byl velký obrázek přesně stejného tvaru, jaký jsem vyřezal do šperků na střední škole – otazník se zvlněným ocasem.

Mayský glyf měl rámeček, který byl nakreslený kolem tohoto tvaru, a to byl opravdu jediný rozdíl od jeho stylizované verze, kterou jsem vytvořil. Nejvíc mě ale překvapilo, co Arguelles řekl, že tento symbol znamená!

Když jsem se podíval na tisk po straně obrazu, stálo: "CIB: Schopnost kontaktu a komunikace s galaktickým vědomím." A tento kolík jsem vyřezal jako součást sady se dvěma kolíky. Druhým špendlíkem byl komunikátor Star Trek – čeho by se dotkli, když chtěli mluvit s Enterprise!

Šok z toho všeho byl neuvěřitelný! Nemohl jsem uniknout skutečnosti, že Mandelkerova otázka 11 říkala, že mnoho Wandererů začne kontaktovat svou vlastní domovskou skupinu, jakmile se „probudí“ do toho, kdo a co skutečně jsou.

A tady jsem se díval na všechny ty informace, jako bych je právě viděl úplně poprvé! Nakonec jsem si koupil Mandelkerovu knihu a nemohl jsem se dočkat, až si ji přečtu celou. Už jsem cítil, že tohle musí být odpověď -- musím být jedním z těch tuláků. Veškerá synchronicita se hromadila a já to nemohl ignorovat.

Jak řekl Mandelker v odstavcích po dotazníku, jakmile jsem otázku objevil, musel jsem u ní vydržet dostatečně dlouho, abych se pokusil získat definitivní odpověď. Musel jsem to dotáhnout až do konce, abych přišel s důkazem, který mě přesvědčí tak či onak.

Když jsem šel domů, byl jsem z těchto nových potenciálů velmi nadšený. Řekl jsem své matce o tom, co se stalo, ale nezdálo se, že by ji taková možnost nějak zvlášť zajímala nebo na ni nezapůsobila. Měla obavy z mé nestability a myslela si, že je to známka toho, jak hluboce jsem se zapojil do své práce.

Můj přítel Jude z toho byl naopak velmi nadšený. Zdá se, že jen dva dny před mým návratem domů a mým telefonátem procházel Jude nějaké staré papíry a našel písemnou zprávu o „snu“, který měl, když mu bylo pouhých pět let. Jude sepsal tento „sen“, aby jej představil své učitelce ve školce.

Ve „snu“ za ním přišli do jeho pokoje dva muži a vyvedli ho ven z jeho domu, kde byla zima. K jeho úžasu mu na dvorku plula obrovská „ponorka“, do které ho přivedli!

Pak ho svezli v „ponorce“ a zřejmě to byla ponorka, která cestovala vesmírem, protože viděl mnoho úžasných věcí. Nakonec ho přivedli zpět do jeho pokoje a uložili zpět do postele a sen skončil.

Z nějakého důvodu Jude právě odhodil ten starý kus papíru a neviděl v něm nic jiného než starý sen. Ale jakmile mi vyprávěl o svých vlastních zkušenostech s nedávnými sny, které vedly k objevu Mandelkerovy knihy, přál jsem si, abych ten papír mohl získat zpět.

Přečetl jsem Judovi po telefonu popisy osobnosti a oba jsme si společně začali uvědomovat, že oba hodíme „dotazník Tuláka“ na tričko. Oba jsme byli naprosto citliví, oddaní druhým, kreativní a posedlí UFO, metafyzikou a fantazií.

Oba jsme měli ve věku kolem pěti let extrémně silný mystický zážitek a oba jsme byli šokováni, když jsme si uvědomili, že je to součást „vzorce“. (To nebylo v samotném dotazníku, ale v hlavním textu v knize.)

Oba jsme měli pocit, jako bychom byli na misi za „záchranou planety“, byli jsme často využíváni ostatními, byli jsme nenásilní, věnovali jsme se „pomáhajícím profesím“, jako je poradenství, a nebyli jsme schopni pochopit negativitu nebo „zlo“.

Vzhledem k tomu, že se Jude zmínil o „ponorce ve tvaru válce“, byl jsem si také dobře vědom četných zpráv o UFO ve tvaru doutníků v literatuře a skutečnosti, že Mandelkerova kniha uvádí, že ke kontaktu nejčastěji dochází ve věku. Pět.

Můj život uspokojil Mandelkerův dotazník na jedničku a nyní ho uspokojil i Judův život – nebo možná ještě lépe. Zdálo se, že s těmito silami skutečně někam odešel, zatímco já jsem se na poslední chvíli odmlčel. No, zdálo se, že Jude měl vždy navrch.

"Říká, že tuhle věc musíme dotáhnout do konce a dostat solidní odpověď. Ale jak bychom proboha mohli někdy dokázat něco jako být Tulák?" Zeptal jsem se.

"No, můžeme zkusit automatické psaní," odpověděl Jude.

odsekl jsem. "Jo, správně. Neexistuje žádný způsob, jak byste mohli sami ovládat pohyb tužky v ruce z psychické úrovně."

Celá ta myšlenka je hodně býčí, stejně jako deska Ouija. Víš, že když jsem to dělal s jinými lidmi, pořád jsem tou věcí hýbal, jen tak pro zábavu."

"No, musíme něco zkusit, jen abychom viděli, jestli to bude fungovat. Souhlasíš?"

"Jo, chápu tvůj názor, ale jsi si tím jistý? Automatické psaní mi připadá strašně útržkovité - rozumíš?"

"Ha, ha, ha, jo, rozumím tomu. No, pojd! To nejmenší, co můžeme udělat, je zkusit to, člověče."

"Ano, asi máš pravdu," odpověděl jsem.

A tak jsme spolu s Judem vyrazili na výpravu do domu jeho přítelkyně v Queensbury v New Yorku a poté do jeho brzy pronajatého bytu na břehu jezera George.

Jude maloval v bytě a byl plný zplodin, takže ani jeden z nás v něm nechtěl zůstat. Oba jsme sešli dolů na nábřeží a byl tam neuvěřitelný pohled.

Hory se temně rýsovaly v pozadí a v místě, kde se setkaly s vodou, byly z různých budov na břehu vidět dlouhé pruhy světla.

Měsíc v úplňku se odrážel od vod jezera a vyvolával děsivý vlnící se efekt, který se šířil v přímé linii, kam až oko dohlédlo.

V tu chvíli jsem měl velmi zvláštní pocit deja vu. Bylo to, jako bychom se s Judem nějakým způsobem rozhodli přijmout tuto misi „Wanderer“ na Zemi ve stejnou dobu; jako bychom byli nějak spojeni skrze tuto Božskou úroveň. (Později bych ho označil za klíčového hráče ságy Cayce, ale k tomu se dostaneme později.)

Nahlas jsem přemýšlel, zda jsme někdy mohli vidět velmi podobnou scénu, jako je tato, jen na cizím světě. Mohla to být základna na Měsíci nebo vesmír

stanice s podobnými tmavými kopci v pozadí a pruhy světla podél dna.
Byl to velmi zvláštní pocit a já i Jude jsme se začali cítit nepříjemně.

Skočili jsme zpět do mého auta a jeli zpět do domu Judovy přítelkyně v Queensbury. Cestou tam jsme se oba shodli, že je čas vyzkoušet automatické psaní, jen abychom viděli, jestli máme nějaké ověřitelné výsledky.

Výsledky byly skutečně tak neuvěřitelné, že jsem je již sepsal v pěti nebo šesti samostatných případech. Ale byly tu další synchronicity, které obvykle nezmiňuji. Když jsme se vrátili do domu, bylo už docela pozdě a všichni spali.

V domě byla docela tma, ale rozsvítili jsme velmi řídká světla, abychom při pohybu do ničeho nenarazili. Když jsem sáhl po jednom vypínači, nemohl jsem uvěřit svým očím!

V jídelně sousedící s kuchyní byl stůl, který byl zjevně z Indie, přičemž každá noha stolu představovala stylizovanou hlavu slona. K mému naprostému úžasu to bylo úplně stejné jako stůl, který jsem si tak oblíbila u Angeliky! A Angelica měla stejného guru jako dva muži, které jsem potkal ve vlaku vracejícím se z Colorada.

Ta synchronicita byla tak silná, že jsem cítil fyzický tlak na svou hlavu, když jsem se snažil dát to všechno dohromady! Na místě, kde jsme byli, a na tom, co jsme se chystali udělat, bylo zjevně něco zvláštního.

Když nastal čas na automatické psaní, vzali jsme s Judem kus volného listového linkovaného papíru s vysokou školou a přilepili ho na tvrdou dlážděnou podlahu. Seděl jsem nalevo od Jude a oba jsme seděli ve tmě po indiánském stylu.

Jude mi nařídil, abych tužku držel v ruce, která nepsala, což byla v tomto případě ruka levá. Jude mi řekl, abych v podstatě nechal svou ruku „dělat, co chce“, a nezasahoval do ní.

Pořád jsem silně pochyboval, jestli se něco stane nebo ne, ale byl jsem ochoten to zkusit. Takže, když jsme tam oba seděli, meditovali jsme a velmi ztichli. Soustředil jsem se hlouběji a hlouběji a snažil jsem se naslouchat a naladit vibrace ve své mysli ve stejnou chvíli, kdy jsem se snažil toto vědomí přenést na levou ruku.

Zpočátku se zdálo, že levou ruku „trénuju“ zajímavým procesem. Slyšel jsem v mysli jednotlivá slova a pak jsem dovolil své ruce, aby se matně pohnula

vědom si toho, že moje ruka psala stejné slovo, které jsem slyšel.

První tři slova, která prošla touto metodou, byla „Chasten“, „Awareness“ a „Nepřátelský“. Pak jsem se pokusil přestat poslouchat jakékoli slovo ve své mysli a nechat svou ruku, ať si dělá, co chce. V tu chvíli moje ruka skutečně znovu napsala slovo „Nepřátelský“, což mě později překvapilo, když jsme rozsvítili na.

Uvědomoval jsem si, že tato část zprávy mi říká, že jsem momentálně příliš nepřátelský, že musím být ve svém životě cudnější a zaměřit své vědomí. Stále jsem si uvědomoval, že mohu být v hlubším transu, a meditoval jsem s ještě větší intenzitou, abych se pokusil rozšířit záběr.

Pak, jak se můj trans prohluboval, jsem cítil, jak se moje ruka sama od sebe začíná pohybovat v řadě křivek, které mi připadaly velmi přirozené. Cítil jsem, jak to jde dopředu podél jedné z čar, pak se zastavilo a jelo dozadu přes stejnou čáru. V tomto bodě byl můj trans stále hlubší a hlubší.

Když jsem věděl, že jsem dokončil tuto linii, meditoval jsem s ještě větší intenzitou než předtím, přičemž jsem se ze všech sil snažil zajistit hluboký trans. Soustředil jsem se na třetí oko, neboli čakru obočí mezi obočím, a opravdu jsem se snažil cítit, jako bych skrz něj vtahoval energii a posílám si ji do ruky.

Udělal jsem to s téměř zuřivou intenzitou a shromáždil jsem veškerou koncentrační sílu, kterou jsem mohl sebrat. A v tu chvíli se stalo něco naprosto neuvěřitelného, co jsem ani nemohl očekávat!

Zdalo se, že mě neviditelná síla popadla za paži, zápěstí a prsty a zcela převzala kontrolu! Moje levá ruka neuvěřitelnou rychlostí vymrštila jedenáct znaků na papíře a pak se prudce zastavila. Jediný ze znaků, který jsem poznal, bylo písmeno „x“, protože ostatní šly příliš rychle na to, aby jim porozuměly.

Najednou jsem uprostřed naší meditace prolomil ticho. Odhodil jsem tužku a se šokovaným, zmateným vzrušením jsem řekl Judovi:

"Ježišmarjá, člověče, právě se mi něco stalo! Síla mě chytila za ruku a použila ji k napsání něčeho na papír! Rozsviť světla, člověče, opravdu tu něco mám! Musíme si to pořádně přečíst Nyní!"

Jude okamžitě vyskočil a rozběhl se ke světlu nad pohovkou v obývacím pokoji v přízemí, kde jsme byli. Rozsvítil světlo a já z něj sundal papír

podlahu a buďte velmi opatrní, abyste se ujistili, že ji páska neroztrhne.

Vynesl jsem to na světlo a k mému šoku a hrůze byl papír úplně bílý! Nebylo na něm vůbec nic napsáno!

"Cože! co sakra? Kde jsou všechny ty nápisy?" Měl jsem docela obavy.

"Ne, bratře, podívej se blíž!" vykřikl Jude. "Jsou tam nápisy v pořádku, je to jen velmi slabé. Něco jsi dostal, to je jisté!"

"Nech mě vidět, ať vidím!" Odpověděl jsem.

Na papíře bylo samozřejmě psaní, velmi slabé a sotva viditelné. A to byl teprve začátek dobrodružství.

První věc, které jsem si všiml, je, že řádek, kde se písmo pohybovalo dozadu a dopředu, ve skutečnosti hlásalo „Kristus přichází“. Co na tom bylo ještě neuvěřitelnější, byla skutečnost, že to bylo vybudováno prostřednictvím syntézy obou linií dopředu a dozadu.

Jinými slovy, vzájemně se překrývaly a v rámci přesahů bylo jasně a definitivně napsáno „Christ Cometh“. "T" na konci "Cometh" bylo tvarováno poněkud podivně a byla tam podivně zakřivená čára, která vycházela z pravého spodního okraje "h."

Jude si všiml, že tato kombinace písmen jasně vyjadřuje slovo „Ra“. Nesouhlasil jsem s tím, že to je ono. Věděl jsem, že Ra byl údajně egyptský bůh, ale kromě toho jsem nevěděl, co to znamená, pokud vůbec něco.

Netušil jsem, že se to ukáže jako přímé proroctví mého objevu, přesně o dva roky později, mého vlastního zjevného minulého života jako Edgara Cayce. Cayce Readings řekl, že Edgar byl kdysi atlantským knězem Ra-Ta a později jen Ra, asi před 12 500 lety od současnosti.

I když by to trvalo dva roky, než jsem „objevil“ pravdu, další řádek, který se objevil, by ve skutečnosti posílil „spojení Cayce“ ještě více. Na řádce, kde moje ruka skočila do akce a pohybovala se sama od sebe, načmárala následující, přesně s konfigurací velkých/malých písmen, kterou jsem zde uvedl:

EC 40 57 + vol

Ze současného úhlu pohledu je velmi zajímavé vidět, že další dvě postavy po "Ra" byly "EC." Toto jsou zjevně iniciály jména Edgar Cayce a později jsem si uvědomil, že tyto iniciály byly důsledně používány k odkazování na Cayce v jeho prepisech čtení a také při čtení samotných.

To byl jistě jen začátek této zprávy; v tu chvíli bylo k odhalování mnohem víc.

Když jsme zírali na záhadné poselství, Jude byl první, kdo rozpoznal, že „EC 40 57“ by mohl být citát z Bible.

"EC 40 57. Co když je to citát z Bible? Nemyslíš, že by to mohl být Kazatel?" zeptal se Jude.

"Ach můj bože, máš pravdu! Kde je Bible? Musíme se podívat na tohle!"

Navzdory tomu, že jsme byli v domácnosti, která byla ve svém jádru rigidně fundamentalistická, měli jsme velmi těžké najít Bibli! Bibli jsem nikdy pořádně nečetl a netušil jsem, co mám očekávat. Po dlouhé době, kdy potichu prohledával doupě v hotovém sklepě domu, se Judovi podařilo najít velkou Bibli s černým koženým obalem.

"No, podívejme se, co najdeme!" řekl jsem vzrušeně. Podívali jsme se společně na Kazatele a byli jsme docela zklamaní, když jsme viděli, že tam není vůbec žádný verš 40! Kniha přešla z 1. kapitoly, 18. verše přímo do 2. kapitoly. Vypadalo to, jako by to byl praní.

"Ach, no, rozhodně to bylo zajímavé, i když to nic neznamená," odpověděl Jude.

Najednou jsem měl záblesk pochopení. "Počkejte chvíli! Počkejte chvíli!"

"Pššš!" zasyčel Jude. Byl jsem příliš vzrušený, mluvil jsem příliš nahlas. Pak tišeji odpověděl: "Co?"

„Nepamatuješ si, když nás v hodině matematiky učili o absolutní hodnotě?
Pamatuješ si, o čem to všechno bylo?“

"Jo, není to tak, když máte záporná čísla a počítáte je, jako by byla kladná?"

"Přesně tak. Co když je toto číslo 40 absolutní hodnotou místa, kde tato biblická pasáž začíná?
Možná vše, co potřebujeme udělat, je začít 40 řádků po začátku a pak skončit 57 řádků po
začátku! Cokoli najdeme mezi těmito dvěma místy buď poselstvím!"

"Máš pravdu! Pojďme se na to podívat!"

Oba jsme byli fascinováni, když jsme viděli, že 40 řádků po začátku Kazatele bylo citováno jako „2:22“ nebo kapitola 2, verš 22. To se přímo projevilo jako totožné se „synchronicity hodin“, které jsme měli já i Juda. vidět už roky tímto bodem.

Nyní jsem byl v bodě, kdy mi tato čísla naskakovala několikrát denně a Jude je viděl téměř každý den svého života. Nyní jsem také věděl, že tato čísla byla součástí procesu „aktivace poutníka“.

Tato synchronicita zjevně potvrdila materiál ještě více, protože jsem nikdy v životě nestudoval Bibli – nebo alespoň ne v tom současném! Neexistoval žádný způsob, jak bych se mohl podvědomě "oklamat". Materiál Bible v mé vědomé mysli prostě neexistoval, abych k němu měl přístup.

Hloubka a závažnost toho, co se té noci stalo, mě okamžitě pohltily, když jsem četl úvodní slova Kazatele 2:22:

"Proč se člověk dřel a namáhal pod sluncem? To je také."

nemá smysl!" [5:55 am 4/7/99]

Pro mou vědomou mysl to bylo zadržující potvrzení platnosti zdroje, který použil mou ruku k psaní. Před třemi dny jsem byl vyhozen ze své práce na psychiatrickém oddělení a teď citát z Bible, který jsem citoval mou vlastní rukou, přímo řešil můj pocit bezvýznamného zmatku s mým

životnost.

V tu chvíli, když jsem si uvědomil, že jsem pravděpodobně mimozemská duše v lidském těle, jsem měl určitě pocit, jako by všechno o tom, o co jsem usiloval, stáž, postgraduální škola a kariéra v psychologii, ztratilo smysl.

Je úžasné, že tyto síly, které skrze mě promlouvají, mi dokázaly předat velmi komplexní poselství pouhým jednoduchým citováním citátu z Bible.

Přečetl jsem celou pasáž nahlas, ohromen a ohromen tím, co se děje. Uvědomil jsem si, že pasáž zasahovala přímo do jedné z nejslavnějších částí Bible, která zněla:

"Všechno má své období a čas pro každý účel pod nebem. Čas se narodit a čas zemřít!"

Pasáž uváděla velké množství zdánlivých protikladů a ukazovala, jak se pohybují v cyklech. Zdálo se také, že to odpovídá mé vlastní situaci, když jsem právě prošel dalším mučivým zkreslením tohoto cyklu mého pracovního života.

Potom, když jsem se dostal na konec citované pasáže, což byl Ecc. 3:13, byl jsem ohromen ještě víc. V tomto bodě textu se důraz náhle posunul a mělo to přímý, prorocký dopad na mou vlastní situaci v té době:

"Jíst a pít a být šťastný ve své dřině - to je milost Boží."

Takže poselství bylo velmi jasné; bez ohledu na to, kdo jsem byl, stále jsem se potřeboval snažit užívat si svého fyzického života a své práce. Zpráva byla číselně „zapsána“ na 2:22, ale také se zdálo, že to byl jediný „dokonalý“ výchozí bod pro tuto zprávu v celé knize Kazatel.

Bylo to zjevně vytvořeno tak, aby se vztahovalo přímo k tomu, co se právě stalo v mém životě. Konec pasáže se také zdál být mimořádně důležitý, a jak jsem četl před ní a po ní, uvědomil jsem si, že je to jediné nejlepší možné místo pro síly k dokončení mého poselství.

Navíc mu předcházela zpráva „Christ Cometh“ a možná také slovo „Ra“. (Stále jsem nebyl ochoten připustit, že „Ra“ něco znamenalo, i když ano

je velmi jasné a zřetelné vidět zpětně.)

Nyní se poselství stávalo zcela jasným, a to teprve nyní zbývá otázka slova „voli“.

Hned mě napadlo pár věcí. Věděl jsem, že mým rodným zvířetem v čínském zvěrokruhu je vůl. (Cayce a já jsme se narodili přesně 96 let, což je klíčové ‚číslo harmonické frekvence‘, a co je pozoruhodné, znamená to, že se také narodil v roce vola! – 16:44, 17.6.99!)

Později jsem se dozvěděl, že postavení Měsíce v době mého narození bylo ve znamení Býka, stejně jako Cayce. Ale skutečným úspěchem bylo, že jsem právě koupil vyřezávanou sochu vola v práci, kterou jsem měl, když jsem ještě žil doma, než jsem se přestěhoval zpět do New Paltz, mého univerzitního města.

Získal jsem dočasnou práci přes agenturu, která mě umístila na stánek na veletrhu Altamont, kde jsem reprezentoval domácí bezpečnostní systémy ADT a rozdával letáky lidem, kteří přišli. Ta práce se mi opravdu nelíbila a často jsem měl pocit, že jen zabírám místo, ale viděl jsem to díky plnému úvazku, se kterým jsem souhlasil.

Můj stánek byl přímo za slepičí stodolou a celý den jsem je cítil a slyšel. Po chvíli jsem je začal ladit a ke konci už jsem si jich skoro ani nevšiml. Přímo napravo ode mě byla Afričanka z Keni, která prodávala vyřezávané dřevěné sochy, které vyrobil její manžel.

Musel jsem se s tou ženou chovat docela přátelsky a dlouze jsme si povídali, abychom si krátili čas během dne. I když jsem neměl žádné skutečné peníze, o kterých bych mohl mluvit, cítil jsem povinnost poskytnout ženě symbolické gesto přátelství tím, že koupím jeden z jejích kousků.

Z toho, co mi řekla, jsem si uvědomil, že ebenové dřevo je nejvzácnější a nejdražší materiál, který její manžel vyřezával, a byly to tedy nejdražší kousky v její sbírce.

Bylo tam několik různých afrických zvířat vyřezaných z ebenu, včetně antilopy a geparda. Byly brilantní, protože muž, který je vyřezal, byl skutečný mistr.

Ceny byly ve skutečnosti velmi nízké, ale americký dolar pro ně v Keni měl takovou cenu, že díky tomuto obchodu byli ve skutečnosti docela bohatí. Chtěl jsem si vybrat zvíře, které se mi hodí, a z nějakého důvodu jsem stále přitahoval

zpět k ebenovému volovi.

Nic jiného mi nepřípadalo v pořádku. Nakonec to stálo 27 dolarů a byl to jeden z nejdražších kousků, které měla k dispozici, ale rozhodl jsem se, že to stejně chci. Cítil jsem, že chci zvíře, které by symbolizovalo, kde jsem v té době žil.

Usoudil jsem, že vůl je dobrá volba, protože symbolizoval můj nový vstup do pracovního světa. Myslel jsem si, že jsem břímě, klidné a odhodlané, spoutané jhem útlaku, abych přitáhl pluh za ruku neviditelného mistra. Bylo to dobré metaforické prohlášení, pomyslel jsem si.

Nakonec jsem toho vola koupil za magické číslo 22 dolarů, a když jsem ho koupil, zeptal jsem se té ženy, zda existuje nějaká symbolika, kterou tomuto zvířeti připisují. Zasmála se a naznačila, že Američané si vždy myslí, že ve všem je symbolika!

Mnoho jejích zákazníků zjevně chtělo vědět, jaké magické síly jim jejich nákupy poskytnou, a byli zklamáni, když odpověděla, že neví. Pak jsem přeformuloval svou otázku a řekl:

"No, myslím, co mám na mysli, je, kde je role tohoto zvířete ve vaší společnosti? Používáte voly k tahání pluhu a ošetřování polí, že?"

Oči ženy se rozšířily. "Ach ne," řekla. "Toto je vodní buvol. Vodní buvol je jedním ze tří nejnebezpečnějších zvířat v celé Keni. Je to velmi nebezpečné zvíře a nikdo se zdravým rozumem by se nepokoušel ošetřit plodiny vodními buvoly."

Odpověděl jsem: "Smrtící? No tak. Je to vůl! Jak mohl být vůl tak smrtící?"

Žena odpověděla: "Pokud vás toto zvíře uvidí a jste od něj na 200 yardů, v podstatě utíkejte, jak jen můžete, a modlíte se, abyste se dostali pryč. Pokud neutečete, modlíte se za rychlou smrt."

"Vodní buvol tě nabije a prorazí ti rohem přímo do hrudi, vyhodí tě vysoko do vzduchu a pak se rozběhne a bude to dělat znovu a znovu, dokud nezemřeš."

"Páni! Takže to myslíš vážně, když říkáš, že tohle je jedno ze tří nejsmrtečnějších zvířat?"

"Ano absolutně."

Takže když jsem sochu dostal domů a položil ji na stůl naproti mému stolku, podíval jsem se na ni s novým respektem. Ano, představovalo to můj vstup do pracovního světa a jeho útlaku, ale také to představovalo skutečnost, že mám velkou moc, velké schopnosti.

Jakmile jsem si opravdu začal stát za svým, nikdo mi nemohl zabránit v dosažení mých cílů. Vzal jsem si tuto zkušenost, abych naznačil, že pracovní svět mě jen učiní tvrdším, silnějším a lepším ve všech myslitelných směrech. Důsledně jsem udržoval sochu v pevném výhledu ve svém pokoji.

Nyní přenos, který prošel mou vlastní rukou, dodal příběhu dramatický a nečekaný zvrat. Skutečnost, že síly daly slovo „voli“ za biblickou citaci o práci, jasně ukázala, že znají a chápou symboliku, kterou jsem jim dal.

Mohli být dokonce zodpovědní za mé rozhodnutí ji koupit! Chtělo to také něco, co by jinak mohlo být velmi křesťanským poselstvím, a učinilo to osobnějším, když jsem to formuloval tak, že jsem tomu rozuměl.

Důsledky toho všeho způsobily, že se obě naše mysli zapotácely. V překvapivém okamžiku jasnosti se Jude zeptal: "No, myslíš, že bychom měli požádat o další potvrzení? Měli bychom to udělat znovu, nebo je to náš důkaz?"

Zastavil jsem se a chvíli přemýšlel. "Ne," řekl jsem a zasmušile se odmlčel. "Jsem docela spokojený s tím, co jsem tady dostal." Přesně v tu vteřinu hodiny odbily dvě a vydaly dva hlasité bouchání, které se rozlehlo místností.

Já i Jude jsme se na sebe s údivem podívali a uvědomili si, že do mixu byla přidána další vrstva synchronicity kolem čísla dvě, abychom ještě více potvrdili myšlenku, že se právě stalo něco opravdu mimořádného. Kazatel 2:22, můj 22dolarový vůl a teď hodiny odbíjejí dvě. Bylo to jen "dvě" moc věřit.

Je důležité poznamenat další možné vrstvy, které by tato zpráva mohla mít

studna. Kristus byl pro Cayce velmi důležitý, a tak pro mě mělo „Christ Cometh“ velký význam na úrovni duše.

Slovo „Ra“ označovalo minulý život, na který byl Cayce nejvíce hrdý. Pak se objevily iniciály „EC“. I když to byl citát z Bible, většina autorů obvykle dává dvě „C“ za „E“ pro Kazatele a „C“ jsou obvykle malá písmena.

Musíme si také položit otázku, co by čísla po EC mohla mít společného se životem Edgara Cayce. Nedávno jsem se dostal na CD-ROM Cayce Readings a pokusil jsem se zjistit, zda existují nějaké významné hodnoty s těmito telefonními čísly, ale nebyly.

Čísla však jistě mohla být důležitá i z jiného důvodu -- stáří Cayceho života, které odpovídalo tomu, čím jsem v té době procházel.

V biografii *There is a River* se dozvídáme, že když Cayce dosáhl 40 let, psal se rok 1917. V tomto roce začal první světová válka a většina jeho celé nedělní biblické školy mladých mužů byla odvedena a musela jít bojovat.

To byla zjevně obtížná událost v Cayceově životě - ztráta těch, o které se staral, a svět upadající do nejstrašnější války v dějinách. A pak, když bylo Cayceovi 57, psal se rok 1935, a mezi těmi dvěma lety Cayceova života viděl vzestup a pád své profesionální kariéry ve své nemocnici Cayce.

Morton a Edwin Blumenthalovi, dva newyorští židovští muži, kteří velmi zbohatli na obchodních a finančních radách Cayceových četeb, financovali tuto nemocnici.

Po Velké hospodářské krizi Morton Blumenthal přišel o všechny své peníze a nemocnice se zhroutila. Cayce stále cítil ožehavost této ztráty v prosinci 1935, kdy byla celá jeho rodina nevědomky zatčena v Detroitu za praktikování medicíny bez licence.

Takže ve věku 57 let Cayce v jistém smyslu dokončil cyklus ztrát. (Čas se narodit a čas umírat!) Bývaly doby, kdy měl svou nemocnici a všechno bylo skvělé -- mohl číst a léčit lidi s naprostou legitimitou.

Jeho sen se stal skutečností, etablovaní lékaři ho upsali a všechny právní mezery byly zaplněny. Nyní, stále cítil bolest ze ztráty nemocnice, byla celá jeho rodina zatčena za něco, co bylo před šesti lety zcela legitimní a v plném proudu.

K tomuto zatčení došlo díky Cayceho praktikování lékařských vyšetření, a přestože od detroitského soudce nedostal žádný represivní rozsudek, stále to na něj velmi zapůsobilo vystřízlivěním.

Také jsem právě „přišel o nemocnici“, konkrétně o práci na oddělení. Nemohl jsem vědět, že k Cayceovu zatčení ve věku 57 let, časově zakódovaném do mé zprávy, došlo přesně před 60 lety, téměř před týdnem, kdy jsem byl vyhozen a dělal jsem automatické psaní!

V „Konvergenci“ píšu o důležitosti „harmonického čísla“ 60 v tolika různých kontextech, včetně časových cyklů, a nyní to zde vidíme znovu.

Jedna z klíčových délek časových cyklů v historii lidstva je 2160 let, což je přesně 36 jednotek ze 60.

36 je další klíčové harmonické číslo, jako druhá mocnina čísla šest. Kromě toho je 36 jedním ze základních čísel základního kamene celé harmonické řady.

Takže oba ve věku 40 a 57 let zahrnovaly cyklus ponížení a ztrát v Cayceově životě, podobný totální zkáze, kterou jsem nyní pociťoval, když jsem ztratil vlastní nemocnici a dostal důtku. Také jsem byl právě poražen systémem za to, že jsem se snažil pomáhat druhým lidem.

Dalším zajímavým bodem, který nemusí ve skutečnosti nic znamenat, je to, co se stane, když vynásobíte 40 a 57 dohromady. Číslo, které dostanete, je 2280, a to je stejné číslo jako adresa farmy ve Virginia Beach, kde jsem nakonec napsal velkou část této knihy a také "Konvergence".

Opět dostáváme číslo „22“ a veledůležité číslo „8“, které značí nekonečno oktávy. (Také, osm je dva krát dva krát dva: další úroveň synchronicity "2:22".)

Je také zajímavé poukázat na to, že v jednom ze svých snů před skutečným automatickým psaním a objevem jsem musel čelit svému „dvojníkoví UFO“ tím, že jsem sebral pórek.

Na farmě v 2280 jsem skončil s prací s tímto stylem póruku a důsledně jsem ho jedl opravdu poprvé v životě. Člověka to jistě vede k tomu, že se ptá, jak daleko mohou tato proroctví skutečně zajít! [Ty bys to nevěděl - 15:33 7.4.99, když dokončuji tuto větu!]

Po této události se v mém vědomí pomalu a postupně odehrávaly změny. Já

dostal jednoznačný důkaz o vnějším psychickém kontaktu poté, co konkrétně položil otázku: "Jsem tulák? Jsem mimozemská duše v lidském těle, zde na dobrovolnické misi pomoci planetě?"

A nejen, že jsem dostal kladnou odpověď, ale také to bylo zvláště spojeno s biblickým proroctvím! Nejen, že přímo a přesně citoval citát z Bible, řádek po řádku, ale také řekl záhadnou frází „Kristus přichází“.

Měl jsem pocit, jako by to mohl být odkaz na Druhý příchod Krista, ale v té době jsem četl dost literatury, abych měl podezření, že mluví o úsvitu Kristova Světla ve mně. Tato vyhlídka mě velmi potěšila.

Takže i s převážně křesťanským tématem poselství jsem automaticky nepřešel ke křesťanství a nezačal číst Bibli každý den.

Život šel dál, dramaticky obohacený novými informacemi v jednom smyslu a velmi podobný, ne-li totožný v tom druhém.

Splnil jsem Mandelkerovu výhradu „dokoukat to do konce“ a teď jsem měl osobní důkaz. Změny se stále odehrávaly, protože jsme se s přítelem Ericem rozhodli pronajmout si místo v Rosendale v New Yorku, místo, které kdysi vlastnil nádherně výstřední umělec a producent videa Allen Epstein, který mezitím zemřel.

To místo se jmenovalo „Chateau Bullshinski – The Metaphysical Resort“.

METAFYZICKÝ AREÁL

Měl jsem v úmyslu jít do nového domu částečně jako způsob, jak podpořit svůj životní styl práce v nemocnici, a teď se to všechno rozpadlo. Věděl jsem, že se musím dostat z penzionu, kde jsem bydlel, protože už jsem nemohl snášet obavy studentů, kteří tam bydleli.

Takže jsme se s Erikem rozhodli, že se k sobě přestěhujeme. Eric nakonec sám vydělal téměř všech neuvěřitelných 1725 \$ v hotovosti, které jsme potřebovali na přesun. Ale byl to fantastický byt a později jsem svou polovinu skutečně splatil.

Stěny bytu byly z velké části cihlové, s obrovskými, 20 stop vysokými stropy. Kdysi to bývala stará škola a byla přestavěna na byt s obřím podkrovím

střed pokoje, který tvořil ložnici ve druhém patře, kde jsem spal. Eric spal v hlavním patře dole, které bylo rozděleno na dvě hlavní části.

Umělec Allen Epstein zemřel před několika lety, ale jak jsem tam bydlel a slyšel příběhy od Allenovy dcery a od sousedů, postupně jsem si dával dohromady popis toho, co se stalo.

Allen odešel na Yale na plné stipendium, když mu bylo pouhých 17 let, a byl to zjevně skutečný kreativní génius, který se nakonec stal docela úspěšným v oboru video produkce. Allen se stal zajímavou a důležitou postavou v mém životě a často jsem měl pocit, že v bytě se mnou cítím Allenova ducha.

Také jsem cítil, že i v bytě je stále uchována studibilní energie třídy, i když se tam nevyučovalo pravděpodobně více než 70 let.

Představa Allenova úspěchu a bezstarostného životního stylu mě přitahovala a nechal jsem si nechat narůst kotlety jako způsob, jak se lépe sladit s Allenovými energiemi, protože je měl vždy na každém obrázku, který jsem viděl.

Cihlové zdi, dřevěná kamna a dřevěné podlahy dodaly bytu velmi rustikální nádech. Jedinečnost místa umocňovala skutečnost, že na zdech stále viselo mnoho Epsteinových nejlepších obrazů. Byly světlé a barevné a velmi příjemné a efekt, který způsobily, byl v podstatě proměnit celý byt v uměleckou galerii.

Desítky zvláště rozmístěných kolekových světel a obří vyřezávané zrcadlo uprostřed bytu dokreslovaly atmosféru, kterou tam bylo možné vytvořit. Byl jsem velmi nadšený, že vlastně žiju na tak neuvěřitelném místě, jako je toto.

Eric měl navíc moderní počítač kompatibilní s internetem. Brzy bych se už mnoho let úplně vzdal svého starého Apple IIc. , který jsem k tomu používal jako textový procesor

Moje tehdejší deníky odhalily, že se dělo mnoho zajímavých věcí; věci, které později rozkvetly v plnohodnotný způsob života moderního proroka. Během celého procesu probouzení, stejně jako celého prvního roku čtení, jsem si nikdy nedokázal představit, že by mi bylo řečeno, že jsem v minulém životě byl Edgar Cayce.

Takový nápad byl tak mimo můj vesmír, že bych to nikdy neudělal

měl důvod to podezírat. Něco takového nebylo ani vzdáleně možné a ani jednou mě tato myšlenka nenapadla se skutečnou vážností, dokud mě moje čtení nedoneslo přímo do Virginia Beach.

První zápisy v časopisech ukazují latentní potenciály, i když jsem je vědomě neviděl. Zde je úryvek z doby, kdy jsem ještě bydlel v penzionu:

11/28/95-

Něco se děje. Něco právě teď. Vyvrcholení. Před chvílí jsem měl sen, kdy jsem konečně čelil kontaktu s UFO, a byl tam pórek (linka 333), který jsem musel zvednout, což naznačovalo, že jsem připraven, aby se to stalo. Docela jsem se bál.

Onehdy jsem byl v obchodě a nakonec jsem koupil pórek jako ve snu, aniž bych si pořádně uvědomil, co dělám. Nějak mám pocit, že tyhle dvě věci spolu souvisí, a když použiji pórek, nadešel čas.

Teď plánuji jít do kuchyně a vařit s ní. Zítra je první den mého nového života, kde se další krok vzestupného průchodu zablokuje a já jsem navždy napřed, než jsem kdysi byl, abych se tam už nikdy nevrátil úplně stejným způsobem.

(Je zajímavé si všimnout, jak často jsem ve svých časopisech používal symboliku z časové osy pyramid. V Cayce Readings se o Ra-Ta říkalo, že spolu s Hermem navrhl Velkou pyramidu.)

Čas se blíží. Potřebuji si vzpomenout, co se stalo mezi okamžikem náhlého strachu a mým probuzením (v mém OBE, když mi bylo pět.) Nyní si myslím, že mezi okamžikem, kdy jsem se začal bát, a okamžikem, kdy jsem se začal bát, mohlo dojít k nějakému kontaktu. Byl jsem zpátky ve svém těle.

Moje paměť mohla být na tuto dobu nějak vymazána, jak se to často stává lidem v knihách o UFO, které čtu. Něco v mém životě v té době zjevně fungovalo a já chci zjistit více.

Část, která se nyní musí stát hlavním zaměřením, je prvek duchovního růstu, který jsem ve svém dosavadním výzkumu do značné míry ignoroval. Nyní musím začít s pravidelným meditačním plánem a držet se ho. Nemohou se ke mně přiblížit, dokud nezastavím spirálovité myšlenkové smyčky, které stojí v cestě mé hlubší mysli.

Hlasy už tam jsou a mluví. Jen je těžké je udržet uvnitř. Nemohu o nich přemýšlet tak, jak byste očekávali. Když se jim pokusím naslouchat, změní se. Jen je musím nechat projít mnou.

Musím ze své mysli odstranit zbytky a nečistoty ze stravy.

12/28/95 -

(Tady na svém novém místě píšu o noci, kdy jsme s Judem dělali automatické psaní, ao našem společném uvědomění si, že jsme skutečně oba Poutníci. Píšu z perspektivy „Co kdyby“ být na druhé straně – mít byla mimozemská entita, která se rozhodla přijít na Zemi, než se to skutečně stalo.)

Byli jsme stateční - možná nejstatečnější z celé naší společnosti. Bylo to oné noci, kdy jsme se rozhodli přijít na Zemi, když jsme si uvědomili, jak moc jsme oddaní lásce a světlu. Obětovali bychom všechny své hlavní duchovní síly a inkarnovali bychom se do fyzických těl, aniž bychom si pamatovali, jak jsme se tam původně dostali.

Mohli bychom uvíznout v depresích a drogách, cítit se odmítnutí a frustrovaní společností, s jejíž korupcí jsme se vůbec nemohli ztotožnit. Měli bychom matnou představu, že jsme tam byli, abychom změnili svět, ale obavy vyvolané velkou negativitou planety by nás mohly snadno přemoci do neefektivního života, zatíženého neustálým utrpením, jehož je tělo dědicem.

Ale i tam bylo vzrušení. Nikde jinde ve vesmíru nebylo místo jako tato Země. Brzy se blížil bod obratu, v němž

celá vibrační úroveň planety by se zvýšila.

Duše, které odmítly postupovat, by se reinkarovaly jinam a bylo mnoho těch, kteří by se v klíčovém čase museli posunout dál. Takže myšlenkou bylo pokusit se individuálně pomoci co největšímu počtu bytostí, aby si uvědomily, že duchovní růst je celá hra za Schoolhouse Earth, a vidět to a jednat podle toho, než se na fanouška posere hovno.

Oba jsme věřili ve svou sílu. Věděli jsme, že uděláme vše, co je v našich silách, abychom pronikli skořápkami jejich hmotného světa a předali jim zprávy.

Když jsme si částečně uvědomili svou identitu v bdělém životě, naše duše, stále mající vyšší spojení, mohly snadno manipulovat s událostmi ve světech našich tvorů.

Bylo to provedeno za účelem vytvoření typů synchronních událostí, které nás probudí ze spánku a postupně přivedou naše fyzické já zpět k moudrosti, kterou jsme vlastnili v duchu. Pokud bychom mohli dosáhnout této plné realizace, dopad na planetu by mohl být docela hluboký.

Věděli jsme, že není nezbytně nutné stát se světově proslulým, jen dělat místní práci v oblastech, ve kterých jsme se ocitli, a pozvednout vědomí několika lidí najednou. Bylo nás tam nejméně 65 milionů, možná 100 milionů. To je jeden z osmdesáti lidí.

Pak, pokud mají mimozemské duše tendenci se sbližovat v určitých oblastech, jako je Boulder nebo Kalifornie nebo zde v Hudson Valley, pak by se šance mohly ještě zvýšit.

Takže bychom měli docela slušnou šanci, že se nakonec setkáme s dalšími, jako jsme my, možná jako přímý výsledek toho, že s nimi budeme mluvit v duchovním světě a společně pracovat na vytvoření správné synchronicity, aby vše zapadlo tak, jak má.

Tak jsme se s Judem v roce 1988 navzájem „objevili“ a po celý zbytek života jsme si udrželi pevné duchovní spojení. Vědomě nevědomky jsme to všechno tak nastavili. Hmotný svět byl svým způsobem jako hřiště.

S bytostmi jsme mohli udělat hodně – vkládat jim do hlavy návrhy, aby šli na určitá místa v určitou dobu, přimět jejich vlastní duchy, aby souhlasili, aby

aby vše fungovalo hladce. A skutečně bychom mohli v různé míře manipulovat i s fyzickou realitou.

Mohli bychom tu láhev předem připravit, aby o ni stvoření zakoplo, a přimět jinou bytost, aby do ní kopl. Když se pak náš subjekt přiblíží k ní, způsobíme, že nevidí, co jejích noha dělá, dostatečně dlouho na to, abychom je zmanipulovali do správného zakopnutí. Toto zakopnutí mohlo být přesně to, co bylo v té době potřeba k vyrovnaní karmy bytosti.

To vše bylo děláno proto, abychom dostali lekci o tom, jak dělat správnou věc. Neustále jsme pracovali, vytvářeli bohaté metafory a překážky ve snech jako způsob, jak posílat zprávy od nás samých do mysli tvora, a to navždy!

(D: Krátké přerušení, protože moje hodiny ukazují 3:33. Právě jsem zvedl telefon a uvědomil jsem si, že NYCA repertoárová společnost chce, abych na dva víkendy v lednu vystupovala v dalším muzikálu. Jsem docela nadšená a náhodou jsem si poslechla ke zprávě ve 3:33 "jen náhodou." Jako malý vtíp to můj mimozemský duch nastavil, jen aby mi dal vědět, že tam je.)

práce na SYNCHRONICITÁCH v každodenním životě bytosti, plně v souladu s tím, jak moc se bytost rozhodne jednat pro nejvyšší síly lásky a světla. Jakmile schránka této mocné duše zapadne do pravdy o jejím bytí, s potěšením bohatě odměňujeme pozitivní činy.

Když je cesta odchýlena, pak se uchýlíme k jakémukoli stupni soucitně fungující karmy, který je nezbytný k tomu, aby bytost udržela rovnováhu, a ani v nejmenším.

Jsou to ti nejšťastnější z nás, kdo jsou schopni plně sladit fyzickou mysl bytosti s námi. Stejně jako v případě Davida, který zde píše, nyní víme, že prorazil.

Intenzivně jsme pracovali na tom, abychom mu ukázali, že je na správné cestě všemi možnými způsoby, s využitím všech našich dostupných zdrojů, abychom ho zasypali štěstím zvyšujícím sebevědomí. A funguje to lépe než kdy jindy; jsme všichni

velmi potěšen.

David o našich minulých aktivitách ví jen málo a správně dostal podnět k neustálému studiu. Davidovi se v poslední době daří tolik, že jsme mu tyto věci konečně mohli odhalit.

A já, David, jsem za to rád. Ať už jsem to napsal oni nebo já, vím, že je to správně. Poslední dobou v mém životě pracovali přesčas -- věci se zbláznily.

Při zpětném pohledu je překvapivé, že i když jsem výše uvedené psal z jasně inspirovaného, psychického hlediska, trvalo by skutečně téměř celý rok, než jsem „oficiálně“ začal dostávat psychické zprávy.

Tento záznam v deníku se skoro zdál být jakýmsi „cvičným během“ v mnohem lehčím transu, než jaký bych později předpokládal, že budu dělat svou práci. Přesto i v těch raných dobách ke mně mé sny komunikovaly a týkaly se přesně toho, co budu muset udělat, abych otevřel úplný kontakt. Zde je jeden sen z Nového roku 1996, který to docela dobře dokazuje.

1/1/96 –

V tomto snu někdo zemřel a já jsem ho skutečně potkal. Chtěl dostat vnitřní zprávu pro své přátele, kteří byli stále naživu, vložení zprávy na jejich záznamník.

Každopádně jsme zkusili zaznamenat jeho řeč na záznamník a poté nevyšlo nic kromě hlasu mé mámy, která mluvila s dunivým zvukem v pozadí.

Poté, co jsme stroj zkontrolovali, jsme se rozhodli, že nejlepší způsob, jak to udělat, bude, když mi to řekne on a já to pak nadiktuji do stroje!

V tomto snu můžeme vidět, jak mi byly dány výslovné instrukce, jak se mám

mohl zahájit proces channelingu pro komunikaci s těmito silami; jednoduše naslouchat jejich hlasu a poté jej vložit do nahrávky.

Téměř o rok později se ukázalo, že přesně to jsem udělal; Poslouchal jsem tichý hlas v mé mysli a nahrál jsem ho na magnetofon. V té době to byl jen další sen, jeden z mnoha, ale nyní je jasné, že vše se na tuto chvíli připravovalo předem.

Epizoda automatického psaní s Judem rozhodně otevřela mou mysl zcela nové realitě. Nyní jsem měl „důkaz“, že jsem jedním z těchto pozoruhodných poutníků neboli mimozemských duší inkarnujících se jako lidské bytosti.

Život nabral zcela nový směr, když jsem si uvědomil, že zákulisní práce, které se odehrávají zde se Zemí, byly mnohem působivěji obrovské a mocnější, než jsem si kdy dokázal představit! Jinými slovy, potvrdilo to vše, co jsem kdy k sobě tak silně cítil.

Nyní jsem věděl, že existuje velmi dobrý důvod, proč jsem se cítil tak odlišný, proč jsem prostě nemohl pochopit negativitu, podvod a podvod. Také jsem si uvědomil, že čím více jsem se probudil, tím důležitější roli bych mohl mít při utváření budoucího běhu lidského osudu.

Nyní jsem byl skutečnou encyklopedií UFO a metafyzických informací ze všech mých čtení knih a mých tří solidních let každodenního psaní snů.

Navzdory všem těmto grandiózním znalostem pocházejícím z mého mimozemského já jsem stále měl se svým pozemským já velkou práci! Opravdu, celý koncept „zůstat při zemi“ by se ukázal být mojí největší výzvou.

Téměř celý prosinec jsem strávil nezaměstnaný a snažil se najít práci. Vlastně jsem se nesnažil tak, jak jsem měl, protože jsem si dokonce přiznal, že jsem líný a požitkářský.

Představa, že vejdu do hnusné firemní kanceláře se zářivkami a prosím je o práci, mi připadala stejně ponižující a ponižující, jako bych byl otrok a myl záchody. Věděl jsem, že mám zálohy, včetně toho, že Eric měl peníze, moji rodiče měli málo peněz a moji prarodiče měli hodně peněz.

Od promoce jsem stále žil sám, což ve skutečnosti nebylo tak dávno. I když byl můj život v ohrožení tím, že jsem nepracoval, stále jsem chtěl pro sebe „soukromý prostor“, abych se přizpůsobil svým novým znalostem.

Koneckonců, tady jsem probuzený dobrovolný mimozemský velvyslanec na Zemi a chtějí, abych pracoval za šest babek na hodinu? Myslím, že ne, drazí přátelé.

Zvykl jsem si na bezstarostný, pohodový životní styl pobytu na kolejích, že jsem nechtěl převzít zodpovědnost za svůj život. Na vysoké škole jsem potřeboval pouze splnit minimální standard, pokud jde o známky, což pro mě znamenalo, že jsem potřeboval ve všem dosáhnout o něco vyššího než B-.

Ale protože se zdálo, že celá škola je plná líných a požitkářských lidí, známky byly „zakřivené“. Žádný profesor nechtěl hodinu plnou neúspěchů, a tak jsme byli hodnoceni demokratickým procesem na základě celkového úspěchu a/nebo neúspěchu skupiny.

Vzhledem k tomu, že jsem byl velmi intelektuálně nadaný, nemohl jsem dělat téměř nic jiného, než si během vyučování dělat solidní poznámky a stále překonávat křivky. Psaní poznámek a neustálý oční kontakt s profesorem bylo mým tajemstvím, jak se vyhybat téměř všem mimoškolním pracím a stále získávat dobré známky.

Polovina mých spolužáků kouřila, pila alkohol a v práci dělala ještě méně než já. Jedním z mých koníčků bylo sedět na bočních židlích vepředu, odkud jsem viděla na celou třídu i na učitele.

Byl bych ohromen, kdybych si uvědomil, že jsem byl téměř vždy jedním z asi pěti studentů ve třídě 40 a více, kteří skutečně udržovali oční kontakt s profesorem a účastnili se hodiny! Zbytek studentů by jen děsivě zíral do prázdna a choval se, jako by téměř cokoliv jiného v jejich vzrušujících životech bylo lepší než odsouzení sedět v té třídě.

Čím více se blížil konec semestru, tím více se třídy prořídly, ti nemotivovaní studenti se prostě neobjevili. I když jsem měl na zkouškách podprůměrné hrubé skóre, tito „lokajové“ se téměř vždy umístili na zadních křivkách.

V mých hodinách existovala jedna výjimka z tohoto pravidla o křivce zvonu, protože jsem se potopil jako Titanic ve statistické psychologii, vlastně jsem to vzal dvakrát za sebou a skončil jsem s D- poprvé a C- podruhé.

Ani jedna z těchto známek nebyla dost dobrá na to, abych se s ní zapsal do postgraduálního programu, a tyto znalosti mě pronásledovaly. Ve skrytu duše jsem stále chtěl pokračovat a získat alespoň magisterský a případně doktorát z psychologie, nejlépe v duchovní koncentraci.

Takže, i když jsem získal diplom, ve skutečnosti jsem „nedokončil vysokou školu“ do té míry, abych byl připraven jít na vyšší vzdělání. Ve skrytu mé mysli jsem byl touto skutečností neustále ve stínu a neustále se mi vynořovala v mnoha různých případech.

Popravdě, jak čas pokročil a já jsem lépe poznával své sny, začala se objevovat určitá témata. Kdykoli jsem byl obzvláště sebedestruktivní, díky své vlastní lenosti, starostem a nedostatku motivace změnit obtížnou situaci ve svém životě, měl jsem sny, kde jsem někoho zabíjel nebo byl zabíjen někdo jiný.

Pokud by zpráva nemusela být tak intenzivní jako skutečná vražda, mé sny by ve skutečnosti udělaly něco jiného, co by bylo v některých ohledech mnohem horší.

Pokaždé, když jsem potřeboval lekci, pokaždé, když jsem se z lenosti oddal obvyklému chování, mé sny mě poslaly přímo zpět do samotného pekla – na střední školu!

Téměř vždy to byl stejný základní sen a doslova jich mám zdokumentované stovky. V tomto snu si najednou uvědomuji, že moje práce na střední škole nebyla nikdy dokončena a musím se vrátit. Ocitám se ve třídě a děším se, že jsem tam.

Probouzím se se zoufalou úlevou, že to není pravda, neuvědomuji si skutečný důvod, proč jsem měl mít ten sen. Pokaždé, když jsem zůstal v zaměstnání nebo životním vzoru, který byl opotřebovaný a už mi nebyl užitečný, přišly středoškolské sny, které mě šokovaly a ohrožovaly až do samého jádra.

Stále jsem nikdy nepřemýšlel o svém dřívějším životě závislého a snažil jsem se chovat, jako by se to nikdy ani nestalo.

A tak jsem se teď v prosinci 1995 úplně vyhýbal zodpovědnosti tím, že jsem si nehledal práci. Byly to úplně stejné problémy, které mě jako kuřáka marihuany sužovaly, a tak i když jsem se uklidil, samotné vzorce návyků stále zůstaly.

Pořád jsem chtěl žít v mlze, ignorovat zodpovědnost a zůstat „vysoký“, jen teď to bylo

provádí můj bdělý výzkum UFO / metafyziky. Takže teď jsem zjistil, že jedu po Creeklocks Road ve sněhu a rozhodl jsem se, že se mi opravdu nechce ten den dělat nic víc pro hledání práce, i když jsem měl ještě čas to zkusit.

Byl jsem unavený a unavený z vymlácení mozků, unavený ze snahy najít práci, pro kterou jsem byl masivně překvalifikován a po které jsem ani netoužil. Téměř okamžitě po promoci jsem si uvědomil, že můj BA v oboru psychologie neznamená v „reálném světě“ absolutně nic.

Dal bych to do svých žádostí o zaměstnání a nezdálo se, že by to v něčích rozhodnutích o náboru dělalo rozdíl. Frustrovaně jsem svíral volant, když se mi všechny ty myšlenky honily hlavou. Dnes už žádné směšné hledání práce, pomyslel jsem si. Jsem z toho unavená.

Najednou jsem zahrnul za zatáčku a začal klouzat, docela špatně. V duchu jsem zakřičel, dupl na brzdu a auto se dál vymykalo kontrole! Najednou se zdálo, že se čas zpomalil do plížení a já jsem si říkal, jestli umřu.

Žádné řízení ani brzdění nijak nezastavilo pohyb vozu. Nahlas jsem začal křičet „Hovno“ v perkusivním, rytmickém chorálu, dvakrát za sekundu, čím dál tím víc jsem klouzal. Stále jsem jel docela rychle, asi 35 mil za hodinu.

Moje auto sklouzlo dozadu a udělalo úplný 180stupňový oblouk, než narazilo do sloupu na kraji silnice. Ve stejnou chvíli, kdy jsem nadával a klouzal v tomto obřím kruhu, jsem cítil nutkání podívat se na digitální hodiny mého auta a z palubní desky na mě vypálily číslice 1:11.

Opravdu jsem neměl čas přemýšlet o tom, co to znamená, ale přesto jsem si byl vědom, i když se to stalo, že vyšší síly jsou s tím nějak zapleteny. To byl podpis mé „nové mimozemské rodiny“ a tady jsem měl zemřít ve svém autě.

Měl jsem velké, velké štěstí, protože moje auto by mohlo sklouznout přímo ze silnice a sjet z velkého kopce, kdybych ten sloup nenarazil! Sloupky byly od sebe vzdáleny asi třicet stop a já měl opravdu štěstí, že jsem jeden trefil.

Náhlá síla nárazu se zdála být extrémně otřesná a já jsem netušil, jak velké škody to způsobí, nebo jestli vůbec budu moci znovu řídit své auto.

Na pokraji totálního bezmocného zhroutení, jak psychicky, tak fyzicky, jsem rychle

vyskočil a docela se mu ulevilo, když viděl, že promáčklna je ve skutečnosti spíše malá a kosmetická a že auto lze i poté snadno řídit.

Kolo a náprava absorbovaly většinu nárazů čelně, takže došlo k malému poškození. Začal jsem vážně přemýšlet o tom, že přítomnost trojitých čísel je známkou toho, že vyšší duchovní síly mají něco společného s havárií.

Pak jsem se vrátil ke svým snovým sešitům a našel jsem více než jeden sen, který událost předem předpověděl. Přišlo mi to kvůli nedostatku odpovědnosti a uvědomil jsem si, že bych měl začít pracovat mnohem tvrději, abych si hledal práci.

Těsně předtím, než jsem se přestěhovala do svého nového bytu, jsem absolvovala poměrně dlouhý telefonický rozhovor s Yumi. Cena meziměstského hovoru do Japonska byla dost vysoká a já neměl peníze, abych si něco takového mohl dovolit.

Skončili jsme tím, že jsme se pohádali, přičemž Yumi mi ve skutečnosti poskytla tiché ošetření rychlostí více než 70 centů za minutu! Trvalo mi dlouho, než jsem prošel konverzací neporušenou, a sotva jsem se staral, kolik to bude stát, když jsem byl uprostřed toho.

Počítal jsem s tím, že zaplatím účet z peněz z jakékoli nové práce, kterou jsem nakonec dostal poté, co jsem se přestěhoval.

Svůj ohromný cyklus nezaměstnanosti jsem nakonec ukončil tak, že jsem 31. prosince 1995 začal v místním denním centru pro léčbu lidí s vývojovým postižením. Můj nový šéf mě cíleně dostal před rokem 1996, abych nespadal pod nové daně a platy. zákony, které společnost právě schválila, dále omezující dobu dovolené a zvyšování platů oproti dřívějšímu stavu.

Měl jsem z toho radost a měl jsem z tohoto mého nového šéfa, který se jmenoval Peter, docela dobrý pocit. Jediným problémem této práce bylo, že plat byl propastně nízký – ani o cent více než 5,77 \$ za hodinu! Tohle pro čerstvě vystudovaného vysokoškolačka?

Nakrmili mě hromadou lží, řekli mi, že tam pro mě existuje obrovské množství příležitostí a že jakmile budu „in“, mohu získat mnohem lépe placenou práci, která využívá mé vzdělání. Vyšší plat znamenal něco blíž k 7 dolarům na hodinu a věděl jsem, že to byla špatná scéna, když se pět různých lidí s magisterským titulem ucházelo o práci, která vyžadovala pouze BA. Neměl jsem šanci.

Navíc kvůli mému BA v oboru psychologie a pravděpodobně mému mládí a mužskému pohlaví mě Peter nakonec umístil téměř výhradně do „Behavior Rooms“, kde v podstatě oddělili všechny „konzumenty“, kteří měli nejvážnější problémy s chováním.

Tito lidé by narušili normální, poklidné rutiny ostatních místností a byli umístěni do těchto zvláštních okolností, aby mohli být pečlivěji sledováni. To, co to v podstatě vytvořilo, v závislosti na dni, byla cihlová pec čistého pekla, kde byste se zaživa spálili, jen se snažili udržet všechny v klidu a sedět.

Ta práce byla neuvěřitelně stresující, ale v klidnějších hodinách jsem byl velmi rád, že jsem mohl projevit soucit ostatním a nenechat se za to vyhodit. To bylo rozhodně daleko od psychiatrického oddělení, protože jsem pracoval s úplně jinou populací lidí.

Ve skutečnosti bylo rozšíření mého soucitu přesně to, co chtěli, abych dělal, a díky tomu jsem se cítil báječně. Stále jsem měl pocit, že "musím" pracovat v oblasti duševního zdraví, protože jsem stále plánoval jít na vysokou školu. To byly práce, které jste cestou tam „měli“ přijmout.

Skutečnost a hrůza mého finančního obrazu začala být docela jasná. I když jsem právě dostal od rodiny vánoční peníze, byl jsem zklamaný, když jsem si uvědomil, že jich není tolik, kolik jsem plánoval.

Navíc moje výplaty z této nové práce by byly tak nízké, že jsem měl velmi malou šanci, že někdy budu schopen zaplatit všechny své účty včas. Výplaty mi přicházely jen jednou za dva týdny a nastalo počáteční období zpoždění, které jsem musel také zapotit.

Celkově vzato to bude těžké a já si uvědomil, že budu schopen zůstat propastně chudý po celou dobu, co si tu práci udržím.

Eric a já jsme převedli můj starý telefonní účet na náš nový telefon a ponechali ho na mé jméno. Takže jsem byl přirozeně docela šokován 18. ledna 1996, když se v e-mailu objevil zbytek účtu za telefon.

Zjevně to bylo na fakturační období pouhých tří dnů, těsně předtím, než jsem se odstěhoval ze svého bytu v New Paltz. Navzdory krátkému času byl účet samotný na téměř 200 dolarů! Téměř celá částka byla nashromážděna v jednom jediném rozhovoru, který jsem měl s Yumi, kde jsme bojovali o naši smrt

vztah! Sotva jsem mohl uvěřit své smůle.

Neměl jsem absolutně žádný způsob, jak vyplatit peníze ve lhůtě, která byla uvedena na účtu, a teď jsem přišel o telefon. Najednou jsem cítil, jak se na mě ze všech stran hroutí svět. Propadal jsem se do stavu naprosté paniky a intenzivní deprese, cítil jsem se naprosto beznadějně.

Tady jsem se konečně vypořádal se svými vnitřními démony lenosti a dostal jsem práci, ale bylo to příliš málo, příliš pozdě. A pak, přímo uprostřed tohoto pocitu, jsem si najednou vzpomněl na svůj objev o pouhých šest týdnů dříve.

Vzpomněl jsem si, že mi byl dán ohromující důkaz, že jsem ve skutečnosti Poutník neboli mimozemská duše ve fyzickém těle. Moje ruka ožila a sama napsala můj 11znakový vzkaz a ten vzkaz byl neuvěřitelně hluboký.

Nyní jsem se cítil tak paralyzován, tak úplně sám, že jsem propukl v pláč a dostal jsem se do pocitu naprostého a naprostého zoufalství a izolace. Začal jsem dělat něco, co by se dalo popsat jen jako hysterická, ječící modlitba, křičící na němém cihlové zdi.

"Jestli jsi tohle, a tohle jsem já, musíš mi hned teď něco ukázat! Nemůžeš ode mě čekat, že se jen tak protloukám životem se všemi těmi problémy a prostě budu věřit tomu, co jsi mi řekl ve víře!

Potřebuji další důkaz a potřebuji ho hned! Jestli chceš, abych tomu věřil, raději mi hned něco ukaž, nebo je to!"

Když jsem tyhle věci říkal, myslel jsem to úplně vážně. Po mé ječící a plačící modlitbě jsem se začal uklidňovat a často jsem se díval z okna, jestli se venku neobjeví UFO! Nic takového se nedělo.

Pak jsem se rozhodl, že mi možná "oni" umožní mít dočasnou telekinetickou schopnost. Pokusil jsem se zvednout ubrousek z talíře pouhým soustředěním, ale nic se nestalo. V podstatě jsem to vzdal a uvědomil jsem si, že i když to celé vypadalo docela zajímavě, bylo zřejmé, že se nic nestalo.

V době mé největší nouze mě „oni“ zklamali. Bylo jistě zajímavé přemýšlet, jestli jsem vlastně mohl být takovým Poutníkem, ale teď jsem věděl, že ano

„realitou“ bylo, že jsem byl jen David Wilcock, BA, mladý otrok Stroje.

Rozhodně jsem se cítil docela přesvědčen o tom, co se v té době stalo s automatickým psaním, ale teď jsem si nebyl tak jistý.

Najednou, když jsem tam seděl a zíral na telefonní účet, jsem si uvědomil, že na poplatky nikdy nepoužili moji slevovou sazbu za mezinárodní volání – byla mi účtována téměř dvojnásobek sazby za minutu, než na jaké jsem ve skutečnosti souhlasil!

Najednou jsem zvedl telefon a zavolał telefonní společnosti a našťvaně jsem vysvětlil, co se mi stalo. Nejen, že změnili sazbu zpět na to, co mělo být, ale ve skutečnosti mi dali 25dolarovou slevu za mé potíže!

Najednou jsem ten neudržitelný účet srazil na zvládnutelných 75 dolarů! Byl jsem ohromen, že jsem si toho nevšiml dříve, a začal jsem mít z celé situace mnohem lepší pocit. Vlastně jsem měl dost peněz, abych si to mohl dovolit.

Hned poté mi zavolał můj přítel Chris a mluvil o svých vlastních bojích s pitím alkoholu a o své touze přestat. Byl jsem schopen těžce čerpat ze své vlastní minulosti se závislostí a uzdravením, což Chrisovi poskytlo cenné rady. Chvíli jsme si povídali a já jsem si to mocně uvědomil.

Bez ohledu na to, jak ponurý nebo hrozný se můj život mohl v přítomném okamžiku zdát, byl stále mnohem, mnohem lepší než ta neuvěřitelná jáma, do které jsem vklouzl při kouření marihuany. Randy ohrožoval můj život, byl jsem téměř v sebevražedné depresi a žil jsem v neustálém stavu neúprosné paranoie a úzkosti.

Byl jsem ochotným otrokem samotného ďábla a jednal jsem prostřednictvím Randyho. Utíkal jsem před svými problémy jako blázen, a to je jen přimělo, aby se s každou další událostí vracely ještě tvrději a zlomyslněji.

Nebylo možné obejít pravdu, která spočívala v tom, že jsem udělal neuvěřitelný pokrok a stále postupoval. Poté, co jsem s Chrisem telefonoval, jsem si pustil svou původní kazetu „Stories from the Love Brothers“, kterou jsem poslouchal každý den, když jsem se čistil, abych bojoval se svou osamělostí.

Tato páska byla tím počátečním zábleskem světla, který na prvním místě rozptýlil negativitu v mém životě a dal mi sílu skončit. Najednou to bylo všechno zase úplně nové a vtipné a úplně a totálně mi to zvedlo náladu.

Tak moc jsem se smál stejným vtipům, které jsem předtím slyšel tolikrát, že jsem skoro brečel. Tu noc jsem šel spát, než se Eric vůbec vrátil domů, a v tu chvíli jsem na svou modlitbu úplně zapomněl. Eric o tom určitě také nevěděl, protože tam ani nebyl, když se to stalo.

"ON JE JEDEN Z NÁS"

Síly se rozhodly mou modlitbu napravit, ale udělaly to způsobem, který jsem si nikdy nedokázal představit. Vstal jsem o několik hodin dříve, než můj spolubydlící, abych to stihl včas. Eric stále pracoval po nocích a dělal stejnou práci s rozvozem pizzy, kterou jsem už dávno nechal.

Toho konkrétního rána byla venku velká zima a já jsem dostal silnou intuici, abych vyšel ven a nastartoval auto, aby se zahřálo, než odjedu do práce. I když jsem to normálně nedělal, cítil jsem, že je velmi důležité, abych to ráno udělal.

Když jsem se vrátil do domu, docela mě překvapilo, když jsem viděl Erica vzhůru a vstal z postele a telefonoval! To bylo extrémně bizarní, protože Eric normálně spal jako skála! Velká červená značka polštáře mu pomačkala obličej od levého horního k pravému dolnímu rohu a vypadal jako zombie, sotva se probudil.

Když jsem se vrátil dovnitř, zavěsil telefon. Očividně volal jeden z Ericových neznámých přátel v tu bezbožnou ranní dobu, i když jsme Eric i já jednostranně řekli všem známým, že nikdy nevolat, když je brzy.

Pozdravil jsem Erica, když jsem dostal poslední věci k obědu, než jsem vyběhl ze dveří. Eric vypadal velmi zvědavě zmatený a zamumlal mi: "Víš, právě se mi o tobě zdálo, člověče!"

"Teď nemůžu poslouchat tvoje sny! Musím jít!" Odpověděl jsem. Brzy mělo být pozdě a já měl hrozný zvyk jet agresivně rychle, když jsem utíkal pozadu, protože Peter byl úplný úkolář, zvláště co se rychlosti týče.

"Ale ne! Počkej! Tohle bylo jiné, člověče. Tento sen zahrnoval tebe a UFO a bylo to naprosto neuvěřitelné."

Nyní se můj postoj změnil. I když jsem už zapomněl na svůj křik

modlitba předchozí noci, strhl jsem do pozornosti. "Páni! Dobře, poslouchám!"

Zde je výsledek, jak byl původně zapsán do mého sešitu snů téhož odpoledne:

1/19/96 –

Poznámka: Chvíli poté, co jsem si zapsal dnešní ranní sen, měl Eric sen, který mi dobře umístěným telefonátem odhalil, když jsem odcházel do práce.

K hovoru došlo, když jsem byl venku a startoval auto. Ve snu se stýkal s dívkou z Rosendale Cafe, která se mu líbila, a oni narazili na mě a všichni jsme si povídali. Vešli jsme do toho, co jsem popsal jako obrovské venkovní nákupní centrum s otevřeným prostorem se spoustou lidí.

Najednou došlo k masivnímu přeletu UFO flotily a muž z ní „sestoupil“ na vyvýšenou kruhovou plošinu uprostřed obchodního centra.

Eric popisuje tohoto muže, jako by vypadal nejasně jako kuchař, který žil krátkou dobu v Bouton Hall. Byl to starší muž s prošedivělými vlasy a podobným plnovousem, jen hubenější a s jaksí velmi citlivými rysy.

Když poprvé sestoupil, přednášel všem a říkal, že jeho skupina je zodpovědná za vedení rozvoje lidstva, že jsme jejich dlouho ztracení bratři a že se vracejí, aby nám pomohli.

Opakovaně zdůrazňoval Vzestup a skutečnost, že Země směřuje k velké transformaci již brzy. I přes neuvěřitelnou pozitivitu jeho sdělení lidé propadali panice a nevěděli, co mají dělat.

Ta dívka Erica neustále kladla nejrůznější otázky a já věřím, že jí řekl, že to budu já – v tuto chvíli jsem už většinu z nich věděl.

Potom mužova řeč skončila a on tam jen stál. Všichni ostatní se ve slepé panice úplně vyklidili.

Dívka se zeptala: "Neměli bychom si s ním jít promluvit?" Eric řekl: „Necháme toho

až k Daveovi; on je ten UFO, ne já." Oba na mě tlačili a já jsem nakonec souhlasil, že to udělám.

Přistoupil jsem k muži a řekl slovo, které Eric neznal, slovo začínající na S, a z jeho různých odhadů jsem usoudil, že to bylo „Shalom“, hebrejské slovo pro mír. Zdálo se, že mě ten muž poznal a řekl mi stejné slovo!

Na obou našich tvářích se náhle objevil pocit pobuřujícího překvapení, když se muž natáhl a docela energicky mě objal! Pak se s paží kolem mých ramen otočil k Ericovi a řekl zcela přímo: "Je velmi důležité, aby sis uvědomil, že je jedním z nás."

Eric řekl, že vypadám úplně u vytržení; ve skutečnosti mě nikdy neviděl vypadat tak šťastně za celou dobu, co byl kolem mě. Po tvářích mi stékaly slzy radosti.

Pak se zdálo, že se muž na chvíli soustředil, a pak řekl následující: "V tvém životě je stále připoutanost k jiné ženě; Yumi. Ach, ale byla to jen dočasná zamilovanost..."

Skutečnost, co se stalo, mě zasáhla až toho odpoledne, když jsem jel zpátky do svého rodného města po New York State Thruway navštívit svou rodinu. Můj pracovní den byl prostě příšerný, další den, kdy jsem se snažil ve spalovně udržet naživu ty minimální standardy zdravého rozumu.

Pracoval jsem s jinou spolužačkou, která také právě absolvovala New Paltz, ženou, a ta neměla „hranu“ udržovat pořádek. Ve výsledku to byla naprostá katastrofa a my jsme se museli rvát jako blázni, jen abychom ztlumili hluk před věčným křikem a nejproblematičtější lidi unikli na chodby.

(I když to byla zamčená a poplašná budova, měli jste velké potíže, když jste je nechali vypadnout z místnosti.)

Takže sotva jsem se vrátil z tohoto dne pekla, ale musel jsem se otočit a spěchat zpět do auta, abych se pokusil dojet domů v rozumnou hodinu. The

Venku pršelo, takže bylo velmi obtížné vidět a řídit.

Poměrně často jsem narážel do kaluží a aquaplaningu, což mě velmi znervózňovalo. Navíc déšť byl tak intenzivní, že se okna zevnitř zamlžovala rychleji, než jsem je stačil rozmrazit.

Ten den jsem vlastně nikdy neopustil Místnosti chování a teď jsem se doslova potil strachy, držel se volantu a doufal, že tuhle strašlivou zkoušku zvládnu živý.

Uprostřed toho všeho boje jsem si najednou uvědomil, že mé přání bylo splněno – „oni“ včera v noci odpověděli na mou modlitbu a udělali to tak, že se o tom zdál sen úplně jinému člověku!

Závažnost vyslyšení mých modliteb byla tak velká, že jsem vlastně musel zastavit auto, rozsvítit výstražná světla a v podstatě to vykřiknout ze svého systému. Konečně, po mé nyní již typické půlhodině kvílení v autě, v bizarní kombinaci smutku a radosti, jsem se znovu vrátil na cestu a cítil se mnohem lépe.

Bouře se značně zmírnila a zbytek jízdy byl relativně snadný.

Když jsem se vrátil domů, znovu jsem řekl matce, co se stalo, ale bylo vidět, že o tom nebyla vůbec přesvědčena. Koncept být mimozemskou duší v lidském těle byl příliš daleko mimo její vesmír, než aby byl přijatelným prohlášením o skutečné realitě.

Nyní, když došlo k tak ohromujícímu potvrzení, jsem si jen stěží dokázal představit zdroje dostupné těmto mimozemšťanům. Nějak se jim podařilo dostat mi zprávu prostřednictvím mimořádného displeje, kombinujícího mé vlastní nutkání jít nastartovat auto, osobu, která nám zavolala přesně ve správný čas, a Ericův podvědomý sen načasovaný přesně ve spojení s těmito událostmi.

V podstatě řečeno, tři úplně různí lidé museli totálně triangulovat na stejný okamžik prostoru a času a nikdo z nás neměl vědomou představu, že je to řízeno neviditelnou silou.

Kapitola 10: Poslední kroky ke kontaktu

Ta neuvěřitelná událost s Ericem otevřela zcela novou plechovku červů, což bylo toto: přesně kolik z našich činů si ve skutečnosti vybíráme my a kolik z nich je vedlejším produktem podvědomých, duchovních manipulací?

Měl jsem pocit, že bych mohl začít chápat všechny své synchronicity hodin. Nebylo to jen tím, že jsem se podíval na hodiny přesně ve správný čas, ale také to, že mé poučné myšlenky byly spuštěny ve správný čas, aby korelovaly s hodinami!

To by vysvětlovalo, proč tyto synchronicity hodin vždy odpovídaly mým myšlenkám a říkaly mi, že cokoliv jsem si právě myslel, byl opravdu skvělý nápad.

Jak můj život pokračoval, přicházely další sny, které odhalily, kdo jsem a co jsem měl na planetě dělat. Dostal jsem prorockou vizi obsáhlé knihy, kterou nakonec dokončím v roce 1999, nazvanou „Konvergence“.

2/10/96 –

Dnes ráno jsem se probudil s palčivým přesvědčením, že se potřebuji spojit s Angelikou a také začít psát knihu, která by měla sloužit jako průvodce výzkumem. Název knihy byl prý „Konvergence“.

První věc, kterou jsem „měl“ udělat, bylo jít na internet, a to se najednou změnilo v celodenní extravaganci úžasného shromažďování informací. Dozvěděl jsem se v něm o kometě Hale-Bopp, další přesnosti Nostradamových předpovědí, teorii Novelty Terence Mc Kenny a předpovědích konce světa.

Jak můj život pokračoval, do hry vstoupily další sny, které odhalily, co jsem měl nakonec udělat. Další sen se stal v dubnu téhož roku. Stále jsem pracoval v behaviorálním centru, když přišel tento sen.

4/13/96 -

V tomto snu se zdá, že bylo založeno velké téma. Brzy se všem zdálo, že jsou na útěku před tímto odporným stvořením. Všichni se snažili být o krok před tím, a to pokračovalo přes mnoho malých dílčích zápletek.

Cítil jsem strach, protože jsem věděl, že je to stále blíž a blíž. Nakonec mě ta příšera dostihla a nebylo úniku. Nějak mě to uvěznilo a nemohl jsem se pohnout. Přišlo mi to jako obrovský, štíhlý pavouk se stylizovanou hlavou šedého mimozemšťana a docela jsem se bál.

Pak, zcela náhle, hlava vyskočila vzhůru a pavoučí nohy se proměnily v tenké, stojící mimozemské humanoidní podoby. Zdálo se, že zářila luminiscenční zelenou energií a oči byly velmi výrazné a planuly světlem.

Najednou na mě stvoření vystřelilo nějakou formu myšlenkové vlny, kterou jsem fyzicky cítil a viděl. Nyní se zdálo, že za tím tvorem vycházel aerodynamický tunel knih a každá z nich buď prosvítila kolem mého těla, nebo do mě skutečně narazila.

Uvědomil jsem si, že to byly všechny různé knihy o metafyzice a mimozemšťanech, které jsem četl za poslední čtyři roky! Nejen to, ale když mě každý z nich míjel, zdálo se, že jsem si uvědomoval celou škálu znalostí, které byly v té knize samotné.

Jak se všechny ty knihy slévaly dohromady, napadalo mi najednou tolik informací, že jsem tomu nemohl uvěřit. Najednou jsem zahlédl jakýsi druh Velké sjednocené teorie metafyziky, koncept, který by nějakým způsobem syntetizoval všechny mé výzkumy dohromady do jednoho souboru práce.

Byl jsem šokován, když jsem si uvědomil, že to bylo to monstrum, před kterým jsem se spolu se všemi ostatními schovával.

Mé další významné záznamy přišly krátce poté, kde jsem se snažil zaznamenat nedávné synchronicity, které se mi v tom okamžiku mého života staly:

4/22/96 -

SYNCHRONICITA: Včera došlo k incidentu, kdy jsem v obchodě odměřil pytel fazolí s dokonalou přesností na dvě desetinná místa. Váha mi vyšla přesně na jednu libru, i když jsem si na váhu nevšímal, jen vložil fazole do sáčku a šel s proudem.

Okamžitě poté, co jsem na váze uviděl tuto přesnost hmotnosti, mi žena zazvonila a vyšlo to přesně na 9,99 \$. Nejen, že to byla třímístná synchronicita, ale bylo to přesně o jeden cent méně než deset dolarů, které jsem chtěl utratit v obchodě!

V duchu jsem nesčítal ceny toho, co jsem kupoval, a tak to byla úplná synchronicita.

Tak o tom chvíli přemýšlejte. Moje podvědomí nějak přesně řídilo mou ruku, když jsem nahodile nabíral fazole do sáčku.

Prostě jsem sebral všechny potraviny, které jsem potřeboval, jen s volným úmyslem neutratit deset dolarů, i když jsem měl víc peněz.

Od té doby se mi tato „synchronicita obchodu s potravinami“ stala mnohokrát a nikdy mě nepřestane udivovat.

Stále více jsem si začínal uvědomovat, že se to bude dít doslova neustále, jen když to začnu hledat. Další záznam z téhož dne v mém deníku diktuje další úžasný příklad toho.

Dnešní synchronicita byla ještě nehoráznější. Přišel jsem domů a z nějakého důvodu jsem dostal chuť uklidit celý byt.

Pak mi spontánně zavolal Jude, že mě přijde navštívit! Bylo mým zvykem uklízet dům před přítelem

se objevil, a tak jsem jeho návštěvu musel nějak předem předpokládat. Pak, asi po půl hodině, jsem Ericovi řekl, že Jude brzy dorazí; Mohl jsem ho 'cítit'.

Ve skutečnosti jsem cítil, že je tu nějaký problém a že Jude to nikdy nezvládne – ale moje mysl Ego si myslela, že to není možné, a já jsem usoudil, že musí být na cestě, protože jsem náhle ucítil jeho energie tak silně.

Sotva slova vyšla z mých úst Ericovi, ale telefon zvonil a já už věděl, že to bude Jude.

Ukázalo se, že se dostal k telefonnímu automatu, aby mi řekl, že se mu porouchalo auto a že mě nakonec pravděpodobně nebude moci přijet navštívit.

Ve skutečnosti to nikdy neudělal, protože se po opravě vrátil domů. Během rozhovoru se mnou řekl: "Chcete slyšet něco opravdu bizarního?"

Jakmile to řekl, viděl jsem něco, co bylo pro mou racionální mysl naprosto nevysvětlitelné. Nad plynovým vaříčem byl velmi tenký, dva palce dlouhý tmavý předmět, který jako by se vznášel a pohupoval se ve vzduchu asi tři palce nad povrchem vaříče.

Jeho pohyby byly tak nevyzpytatelné a zvláštní, že to nemohl být optický klam – muselo to být něco skutečného. Zavřel jsem oči, zavrtěl hlavou a otevřel je, a pořád to tam bylo.

Byla to nějaká telekineze, kterou jsem dělal? Mohl bych vůbec věřit vlastním očím? Než Jude vůbec pokračoval, vyhrkl jsem: "Proboha, co to sakra je?"

"Co?" odpověděl Jude.

Potom jsem popsal, co jsem viděl – pohupující se, vznášel se tmavý předmět – tenký, rovný a asi tři palce dlouhý – který se vznášel kolem varné desky ve svislém směru. Dokážete si představit mé překvapení, když Jude řekl: „To je ono

to samé jsem ti chtěl říct!"

"Co tím sakra myslíš?" zeptal jsem se upřímně zmatený.

Pokračoval v popisu své myšlenky tím, že mi vyprávěl příběh o fotografii, o jejíž vytvoření ho požádal jeden člověk z Indie. Na fotografii byl anomální objekt ve tvaru UFO, pouze byl na obrázku umístěn svisle místo normálního horizontálního zarovnání.

Poté, co viděl otisk, muže kontaktoval a zeptal se ho, co to je. Muž řekl, že to vypadalo jako UFO, a proto to vyfotil.

Muž si všiml, že UFO neustále skáče z místa na místo nebo se pohupuje a že jde z horizontálního do vertikálního zarovnání docela snadno. Přirozeně nás oba šokovalo, když jsme viděli úžasnou korespondenci mezi těmito dvěma účty.

Přešel jsem ke sporáku a pak jsem si uvědomil, že to, co jsem viděl, byl v bytě poměrně velký hmyz hubící komáry, který se snažil stáhnout nakrájený kousek tmavě zelené jarní cibulky na jídlo.

Když jsem ten kus jarní cibulky našel, ležel vodorovně, stejně jako Judovo UFO bylo svislé i vodorovné. Je zřejmé, že kus byl příliš velký na to, aby jej hmyz unesl, a to vysvětlovalo, proč s ním nemohl pohnout ze svého místa.

Jak jsem začal praktikovat meditaci všímavosti, kdy zůstáváte v „tranzu“ po celý den, rozdíl mezi každodenním životem a životem snů rychle přestává existovat. Cítil jsem, jak Jude telefonuje, a pak síly nějak přinutily ten hmyz jednat v pravý čas! [13:11 4/8/99]

Doposud by většina synchronicity, kterou jsme prozkoumali, mohla být zcela jistě zcela vysvětlena Vyšším vědomím manipulujícím s fyzickými lidskými bytostmi. Určité věci by mohly být provedeny určitým způsobem v určitém čase a tyto události by se vzájemně triangulovaly, aby vytvořily synchronicitu. Nebyla nutná žádná další práce.

Došlo však také k jevu, který jsem se nikdy ani neobtěžoval zapisovat do deníku, ale vyskytoval se již delší dobu. Někdy, když jsem byl hluboce v meditaci, slyšel jsem jedno nebo více hlasitých praskání a praskání v místnosti, a to bylo občas spojeno se současnými pocity v mém třetím oku nebo ve středu obočí.

Obvykle bych to ignoroval s tím, že kvůli své zvýšené sugestibilitě v transu jsem měl okamžitou reakci na přirozený zvuk. Později mi člověk na internetu řekl, že tyto hlasité praskavé zvuky byly obvykle zaručeným znamením, že do místnosti právě vstoupila mocná duchovní přítomnost.

Bylo tedy příliš mnoho případů anomálních jevů na to, abychom jednoduše řekli, že podvědomá manipulace s myslí a jednáním druhých byla plným rozsahem vysvětlení synchronicity.

Čas se ohýbal a hrál si s ním jako s hloupým tmelem, protože sny bez námahy předpovídaly budoucnost znovu a znovu. Kromě toho došlo k řadě těchto událostí „prahové psychokineze“, jak jsem je nazval.

To, co mě tak štvalo, bylo, že jsem nikdy nedokázal přimět psychokinezi, aby fungovala sama z vědomé fáze záměru, ale rozhodně se zdálo, že existuje náhodná, nevysvětlitelná síla, kterou jsem mohl vytvořit, když jsem to nejméně čekal.

S Ericovým počítačem se toho stalo tolik, že na mě spontánně havaroval, když jsem byl frustrovaný nebo naštvaný, že jsem to ani nepovažoval za platný příklad.

(Stává se mi to i nyní, když jsem při psaní frustrovaný nebo unavený. Dostávám mrtvé pády, které vyžadují, abych kompletně restartoval počítač a začal znovu.)

Tento další záznam v deníku ukazuje jeden z nejzajímavějších příkladů „prahové PK“, který je ještě zajímavější díky svému naprosto synchronnímu načasování s mým rozvrhem.

4/24/96 -

Zdá se, že mám dnes ráno jakýsi blok paměti z vybavování snů. Právě se stalo něco velmi zvláštního. Seděl jsem tady a snažil se dobrých čtyřicet minut soustředit a říkal jsem si, že bych možná měl začít den, ale prostě se mi nechtělo vstávat.

Náhle a nevysvětlitelně něco zjevně vypadlo z police na podlahu. Dlouho jsem žádnou z knih nerušil a v domě nebyl žádný jiný pohyb, takže samotná událost byla zcela anomální a nevysvětlitelná.

Bylo to nesmírně zvláštní, protože se to stalo přesně v 7:45, můj poslední čas, kdy jsem měl vstávat do práce. Zajímalo by mě, jestli to udělali tito „průvodci“, ať už je to kdokoli.

PÁNI! Právě jsem se tam dostal a kniha se jmenuje "Klíč k polyrytmům bubnu."
Je to velmi zajímavá synchronicita, od té doby, co studuji časové cykly Mayského kalendáře, což je další forma polyrytmu, kde se proti sobě nepřetržitě hrají dva rytmy různých rychlostí ve stejnou dobu.

Dráhy planet jsou jedním příkladem polyrytmu. Je to ještě zajímavější, protože jsem v poslední době tak tvrdě pracoval na této koordinaci čtyř končetin při hře na bicí.

Takže v tomto případě můžeme vidět, že tato padající kniha nejenže byla přesně načasovaná s tím, kdy jsem musel vstát, ale měla pro mě dvojúrovňové poselství. První část zprávy mi říkala, abych sakra vstal z postele, abych se neoddával sebedestruktivnímu chování pozdě do práce.

Druhou částí poselství byla samotná kniha, která pojednávala o úplně stejných věcech, na které jsem se zaměřoval ve svém fyzickém životě – o polyrytmických cyklech mayského kalendáře a hře čtyřmi končetinami na bicí soupravu.

Všechny tyto informace mě donutily spekulovat, že za správných podmínek měly tyto vyšší síly telekinetickou schopnost, která jim byla k dispozici, aby se věci dějí správně. Očividně byli v tom, co udělali, velmi dobří, protože šlo o to, abychom si nikdy neuvědomili, že „oni“ jsou za tyto činy zodpovědní.

Kdybychom to začali zjišťovat příliš brzy, nemuseli bychom tomu rozumět a začali bychom se toho bát. Věřím, že je pro nás lepší nechávat, že „někdo“ je

plánování a generování naší karmy, dokud se nenaučíme respektovat skutečnost, že existuje.

Některé karmické události prostě nemohly být ovlivněny podvědomým jednáním nás samých nebo druhých a v těchto případech by byly vyvolány psychokinetické projevy.

Nyní, když jsem rostl ve schopnost přijímat a chápat způsoby, kterými tyto síly fungovaly, jasně jsem viděl, že mají k dispozici dramatické množství zdrojů.

Mohly by způsobit přímé fyzické změny zde na Zemi prostřednictvím ničeho jiného než zaměření energie vědomí, protože to, na čem skutečně záleží, je. Dozvěděl bych se o tom mnohem více, když moje čtení začalo zkoumat myšlenku změn Země.

Zřetelně jsem si uvědomoval ohromné množství síly, kterou mají při zadržování a/nebo vytváření zemětřesení, vulkanických a povětrnostních aktivit na planetě.

Uvidíme, že moje čtení vysvětlilo, že aby se Cayceovo proroctví o epickém, katastrofálním přesunu země v roce 1998 nenaplnilo, bylo zapotřebí obrovské množství energie, aby se to nestalo. Bylo to zadržováno kvůli našemu vlastnímu kolektivnímu pokroku při probuzení ze spánku materiálnosti.

Další významný záznam v deníku ukazuje další sen, který mě stavěl k mému konečnému odhalení mé schopnosti komunikovat s těmito silami.

Sobota 27. 4. 96 -

V tomto snu jsme šli touto ulicí z centra Schenectady, kterou jsem znal z mládí. Nejprve jsem si na obloze všiml mraku mírně ve tvaru UFO a pak dalšího, který byl také tvarově eminentně podobný.

Pak se tato dvě stříbrná plavidla jasně objevila na obloze! Skoro to vypadalo, jako by spolu byli v psím zápase. Pořád jsem opakoval: "Co to sakra je?" Pak jsem popadl kolemjdoucího a řekl: "Myslíš, že je to vrtulník?"

Byl jsem velmi nadšený a chtěl jsem se ujistit, že mám druhý názor, a

svědkem mého pozorování. Moc toho nenamluvili, jen zírali na událost jako já byl.

Jak sen pokračoval, loď se neustále měnila mezi UFO a vrtulníky. Letěly velmi blízko mě, téměř přímo nad mou hlavou. Ale nefoukal takový vítr jako u vrtulníku.

Zvedl jsem ruce do stran a šel jsem k nim, i když jsem se z celé věci cítil velmi divně. Když jsem se přiblížil, začaly se točit uprostřed docela divoce. Stlačili se do jediné formy, která byla jen asi dvě stopy široká, a ta narazila do země v masivním rotujícím víru.

Když jsem se k objektu přiblížil, uvědomil jsem si, že je to hranatý telefon s ostrými hranami ve tvaru letadla. Nějak jsem věděl, že mi „oni“ říkali, že chtějí, abych je kontaktoval, protože jsem dostal tuto zprávu.

Den po tomto snu jsem prožil sen, který jsem měl na začátku této knihy, kde jsem jako můj dědeček s pátou hustotou musel projít přísnou zkouškou před svou fyzickou inkarnací.

Test zahrnoval tanec na velké kruhové ploše stoupajících a klesajících plošin, které se všechny pohybovaly různými rychlostmi. Celý trik spočíval v tom, že jsem byl schopen tančit přes tyto platformy, aniž bych spadl z celého zařízení, a ve snu jsem předčil očekávání všech tím, jak dobře jsem to dokázal.

Rozhodně existovala metafora mého fyzického života zde na Zemi, s mou schopností zvládnout téměř neomezenou sérii zkoušek a obtíží, kterými jsem procházel.

A nyní tuto část zakončíme ukázkou dvou dalších žurnálovaných příkladů synchronicity, abychom posílili pointu, že tyto zkušenosti se odehrávaly nepřetržitě a byly vždy ohromující být součástí.

5/4/96 –

SYNCHRONICITA: Dnes jsem za jeden den dostal alespoň 6 dobrých, solidních čísel nebo synchronicity hodin. Také jsem smazal AOL a úplně ukončil naši internetovou službu. Už dlouho jsem cítil, že se to blíží

příliš nasávan internetem; Potřeboval jsem se od toho odpoutat.

Poté, co jsem to udělal, jsem třikrát za sebou viděl 12:12 na třech různých hodinách v domě, které se všechny trochu liší. První byl na hodinách počítače ve Windows 95. Druhý byl na radiobudíku vedle mé postele a třetí byl o nějakých deset minut později na mikrovlnné troubě dole, kterou jsem nastavil dopředu, abych opustil domu dříve ráno.

Byla to perfektní sekvence. Pak jsem měl 3:33, když jsem mluvil s Renem, správcem domu, o mimozemšťánech. Viděl jsem, že se to stalo hned poté, co jsem právě uvedl obzvláště dobrý bod.

5/8/96 -

SYNC.: Seděl jsem doma a přemýšlel o podstatě strachu; co to bylo a jak na to reagovat. Začal jsem číst 11. stranu v hinduistické knize Můj pán miluje čisté srdce a v knize autor mluvil o tom, jak si lidé často myslí, že se nebojí, ale opravdu jsou.

Smála jsem se a říkala si, že žádné takové skryté strachy nemám, že jsem k sobě naprosto upřímná. O několik sekund později jsem si uvědomil, že mi po noze rychle lezl obrovský pavouk! Vyděsil jsem se, odhodil knihu, vyskočil ze sedadla a rozběhl se, plácl jsem se do nohy tam, kde jsem měl, abych ji sundal! Byl jsem vystrašený!

Takže na příběhu o pavoukovi a zabijákovi komárů o něco dříve můžeme vidět, že lidské vědomí není jediným dostupným zdrojem. Mysli hmyzu, zvířat, ptáků a ryb, vlastně téměř čehokoli, co bylo na planetě živé, bylo možné prostřednictvím vědomí jemně manipulovat, aby dělaly určité věci.

V některých případech by to mohlo být tak extrémní, jako přimět jelena, aby vyskočil na silnici ve správnou chvíli, aby způsobil autonehodu, která by vyrovnala něčí karma. Pokud si neuvědomíme, jak vážně se nám naše karma může vrátit, pak můžeme v podstatě pořád dokola opakovat ty samé chyby.

Další příklad „zvířecí synchronicity“ nastal, když jsem znovu zaspal před prací a skončil jsem buď velmi pozdě, nebo jsem musel zavolat nemocný. Najednou nám komínem sletěl pták a začal šilet

náš byt, narážení do oken a srážení věcí.

Také jsem opakovaně viděl, jak se tato synchronicita děje s mojí kočkou Mandy a naším kotětem v bytě, Che, kteří by náhodou narušili můj spánkový režim ve správných okamžicích. Žlutá bunda, která mě bodla, když jsem líbal Yumi, byla dalším příkladem toho.

Čím více se na to díváme, tím více chápeme, proč primitivní, šamanské kultury mohly získat tak dramatická znamení od zvířat. Za prvé toho bylo mnohem víc, co se dalo obejít, protože jsme je ještě všechny nezabili!

Vše, co by bylo zapotřebí, bylo správné umístění zvířete nebo ptáka do pohledu ve správný okamžik těmito vodícími silami. Vzhledem k tomu, že tyto kultury měly předem definované symbolické významy pro pozorování každého odlišného typu tvora, vyšší síly by měly docela „seznam prádla“, se kterým by mohly pracovat.

Nebo, pokud byla šamanka dostatečně zběhlá, aby dokázala ovládat vědomí zvířat sama, dokázala toto zvíře najít a vytáhnout ven ve správný čas, aby ho během lovu zabila. Také jsem si všiml pozorování jelenů, orlů, jestřábů, skunků, králíků, veverek, myší, motýlů, mūr a dalších tvorů ve velmi synchronních a smysluplných okamžicích mého života.

Během této doby došlo v mém výzkumu k dalšímu zásadnímu průlomů v podobě dvou knih. První knihou, která změnila můj úhel pohledu, byla Cosmic Voyage od Dr. Courtney Brown.

Byla to kniha, která poskytla dobře zdokumentovaný vědecký přístup k otázce mimozemšťanů / UFO prostřednictvím vědy o pozorování na dálku. Téměř o rok později vyšlo najevo, že vojenským průvodcem a učitelem, o kterém se v Brownově knize zmiňuje, byl ve skutečnosti Ed Dames, který se stal častým hostem show Art Bell.

Obsah Brownovy knihy mě úplně uchvátil. Tato setkání na dálku spojovala dohromady tolik různých témat v oblasti UFO, že to bylo naprosto úžasné, a Dr. Brown ve skutečnosti také přicházel se zcela novými poznatky.

Četba Cosmic Voyage způsobila hluboký posun v mém vědomí. V tuto chvíli jsem přečetl téměř každou knihu o UFOlogii, kterou jsem našel, a začínal jsem být docela rozčarovaný. Zdálo se, že téměř každá kniha říká stejné věci, znovu a znovu jako nekonečné opakování. Každý "nový" autor prostě

překombinoval vše, co již bylo k dispozici.

Naučil jsem se nazpaměť všechna jména lidí zapojených do havárie v Roswellu, mohl jsem vysvětlit každou teorii únosu mimozemšťany, mrzačení dobytka, chybějícího času, vládního spiknutí a podobně.

Četl jsem o tolika různých pozorováních UFO, že mě to v tuto chvíli nudilo k slzám, a v tuto chvíli jsem tyto části knih prolétl, aniž bych je skutečně četl. "Světla na obloze" už to prostě neškrtlo.

Zcela jsem se také seznámil s typickými údaji používanými k „dokazování“ bývalé existence Atlantidy, a dokonce ani neuvěřitelné, epické dílo Fingerprints of the Gods od Grahama Hancocka ve skutečnosti neříkalo nic nového, pouze upřesňovalo „známé“ s plně anotovanou scholastickou přesností a silou.

Znal jsem mapy, znal zarovnání, znal Mayský kalendář, Sitchinovy Sumery, létající plavidlo Vimana popsané ve starověkých hinduistických védských písmech a tajemství Velké pyramidy jako své boty.

Stručně řečeno, v mém oboru nebylo téměř nic nového; Byl jsem úplně nasycený. Pokaždé, když jsem vzal do ruky novou knihu, měl jsem pocit, že ztrácím čas a čtu stále stejný materiál.

Navíc ze snů, které se mi zdály, bylo stále jasnější, že potřebuji nějak vytvořit most ze své práce do duchovní stránky věcí. Toužil jsem najít spojení mezi polem UFO a osobním duchovním rozvojem, a zatím jsem byl z velké části opuštěn.

Jediná kniha, která mi dala ucelenou představu o tom, že existuje „duchovní spojení UFO“, byla My, Arkturiáni od Dr. Normy Milanovičové, o které jsem se již zmínil. Už jsem dodržoval dietní pokyny, které Arkturiáni v knize uvedli, poměrně pečlivě a cítil jsem, že to byla jediná „pevná“ kniha, kterou jsem zatím našel.

Opravdu jsem mohl uvěřit, že Arkturiáni byli tím, kým se vydávali za sebe, ale jejich informace byly většinou duchovní povahy a nebylo možné s nimi moc ověřovat fakta proti jiným zdrojům.

Nyní, s příchodem knihy Dr. Browna, se vše najednou změnilo. Mým nejdůležitějším zjištěním o tom všem bylo, že Brownovy nálezy se zcela objevily

přes sféry vědomí.

Stručně řečeno, tato informace se objevila prostřednictvím disciplíny mysli spojené s meditací. I když samotní vzdálení diváci by nechtěli připustit, že to mělo duchovní složku, podle mé vlastní definice to byl duchovní proces, protože k objevům využíval vyšší aspekty lidského ducha.

Nejvíce povzbuzující věcí na Brownově knize bylo, že dala jméno a tvář civilizaci, která byla zodpovědná za martánské památky, o kterých jsem s takovým úžasem četl v knize Richarda Hoaglanda, *The Monuments of Mars*.

Zjevně to byli naši vlastní dávno ztracení bratři a sestry a byli velmi blízko k tomu, aby byli lidmi jako my, jen byli vyšší. Cítil jsem, že vědecký výzkum na dálku v Brownově knize byl velmi dobrý a nebyl v rozporu se všemi ostatními věcmi, které jsem četl.

"Šedí" popsaní Whitley Strieberem a mnoha dalšími byli v podstatě prezentováni jako ve skutečnosti několik různých ras, z nichž jedna byla zodpovědná za přesun a přepravu duší z jednoho života a jedné planety na druhou.

Brownova kniha říká, že velké množství martánské civilizace prošlo před zničením jejich planety řadou genetických procedur typu Grayových únosů a že jejich genetické materiály a duše byly později přeneseny na Zemi.

Brown také řekl, že hlavní řídicí orgán zodpovědný za to se jmenoval „Galaktická federace“. Tato Federace měla být inteligentní organizací nefyzických entit, které řídily duchovní záležitosti naší místní části galaxie.

Nejpůsobivější na tom všem bylo, že Brownovi bylo řečeno, že Federace hledá na Zemi lidi, kteří by je zastupovali. Úplně mě taková možnost vzpružila. Podle Browna jediný způsob, jak mohl reprezentovat Federaci, bylo zapojit se a dokončit studium dálkového sledování přesně stejným způsobem, jako to udělal on.

A bohužel, aby byla tato studie provedena způsobem, který Brown požadoval, vyžadovalo by to investici ve výši nejméně osmi až deseti tisíc dolarů! Pro rozvoj této schopnosti byl podle něj životně důležitý proces ve třech krocích.

Prvním krokem bylo provést transcendentální meditaci, celou cestu až po většinu

pokročilá úroveň, nazývaná fáze „Siddhi“.

Druhým krokem bylo jít do Monroeova institutu ve Faber ve Virginii a absolvovat kurz Farsight Voyager.

Třetím krokem bylo jít na Brownovu vlastní univerzitu v Atlantě ve státě Georgia a zaplatit nějakých 5 000 dolarů za týdenní kurz sledování na dálku.

Institut Monroe vyvinul technologii nazvanou Hemi-Sync, která využívala zvukové frekvence k navození stavů vědomí mimo tělo. To bylo způsobeno hraním tónu, řekněme, 440 cyklů za sekundu v jednom uchu a 428 cyklů za sekundu v druhém uchu - jen mírně odlišné od ostatních.

Mozek, který neustále hledá řád, by se neustále snažil vyřešit rozdíl mezi těmito dvěma tóny, aby je spojil dohromady. Mozek by toho byl schopen, ale jen na krátký okamžik, než o to znovu přijde.

Nepřetržité pokusy mozku o obnovení pořádku by produkovaly přesný rytmus nebo „vzorek tlukotu“ v mozkových vlnách, protože rozlišení mezi těmito dvěma tóny by neustále probíhalo pevnou rychlostí.

Vyvoláním takového vzoru rytmu v mozkových vlnách může člověk bez předchozího výcviku v mimotělních technikách rychle nabýt stejných úrovní a hloubek transu jako pokročilý mistr meditace.

Se správnou disciplínou a hloubkou „zaměření“ by tato osoba mohla ve skutečnosti zažít řadu vědomých mimotělních zážitků. To mě ze zřejmých důvodů nesmírně vzrušovalo, protože jsem celý život toužil po opakování mého mladistvého OBE. .

Brownova kniha naznačovala, že vzdálení diváci zcela deflovali celou oblast channelingu tím, že vědecky dokázali, že jejich data jsou nepřesná.

V knize bylo uvedeno, že většina channelerů přijímala určité množství psychických informací, ale že to bylo poskvřeno „analytickými překryvy“, které přicházely z vědomé mysli. Proto byly přísné protokoly vzdáleného prohlížení jediným způsobem, jak zachovat přesnost dat.

Podle Browna nebyla žádná jiná metoda shromažďování duchovních informací platná. Vzdálení diváci produkovali své výsledky z ničeho jiného než ze sady „cílů

souřadnice“ od osoby, která je vede.

Tyto "souřadnice" byly souborem dvou náhodně generovaných čísel přiřazených k cíli. V některých sezeních neměl průvodce také nic jiného než cílové souřadnice, které byly přiřazeny ke konkrétnímu času, místu, osobě nebo události.

Pomocí protokolů vzdáleného sledování mohl divák skutečně pracovat až do bodu s téměř 100procentní přesností. Jinými slovy, cíl by správně odhadli téměř 100 procent času, aniž by o něm předem věděli.

Téměř jsem uvěřil vzdáleným divákům, kteří považovali jejich prohlášení o vzdáleném sledování za jedinou hru ve městě. Byl jsem si však dobře vědom odkazu Edgara Cayce, když jsem jeho dílo prostudoval prostřednictvím různých knih o Atlantidě, které jsem našel.

Nikdy jsem nečetl nic o Cayceově životním příběhu, ale velmi mě zajímaly Cayceovy objevy týkající se Atlantidy a skutečného věku Velké pyramidy, údajně staré asi 12 500 let. Z toho, co bylo napsáno, jsem také věděl, že Cayceho lékařské výsledky mají 99procentní přesnost.

Jinými slovy, bez předního plnění by Cayce správně diagnostikoval pacientovy nemoci a předepsal na ně úspěšnou léčbu, o mnoha z nich v minulosti nikdo ani neslyšel.

Vzhledem k tomu, že se Cayce stal tak dobře známým a uznávaným za to, co udělal, myslel jsem si, že pro vzdálené diváky je docela směšné, když prostě odmítají veškerý „kanálovaný“ materiál z ruky. Zjevně nezahrnuli Cayceovu práci do svého jednostranného odmítnutí tohoto aspektu lidského vědomí.

Další velký průlom nastal, když jsem přijal návrh, který vložil Dr. Scott Mandelker do knihy Odjinud, a objednal jsem si celý soubor čtyř knih série Ra Material / Law of One.

Jednalo se o sbírku channelovaného materiálu vytvořeného tříčlennou skupinou po více než 20 letech zkušeností s channelingem. Hlavní kanál, Carla Rueckert, upadl do zcela bezvědomého stavu, stejně jako Cayce, poprvé za všechny roky, kdy usilovala o produkci tohoto materiálu.

Když jsem sehnal všechny knihy a začal je číst, okamžitě mě to uchvátilo. Materiál byl tak sofistikovaný, tak neuvěřitelný, že jsem věděl, že nikdy

bylo něco podobného, předtím nebo potom.

Ještě neuvěřitelnější je, že tato práce syntetizovala neuvěřitelné množství dat, která jsem během let studoval – a všechno to přicházelo přes jednu osobu. Bylo to napsáno na tak vysoké úrovni, že to zcela porazilo racionální mysl pokusit se přijít na to, jak to Carla mohla „předstírat“ svou vlastní představivostí.

Možná ještě důležitější byla skutečnost, že téměř veškerý obsah knihy Dr. Browna byl pokryt a vylepšen v The Ra Material. Vysvětlení zániku martánské civilizace, jejich genetického „uložení“ a následného přesunu na Zemi bylo prakticky totožné s Brownovým scénářem.

Navíc materiál týkající se Galaktické federace byl v mnoha ohledech doslova identický. Tento typ spojení byl až příliš neuvěřitelný, než aby to byla pouhá náhoda. Měl jsem pocit, že je zřejmé, že Brown nelže a určitě nečetl Ra materiál, který se tam dostal, protože byl v poli UFO docela nejasný a prakticky neznámý.

Brown se sice dříve o ufologii nezajímal a jen stěží si dokázal představit nálezy, které přes něj přicházely. Svou knihu očividně napsal ve velmi krátké době a každé nové sezení bylo pro něj i průvodce šokujícím novým objevem.

Jak mohl opakovaně začínat absolutně ničím jiným než sadou souřadnic a končit nálezy identickými s nálezy Ra? Objevilo se tolik spojení, že se zdálo, že se oba navzájem potvrzují, a proto se v knihách Ra muselo odehrávat něco velmi „skutečného“.

Navíc materiál Ra šel mílovými kroky dále než Brownovy nálezy. Spojení mezi Brownovou prací a prací Ra byla ve skutečnosti tangenciální ve srovnání s větší platností materiálu Ra jako celku.

Ra vysvětlil, že před miliony let žili ve třetí dimenzi jako my, na planetě Venuši. Byli nyní o tři celé úrovně výše než my, v šestém. To, co prezentovali ve všech čtyřech knihách, byla prakticky vzduchotěsná, neprůstředná kosmologie pro multidimenzionální vesmír.

Ra řekl, že dimenze jsou uspořádány do oktávové struktury a my jsme byli na třetím uzlu z osmi. Každá úroveň nad naší vlastní byla vyšší úrovní vývoje, naplněná bytostmi a jakákoli entita z těchto úrovní by se zdála být

abychom byli andělští nebo mimozemští.

Navíc, všechny lekce růstu na těchto úrovních bylo možné dosáhnout, když jsme byli ještě zde na Zemi! Jinými slovy, karma života na Zemi byla tak pokročilá, že člověk mohl v podstatě projít lekce, které by ve vyšších sférách mohly trvat tisíce let subjektivního času.

Materiál Ra také představil kompletní rámec pro vysvětlení a definování poslání a účelu Wanderers. Bylo to tak komplexní a vnitřně konzistentní od jednoho sezení k druhému, že to úplně porazilo můj skepticismus.

Věděl jsem, že jsem našel zdroj, na který jsem čekal, a bylo to přesně dokonalé pro způsob, jakým pracovala moje vlastní mysl. Muž, který kladl otázky, byl profesor fyziky z University of Louisville jménem Don Elkins, a navzdory Elkinsově genialitě Ra často vypadal směšně neschopný.

Ti z Ra byli velmi vážní v tom, co dělali, a Elkinsova skupina byla silně kritizována, když pokládala otázky, které neměly co do činění s ústředním tématem Raovy mise.

Ra vysvětlil, že jediná věc, kterou nás chtěli naučit, byl Zákon Jednoho – totiž, že všechny bytosti, všechno ve vesmíru, každá dimenzionální úroveň, všechno bylo součástí jedné gigantické Jednoty, která měla jedno, singulární vědomí.

Osudem každé duše bylo osobně se znovu sjednotit s tímto – vrátit se domů. Každá dimenzionální úroveň dávala jednotě větší a větší duchovní schopnosti a také větší zjemnění osobních vibrací. Abyste tedy mohli postoupit přes úroveň, museli jste se v podstatě stávat stále více duchovně „dokonalejšími“.

Nejvyšší duchovní dokonalosti bylo podle Ra dosaženo službou druhým. Toto byla ta nejdůležitější cesta, kterou se mohl kdokoli ve vesmíru vydat. Negativní cestou, cestou, která by snížila osobní vibrace a zpomalila vývoj, byla služba sobě samému – jakékoli samoúčelné činy, které jsou prováděny na úkor druhých.

Poutníci byli vrozeně zaměřeni na službu druhým, a tak přišli k „odlehčení planetárních vibrací“ tím, že učili ostatní, aby byli stejným způsobem. Protože duch Poutníka stále přebýval ve vyšších sférách, byli schopni si snadno zapamatovat, jaké byly vyšší sféry, a sdělit to ostatním.

Navzdory jejich skrytým vzpomínkám na utopické království však pro ně bylo extrémně neobvyklé, že úplně „pronikli do zapomnění“ a došli k úplnému pochopení svého skutečného poslání, když byli ještě na Zemi naživu.

Ohlédl jsem se zpět na sbírku své vlastní literatury a svých zážitků a uvědomil jsem si, že bych mohl zatraceně dobře zdůvodňovat své vlastní vrozené znalosti o mém postavení Tuláka, které se postupem času postupně vynořují z podvědomé úrovně.

Jednostranně nejvýznamnější skutečností, která byla vyjádřena v Ra Materiálu, z mého vlastního pohledu, bylo, že jsme bezprostředně směřovali k dimenzionálnímu posunu. Ra zašel do velkých podrobností, aby vysvětlil tuto myšlenku „sklizně“ a řekl, že jsme byli pod vlivem 75 000letého cyklu na Slunci, rozděleného do tří jednotek po 25 000 letech. (Podrobnosti viz moje kniha Konvergence.)

Okamžitě jsem rozpoznal, že tato čísla odpovídají Cayceově kosmologii věků Atlantidy a také málo známému kolísání v zemské ose zvané precese.

Materiál Ra vysvětlil, že tento cyklus byl téměř dokončen, a tak jsme všichni stáli na prahu „Vzestupu“ (ačkoli tomu tak nebylo nikdy v knihách Ra nazváno), kde budou naše vlastní těla i těla planety. být pozvednut do vibrací čtvrté dimenze. Ra naznačil, že Sklizeň by byla určitě dokončena v časovém rámci 2011-2012.

Nejdůležitější věcí na Harvestu podle Ra bylo, že velký počet lidí na této planetě ještě nebyl vibračně kompatibilní. Jinými slovy, velký počet lidí na této planetě není z 50 procent motivován ke službě druhým.

Úžasnou pravdou bylo, že vše, co jsme museli udělat, bylo vytvořit tento minimální 51procentní standard služeb pro ostatní, abychom „absolvovali“. Ra řekl, že celé poslání a účel všech Poutníků na Zemi a všech bytostí mimo Zemi bylo jednoduše pokusit se zvýšit počet bytostí, které budou kompatibilní s Harvestem.

Ra si však již dobře uvědomuje, že čísla budou bohužel mnohem nižší, než by mohla být, vzhledem k tomu, jak jsme jako lidé zmatení.

Ti z nás, kteří nespĺňují minimální standardy pro Sklizeň, zopakují další 25 až 75 000letý cyklus na jiné planetě, stále ve třetí hustotě. Konfederace velmi tvrdě pracovala na terraformaci této nové planety pomocí

materiály, které máme tady na Zemi.

Dalším zajímavým bodem, který byl zmíněn v Ra Materialu, byla skutečnost, že ve vesmíru můžete dělat spoustu „planet-hoppingu“. 50 procent našich lidí bylo z Maldeku, "vybuchlé planety", která byla nyní Pásem asteroidů. Dalších 25 procent pocházelo z civilizace, která byla na Marsu.

My ostatní jsme sem přišli ze směsi jiných planet třetí hustoty v naší místní části galaxie a pak tu bylo 65 až 100 milionů Poutníků, kteří tu byli, aby pomohli.

Ra vysvětlil, že naše planeta byla dosti jedinečným „experimentem“, který vyšší síly vyzkoušely; jejich myšlenkou bylo mít planetu, která poskytuje domov velkému množství různých planetárních ras. To nebylo vůbec normální, protože typickým vzorem bylo, že se celé planety bytostí držely pohromadě.

Řídící orgán zodpovědný za tyto planetární hromadné migrace se nazýval Konfederace planet ve službách Jediného Nekonečného Stvořitele a naše vlastní místní vláda se nazývala Rada Devíti nebo Rada Saturna, umístěná v „oktávové frekvenci“ nebo v osmé dimenzi v Saturnovy prstence.

Tyto bytosti pobývaly v nefyzickém místě, které Ra nazval „časoprostor“, kde neexistoval lineární čas. Bylo nutné, aby tam Rada zůstala, aby mohli sledovat souběžné události v obrovském časovém úseku.

Například Martáné byli „sbaleni“ ze své vlastní planety odsouzené k zániku někdy před 200 000 lety, ale zde na Zemi byli nahrazeni až před 75 000 lety, kdy začal náš současný cyklus třetí hustoty. Bytosti, které ve skutečnosti prováděly ukládání a pohyb duší a genetických materiálů, byly nazývány Strážci.

Zdá se, že nápad Konfederace dát dohromady mnoho různých ras na jedné planetě ve skutečnosti příliš nefungoval a my jsme nyní výsledkem tohoto Experimentu.

A proto byla mise Poutníka na planetě Zemi obzvláště riskantní, dokonce nebezpečnější než typická planeta třetí dimenze. Na naší planetě byla taková atmosféra negativní, samoučelné energie, že pro Poutníky by bylo velmi obtížné zůstat čistí.

Ra neustále napomínal skupinu, aby si „pečlivě střežila své zarovnání“, čímž naznačovala, že každé rozhodnutí, které učinili, bylo zásadní pro jejich vlastní vyšší proces

duchovní vývoj.

Ra řekl, že existují lekce, které se lze naučit v každé dimenzionální frekvenci, a zde je seznam toho, co tyto lekce jsou, k čemuž mi pomohly moje vlastní čtení a intuice při zjednodušení takto. Mějte na paměti, že to nejsou pouze dimenzionální úrovně, ale také odpovídají našim vlastním čakrovým centrům v těle a lekcím, které v každé máme:

Základní: Živelný život, země, vzduch, oheň a voda, plně srostlé s Jediným bez oddělené mysli, těla nebo ducha.

Já: Každá forma života na nižší Zemi od bakterií přes rostliny po hmyz až po zvířata, kromě lidí. Existuje individuální Mysl, která se však vnímá jako Jedno se svým prostředím. Všechno je Já. Když si začne uvědomovat sebe sama jako odlišnou od ostatních bytostí, graduje do třetí hustoty.

Jiné: Každá forma života si je vědoma sama sebe jako jedinečné identity. Toto je dimenze „Volby“. Celým účelem této dimenze je, aby si každá entita mohla vybrat: zda bude sloužit sobě nebo ostatním. Toto je celé pozadí, za kterým nyní fungujeme jako lidské bytosti.

Láska: Mnohem harmoničtější a utopičtější úroveň než třetí. Není možné, aby jakákoliv bytost způsobovala disharmonii. Začíná být k dispozici mnoho křesťanských duchovních schopností. Existuje však nedostatek univerzální moudrosti a tyto entity se mohou snadno mučednit. Bytosti mají stále tělo, ale je méně pevné než ve třetím, složené více ze Světla.

Moudrost: Úroveň většiny UFO bytostí. V této fázi má bytost schopnost cestovat v čase, projevat předměty myšlenkou, přistupovat ke všem dostupným znalostem ve vesmíru, vytvářet skupinovou mysl s ostatními bytostmi a

komprimovat do viditelné trojrozměrné podoby. Se získáním tolika znalostí může přijít zapomenutí na potřebu soucitu.

Soucitná moudrost: Úroveň Nadduše, kde sídlí Vyšší Já každé trojrozměrné bytosti. Často celá planeta v hodnotě bytostí jako Ra, které se spojily do jedné přítomnosti Já Jsem / Jsme.

Plné poznání a moudrost se nyní mísí se soucitem a láskou.

Tyto bytosti nepotřebují k cestování vytvářet vesmírná vozidla; mohou jít kamkoli ve vesmíru pouze myšlenkou a objevit se jako fyzická forma nebo jako Světlo. Lineární čas a prostor pro ně nepředstavují žádnou překážku.

Brána: Úroveň Vzestoupeného mistra. Aby entita „postoupila“ na tuto úroveň, musí být schopna vidět svátostnou povahu všech věcí ve Vesmíru, včetně sebe sama, a dokonce včetně těch nejnegativnějších, sebesloužících činů druhých. To samozřejmě vyžaduje extrémně náročné množství disciplíny.

Je to hustota Brány, kde je velmi málo vědomí bytosti odděleno od Jednoho a získává „duchovní hmotu“, která nakonec způsobí, že se stane Jednotou se Všem.

Jednota: Úroveň Boha, Jednoho nebo čistého bílého světla. Jednotné vědomí, které má jednu jedinečnou identitu, žádný pocit oddělenosti, ale pouze úplnost.

NEGATIVNÍ BYTOSTI A NOVÝ SVĚTOVÝ ŘÁD

Poslední věc, kterou je zde důležité říci, je, že Ra nám říká, že existuje čtvrtá hustota a pátá hustota negativní i pozitivní.

Negativní bytosti čtvrté hustoty musí být z více než 95 procent motivovány ke službě sobě samým a negativní bytosti páté hustoty musí být z více než 99 procent čistě soběstačné.

Bytosti páté hustoty by si však uvědomily, že by se v podstatě duchovně rozpadly, kdyby se pokusily zvýšit své vibrace jakkoli výše než v nejranějších fázích šesté dimenze, protože šestá dimenze nemůže být nic jiného než harmonické.

S tímto odhalením přišlo poznání, že ve vesmíru skutečně existuje negativní síla, ale nevyhnutelným závěrem bylo, že všechny bytosti se nakonec vrátí k pozitivnímu a znovu se připojí ke skupině, dokonce i ti nejodpornější masoví vrazi a násilníci žen a dětí.

Všichni jsme zde, abychom se poučili z našich chyb odloučení, bez ohledu na to, jak kruté mohou být, a musíme se naučit učení sedmé hustoty o přijetí svátostné povahy VŠECH věcí ve Vesmíru, než se budeme moci skutečně znovu sjednotit s Jediným.

(Avšak to, že se na tyto činy díváte jako na svátostné, vůbec neznamena, že byste je dělali sami – pouze to, že dokážete zcela odpustit a zcela pochopit cestu, kterou musí ostatní projít, aby se vrátili k Jednomu.)

Zdálo se, že Don Elkins je obzvláště posedlý tím, že se Ra ptá na nejrůznější otázky o negativních bytostech. Dělal to však z udatného důvodu, protože tyto bytosti měly extrémní zájem zničit platnost a sílu kontaktu Ra.

Vzhledem k tomu, že Carla již byla „požehnána“ artritickým stavem, byla vystavena téměř konstantní úrovni „psychických záchvatů“ těchto negativních bytostí páté hustoty. I když se nemohly fyzicky objevit a udeřit ji, řekněme, měli podobné „prahové“ schopnosti jako pozitivní síly, které v našich životech zařadily události synchronicity.

Tyto schopnosti by mohli používat pouze tehdy, pokud jsme jim to umožnili, a překvapivě nejlepším a jediným způsobem, jak je zastavit, bylo poslat jim bezpodmínečnou lásku (která má takovou úroveň moudrosti, kterou obvykle nikdy pořádně nepochopíme.)

Ra řekl, že Orionové budou okamžitě rozptýleni v přítomnosti skutečné lásky, protože jejich negativita inherentně pocházela z jejich vlastního pocitu oddělenosti. Naše láska je skutečně naší největší silou, a proto Ježíšovo učení „Milujte své nepřátele“

začíná v tomto světle nabývat zcela nového významu.

Podle Ra mají negativní entity působící v naší části galaxie hlavní sídlo v planetárním systému v souhvězdí Orion.

Proto je Ra označuje jako Orionské entity. Možná nejzajímavější ze všeho byla myšlenka, že Orionci měli téměř úplnou podvědomou kontrolu nad vůdci naší současné světové vlády a v podstatě řídili show.

To vysvětlovalo temné, luciferské doktríny, o kterých jsem četl, že se vyskytují v negativně orientovaných tajných společnostech, jako jsou „Bavorští ilumináti“ Adama Weishaupta. Na základě Raových odhalení je nyní celá posádka „Nového světového řádu“, která tahá za nitky a řídí globální vojenskou/politickou/firemní hierarchii, zaplavena Orionem všemi možnými způsoby.

Sám jsem se jimi mohl dostat do pastí prostřednictvím toho zjevně přátelského muže, se kterým jsem komunikoval na konferenci UFO. Kromě toho jsem si vědom toho, že mnoho dalších výzkumníků, kteří píšou o stejných tématech jako já, bylo vystaveno bizarním a často smrtelným nehodám, včetně záhadného a nevysvětlitelného infarktu Richarda Hoaglanda v březnu 1999.

Orionci se také podíleli na velkém počtu pozorování UFO a byli autory děsivých genetických postupů ve stylu znásilnění, které popularizovali nejvíce traumatizovaní unesení. Na druhé straně konfедераční postupy pro uchování našich genetických materiálů nebyly ani v nejmenším navrženy tak, aby byly děsivé a obvykle se na ně nikdy nevzpomínalo.

Protože o fenoménu UFO víme tak málo, Orionové chtěli, abychom věřili, že všechny mimozemské genetické postupy jsou ze své podstaty negativní.

[Je důležité, aby si všichni zainteresovaní čtenáři byli vědomi toho, že je nemožné, aby si Orionci prošli cestu s vámi, pokud zůstanete zaměřeni na službu druhým ve svých každodenních činnostech. Ra vysvětlil, že vás Orionci mohou „pozdravit“ pouze tehdy, když jsou pozváni na základě vašich svobodných rozhodnutí, o čemž svědčí to, jak se v přítomnosti chováte k sobě a ostatním lidem.]

A tak jsem si nyní více vážil nebeské války mezi „dobra a zlem“, kterou jsem již podvědomě pochytil ve svých fantasy příbězích.

Orionové byli stejně jako Paladorians v "Občanské válce" nebo démoni

obtěžoval Harry v "Crazy Harry."

Orioni byli také odhaleni v mém epickém snu, kde jsem pronikl do negativního hotelu a zjistil, že vůdcem celé věci byl muž vojenského typu sedící u stolu.

Jak čas pokročil ještě dále, uvědomil jsem si, že velká část naší moderní konzumní společnosti poháněné penězi, včetně televize, médií, zábavy, průmyslu a výroby potravin, byly všechny vedlejší produkty této samoučelné orionské orientace.

I kdyby si většina generálních ředitelů našich korporací nebyla vědoma toho, že jim Orionci pomáhají, v podstatě by využívali jejich služeb, čím více by se oddávali jejich chování motivovanému ziskem.

[Právě jsem nedávno slyšel o jiném příkladu, kdy populární ženský estrogen nahrazující lék "Premarin" je ve skutečnosti zkratka pro PREgnant MARE urINE a získává se mučivým 11měsíčním procesem dehydratace koňských samic v těsném zajetí pro jejich moč a poté zabíjet je.]

A tak mohla být biblická proroctví na základě těchto informací volně viděna ve zcela novém světle. "Děbel" nebo negativní entity Orionu skutečně skončili získáním kontroly nad Zemí v posledních dnech Třetí dimenze.

Moje četby skončily tak, že bych mluvil do nevolnosti o nutnosti odmítnout televizi, média, jedovaté potravinářské produkty a bezdůvodný, neláskavý sex a násilí, a některé z těchto čtení budeme mít později v knize.

Zřekl jsem se této polarity založené na Orionu již díky svým stále přísnějším dietním volbám a už jsem televizi úplně odřekl, jakmile jsem si uvědomil, jak destruktivní je pro mou mysl, tělo a strukturu víry.

Od roku 1991 jsem se nenechal zavalovat spotřebitelským komerčním „programováním“, nekonečnými ukázkami sexu a násilí a celkovým „rozptýlením, anonymitou a spánkem“, o kterém by Ra nakonec řekl, že to způsobilo.

Sám jsem cítil, že Elkins ve svém dotazování příliš zdůrazňoval Oriony, a raději se podívám na citát od jiného channelera, Paula Solomona, který řekl, že „S ďáblem je třeba bojovat; prostě uschne a zemře kvůli nedostatku pozornosti. .“

S drtivou přítomností konzumu a negativně polarizovaných lidí

kolem nás může být skutečně docela obtížné se z těchto okolností vymanit.

Moje vlastní čtení by vysvětlilo, že v tomto bodě je čas Vzestupu tak blízko, že se Poutníci a Pracovníci Světla musí zaměřit na lidi, kteří již jsou blízko k dosažení stupně a odstoupit od zjevně soběstačných lidí.

Pokud se pokusíme komunikovat s převážně negativními lidmi, pouze nás vyladí z naší pozitivní polarity a strhnou nás dolů. Soucitnou moudrost šesté hustoty, o které se mluví v dimenzionální hierarchii výše, lze jistě vnímat jako pojem „tvrdé lásky“, jednoduše nedovolit negativním entitám napadnout váš prostor.

Neprokazujete negativní entitě (osobě nebo jinak) žádné laskavosti tím, že jim dovolíte, aby vás předběhly. Místo toho jim jen dále umožňujete zotročit i ostatní.

Můžete rozpoznat svátostnou povahu jejich jednání jako proces učení, stejně jako svátostnou povahu své soucitně zaměřené moudrosti, která tomu zabrání.

KONEČNÁ SEMÍNKÁ PROBUZENÍ

Síla a síla mých zjištění z materiálu Ra byla tak velká, že nakonec poskytly technický průvodce celým základem mé knihy „Konvergence“, která bude brzy vytištěna pro masovou veřejnou spotřebu v době psaní tohoto článku. Tento materiál jsem také umístil na své webové stránky www.ascension2000.com.

Jakmile mě "štěnice" Ra kousla, nemohla jsem ji položit. Materiál byl tak neuvěřitelně složitý, že jsem často strávil celou půlhodinu čtením dvou stránek, abych se prostě pokusil materiál strávit a plně porozumět tomu, co Ra říkal.

K mému úžasu jsem zjistil, že kdybych na tom pracoval dostatečně silně, dalo by se to skutečně uchopit. Nyní jsem věděl, že toto je můj skutečný Ph.D., moje doktorské studium metafyziky. Kdybych mohl skutečně porozumět všemu v Ra Materiálu, měl bych jistě pozoruhodné znalosti a skutečně duchovní schopnosti.

Nalezení materiálu Ra mě dramaticky uzemnilo a dalo mi to obnovenou víru a naději v mou identitu Poutníka a můj cíl jako lidské bytosti.

fyzicky inkarnován na Zemi. Ra prostě nic nezadržel, a pokud jste to dost chtěli, všechny znalosti byly k dispozici.

Brzy po mém objevu a předběžném vstřebání učení Ra jsme Eric a já obnovili naše připojení k internetu. „Tam venku“ se toho dělo příliš mnoho na to, abych to ignoroval, a musel jsem se ukázat, abych se nenechal vcucnout.

Rychle jsem se přitáhl k nástěnce Enterprise Mission (EM) – otevřenému fóru pořádanému Richardem Hoaglandem, „otcem“ hypotézy Martánských monumentů.

V tomto okamžiku jsem opustil svou práci v behaviorálním centru a byl jsem opět z velké části nezaměstnaný a zmítal se z jednoho krátkodobého zaměstnání do druhého. Zdálo se, že na ničem z toho už nezáleží a začal jsem být velmi aktivní v psaní článků pro EM board téměř denně.

Nakonec jsem zavolaal své prarodiče, aby mě v poslední možné vteřině zachránili 700 dolary, a prošel jsem tím ohromným ponížením, které se týkalo získání peněz. Ale ve skutečnosti mě to vlastně ani nezajímalo.

Když jsem si uvědomil, jak málo se zdá, že všichni „tam venku“ tento fenomén studovali, najednou jsem si uvědomil, kolik skutečného učení mohu lidem na tomto veřejném fóru skutečně dát.

Obšírně jsem vysvětloval všechny různé věci, které jsem studoval, a snažil jsem se ostatním účastníkům přiblížit veškerý materiál, který byl k dispozici. Stále jsem se každý den snažil porozumět Materiálu Ra, a tak jsem o něm moc nepsal, protože bylo tak těžké ho rozluštit.

Jak jsem postupoval, začal jsem také sdílet příběhy ze svého osobního života, včetně mých zkušeností s odhalením NASA od mého přítele Raye. Moje práce byla natolik dobrá, že přitáhla pozornost samotného Hoaglanda, který jen výjimečně odpovídal účastníkům na své nástěnce.

Velmi na mě zapůsobila skutečnost, že jsem se dostal do skutečného, upřímného dialogu s Richardem. Richard však v jednom ze svých dopisů upozornil na důležitou věc mě:

Re: Wilcock... kde je váš Courtney Brown ReportThe Enterprise Mission Conference AreaPoslal RC Hoagland dne 18. října 1996 v 16:31:06:

V odpovědi: Re: Wilcock... kde je vaše zpráva Courtney Brown zveřejněná Davidem Wilcockem dne 18. října 1996 v 10:59:07:

David:

Nejprve mi dovoluji, abych vám také poděkoval za sdílení vaší zjevně velmi osobní odyssey směrem k „pravdě“; I já jsem byl na takové osobní cestě, po mé vlastní „spouštěcí události“ před několika lety – tj. získat kopie z první ruky DiPietro/Molenaar NASA/Cydonia [fotografická] vylepšení [martánských monumentů] v roce 1983 .

(Tím nechci říct, že jsem se o téma „mimozemského života“ před tím okamžikem nezajímal, ale poté, co jsem v roce 1983 obdržel tyto skutečné snímky, se i můj život změnil... pravděpodobně navždy.)

Kritický rozdíl mezi našimi dvěma příslušnými „odysseami“ a jejich příslušnými cestami ve směru této „pravdy“ je však mimořádně důležité vymežit.

Zdá se, že jste dospěli k nějaké vnitřní „dohodě“, kdy spoléháte na to, že vám tuto „pravdu“ odhalí _ostatní_. Ať už je to moje vlastní kniha, Dr. Browna – nebo neviditelní „mimozemšťané“, od kterých se zdá, že většina informací Dr. "pravda"!

Někteří prostě žijí „o něco dál“ (Mars?) než obvyklé „orgány“, které známe.

Na druhou stranu jsem se velmi přiblížil úplnému odmítnutí VŠECH takových „úřadů“. Pokud to nemohu dokázat sám sobě, demokratickým procesem, který může _také_ uplatnit kdokoli jiný (jako já), tak už mě to nezajímá...

Existuje příliš mnoho _záměrných dezinformací_, než abychom se mohli spolehnout na jakoukoli jinou možnost. Pro mě je to...

Nyní slyším, jak říkáte: "Ale Dr. Brown (ve svém formálním kurzu) poskytuje nástroje, takže si to KAŽDÝ může ověřit 'vzdáleným sledováním'!"

odpovědět: "Myslím, že ne."

Protože, vidíte, je tu zásadní rozdíl: pokud jsme v modelu skutečně v nějaké „kosmické karanténě“, kterou zřídil někdo „tam venku“ (z důvodů, které zde nemusíme probírat), pak "obyčejné" sledování na dálku by mělo (alespoň teoreticky) na Zemi fungovat perfektně... pokud zůstaneme "v rezervaci!"

Ale ať se jeden vzdálený divák pokusí „odhrnout závoj“, aby skutečně získal představu o tom, co se může (stalo?) odehrávat mimo tuto planetu... a veškerá spolehlivost _úplně_ zmizí.

A NEEEXISTUJE ŽÁDNÝ TEST, který by se dal vymyslet, aby poznal rozdíl!!

Bohužel jsem velmi podezřelý z tvrzení Dr. Browna (a dalších) ohledně této mnohem větší "mýdlové opery". I když se předpokládá _úplná integrita_ ze strany VŠECH těchto „vzdálených diváků“ (a za předpokladu, že to funguje tak, jak je inzerováno), velmi reálná (a zcela ignorovaná možnost v rámci jejich protokolů!) „interference mimozemské komunikace“ to účinně odstraňuje. modalita jako životaschopný mechanismus pro rozpoznání JAKÉKOLI „pravdy“ v této aréně.

Při jednání s inteligentními (a potenciálně "základními") "jinými bytostmi"... s možnými "agendy" to prostě nejde obejít.

Nyní, fotografie a měření, geometrie a přirozené konstanty, na druhou stranu... alespoň tam máme šanci bojovat... jak uvidíte za pár dní, jak se blíží start Mars Surveyor.

Ale Davide, respektuji tvou osobní upřímnost a tleskám tvé odvaze komunikovat. Takže prosím pokračujte!

Takže podstatou toho, co Richard Hoagland říkal, bylo, že i když by bylo možné nálezy vzdáleného pozorování křížově ověřit, stále neexistuje způsob, jak tyto informace externě ověřit. Richard měl pravdu, když spekuloval, že zjištění vzdálených diváků mohla zmanipulovat vnější agentura, a já jsem teď od Ra věděl, že

tato agentura by klidně mohla být Orionci.

A skutečně, jak pokračoval "Dr. Doom" Ed Dames s Artem Bellem, jeho počet "nevynechaných" začal exponenciálně stoupat. (Jedním konkrétním příkladem je jeho interpretace události Vzestupu založené na Slunci jako vysoce negativního, planetu zabíjejícího okamžiku, kterému je třeba se za každou cenu vyhnout.)

Ra vysvětlil, že nejtýpčtějším znakem toho, že Orionci předběhli kanál, bylo, když začali produkovat zprávy o beznadějně zkáze, s rozhodujícím sklonem, že jediný způsob, jak se na ně připravit, je stát se více soběstačnými.

Navíc, snadný způsob, jak spatřit Oriona při práci, byl, když se tato beznadějná, strach způsobující prorocství zkázy nenaplnila. (Prorocství se stává ošemetnou záležitostí, protože naše kolektivní karma bude vyžadovat, jak tomu Ra říká, nějaké „praskliny ve svrchním oděvu“ planety, protože se vyrovnávají s vibracemi čtvrté hustoty. Nesmíme se oklamat. myslet si, že "nic se nestane.").

Byl jsem ten, kdo jako první prolomil příběh knihy Dr. Browna na desce EM, a tak jsem byl první, kdo předložil materiál Hoaglandovi. Richardova odpověď mě v jistém smyslu také pokárala za to, že jsem se příliš spoléhal na zjištění ostatních, abych vytvořil své vlastní teorie.

Richard raději hledal hmatatelné, fyzické důkazy, které by bylo možné měřit a studovat. (Já sám ani nerad mluvím o informacích z Orionu v Ra Materials, ale chci, aby tato část knihy přesně reprezentovala to, co jsem se v té době učil.

Nemusíme se soustředit na Oriony, ale měli bychom o nich vědět, aby nám připomněli, že se máme chránit před těmi, kteří by jednali jejich jménem. Má četba téměř nikdy nepojednává o „negativních bytostech“, protože v konečném důsledku je jediným důležitým bodem, který stojí za diskusi, Zákon Jednoho a nezbytné kroky k jeho přijetí.)

SETKÁNÍ S MANDELKEREM A BROWNEM DR

V rámci své pokračující snahy o navázání profesionálních kontaktů jsem si uvědomil, že by bylo absolutně v mém nejlepším zájmu osobně zavolat dr. Scottu Mandelkerovi a pokusit se navázat spojení.

Překvapilo mě, když jsem zjistil, že když jsem zavolal na číslo uvedené v zadní části knihy, sám Scott odpověděl na telefon! (Neprozradil to okamžitě.) S nervózním váháním jsem Scottovi krátce vyprávěl příběh o svém vlastním procesu osobního probuzení.

Scott zněl velmi zaujatě a řekl mi, že bude mluvit na konferenci UFO v Connecticutu. Lístky na konferenci bych mohl získat odpovědí na formulářový dopis, který mi Scott poslal poštou. Mohli jsme se na té konferenci setkat. Ujistil jsem Scotta, že zkusím jít.

Abych to zkrátil nešťastným a dlouhým příběhem, nakonec jsem na konferenci dorazil. (Ve skutečnosti jsem si spletl měsíc a jednoho dne jsem jel až do Connecticutu, jen abych zjistil, že se to děje až v říjnu, ne v září!)

K mému překvapení byl úplně první, kdo promluvil, skutečně Dr. Courtney Brown! Aby byla celá situace ještě „lepkavější“, Mandelker měl mluvit přímo po Brownovi. Byl jsem docela zklamaný, když jsem zjistil, že Brown ve svém projevu téměř vůbec neprobíral hlubší úrovně svých zjištění.

Strávil téměř celý svůj vyhrazený čas tím, že obhajoval platnost vzdáleného prohlášení jako promo své knihy, a na konci vyhodil jen několik „ukázek“, aby popsal hlubší důsledky toho, co našel.

Když Brown scházel z pódia, byl naprosto zaplaven lidmi, kteří se kolem něj shlukli. Podařilo se mi zakřičet "Dr. Brown!" a upoutat jeho pozornost na krátký okamžik. Podíval se na mě a já okamžitě řekl: "Rád bych se s vámi sešel a vedl pokročilou teoretickou diskusi o vašich zjištěních."

(Ano, správně, 23letý muž s pokročilou diskuzí jakéhokoli druhu.) Brown se zdvořile usmál a podal mi svou vizitku Farsight Institute s webovou adresou, kterou jsem už tehdy docela dobře znal – www.farsight.org. A pak, stejně rychle, byl znovu chycen do roje a zmizel z dohledu.

Hned po Brownovi byl Mandelker a místo se téměř úplně vyprázdnilo! Ačkoli jsem také cítil nutkání pronásledovat doktora Browna a pokusit se s ním promluvit, neudělal jsem to. Přišel jsem za Mandelkerem a chtěl jsem to dotáhnout do konce.

Navzdory menšímu davu byl Mandelkerův projev docela dobrý. Místo toho, aby jen chrлил hromady informací, vyzval lidi, aby se ptali na hlubší, filozofické

otázky o jejich vlastních možných povahách poutníků.

Zmínil také Ra Material, který mi dal šanci postavit se před celým davem, usmát se a ukázat všem knihu.

V důsledku této chvilkové slávy jsem později nakreslil nějaké své vlastní davy, jen jsem mluvil s lidmi a pak to ostatní zaslechli. Mnoho lidí mi říkalo, že už jsem mnohem lepší než mnoho moderátorů!

To samé ráno jsem se se Scottem sešel a domluvil jsem si s ním schůzku na konzultaci později odpoledne. Cítil jsem se dobře, když jsem v té době viděl Scotta místo toho, abych se poflakoval, když dokončil svůj projev, kdy se také stal davem lidí.

Takže jakmile Scott opustil pódium, cítil jsem, že bych mohl mít ještě šanci pokusit se vystopovat Dr. Browna, než odejde. Doběhl jsem k jednomu z koordinátorů konference a zeptal jsem se, zda je doktor Brown stále v budově.

"Naposled, co jsem ho viděl, byl u pokladny," odpověděl muž. "Jestli se za ním chceš jít podívat, tak si raději pospěš."

Vzlétl jsem jako střela, bez rozpaků jsem běžel po chodbách hotelu a vůbec mě nezajímalo, jestli mě někdo vidí. K mému zděšení u stolu nebyl žádný doktor Brown. Jako poslední pokus jsem vyběhl ven k nástupnímu prostoru pro hotelové hosty. K mému naprostému překvapení tam byl doktor Brown, úplně sám, seděl na kufru a čekal na taxi! Tohle byla moje velká šance!

"Dr. Brown?"

"Ano?"

"Ahoj, já jsem David Wilcock a jen jsem tě chtěl pochválit za tvoji práci. Je pro mě velmi působivé, že jsi riskoval všechny své akademické předpoklady, abys udělal tuto práci a předal naše chápání tohoto fenoménu."

"No, děkuji, Davide," odpověděl Brown. "Určitě to nebyla jednoduchá cesta."

„Chtěl jsem, abys věděl, že jsem to byl já, kdo zlomil příběh tvé práce

Richard Hoagland, na mé konferenční tabuli. Opravdu jsem se za vás a vaši práci zastal ve všem."

"Nu, ještě jednou děkuji," odpověděl Dr. Brown. "Mám k Hoaglandovi a jeho profesionalitě obrovský respekt, navzdory kritice, které se mu dostalo."

"Myslíš, že je nějaká šance, že vy dva budete někdy spolupracovat?"

"No, určitě bych to rád viděl," odpověděl doktor Brown. Nebyl si tak jistý, jestli Hoagland bude tak nadšený jako on. Čas změnit téma.

"No, řekni mi to. Jak tě to změnilo, když jsi věděl, že ve své vlastní mysli máš schopnost shromáždit všechny tyto fantastické informace?" Zeptal jsem se.

"No, rozhodně to nebylo snadné," odpověděl Brown. "Musel bych říct, že to obrátilo celý můj svět vzhůru nohama. Lidé prostě nemají být schopni dělat takové věci, a přesto to tak je. Mohu si sednout, kdykoli chci, a porušit všechny naše známé vědecké zákony s ničím jiným než dvěma čísly, několika kousky papíru a tužkou."

"Dobře dobře!" Odpověděl jsem. "No, objevil jsi tolik nových informací, že musím uznat, že tvoje kniha je ta nejlepší věc, která se v UFOlogii léta objevila."

"A to je jen začátek," odpověděl Brown. "Je toho tolik, co musíme prozkoumat; musíme začít tím, že zjistíme, jaké otázky si musíme položit."

"Chystáte se vzít si taxi a vrátit se domů, co?" zeptal jsem se, když jsem viděl Brownovo neustálé skenování dálnice poblíž. Taxík byl nádhernou metaforou pro Ascension, kterou jsem tehdy neviděl.

"Ano, můžu mluvit jen na pár okamžiků. Moje jízda by už měla být."

už tu byl."

Věděl jsem, že musím jednat rychle. Pokusil jsem se vymyslet jednu z „pokročilých teoretických otázek“, které jsem chtěl položit Dr. Brownovi ohledně jeho zjištění. Jedna oblast, která mě nesmírně zaujala, byla Brownova odhalení, že malá martánská společnost přetrvala až do současnosti, zavedená Šedými.

Tato část nebyla v materiálu Ra, ale bylo to naznačeno, protože Ra vysvětlil, že na Marsu jsou další věci, které nemohli zveřejnit kvůli „zákonu zmatku“. Podle Brownových zjištění měla martánská společnost to, co nazval „Martánským kněžstvím“, skupinu duchovních adeptů, kteří v podstatě řídili jejich společnost.

Toto kněžstvo bylo jedinečně zodpovědné za to, proč Martáné nechtěli kontaktovat lidi na Zemi. Neměl jsem pocit, že by Brownova kniha dostatečně objasnila, proč lidé na Zemi nebyli schopni navázat kontakt s martánským kněžstvím, když žili tak blízko nás.

Martáné navíc zjevně nutně potřebovali pomoc, zejména jídlo. Nezbytně se s námi potřebovali spojit, a očividně to vše připravila Galaktická federace předem, aby pomohla oběma společnostem dosáhnout pokroku. To vše jsem se pokusil zformulovat do otázky.

"Doktore Browne, chtěl jsem se vás zeptat, proč jsme se setkali s tak velkým odporem od Martánského kněžství. Proč s námi nebudou mluvit, když potřebují naši pomoc?"
Jaký mají problém?"

Brownův výraz obličeje se změnil, stal se zamyšlenějším a vzdálenějším. Jeho oči dál pátraly po dálnici, aby mohl odjet domů, zatímco se ponořil hluboko do myšlenek. Nakonec odpověděl.

"To ne oni, to my!" řekl s extrémní vážností. "Jsou připraveni, kdykoli chtějí. Jsme ti, kdo musí udělat veškerý pokrok, než by vůbec uvažovali o tom, že se k nám přiblíží."

"Co tím myslíš?" zeptal jsem se ho, i když jsem znal odpověď.

"Rozhlédni se kolem sebe, Davide. Myslíš si, že by mimozemšťané chtěli kontaktovat naši společnost, když každý film, který děláme, nás nutí je rozházet na kusy? My jsme ti, kdo potřebují růst a rozvíjet se, než se stane cokoliv jiného." Nemůžeme očekávat, že sem přijdou, dokud se nezačneme chovat dostatečně zodpovědně, abychom zaručili jejich příchod."

"Jo, máš pravdu," odpověděl jsem. Přijel Brownův taxík, aby ho odvezl domů. "Děkuji, že jste si se mnou udělal čas." Brown vstal a taxikář se vynořil, aby popadl jeho kufr. Brown podal muži jeho kufr.

"Nemáš zač, Davide. Jen si pamatuj, že potenciály, které máš ve své vlastní mysli, jsou výjimečnější, než bys kdy dokázal uvěřit."

"Budu, doktore Browne. Budu si to pamatovat. Děkuji." Nastoupil do taxíku a odešel.

Účinek mého setkání s Brownem byl doslova tak hluboký, že to bylo, jako bych potkal živého mimozemšťana. (asi jsem měl!)

Na tomto semináři jsem měl také neuvěřitelné setkání, které bylo zmíněno dříve v této knize, týkající se dodavatele obrany pro vládu Spojených států. Také jsem si našel čas na dlouhý rozhovor s Michaelem Hessemannem, německým badatelem UFO, který byl velmi sečtělý. Ale nejsilnější událostí byla poradna, kterou jsem měl s Dr. Mandelkerem.

Podstatou sezení s Mandelkerem bylo, že jsem mu řekl vše o svém životě a o tom, čeho chci dosáhnout. Scott mi na základě svého dřívějšího výzkumu a mých povahových rysů poskytl svůj profesionální názor, že jsem téměř určitě Tulák a nejspíš z páté dimenze.

[Jinými slovy, mohl bych odpovědět kladně na otázku 7 z jeho kontrolního seznamu o tom, že má „vědecký temperament“ a ve skutečnosti nerozumím romantice, vášni a touze.]

Takže to znamenalo, že jsem měl tu část moudrosti, ale stále jsem potřeboval víc pracovat na soucitu. Scott také řekl, že jsem byl více než schopen napsat „Konvergence“ a významně přispět k UFO a metafyzice

oboru obecně.

Toto setkání mi rozhodně způsobilo, že jsem se cítil o 100 procent jistější v tom, kdo a co jsem byl a proč jsem byl tady na planetě jako Tulák.

Za posledních 24 hodin jsem potkal své dva největší hrdiny v celém oboru ufologie a zažil osobní setkání a rozhovory s oběma.

Věděl jsem, že před námi jsou ještě další úspěchy; Nedokázal jsem odhadnout, kolik jich ve skutečnosti bude, ani formu, jakou na sebe vezmou.

Kapitola 11: Telefonní hovor, který zahájil nový život

KONEČNÝ PRŮLOM:

JOE MASON, „JEDNOTKY VĚDOMÍ“ A „HLAS SNU“

Po návratu domů jsem dál přemýšlel nad Hoaglandovým obviněním, že nemám žádný původní materiál. Jak jsem pokračoval ve svých eseích na desce EM, bylo mi stále jasnější, že synchronicita, hudební kompozice, sci-fi příběhy a sny jsou možná nejsilnější „originální“ informace, které jsem sám produkoval.

Moje práce přitáhla pozornost dalšího výzkumníka, který je rovněž členem rady EM, jménem Joe Mason. Masonovou specialitou byla synchronicita a sny a v této specifické oblasti byl ve svém chápání mnohem dál než já.

Pracoval na tom, aby ukázal jasné souvislosti mezi kruhy v obilí, synchronicitou a sny, a když mi vyprávěl více o tom, co dělá, byl jsem stále vzrušenější. Nakonec jsme si s Masonem vyměnili telefonní čísla a byl jsem rozhodnutý mu zavolat a promluvit si. To se skutečně stalo v noci 9. listopadu 1996, noci, na kterou nikdy nezapomenu.

Přestože Mason v rozhovoru probral širokou škálu témat, nejvíce mě zasáhly dvě věci. První byla myšlenka, že veškerá fyzická i nefyzická realita byla postavena na energetických „jednotkách“, které Mason nazýval „jednotky vědomí“.

Když Mason mluvil, uvědomil jsem si, že „jednotky vědomí“ skutečně mnohé vysvětlily.

V Hoaglandově práci s Marsem jsem viděl, jak nejjednodušší trojrozměrný tvar, čtyřstěn nebo čtyřboká trojúhelníková pyramida, ukáže, kde se energie objeví v kulovém tělese, jako je planeta.

Hoagland ukázal, jak se energie z tohoto neviditelného čtyřstěnu projeví ve vznosech na téměř každé planetě Sluneční soustavy. Rozhodující úhel pro tyto energetické vzestupy byl 19,5 stupně nad nebo pod rovníkem. (Všechny tyto informace jsem vysvětlil a vylepšil s pečlivou pozorností k detailům

moje kniha [Konvergence](#), pro ty, které to zajímá.)

Sluneční skvrny se tedy nikdy nedostaly nad nebo pod 19,5 stupně, Mars měl štítovou sopku s úhlopříčkou 19,5 stupně, která byla třikrát větší než Mount Everest, Země měla Havajské ostrovy, Venuše měla dvě sopky na 19,5, Jupiter měl Velkou červenou skvrnu v 19.5 měl Neptun Velkou temnou skvrnu v 19.5 a Uran se spekulovalo, že má Velkou temnou skvrnu také.

Nyní, s Masonovou diskusí o „jednotkách vědomí“, jsem měl pocit, že konečně chápu, proč jsou tyto geometrické tvary tak důležité. Až do mého rozhovoru s Masonem mi ta myšlenka hořela léta. Proč čtyřstěn? Proč čtyřstěn uvnitř koule?

Co přesně nám to má říci a jak to zapadá do cyklů Slunečních skvrn a Vzestupu?

Teď jsem konečně cítil, jak se blížím k odpovědi. V ohromném okamžiku uvědomění, skutečné "Heuréka!", jsem opravdu v každém vláknu své bytosti věděl, že jsem najednou narazil na odpověď! Teď jsem jen musel přijít na to, PROČ to byla odpověď, a toto hledání, podporované mými čteními, nakonec vedlo ke [Konvergenci](#).

Dalším aspektem Masonovy práce, který mě ještě více povzbudil, bylo to, co nazval „Hlas snů“. Mason v podstatě řekl, že jednoduše nahrál vše, co slyšel na pozadí své mysli, když se poprvé probudil, a stále si pamatuje své sny.

Zprávy, které by dostával, byly často dost záhadné a podivné, ale při podrobnějším prozkoumání by byly plné zrněk pravdy. Mason citoval mnoho příkladů svého „Dream Voice“ v akci, včetně přesného proroctví o datování zemětřesení v Northridge v Kalifornii.

Mason vyjádřil své vlastní váhání, pokud jde o diskusi o jeho zjištěných Dream Voice, a já to pochopil. Sotva jsem se v Hoaglandově fóru zmínil o tom, že jsem Wanderer nebo Ra Material, a když jsem začal psát články o synchronicitě, byl jsem napaden mnoha účastníky v EM boardu.

Rozhovor mezi Masonem a mnou se protáhl dlouho do noci.

Mason byl v Kalifornii, kde bylo ještě o čtyři hodiny dříve. Pro Masona to byl pozdní rozhovor, který trval asi do 13:00 ráno.

Pro mě to běželo do 5:00, a proto to byla celá noc. Byl jsem tak vyčerpaný, jak se konverzace protahovala, že jsem sotva dokázal zůstat vzhůru; Když Mason mluvil, doslova jsem upadal a ztrácel vědomí.

A přesto byly informace, které mi Mason dával, tak nové a fantastické, že jsem se cítil nucen pokusit se je všechno sepsat tak rychle, jak jen to půjde! Málo jsem si to uvědomoval, ale poskytlo by mi to základní základ k tomu, abych si druhý den ráno zapsal své vlastní zprávy „Hlas snů“.

Druhý den jsem se probudil poměrně brzy, po pouhých třech nebo čtyřech hodinách spánku. Právě jsem měl docela neuvěřitelný sen, ale když jsem se probudil, byl jsem tak unavený, že jsem si na něj ani nevzpomněl. Najednou jsem si vzpomněl, co Mason řekl o Hlasu snů, a byl jsem rozhodnut pokusit se naslouchat a vidět, co slyším.

K mému překvapení jsem skutečně mohl slyšet Masonův vlastní hlas, hučící v pozadí, jen stěží slyšitelný, kdybychom se měli silně soustředit na jeho zvuk. Snažil jsem se co nejlépe naladit, abych rozeznal i ten nejmenší úryvek věty.

Nyní jsem ze svého studia dálkového sledování věděl, že je velmi důležité, abych se držel stranou a nesnažil se porozumět poselství. Kdybych se mohl jednoduše stát pasivním příjemcem a zapisovatelem zpráv, mohl bych zaznamenávat informace, které by zcela obešly mou vědomou mysl.

Složitost a záhadná podivnost jazyka z něj učinily dostatečně silný, aby porazil mou vědomou mysl. Věděl jsem, že to asi pochopím, až skončím, ale v tu chvíli jsem potřeboval jen zaznamenat, co bylo řečeno.

Ve skutečnosti, jakmile jsem začal rozumět svým zprávám, pravděpodobně to bylo kontaminováno mou vědomou myslí, takže jsem musel zůstat mimo obraz. A to nás, drazí přátelé, zavádí do druhé části této knihy -- Wilcockova čtení.